

AZ ÚTVESZTŐ CSAK A KEZDET VOLT...

JAMES DASHNER
TŰZPRÓBA

AZ ÚTVESZTŐ-TRILÓGIA MÁSODIK KÖTETE

CARTA
MAGYAR

A Carta Light sorozat korábbi kötetei:

Jojo Moyes: *Az utolsó szerelmes levél*

Jojo Moyes: *Mielőtt megismertelek*

Jojo Moyes: *Akit elhagytál*

Philippa Gregory: *A vörös királyné*

Philippa Gregory: *A másik királynő*

Philippa Gregory: *Az állhatatos hercegnő*

Deborah Harkness: *A boszorkányok elveszett könyve*

Rosamund Lupton: *Drága Tess!*

David Nicholls: *Egy nap*

David Nicholls: *A beugró*

David Nicholls: *A nagy kvízválasztó*

Pittacus Lore: *A Negyedik*

Pittacus Lore: *A Hatok hatalma*

Pittacus Lore: *Kilencedik titka*

Pittacus Lore: *Ötödik csapdája*

Justin Cronin: *A szabadulás*

Justin Cronin: *A Tizenkettek*

Lars Kepler: *A hipnotizőr*

Lars Kepler: *A Paganini-szerződés*

Jan Wallentin: *Strindberg csillaga*

Adam Blake: *A Júdás-összeesküvés*

Lauren DeStefano: *Hervadás*

John O'Farrell: *A férj, aki elfelejtette a feleségét*

James Dashner: *Az Útvesztő*

JAMES DASHNER

JAMES DASHNER

TŰZPRÓBA

TÚZPRÓBA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

James Dashner / *The Scorch Trials*

Delacorte Press, New York, 2010

Copyright © James Dashner, 2010

Fordította HAVADI KRISZTINA

Hungarian translation © Havadi Krisztina, 2014

Cover art © Brandon Murillo

Hungarian edition © Cartaphilus Könyvkiadó, Budapest, 2014

JAMES DASHNER

Wesleynek, Brysonnak,
Kaylának és Dalimnak,
a világ legjobb gyerekeinek

ELSŐ FEJEZET

A lány szólt hozzá a fejében, közvetlenül azelőtt, hogy darabjaira hullott volna körülöttük a világ.

Hééé, még mindig alszol?

Thomas megfordult az ágyában. Olyan sötétség vette körül, hogy szinte tapinthatónak érezte, mintha a levegő megszilárdult volna, és most szorongatón zárna körbe. Hirtelen rátört a pánik; felpattant a szeme, és megint a Dobozban találta magát, legalábbis azt képzelte - abban a rettenetes, hideg falú fémkockában, amely a Tisztásra és az Útvesztőhöz szállította. De aztán felfedezett valami halovány fényt, és fokozatosan homályos árnyak tömbjei váltak ki a hatalmas terem egyensötétjéből. Emeletes ágyak. Fiókos szekrények. Az édes álomba merült fiúk puha lélegzetvételének és szörcsögő horkolásának hangjai.

Eltöltötte a megnyugvás. Most már biztonságban volt. Megmentették és idehozták őket ebbe a hálóterembe. Nincs több aggodalmaskodás. Nincs több Sirató. Nincs több halál.

Tom?

Egy hang a fejében. A lány hangja. Nem hallható, nem látható. Ennek ellenére ő hallotta, bár senkinek nem volt képes elmagyarázni soha, hogyan is működik ez közöttük.

Kifújta a levegőt, belefúrta a fejét a párnába, és elengedte magát: az első borzalmas pillanat már elillant, és feszült idegei lassan ellazultak. Válaszolt neki, gondolataival formálva a szavakat.

Teresa? Hány óra?

Gőzöm sincs, érkezett a válasz. De nem tudok aludni. Gondolom, egy

olyan órácskát szundítottam, vagy egy kicsivel többet. Reménykedtem, hogy ébren vagy és elszórakoztatsz.

Thomas megpróbált nem mosolyogni. Nyilván Teresa nem is látná, de akkor is, elég gáznak érezte volna, ha elmosolyodik.

Nem sok választási lehetőséget hagytál nekem, ugye? Azért elég nehéz úgy aludni, hogy valaki közvetlenül a fejemben tolja a dumát.

Jól van, na! Akkor csak aluszikálj.

*Nem, nem. Jól vagyok. A fölötte lévő ágy rácsozatát bámulta - jellegtelen és sötét, homályos formátlanság a sok árnyék között -, ahol Minho húzta a lóbórt, olyan hangosan horkolva, mintha a toroka ipari mennyiségű slejmmel lenne tele. *Mi jár a fejedben?**

*Mégis mit gondolsz, mi? Teresának valamilyen módon sikerült átjuttatnia hozzá a szavaiba csepegtetett iróniát is. *Folyton Siratókat látok mindenütt magam előtt. Az undorító nyirkos bőrüket, meg az ormótlan testüket, meg azt a sok fémkart és tuskét. Túlságosan közel voltak hozzánk, Tom, ahhoz, hogy nyugisan éldegéljünk tovább. Hogy fogjuk tudni kiverni a fejünkből ezt a sok szörnyűséget?**

Thomas tudta, hogy mire gondolt. Azok a képek örökre beégtek az agyukba - a tisztársakat életük végéig kísérteni fogják azok a szörnyűségek, amik az Útvesztőben történtek velük. Úgy vélte, a legtöbbjük - az is lehet, hogy mindegyikük -, komoly lelki problémákkal fog küzdeni. Talán örökre megzakkannak.

És mindennekfelett egy kép égett be kitörölhetetlenül az agyába, olyan erővel, mintha tüzes vassal sütöttek volna billogot belé: a barátja, Chuck képe, átdöfött mellkassal, ömlő vérrel, amint a karjában haldoklik.

Thomas tudta, hogy ezt *soha* nem fogja tudni elfelejteni. Mégis azt mondta Teresának:

El fognak tűnni az emlékek. Csak egy kis időre van szükség, ennyi.

Abból aztán van dögivel, mondta a lány.

Tudom. Mennyire szánalmas már, hogy imádta, amikor a lány ilyen dolgokat mondott neki? Merthogy a szarkazmusa azt jelezte, hogy a dolgok rendbe fognak jönni? *Komplett idióta vagy,* mondta magának Thomas, és remélte, hogy Teresa ezt a gondolatát nem hallja.

Gyűlölöm, hogy elválasztottak tőletek, srácoktól, mondta Teresa.

Thomas azért meg tudta érteni az indokot. Ő volt az egyetlen lány közöttük, a többi tisztárs csupa tinédzser srác - egy halom bökött, akiben nem bíztak. *Gondolom, téged akartak megóvni.*

Ja, gondolom. A lány szavaival együtt, rájuk ragadva, mint valami szirup, lassan szivárgott be az agyába a melankólia. *De elég nagy szívás egyedül lenni mindazok után, amiken keresztülmentünk együtt.*

Amúgy hova vittek?, kérdezte Thomas. Teresa hangja igen szomorúnak tűnt, ezért erős késztetést érzett, hogy felkeljen és elinduljon megkeresni, de persze tudta, hogy nem lenne értelme.

Annak a nagy, közös teremnek a másik oldalán vagyok épp, ahol tegnap vacsiztunk. Egy pici szobában, csak pár ágy van benne. És tuti, hogy rám zárták az ajtót, amikor elmentek.

Na látod, mondtam én neked, hogy csak meg akarnak védeni. Aztán gyorsan hozzáfűzte. *Na nem mintha rászorulnál a védelemre. Én rád tenném a pénzem, ezeknek a bökötteknek legalább a felével szemben.*

Csak a felével szemben?

Na jó, legyen a háromnegyede. Engem is beleértve.

Hosszúra nyúlt csend következett. De Thomas valahogyan mégis érzékelte a lány jelenlétét. *Érezte* őt. Ez kábé olyasmi volt, mint az, hogy - bár nem látta őt - tudta, hogy a barátja, Minho, ott fekszik fölötte az emeletes ágyon. És ezt nem csak azért tudta, mert horkolt. Amikor valaki ott van a közeledben, egyszerűen csak tudod, hogy ott van.

Dacára az elmúlt néhány hét történéseinek Thomas meglepően nyugodt volt, és nem sokkal később újra legyűrte az álom. Sötétség ereszkedett erre a világra, de a lány ott volt mindig mellette, annyiféle módon. Ez az egész majdnem... megható.

Ebben az állapotban nem érezte az idő múlását. Már félálomban volt, miközben még élvezte Teresa jelenlétét, és a gondolatot, hogy kimentették őket arról a rettenetes helyről. Azt, hogy biztonságban vannak, hogy ő és Teresa végre újra jobban megismerhetik egymást. Hogy az élet szép is lehet.

Áldásos alvás. Reszketeg sötétség. Melegség. Fizikai ragyogás. Csaknem lebegett már.

A világ kezdett elhalványulni. Minden kába lett és édes. És a sötétség valahogy vigasztalónak tűnt. Belesiklott egy álomba.

Nagyon kicsi még. Négyéves talán? Vagy öt? Egy ágyban fekszik, egészen az állaig felhúzott takaróval.

Egy nő ül az ágya szélén, ölébe ejtett kézzel. Hosszú, barna haja van, és az arcán épp csak kezdtek megmutatkozni az első finom ráncok. A tekintete bánatos. Ő tisztában van ezzel, annak ellenére, hogy a nő igyekszik leplezni: mosolyog.

Thomas mondani szeretne neki valamit, kérdezni tőle. De képtelen rá. Valójában ő nincs is ott. Csak szemtanúja a jelenetnek egy olyan helyen, ahol nem igazodik el. Az asszony beszélni kezd, a hangja egyszerre édes és dühös, ami felzaklatja őt.

- Nem tudom, hogy miért választottak ki téged, egy dolgot viszont jól tudok. Azt, hogy te valamilyen módon különleges vagy. Ezt soha ne feledd el! És azt se feledd soha, hogy milyen nagyon - ezen a ponton elcsuklik a hangja, és könnyek csordulnak végig az arcán -, sose feledd, hogy mennyire szeretlek.

A kisiú válaszol, de igazából mintha nem Thomas beszélne. Annak ellenére, hogy az *tényleg* ő. Ennek se füle, se farka.

- Mami, te is bolond leszel, mint azok az emberek a tévében? Mint, mint... apu?

A nő ekkor felé nyúl, ujjait végigfuttatja a kisiú fürtjei között. A nő? Nem, nem nevezheti őt így. Hisz ő az édesanyja. Az... anyukája.

- Sose aggódj emiatt, édes szívem. Te nem leszel már itt, hogy lásd. A mosoly lehervadt az arcáról.

Az álom túl gyorsan merült alá - elnyelte a sötétség, Thomast pedig a semmi üressége, amiben teljesen egyedül volt, csak ő és a gondolatai. Mit látott vajon, egy újabb emlékképet, amely törölt memóriája legmélyéről kúszott elő? Tényleg az édesanyját látta? És volt valami arról, hogy az apja megőrült. Mélyről fakadó, gyötrő fájdalmat érzett, és megpróbált továbbmerülni a feledésbe.

Később - hogy pontosan mennyivel később, arról fogalma sem volt - Teresa újra elkezdett beszélni a fejében.

Tom, valami gáz van.

MÁSODIK FEJEZET

Hát így kezdődött. Érzékelte, amint Teresa kimondta ezt a pár szót, de olyan távolról hallotta, mintha egy hosszú és zsúfolt alagút mélyéről érkezne hozzá. Könnyű álma sűrű, nyúlós folyadékká vált, vastagon rátapadva ejtette csapdába. Tudatánál volt, de egyúttal azt érezte, mintha eltávolították volna a világból, mintha a kimerültség koporsóként zárta volna magába. Képtelen volt felébredni.

Thomas!

Teresa most már sikoltotta a nevét. Áthatóan, élesen hasított a koponyájába a hangja. Érezte, ahogy cseppenként kezd beleszivárogni a félelem, de olyan volt inkább, mintha csak álmodta volna. Nem tudott mást, csak aludni. És most már biztonságban voltak, többé már nem volt mitől tartaniuk. Hát persze, hogy ez csak egy álom lehetett, Teresa jól volt, mindenki jól volt. Újra ellazult, engedte, hogy lassan magába szippantsa a szenderegés.

Azután más hangok is kezdtek utat törni maguknak a tudata felé. Erős ütések zaja. Puffanások. Fémnek ütődő fém. Valamit bezúztak. Fiúk kiabáltak. Inkább csak a visszhangja jutott el hozzá ennek az ordibálásnak, nagyon messziről, elfojtva. A kiabálás hirtelen sikolyokra váltott. Földöntúli hangokra, amelyek gyötrő fájdalomról tanúskodtak. De még mindig nagyon távolinak tűnt mindez. Thomas úgy érezte magát, mintha valami vastag, sötét bársonyba lenne becsavarva, amely minden hangot eltompít.

Végül aztán valami belehasított az alvás puha kényelmébe. Ez nem volt helyes. Teresa érte kiáltott, azt mondta neki, hogy valami baj van!

Thomas küzdeni kezdett a mély álommal, amely leszívta az energiáját, igyekezett kitépni magát súlyos, fullasztó szorításából, ami nem engedte magához térni.

Ébredj!, ordított rá magára. Ébredj!

Ekkor valami hirtelen eltűnt belőle. Egyik pillanatban még a része volt, a másokban már hűlt helye. Úgy érezte magát, mintha valamely létfontosságú szervét kitepték volna a testéből.

A lány volt az. Elment.

Teresa!, üvöltötte a nevét az agyában. Teresa! Ott vagy?

De nem érkezett válasz, és őt sem töltötte már el a lány Közelségének megnyugtató érzése. Tovább szolongatta, újra meg újra, miközben tovább küzdött az álom sötét, lehúzó ereje ellen.

Végül a valóság átvette a hatalmat, és elűzte a sötétséget. Thomason rettegés lett úrrá. Felpattant a szeme, hirtelen felült, aztán kiugrott az ágyból. Körülnézett.

Totális örület tombolt körülötte.

A tisztársak ott rohangáltak körbe-körbe és ordítottak. A levegő megtelt rettenetes, borzasztó, szörnyűséges hangokkal, szerencsétlen, megkínzott állatok visításával. Serpenyő az ablak felé mutogatott halálra vált arccal. Newt és Minho az ajtó felé rohant. Winston mindkét kezét borzadva emelte rémült, pattanásos arca elé, mint aki épp most látott egy lakmározó zombit. Mások egymást tiporva, egymáson keresztülbucskázva igyekeztek valamelyik ablak felé, de aztán tisztos távolságra megálltak tőle. Thomas fájdalmasan ébredt tudatára, hogy jobbára alig ismeri annak a húsz fiúnak a nevét, akik túléltek az Útvesztőt - elég fura egy gondolat az örült káosz kellős közepén.

A szeme sarkából érzékelt valamit, ami arra készítette, hogy a fal felé forduljon. És amit látott, az azon nyomban eltörölte azt a békességet és

biztonságérzetet, amit éjjel érzett, amikor Teresával kommunikált. Abban is kételkedni kezdett, hogy egyáltalán léteznek ilyen és hasonló érzések abban a világban, amelyben éppen állt.

Nagyjából három lépésre az ágyától egy színes függönyökkel díszített ablak nyílt, amelyen most ragyogó, vakító fény áradt be kintről. Az üvege be volt törve, a fűrészfogas szilánkok a védőrács acélrudainak dőltek. Kint egy férfi állt, véres kézzel markolva az ablakrácsot. Vérekes, tágra nyílt szemében az örület tombolt, vékony, napégette arcán friss és régi sebhelyek. Haja nem volt, csak valami moszatszerűségre emlékeztető, dögletes, zöld pamacsok éktelenkedtek a koponyáján. Jobb arcán egy ijesztő, mély vágás húzódott végig: a gennyedző nyílt seben keresztül Thomas látta a férfi fogsorát. Álláról rózsaszínű nyálfonalak lengedeztek.

- Buggyant vagyok! - üvöltötte az ijesztő figura. - Egy rohadt Buggyant vagyok!

Aztán már csak ugyanazt a két szót ismételte szünet nélkül visítva-rikoltva, hogy csak úgy röpködtek körülötte a nyálcseppek:

- Öljetek meg! Öljetek meg!

HARMADIK FEJEZET

Egy kéz csapott Thomas vállára hátulról. A fiú felkiáltott, és hirtelen megfordulva Minhót pillantotta meg, aki az ablakon keresztül üvöltöző mániákusra meredt.

- Mindenütt ott vannak - mondta Minho. Hangjának pont olyan sötét és nyomasztó színezete volt, ami tökéletesen illett Thomas érzéseihez. Úgy tűnt, hogy mindaz, amiben előző éjjel reménykedni mertek, egy csapásra semmivé foszlott. - Ja, és sehol sincsenek azok a bököttek, akik megmentettek minket - tette hozzá.

Thomas az elmúlt néhány hétben végig félelemben és rettegésben élt, de ez itt már túl sok volt. Biztonságban érezni magad rövid ideig, csak azért, hogy aztán megint elvegyék tőled ezt az érzést! Ám még önmaga számára is meglepő módon nagyon gyorsan legyőzte énjének azt a kis részét, amely legszívesebben visszabújt volna az ágyba, a takarót a fejére húzva és ordítva, mint a fába szorult féreg. Kiseperte agyából azokat a friss, fájdalmas emlékeket is, amelyek nemrég foglalkoztatták: az anyjáról, meg arról, hogy az apja meg más emberek megőrültek. Thomas tudta, hogy valakinek kézbe kell vennie a dolgokat - szükségük volt egy tervre, ha ezt is túl akarják élni.

- Bejutott már valaki ezek közül? - kérdezte, miközben érezte, hogy valami különös nyugalom tölti el. - Mindegyik ablak előtt van védőrács?

Minho a hosszú, téglalap alakú szoba falain nyíló ablakok egyike felé biccentett.

- Aha, mindegyik előtt. Az éjjel túl sötét volt ahhoz, hogy észrevegyük őket, pláne, hogy eltakarták ezek a francos függönyök.

Thomas végignézett a tisztársakon: voltak, akik egyik ablaktól a másíkg rohangáltak, hogy lássák, mi van kint, mások kisebb csoportokba verődtek a szobában. Mindenki arcára ugyanaz a kettős érzés ült ki: nem hittek a szemüknek, és rettegetek.

- Hol van Newt?

- Pont itt.

Amikor megfordult, az idősebb fiú ott állt mögötte; Thomas most jött rá, mennyire hiányolta.

- Mi történik?

- Gondolod, hogy én vágom? Francokat! Egy rakás örült fel akar zabálni minket reggelire, ahogy látom. Találnunk kell egy másik szobát, tartsunk egy Gyűlést. Ez a lárma... olyan, mintha valaki szögeket verne a francos koponyámba!

Thomas szórakozottan bólintott; egyetértett a tervvel, de legyen ez Newt meg Minho gondja. Őt most az izgatta a legjobban, hogy kapcsolatot teremtsen Teresával - abban reménykedett, hogy a lány figyelmeztetése csak az álom része volt, hogy a kimerültség hozott föl a mélyből egy ilyen hallucinációt. És az álom az anyukájáról...

Két barátja közben kiabálva, karlengetéssel próbálta maga köré gyűjteni a tisztársakat. Thomas félve pillantott hátra az ablak előtt álló rongyos férfi felé, és azonnal el is kapta róla a tekintetét. Bárcsak elfelejthetné a vér és a cafatokban lógó hús látványát, az örült tekintetet és a hisztérikus visítózást!

Öljetek meg! Öljetek meg! Öljetek meg!

Thomas odabotorkált az ablaktól legtávolabbi falhoz, és teljes súlyával nekidőlt.

Teresa - szólította a lányt telepatikus úton. *Teresa, hallasz engem?*

Behunyt szemmel koncentrált, úgy várákozott a válaszra. Láthatatlan

kezekkel nyúlt ki érte, hátha valami nyomát leli.

Semmi. Még egy futó árnyék vagy egy érzésre emlékeztető bizsergés sem. Nemhogy válasz.

Teresa, hívta magában még sürgetőbben, feszültebben, hogy az erőfeszítéstől összekoccantak a fogai. *Hol vagy? Mi történt?*

Semmi. Thomas szíve egyre lassabban vert, míg végül majdnem leállt; olyan érzése lett, mintha egy nagy csomó vattát nyelt volna le. Valami történt a lánnyal.

Amikor kinyitotta a szemét, a tisztársak a zöldre festett ajtó előtt csoportosultak, amely a közös helyiségbe vezetett, ahol előző este a pizzát ették. Minho az ajtó rézkilincsét rángatta, de hiába. Zárva volt.

Ezen kívül egyetlen másik ajtó volt a teremben, amely egy zuhanyzó- és öltözőhelyiségbe vezetett, ahonnan nem nyílt kijárat. Ennyi. Meg az ablakok. Mindegyik fémrácsokkal felszerelve. Istennek hála! Mert mindegyik mögött habzó szájú örültek sikoltoztak és üvöltöztek.

Noha az aggodalom úgy mardosta belülről, mintha vér helyett sav folyna az ereiben, Thomas egy időre abbahagyta a próbálkozást, hogy elérje telepatikusan Teresát, és csatlakozott a tisztársakhoz. Most Newt kísérletezett az ajtó kinyitásával, hasonló sikerrel.

- Zárva - mormogta, amikor végül feladta, tehetetlenül eresztette le a két karját, melyek ernyedten lógtak a teste mellett.

- Nem mondod, zsenikém?! - jegyezte meg Minho, miközben összefont izmos karján csak úgy dagadoztak az erek a feszültségtől. Thomas egy pillanatra azt gondolta, hogy látja is, ahogy a vér keresztülpumpálódik rajta. - Nem csoda, hogy Isaac Newtonról neveztek el, annyira lenyűgöző a gondolkodásod!

De Newt most nem volt vevő a poénjaira. Persze az is lehet, hogy már jó ideje megtanulta, hogy eleressze a füle mellett Minho nagyképű

megjegyzéseit.

- Verjük le ezt a rohadt kilincset! - mondta, és úgy nézett körül, mintha arra számítana, hogy valaki mindjárt megkínálja egy pörölykalapáccsal.

- Bárcsak azok a tökfejek... azok a Buggyantak befognák már! - üvöltötte el magát Minho, és fenyegetően fordult a legközelebbihez, egy asszonyhoz, amelyik még ocsmányabbul nézett ki, mint az a férfi, akit először látott Thomas. Egy hatalmas, vérző seb szántotta végig az arcát keresztbe, egészen a halántékáig húzódott.

- Mik? Buggyantak? - ismételte meg Serpenyő. A szőrös szakács mindaddig csendben maradt, szinte észrevétlenül. Thomas arra gondolt, hogy most még ijedtebbnek látszik, mint amikor a Siratókkal való küzdelemre készültek, hogy elmenekülhessenek az Útvesztőből. Lehet, hogy ez most rosszabb is. Amikor tegnap este ágyba bújtak, minden jónak tűnt, biztonságban érezték magukat. Na ja, ez talán tényleg rosszabb így, hogy most hirtelen elveszítették mindezt.

Minho a visítózó véres nőre mutatott.

- Hát így nevezik ők magukat. Nem hallottad?

- Engem aztán az se érdekel, ha hamvas fűznek nevezitek őket - csattant fel Newt. - Inkább találjatok nekem valamit, amivel be tudjuk törni ezt az átkozott ajtót!

- Tessék - egy alacsonyabb fiú egy kisebb, de masszívnek tűnő tűzoltó készüléket vitt oda neki, amit az imént vett le a falról. Thomasnak eszébe jutott, hogy már látta őt korábban. Most újra elárasztotta a bűntudat, hogy még a nevét se tudja a kölyöknek.

Newt megragadta a piros hengert, felkészülve, hogy megsemmisítő csapást mérjen vele a kilincsre. Thomas olyan közel ment, amennyire csak lehetett. Roppant kíváncsi volt, hogy mi lehet az ajtó túloldalán, noha az a rossz érzése támadt, hogy bármit találnak is ott, nem fognak

neki örülni.

Newt felemelte a tűzoltó készüléket, és lecsapott vele az ajtó rézkilincsére. A hangos csattanást egy mélyebb roppanás kísérte, és nem kellett több három ütésnél, hogy az egész szerkezet a padlóra zuhanjon - csak úgy csörömpölt a sok törött fémdarab. Az ajtó résnyire kinyílt, épp csak annyira, hogy lássák a túloldalán honoló koromsötét őr.

Newt csendben álldogált, bámulva azt a hosszú, keskeny csíknyi feketeséget, mintha arra számítana, hogy hamarosan alvilági démonok zúgnak ki a sötétség mélyéből. Oda sem figyelve visszaadta a tűzoltó készüléket a kölyöknek, akitől kapta, aztán megszólalt:

- Menjünk!

Thomas mintha enyhe remegést hallott volna ki a hangjából.

- Várj! - kiáltott fel Serpenyő. - Biztos, hogy át akarunk menni oda? Talán nem véletlen, hogy zárva volt ez az ajtó.

Thomas zsigerből egyetértett vele; valami nem stimmelt ezzel az egészszel.

Minho előrelépett, közvetlenül Newt mellé; hátrapillantott Serpenyőre, aztán összenézett Thomasszal.

- Miért, mit kéne tennünk? Csak ücsörögjünk itt, és várjuk meg, amíg valamelyik elmebetegnek sikerül betörnie ide? Gyerünk már!

- Ezek a zakkantak nem fognak tudni egyhamar áttörni a fémrácsokon - vágott vissza Serpenyő. - Csak álljunk meg egy pillanatra, és gondolkodjunk!

- Lejárt a gondolkodási idő - jelentette ki Minho, és kirúgta az ajtót, mire az teljesen kinyílt. Ha lehetséges, most még sötétebbnek látszott a sötétség. - Nem beszélve arról, hogy azelőtt kellett volna felszólalnod ez ügyben, te nagyokos, hogy szétbombáztuk volna ezt a kilincset. Most már késő.

- Gyűlölöm, amikor igazad van - morogta Serpenyő a bajusza alatt.

Thomas nem bírta elfordítani a szemét a tintafekete sötétségről, amelyre rányitottak. A rossz előérzet marokra szorította a szívét, de ez már egészen ismerős érzés volt számára: hogy valami rossznak kellett történnie, különben azok az emberek, akik megmentették őket, már rég értük jöttek volna. De Minhónak és Newtnak igaza volt: ki kellett menniük innen, hogy válaszokat találjanak.

- Pofa be - mondta Minho. - Én megyek elől.

Nem várta meg, míg válaszolnak, hanem kilépett a nyitott ajtón. Testét szinte azon nyomban magába szippantotta a sötétség. Newt habozva pillantott Thomasra, aztán követte őt. Valamilyen oknál fogva Thomas úgy gondolta, most rajta a sor, úgyhogy ő is ment utánuk.

Kilépett a hálóteremből, és előrenyújtott kézzel botorkált a közös helyiség sötétjében.

A háta mögül érkező gyér fény ahhoz nem volt elég, hogy bármit is bevilágítson, így akár csukott szemmel is mehetett volna. A hely pedig búzlótt. Rettenetesen búzlótt.

Minho felhorkant előttük, aztán hátrakiáltott:

- Hé! Vigyázzatok. Valami... fura dolog lóg le a plafonról.

Thomas halk nyikorgást vagy nyögést hallott, mintha valami megreccsent volna. Mintha Minho belebotlott volna egy alacsonyan lógó csillárba, és az most előre-hátra himbálózott volna. Valahol jobbra Newt is felmordult, majd a padlóhoz súrlódó fém panaszos csikorgása hallatszott:

- Asztal - jelentette be Newt. - Vigyázzatok az asztalokkal!

Serpenyő is megszólalt Thomas mögött.

- Nem emlékszik valaki, hol vannak a villanykapcsolók?

- Épp arra tartok - felelte Newt. - Meg mernék esküdni, hogy valahol itt

láttam őket korábban.

Thomas vakon haladt tovább előre. Kicsit azért hozzászokott a szeme a sötéthez: ott, ahol korábban nem látott mást, csak mélységes feketeséget, most ki tudott venni holmi árnyakat sok más árny mellett. De valami zavar volt a térben, érezte. Mintha a dolgok nem ott volnának, ahol lenniük kellene. Éppen olyan volt, mintha...

- Húúúúh - nyögött fel Minho, az undor hullámaival küzdve, mintha épp egy nagy rakás plottyba lépett volna bele. Aztán újra az a reccsenő hang süvített át a helyiségen.

Mielőtt Thomas rákérdezhetett volna, hogy mi történt, maga is nekiütközött valaminek. Durván. Valami furcsa, otromba alakúnak. Ujjai ruhaanyagot tapintottak.

- Megtaláltam! - üvöltött fel Newt.

Néhány kattintás, aztán a termet hirtelen elárasztotta a neoncsövek hideg fénye, kis időre megvakítva Thomast. Félrebotorkált attól a dologtól, aminek nekiment, és szemét dörgölve belebotlott egy másik merev formába, amelyet egy mozdulattal messze lendített magától.

- Hé, hé! - ordította el magát Minho.

Thomas hunyorogva nézett körül. Aztán kitisztult a látása. Kényszerítenie kellett magát, hogy szeme befogadja az elé táruló borzalmas képet.

A hatalmas teremben végig emberek lógtak le a mennyezetről - legalább egy tucat. Mindannyian a nyakuknál fogva felakasztva; a kötelek megcsavarodva vágódtak bele lilásra színeződött, felpuffedt húsukba. A merev testek finoman lengedeztek előre-hátra, a vértelen-fehér ajkak közül rózsaszín nyelvek lógtak ki. Mindegyiknek nyitva volt a szeme, de tekintetüket már kérlelhetetlenül bevonta a halál máza. A kinézetük alapján már jó pár órája ott lehettek. A ruhájuk, meg egyik-

másiknak az arca is ismerősnek tűnt.

Thomas letaglózva rogyott térdre.

Ő ismerte ezeket a halott embereket.

Ők mentették meg a tisztársakat. Épp egy nappal ezelőtt.

NEGYEDIK FEJEZET

Thomas igyekezett nem ránézni egyik holttestre sem, miközben talpra állt. Próbálta tartani magát, és valahogy odabotorkált Newthoz, aki még mindig a kapcsolók mellett állt dermedten, tekintete ide-oda cikázott a himbálózó holttestek között.

Minho magában káromkodva csatlakozott hozzájuk. Rendre feltűnt a háló ajtajában a többi tisztárs is, és felkiáltottak, amikor megpillantották a testeket. Thomas hallotta, hogy néhányan öklendezni kezdtek és kidobták a taccsot. Ő maga is érezte a kényszert, hogy sürgősen kiadjon magából mindent, de sikerült leküzdenie. Mi történt? Hogyan lehetséges, hogy ilyen gyorsan el tudtak venni tőlük mindent? Megfeszült a gyomra, úgy érezte, a kétségbeesés mindjárt ledönti a lábáról.

Akkor eszébe jutott Teresa.

Teresa!, szólította magában. *Teresa!* Újra meg újra kiáltotta a lány nevét az agyában, behunyt szemmel és összeszorított állkapoccsal. *Hol vagy?!*

- Tommy - szólt hozzá Newt, és megszorította a vállát. - Mi a fészkes fene van veled?

Thomas kinyitotta a szemét, és akkor vette észre, hogy kétrét görnyedve, a hasát fogva áll. Lassan kiegyenesedett, és megpróbálta elűzni a bensőjét mardosó páni félelmet.

- Mégis... mégis mit gondolsz, mi? Csak nézz körül!

- Persze, csak úgy néztél ki, mintha nagy fájdalmaid lennének vagy mi.

- Jól vagyok... csak megpróbáltam elérni Teresát telepatikus úton. De nem megy - mondta. Pedig egyáltalán nem volt jól. És utálta

emlékeztetni a többieket arra, hogy közte és Teresa között működik ez a telepatikus kommunikáció. És ha ezek az emberek itt mind halottak... - Meg kell tudnunk, hogy őt hova vitték - tört ki, belekapaszkodva az új feladatba.

Tekintetével végigpásztázta a termet, igyekezve nem nézni a himbálózó hullákra; egy olyan ajtó után kutatott, amely elvezetheti Teresához. A lány azt mondta, hogy egy szobában van valahol a fiúk hálótermével szomszédos közös helyiségen túl. Meg is van! Egy sárga ajtó rézkilincsel.

- Igazad van - mondta Newt. - Szóródjunk szét, és keressük meg!

- Lehet, hogy már meg is van - szólt vissza Thomas futás közben, és maga is meglepődött azon, milyen hamar újra-élesedtek az érzékei. Az ajtó felé futott, félretolva útból a holttesteket és az asztalokat. Ott kell lennie az ajtó mögött, épségben, ugyanúgy, ahogy nekik sincs semmi bajuk. Az ajtót csukva találta. Ez jó jel. Valószínűleg be is volt zárva. Lehet, hogy Teresa is ugyanolyan mély álomba merült, mint ő. Ezért nem válaszol, ezért a nagy csend.

Már majdnem odaért az ajtóhoz, amikor eszébe jutott, hogy kellene valami, amivel be tudják törni.

- Hozza ide valaki azt a tűzoltó készüléket! - üvöltött hátra a válla fölött. A közös helyiség levegője iszonyatosan búzlott: ahogy vett egy mély lélegzetet, máris öklendezni kezdett.

- Winston, menj és hozd ide! - hangzott fel a háta mögött Minho utasítása.

Thomas ért először az ajtóhoz, és megpróbálkozott a kilincsel. Meg se mozdult, zárva volt. Azután pillantása megakadt egy kis, átlátszó műanyag táblán, amely az ajtó jobb oldalán függött a falon. Egy fehér lap volt alácsúsztatva, rajta néhány gépelt szó.

Teresa Agnes. A csoport. A1-es alany.**Az Áruló.**

Különös módon, ami a leginkább szembetűnt Thomasnak, az Teresa családneve volt. Vagy legalábbis az, ami a családnevének látszott. Agnes. Nem értette, miért, de ez meglepte őt. Teresa Agnes. Még mindig gyér emlékeket hordozó memóriájának zavaros vizéből senkit sem tudott előhalászni, aki ezt a nevet viselte volna. Őt magát is átnevezték Thomas Edison, a nagy feltaláló után - de Teresa Agnes? Soha életében nem hallott róla.

Nyilván mindegyikük nevét inkább viccnek szánták, mint valóságnak, ami az Alkotók - a VESZETT vagy akárki tette is ezt velük - érzéketlenségéről tanúskodott, akik így próbálták elhatárolni magukat az *igazi* emberektől, akiket elloptak az *igazi* anyjuktól és az *igazi* apjuktól. Thomas türelmetlenül várta azt a napot, amikor végre megtudhatja, mi volt az ő születéskori neve, milyen név rögzült a szülei agyában, amit neki szántak. Akárkik legyenek is ők. Akárhon legyenek is ők.

Azok a hézagos emlékek, amelyeket az Átváltozás után nyert vissza, arra a következtetésre juttatták, hogy neki nem voltak igazi szülei, akik szerették volna. Hogy akárkik is voltak azok az emberek, nem akarták őt. Hogy őt rettenetes körülmények közül emelték ki. De most már nem akart hinni ebben, különösen azok után nem, hogy az éjjel az anyukájával álmodott.

Minho csettintett egyet az ujjával Thomas szeme előtt.

- Hahó! Föld hívja Thomast! Ez nem épp a megfelelő pillanat az álmodozáshoz. Egy rakás hulla himbálózik körülöttünk, és úgy búzlenek, mint Serpenyő ragyái. Ébresztő!

Thomas a barátja felé fordult.

- Bocsi. Csak azon gondolkodtam, fura, hogy Teresa családneve

Agnes.

Minho idegesen csettintett, ezúttal a nyelvével.

- És ki nem plottyantja ezt le? De mi ez a baromság, hogy ő Az Áruló?

- És mit jelent ez az egész A csoport, A1-es alany duma?

Ezt már Newt kérdezte, miközben átadta a tűzoltó készüléket Thomasnak. - Mindenesetre most rajtad a sor, hogy leverj egy rohadt ajtókilincset.

Thomas magához ragadta a készüléket. Hirtelen roppant dühös lett magára, hogy akár csak néhány másodpercet is, de időt vesztegetett annak a hülye táblának a megfejtésére. Teresa ott van bent, és szüksége van a segítségükre. Megpróbálta elhessegetni azt a szót, hogy *áru*ló, miközben a készülék hengertestét jól nekicsapta a rézkilincsnek. Beleremegett az egész karja, ahogy a fémnek ütődő fém sikolya belehasított a levegőbe. Érezte, hogy mindjárt enged, és valóban, két csapás után a kilincs a földre esett, és az ajtó résnyire kinyílt.

Thomas félredobta a tűzoltó készüléket, belökte és szélesre tárta az ajtót. Elöntötte a várakozás izgalma, de belevegyük a rettegés és a nyugtalanság is, hogy vajon mit talál a **túl**oldalán. Elsőként lépte át a küszöböt.

Ugyanolyan szoba volt, mint a fiúk hálója, de valamivel kisebb annál: csak négy emeletes ágy, két komód és egy csukott ajtó, amely vélhetőleg egy másik fürdőszobára nyílt. Mindegyik ágy gondosan bevetve, kivéve egyet: a lepedője gyűrött volt, a takarók félretolva, a párna meg az ágy széléről csüngött alá. De Teresának semmi nyoma.

- Teresa! - üvöltött fel Thomas olyan erővel, hogy a pániktól minden hangszála befeszült. Ebben a pillanatban a lehúzott vécé hangja hallatszott a csukott ajtó mögül, és ahogy a víz lefolyt, úgy árasztotta el Thomast valami hirtelen jött megkönnyebbülés. Olyan erősen tört rá ez a

felszabadító érzés, hogy majdnem a földre huppant. A lány ott volt, és biztonságban volt. Visszanyerve egyensúlyát elindult a fürdő felé. Newt azonban megragadta a karját, és visszatartotta:

- Egy csapat fiúval éltél eddig. Szerintem nem udvarias dolog csak úgy rátörni valakire a női mosdóban. Várd meg, amíg kijön.

- Azután pedig mindenkit ide kell hívnunk, mert Gyűlést tartunk - fűzte hozzá Minho. - Itt nem bűzlik semmi, és ablakok sincsenek, amelyeken keresztül a Buggyantak riogathatnának.

E pillanatig Thomas észre sem vette, hogy ebben a helyiségben nincsenek ablakok, bár ez kellett volna, hogy a legfeltűnőbb legyen, a saját hálótermükben tapasztalt káosz után. Buggyantak. Már majdnem megfélekedezett róluk.

- Jó lenne, ha sietne - mormogta magában.

- Idehívok mindenkit - mondta Minho, majd megfordult és visszament a közös helyiségbe.

Thomas a fürdőszoba ajtajára meredt. Közben Newt és Serpenyő néhány másik tisztárral egyetemben benyomakodott a szobába és helyet foglalt az ágyakon. Mindannyian előrehajoltak, a térdükre könyököltek, és szórakozottan dörzsölgették a kezüket. Csak úgy süttött belőlük a feszültség és az aggodalom.

Teresa?, hívta a lányt Thomas, most már a fejében. *Hallasz engem? Itt várunk rád kint.*

Semmi válasz. És Thomas még mindig érezte magában azt a nagy ürességet, amitől olyan érzése volt, mintha a lányt örökre elvitték volna tőle-belőle.

Egy apró kattanás. A fürdőbe vezető ajtó kilincsgombja megfordult; az ajtó kitarult, Thomas felé lendülve. Thomas előrelépett, hogy magához ölelje a kilépő lányt - nem érdekelte, hogy hányan lesznek a szemtanúi.

De az, aki kilépett a fürdőből, nem Teresa volt. Thomas megtorpant és csaknem megbotlott a saját lábában. Mintha minden összeomlott volna benne.

Egy fiú állt előttük.

Ugyanazt viselte, amit ők is kaptak előző este: tiszta pizsamát elől gombos pizsamakabáttal és flanelalsóval. Világoskéket. Olajbarna bőre volt és nagyon rövidre nyírt sötét haja. Őszinte meglepetés tükröződött az arcán, ahogy megpillantotta őket. És ez volt az egyedüli oka annak, hogy Thomas nem rontott rá a bököltre, hogy a gallérjánál fogva addig rázza, míg ki nem szed belőle valami értelmes választ.

- Ki vagy te? - ripakodott rá Thomas, mit sem törődve azzal, hogy szavai enyhén szólva barátságtalanul hangzanak.

- Hogy ki vagyok én? - kérdezett vissza a srác némi iróniával a hangjában. - Talán inkább *te* ki vagy?

Newt közben felállt, és odament hozzájuk: egészen közel lépett az új fiúhoz.

- Na ne szarozz velünk! Mi vagyunk többen. Bökd ki szépen, hogy ki vagy.

A fiú keresztbefonta karját a mellén, és dacosan, kihívó testtartással válaszolt:

- Hát jó. A nevem Aris. Mire vagytok még kíváncsiak?

Thomas legszívesebben gyomorszájon vágta volna a srácot. Ez itt játssza nekik a nagymenőt, miközben Teresa *eltűnt*.

- Hogy kerültél ide? És hol a lány, aki tegnap éjjel itt aludt?

- Lány? Miféle lány? Csak én vagyok itt, és azóta egyedül vagyok, amióta tegnap este behoztak ide.

Thomas megfordult, és arra az ajtóra mutatott, amely a közös helyiségbe vezetett:

- Kívül az ajtó mellett van egy tábla, amelyen az áll, hogy ez az ő szobája. Teresa... Ágnes. És baromira semmi említés holmi *Aris* nevű bököttről.

Volt valami a hangjában, amiből a fiú - helyesen - azt a következtetést vonta le, hogy Thomas nem viccel. Békítőleg felemelte a kezét.

- Haver, figyelj, lövésem sincsen, miről beszélsz. Engem idehoztak tegnap este, és ott, *abban* az ágyban aludtam - mutatott az ágy felé, amelyen össze volt gyűrődve a lepedő -, és úgy öt perce ébredtem, aztán kimentem hugyozni. Életemben nem hallottam a Teresa Agnes nevet. Sajnálom.

Ezzel végérvényesen elszállt a megkönnyebbülés rövid pillanata, amit Thomas a lehúzott vécé hallatán élt át. Összenéztek Newttal: nem tudta, mit kérdezzen ezek után. Newt megvonta a vállát, és visszafordult *Aris* felé:

- *Ki* hozott ide múlt éjjel?

Aris égnek emelte a karját, aztán hirtelen leengedte, az oldalához csapva.

- Még azt sem tudom, haver. Fegyveres fickók, akik kimentettek minket, és azt mondták, hogy mostantól minden rendben lesz.

- Honnan mentettek ki? - firtatta Thomas. Ez egyre furcsább volt. Nagyon-nagyon furcsa.

Aris lesütötte a szemét, a padlót nézte, a válla ernyedten előreesett. Olyan szerencsétlenül festett most, mint akin szörnyűséges emlékek hulláma söpört éppen át. Felsőhajtott, aztán végül Thomasra nézett.

- Az Útvesztőből, haver, az Útvesztőből.

ÖTÖDIK FEJEZET

Thomas megenyhült. Látszott, hogy a kölyök nem hazudik - ezt zsigerből érezte. Úrrá lett rajta a félelem, és ez a látvány nagyon is ismerős volt Thomasnak. Ő maga is átélte nem- egyszer, és túl sokszor látta már a társai arcán is. Pontosan tudta, hogy miféle emlékek azok, amelyek ilyené tesznek valakit. Azzal is tisztában volt már, hogy Arisnak fogalma nincs, mi történhetett Teresával.

- Szerintem ülj le. Azt hiszem, sok mindenről kell beszélnünk.

- Hogy érted ezt? Kik vagytok, fiúk? És *ti* honnan jöttetek?

Thomas csendesen elnevette magát.

- Az Útvesztő. A Siratók. A VESZETT. Ahogy tetszik.

Annyi minden történt, honnan is lenne célszerű elkezdni? Nem beszélve arról, hogy beleszédült az aggodalomba, hogy mi lehet Teresával. Legszívesebben kirohant volna a szobából, és azonnal a keresésére indult volna - de ott maradt.

- Hazudsz - mondta Aris szinte suttogva, és egy árnyalattal sápadtabban.

- Nem, nem hazudunk - válaszolt ezúttal Newt. - Tommynak igaza van. Beszélünk kell. A jelek szerint nagyon hasonló helyről érkezünk.

- Ki az a srác?

Amikor Thomas megfordult, hogy megnézze, kire kérdezz rá Aris, Minhót pillantotta meg, aki épp most tért vissza sokadmagával, és az ajtóból figyelte őket. A fiúk arcát grimaszba gyűrte az undor a kinti bűztől, a tekintetükben pedig még mindig ott ült a rettegés a látványtól, amelyet épp az imént hagytak maguk mögött.

- Minho, ez itt Aris - mutatott az új fiúra Thomas oldalra lépve. - Aris, ő Minho.

Minho eldadogott pár érthetetlen szót, mintha nem tudná eldönteni, hogyan is kezdje.

- Figyelj - mondta Newt. - Vegyük le ezeket a felső ágyakat, és helyezzük el őket körben a szobában. Akkor mindannyian leülhetünk, és kitalálhatjuk, hogy mi a fene folyik itt.

Thomas megrázta a fejét.

- Nem. Először is meg kell keresnünk Teresát. Valamelyik másik szobában lehet.

- Nincs semmilyen másik szoba - jegyezte meg Minho.

- Miről beszélsz?

- Épp most fésültem át az egész helyet. Van ez a nagy közös helyiség, aztán ez a szoba, a mi hálónk, meg pár francos ajtó, amelyek kivezetnek innen - ahol minket is behoztak a buszokról este. És ezek le vannak lakatolva és láncolva - *belülről*. Nem vágom az egészet, de nem látok semmilyen más ajtót vagy kijáratot.

Thomas teljesen összezavarodva rázta meg a fejét. Úgy érezte magát, mintha milliónyi kis pókocska kezdett volna egyszerre hálót szőni az agyában.

- De hát... mi volt ez az egész tegnap éjszaka? És honnan kaptuk a kaját? Senki sem látott más szobát vagy egy konyhát például, vagy bármi egyebet? - Reménykedve nézett körül, hátha valaki tud valamilyen válasszal szolgálni, de mindenki hallgatott.

- Lehet, hogy van valahol egy rejtett ajtó - jelentette ki végül Newt. - Figyeljetek, egyszerre úgylis csak egy dolgot csinálhatunk. Most meg kell...

- Nem! - üvöltötte el magát Thomas. - Előttünk az egész nap, hogy

beszélgessünk ezzel az Aris gyerekekkel. Az ajtó melletti névtábla szerint Teresának itt kell lennie valahol a közelben, meg kell találnunk őt!

Anélkül hogy válaszra várt volna, odarohant a közös helyiséghez vezető ajtóhoz, félrelökösve az útjában álló fiúkat, aztán kilépett. A bűz olyan erővel vágta mellbe, mintha valaki a fejére öntött volna egy vödörnyi friss ürüléket. A lilás, felfúvódott testek úgy himbálóztak körülötte, mint a vadászok által kilőtt, fellógatott vadak tetemei. Élettelen tekintettel meredtek rá mind.

Ismét felfordult a gyomra, rátört a hányinger ismerős érzése, és reflexszerűen öklendezni kezdett. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és minden erejével arra koncentrált, hogy megnyugtassa háborgó beleit. Amikor végül sikerült, körülnézett, valamilyen, a lány jelenlétére utaló jel után kutatva. Nagyon tudatosan törekedett arra, hogy mindeközben még véletlenül se pillantson a hullákra.

De aztán villámcsapásként hasított bele a szörnyű gondolat. Mi van, ha Teresa is...

Végigrohant a termen, és minden egyes holttestnek az arcába nézett. Egyikük sem volt Teresa! A megkönnyebbülés feloldotta az elmúlt perc páni félelmének görcsét, és most már magára a szobára tudott összpontosítani. A közös helyiség falain semmi figyelemre méltót nem látott: fehérre festett egyszerű vakolat, sehol semmi díszítés. Valamilyen oknál fogva sehol egy ablak. Gyorsan körbejárta az egészet, bal kezét folyamatosan a falhoz érintve. Elért a fiúk hálótermének ajtajához, aztán ment tovább a fal mentén, majd elért a főbejárathoz, amelyen át az este bevezették őket ide. Akkor iszonyatos nagy felhőszakadás volt, ami mostanra már elképzelhetetlennek tűnt, mivel hétágra sütött a nap, mikor azt az örült férfit látta az ablakból.

A bejárat - vagy kijárat - két hatalmas, ezüstösen csillogó felületű

acélajtóból állt. És pont úgy, ahogy Minho mondta, egy masszív, hüvelyknyi vastag láncszemekből álló lánc volt szorosán rátekerve az ajtók kilincsére, és két nagy lakat lógott rajtuk. Thomas megpróbálta meghúzni az egyik láncot, hogy lássa, mennyire erősen tart. A fém hűvösen simult a kezébe, és egyáltalán nem engedett a próbálkozásainak.

Thomas arra számított, hogy az ajtót vadul püfölik majd a betörni akaró Buggyantak, ugyanúgy, ahogy a fiúk hálótermében próbálkoztak a rácsos ablakok túloldalán. De mindenhol csend honolt. Nem hallatszott más, csak fojtott, tompa hangok a hálók felől: a Buggyantak távoli sikolyai és a tisztársak beszélgetésének egymásba olvadt zsongása.

Egyre feszültebben folytatta útját a falak mentén, míg vissza nem jutott ahhoz a szobához, amelynek Teresa szobájának *kellott volna* lennie. Semmit nem talált felderítése közben, még egy árva rést, repedést sem, nemhogy egy másik kijáratot. Ez a nagy terem még csak nem is négyszög alakú volt, hanem nagy, sarkok nélküli, ívelt falú ovális.

Totálisan összezavarodott. Visszagondolt az elmúlt éjjelre, ahogy mind ott ültek és két pofára tömték magukba a pizzát, mint a kiéhezettek, hisz azok is voltak. Biztos, hogy láttak akkor más ajtókat is, legalább egy konyhába vezetőt, vagy valamit. Ám minél jobban gondolkodott, minél inkább vissza akarta idézni az emlékezetébe a dolgok akkori képét, annál zavarosabbá vált minden. Beindult a riasztó az agyában: egyszer már volt rá példa, hogy belemásztak a fejükbe. Újra megtették volna? Kitörölték vagy módosították a memóriájukat?

És mi történt Teresával?

Kétségbeesésében az is átfutott az agyán, hogy végig kéne kúsznia a padlón, hátha rálel valami csapóajtóra vagy valamire, bármire, ami magyarázattal szolgálhatna, hogy mi is történt. De úgy érezte, egyetlen

percet sem bírna ki tovább ebben a rothadó hullákkal teli helyiségben. Nem maradt más hátra, mint az új gyerek. Thomas felsóhajtott, aztán visszafordult ahhoz a kicsi szobához, ahol rátaláltak Arisra. Arisnak tudnia kell valamit, ami a segítségükre lehet.

Ahogy Newt javasolta, a felső ágyakat lecsavarozták az alsókról, és letették körbe a falak mentén. Így elég hely lett ahhoz, hogy a többi tizenkilenc tisztárs és Aris is leülhessen.

Amikor Minho megpillantotta Thomast, megveregette a maga melletti üres helyet.

- Mondtam neked, tesó. Csüccs le, és dumáljunk. Meg- vártunk téged. De előbb csukd be azt a rothadt ajtót szorosán, amennyire csak bírod, olyan bűz van kint, hogy ahhoz képest még Gally rothadt lába is rózsailatot áraszt.

Thomas némán behúzta maga után az ajtót, majd odament Minhóhoz, és leült. Legszívesebben a kezébe temette volna az arcát, de nem tette. Semmi jele nem volt annak, hogy Teresát veszély fenyegeti. Fura dolgok történnek, de millió magyarázat lehet, és ezek közül egy csomó olyan, mely szerint a lánynak semmi baja.

Newt egy ágygal jobbra ült tőle, de annyira előrehúzódva, hogy csak a hátsója széle nehezedett a matracra.

- Na jó, kezdjük el már ezt a kibökött mesedélután, hogy aztán rátérhessünk az igazi problémára - hogyan találjunk valami ételmezt?

Mintha csak jelet kapott volna, ebben a pillanatban Thomast mardosó éhség fogta el, és megkordult a hasa. Erre a problémára eddig még csak nem is gondolt. A vízzel nem lesz gond, hiszen ott vannak a fürdőszobák, de ételnek valóban sehol semmi nyoma.

- Remek - mondta Minho. - Beszélj, Aris. Mondj el nekünk mindent.

Az új fiú épp Thomasszal átellenben ült, a mellette lévő tisztársak az

ágy két szélére kuporodtak, a lehető legtávolabb tőle. Megrázta a fejét:

- Egy fenét! Ti kezditek, srácok.

- Úgy gondolod? - válaszolta Minho. - És az hogy tetszik, hogy egymás után szép sorban szétverjük azt a bökött képed, aztán majd újra megkérünk, hogy beszélj?

- Minho - állította le szigorúan Newt. - Nincs semmi okunk azt...

Minho egyenesen Arisra mutatott.

- Tesó, kérlek. Amennyit mi tudunk róla, ez a bökött akár az Alkotók egyike is lehet. Valaki a VESZETT-ből, akit azért hagytak itt, hogy kémkedjen utánunk. Lehet az is, hogy ő ölte meg azokat ott kint. Hiszen ő az egyedüli itt, akit nem ismerünk, és minden ajtó, ablak zárva! Elegem van abból, hogy játssza itt nekünk a nagymenőt, amikor mi húszan vagyunk, ő meg egy szál magában. Neki kell először beszélni.

Thomas csöndesen háborgott magában. Biztosra vette, hogy ez a kölyök az életben nem fog megszólalni, ha Minho halálra rémíti.

Newt felsóhajtott és Arisra pillantott.

- Van némi igazság abban, amit mond. Csak mondd el nekünk, hogy értetted azt, hogy a vacadék Útvesztőből jöttél. Ez az a hely, ahonnan *mi* szabadultunk ki, és mi nyilvánvalóan nem találkoztunk veled ott.

Aris megdörzsölte a szemét, aztán egyenesen Newt szemébe nézett.

- Jól van, akkor figyeljete! Engem behajítottak abba az óriási labirintusba, aminek hatalmas kőfalai vannak, de előtte még kitörölték a memóriám. Semmire sem emlékeztem a korábbi életemből. Csak annyit tudtam, hogy hívnak. Egy csapat lánnyal éltem ott. Úgy ötvenen lehettek, és én voltam az egyedüli fiú. Néhány napja sikerült elmenekülnünk onnan. Azok az emberek, akik segítettek nekünk, pár napig még egy bazi nagy tornateremben tartottak minket, aztán tegnap este engem átköltöztettek ide - de senki sem magyarázott meg semmit. Mi ez az

egész, hogy ti is egy útvesztőből szabadultatok?

A tisztársak fel-felkiáltottak meglepetésükben, úgyhogy Thomas már nem is hallotta Aris utolsó szavait. Csak úgy kavarogtak a fejében a zavaros gondolatok. Aris olyan egyszerűen és simán mondta el nekik mindazt, amin keresztülment, mintha csak egy tengerparti nyaralást foglalna össze pár szóban. De hát ez örülség! Egészen hajmeresztő, ha igaz. Szerencsére valaki képes volt megfogalmazni azt, amit ő nem tudott kiszűrni az agyát uraló zűrzavarból.

- Várj csak - szólalt meg Newt. - Egy hatalmas útvesztőben éltél, egy farmon, ahol a falak minden este bezárultak? Csak te meg pár tucat lány? Voltak ott Siratóknak nevezett kreatúrák is? Te érkeztél utoljára oda? És minden rohadtul elbökődött, miután megérkeztél? És amikor megérkeztél, kómában voltál? És volt rajtad egy cetli, amin az állt, hogy te voltál az utolsó, akit küldtek?

- Hohó, lassíts! - állította le Aris, mielőtt további kérdésekkel bombázta volna. - Honnan tudsz mindenről? Hogy...

- Mert ugyanaz a rohadt kísérlet - szólt közbe Minho, és a hangjában már nyoma sem volt ellenségességnek. - Vagy hasonló. Mindegy. De náluk volt az összes csaj meg egy srác, míg nekünk az összes fiú jutott meg egy csaj. A VESZETT biztos két útvesztőt is épített, két különböző kísérlet céljából.

Thomas gondolatmenete már jóval előbb rátalált erre a vágányra. Most végre összeszedte magát annyira, hogy beszéljen. Arisra nézett, és megkérdezte:

- És te voltál az, aki beindította a végső eseményeket?

Aris bólintott, és szemmel láthatóan mostanra már ugyanannyira össze volt zavarodva, mint a többiek.

- És képes voltál... - Thomas tétovázott. Úgy érezte magát, mint

mindig, amikor felhozta ezt a témát, mintha csak elismerte volna a világ előtt, hogy elment az esze. - Szóval képes voltál beszélgetni a fejedben az egyik lánnyal? Tudod, telepatikus úton?

Aris szeme tágra nyílt, és mélyen Thomas szemébe nézett, mintha egy sötét titkot értett volna meg, amit senki más nem foghat fel, csak azok, akik osztoznak benne.

Hallasz?

A mondat olyan élesen rajzolódott ki Thomas elméjében, hogy először azt hitte, Aris hangosan szól hozzá. De nem, a fiú ajka nem mozdult.

Hallasz?, ismételte meg Aris.

Thomas kicsit habozott. Nyelt egyet. *Igen.*

Megölték, beszélt hozzá Aris a fejében. *Megölték a legjobb barátomat.*

HATODIK FEJEZET

- Mi folyik itt? - tette fel a kérdést Newt, ide-oda kapkodva pillantását Thomas és Aris között. - Miért bámultok úgy egymásra, mintha épp most zúgtatok volna bele egymásba?

- Ő is képes rá - felelte Thomas, le nem véve tekintetét az új kölyökről, úgyhogy a többieket csak a szeme sarkából érzékelte. Aris utolsó mondata hideg rémülettel töltötte el; ha megölték az ő barátját, akivel telepatikus úton kommunikált, akkor...

- Mire képes? - kérdezte Serpenyő.

- Szerinted? - szólt közbe Minho. - Ez is olyan flúgos, mint Thomas. Képesek beszélni egymás fejében.

Newt ezúttal Thomasra meresztett nagy szemeket.

- Ez most komoly?

Thomas bólintott, és már majdnem újra gondolatban szólt Arishoz, de az utolsó percben észhez tért, és hangosan tette fel a kérdést:

- *Ki* ölte meg őt? Hogy történt?

- *Ki* ölt meg kit? - vágott közbe Minho. - Elég legyen ebből a vudu hadoválásból, ha mi is itt vagyunk.

Thomas szeme már könnybe lábadt, amikor végre levette a szemét Arisról, és Minhóra nézett.

- Neki is volt valakije, akivel így tudott kommunikálni, ahogy nekem is volt. Úgy értem... van. De azt mondta, hogy megölték azt a lányt. Tudni akarom, hogy *kik* tették ezt.

Aris lehajtotta a fejét; onnan, ahol Thomas ült, úgy festett, mintha a szemét is lehunyta volna.

- Valójában nem tudom, kicsodák ők. Az egész túlságosan zavaros. Nem voltam képes rájönni, hogy kik a jófiúk, és kik a gonoszak. De azt gondolom, hogy valahogyan rávették azt a lányt, Beth-t, hogy... hogy szúrja le... a barátnőmet. Rachelnek hívták. Haver, meghalt! Meghalt - ismételte meg, majd a tenyerébe temette az arcát.

Thomas annyira összezavarodott, hogy szinte már fájdalmat érzett. Minden jel arra mutatott, hogy Aris az Útvesztő egy másik verziójából érkezett, amit ugyanolyannak építettek meg, mint az általuk ismertet, azzal a különbséggel, hogy ott megfordították a lányok és a fiúk arányát. De akkor Aris ugyanaz lenne, mint náluk Teresa. És ez a Beth nagyon úgy néz ki, hogy az ő Gallyjük megfelelője, aki megölte Chuckot. Egy késsel. Ez most akkor azt jelenti, hogy Gallynek tulajdonképpen őt, Thomast kellett volna leszúrnia?

De akkor miért van most itt Aris? És hol van Teresa? Thomas úgy érezte, hogy a dolgok, amelyek már épp kezdtek volna összeállni, újra szétestek.

- Jó, és akkor hogy kerültél ide hozzánk? - firtatta Newt. - És hol vannak azok a lányok, akiket folyton emlegetsz? Hányan szabadultak ki veled együtt? Az emberek csak téged hoztak ide, vagy mindannyiótokat?

Thomas most már sajnálta Arist. Hogy folyamatosan kérdésekkel nyaggatják, azok után, ami történt vele. Fordított esetben, ha vele esett volna meg, hogy a szeme láttára meggyilkolják Teresát... Épp elég szörnyű volt végignézni, ami Chuckkal történt.

Elég szörnyű?, gondolta. *Vagy az volt a legszörnyűbb: látni meghalni Chuckot?* Thomasnak üvölteni lett volna kedve. Ebben a pillanatban a világon minden, de minden totál szívás volt.

Aris végül felnézett, letörölt pár könnycseppet az arcáról. És nem úgy nézett ki, mint aki egy kicsit is szégyellné ezt. Thomas azonnal a szívébe

zárta ezt a kölyköt.

- Nézzétek - mondta a fiú -, ugyanannyira össze vagyok kavarodva, mint ti. Nagyjából harmincán éltük túl ezt az egészet, aztán elvittek minket abba a tornacsarnokba, adtak enni, meg tiszta holmikat. Aztán engem tegnap éjjel idehoztak azzal a dumával, hogy el kell különíteniük, mert én fiú vagyok. Ez minden. Aztán meg felbukkantatok ti, roppancsok.

- *Roppancsok?* - ismételte meg Minho.

Aris megrázta a fejét.

- Ne kapd fel a vizet. Igazából azt sem tudom, hogy mit jelent. Ez is egy olyan szó, amit akkor használtak, mikor odakerültem.

Minho összenézett Thomasszal, somolyogva. Úgy tűnt, mindkét csoportnak kialakultak a maga sajátos szavai.

- Hé! - kiáltott fel az egyik tisztárs, akit Thomas nem nagyon ismert. Ott ücsörgött a falnak dőlve Aris háta mögött, és most egyenesen az új fiúra mutatott. - Mi az ott a nyakadon? Valami fekete, pont a gallérod alatt.

Aris a nyakát tekergette, hogy megnézhesse magának, de hiába.

- Mi? Hol?

Amikor megfordult, Thomas is látta azt a fekete valamit a fiú nyakán hátul, a pizsamakabátja nyakrésze fölött. Vastag, feketés csíknak látszott onnan, amely a kulcscsontja gödréből indulva végigfutott a háta fölött, és nem folytatólagos csík volt: mintha írás lett volna.

- Hadd lássam csak - ajánlkozott Newt, azonnal fel is állt, és odament Arishoz. Bicegése - melynek múltbeli okáról sosem beszélt Thomasnak - most mintha még feltűnőbb lett volna. Megfogta a srác pizsamakabátját és lejjebb húzta, hogy alaposabban szemügyre vehesse a fura jeleket.

- Ez tetoválás - jelentette ki hunyorogva, mintha nem akarna hinni a szemének.

- És mi áll ott? - kérdezte Minho, bár már odament ő is, hogy a saját

szemével nézhesse meg.

Amikor Newt nem válaszolt rögtön, Thomas sem bírta tovább a kíváncsiságával, felugrott az ágyról, és már ő is ott állt Aris mellett, és egészen közel hajolva vizsgálta a tetoválást. Amikor végül elolvasta a vastag, szögletes betűvel írt sort, a szíve kihagyott egy ütemet.

A VESZETT tulajdona. B csoport. B1-es alany.

A Szövetséges.

- Mégis mi a fenét jelenthet ez? - fogalmazta meg a kérdést Minho.

- *Mi van rám írva?* - kérdezte Aris, végigtapogatva a bőrét a nyaka és a válla körül. - Esküszöm, hogy ez nem volt itt tegnap este!

Newt felolvasta Arisnak a szöveget, aztán kijelentette:

- A VESZETT tulajdona? Azt hittem, már megszabadultunk tőlük. Illetve te megszabadultál tőlük, mindegy.

- És miért neveznének téged így: A Szövetséges? - kérdezte Minho, aki még mindig a tetoválást vizsgálta.

Aris megrázta a fejét.

- Lövésem sincs. Esküszöm. És totál kizárt, hogy ez tegnap este ott volt. Zuhanyoztam, belenéztem a tükörbe. Egészen biztosan észrevettem volna. Ahogy más is láthatta volna, ha már az Útvesztőben rajtam lett volna.

- Most azt akarod, hogy elhiggyem, hogy az éjszaka közepén varrták ezt rád? - mondta Minho. - Anélkül, hogy észrevetted volna? Na ne nézz madárnak, öreg!

- Eskü! - makacskodott Aris. Aztán felállt és bement a fürdőszobába, vélhetőleg hogy ő is lássa a saját szemével a szavakat.

- Egyetlen bökött szót sem hiszek abból, amit ez mond - súgta oda Minho Thomasnak, miközben visszafelé tartottak a helyükre. Aztán pont

amikor előrehajolt, hogy ledobja magát a matracra, félrecsúszott a pizsamakabátja, és látni engedte a vastag, fekete betűk sorát az ő nyakán is.

- Azta! - kiáltott fel Thomas. Egy pillanatra le is dermedt.

- Mi van? - kérdezte Minho, és úgy nézett Thomasra, mintha hirtelen egy harmadik fül nőtt volna a homlokán.

- A... a nyakad. - Thomasnak végül sikerült kiböknie: - A te nyakadon is van.

- Mi a fenéről hadoválsz? - Minho lejjebb húzta a nyakánál a pizsamát, és grimaszolva igyekezett megnézni a saját nyakát, de persze sikertelenül.

Thomas félresöpörte a kezét, és hátrahúzta a pizsamakabátot, hogy jobban lássa a szöveget.

- Jézus ereje... Itt van, pont itt! Ugyanaz, kivéve hogy...

Először magában olvasta el a szöveget.

A VESZETT tulajdona. A csoport. A7-es alany.

A Vezér.

- Mi van már, tesó! - üvöltött rá Minho.

A tisztársak zöme odasereglett köréjük, nyomakodva-furakodva, hogy vethessenek rá egy pillantást. Thomas gyorsan elolvasta hangosan is a tetovált szöveget, és meglepődött, hogy egyáltalán nem akadt össze a nyelve a nagy izgalomtól.

- Te most szívatsz engem, tesó! - mondta Minho, aztán gyorsan felállt, és utat tört magának a fiúk között a fürdőszoba felé, ahova Aris is ment.

Ekkor kitört az örület. Thomas érezte, hogy a pizsamakabátját húzigálják, miközben ő is húzta másokét. Mindenki egyszerre beszélt, és

igyekezett túlkiabálni a többieket.

- Mindegyiken az áll, hogy A csoport.
- A VESZETT tulajdona, pont, mint az ő tetkóján.
- Te az A13-as alany vagy.
- A19-es.
- A3-as.
- A10-es.

Thomas lassan körbefordult. Elszédült a látványtól, amint a tisztársak rendre felfedezték egymás tetoválásait. A legtöbbször nem volt semmi kiegészítő megjelölés, mint Arison és Minhón, csak a „tulajdonosi infó”. Közben Newt egyik fiútól a másikig lépett, és mindegyik tetoválását megnézte a saját szemével. Az arckifejezése olyan volt, mint egy kőszoboré, mintha csak arra koncentrált volna, hogy megjegyyezze a neveket és a számokat. Aztán egyszer csak, mintegy véletlenül, egymással kerültek szembe.

- Mi van az enyémen? - kérdezte Newt.

Thomas félrehúzta a gallért az írásról, és közel hajolt, hogy ki tudja olvasni a bőrébe égetett betűket:

- Te vagy az A5-ÖS alany, és úgy hívnak: A Ragasztó.

Newt megütközve pillantott rá.

- *A Ragasztó?*

Thomas elengedte társa pizsamakabátját, és hátralépett.

- Ja. Biztos, mert olyan vagy, mint valami ragasztó, mivel összetartasz minket. Nem tudom. Olvasd az enyémet.

- Már elolvastam...

Thomas valami egészen fura kifejezést látott kiülni Newt arcára. Mintha tétovázott volna. Vagy mintha megrémült volna. Mintha nem akarta volna elmondani neki, hogy mit látott a nyakán.

- Na, mondd már!

- Te vagy az A2-es alany - felelte Newt, majd lesütötte a szemét.

- Éééés? - sürgette Thomas.

Newt vacillált. Végül válaszolt, de nem nézett rá.

- Nem neveznek semminek. Csak azt írják, hogy... hogy „meggyilkolandó a B csoport által”.

HETEDIK FEJEZET

Thomasnak nem igazán volt ideje feldolgozni azt, amit Newttól hallott. Épp azt próbálta eldönteni, hogy melyik az erősebb érzés benne, a zavarodottság vagy a félelem, amikor hirtelen sivítva megszólalt egy csengő. Ösztönösen a fülére tapasztotta a kezét, és végignézett a többiekén.

Látta a meghökkenést az arcukon, mintha felismerték volna a hangot: aztán hirtelen neki is leesett. Ugyanaz a hang szólalt meg, amit az Útvesztőben hallott közvetlenül azelőtt, hogy felküldték volna Teresát a Dobozban. Ez volt az egyedüli alkalom, hogy hallotta - azóta. Most, egy kicsi szobába zárva egészen másként hatott: erősebben szólt, és egymást átfedő visszhangok dúsították. Ennek ellenére biztosan tudta, hogy ez az a hang. A Tisztáson ezzel adtak hírt arról, hogy egy Zöldfül érkezett.

A csengetés nem akart abbamaradni; Thomas már érezte is, ahogy szeme mögött formálódik a fejfájás.

A tisztársak körbe-körbe forogtak a szobában, és bután meresztették a szemüket a falakra, a mennyezetre, mintha megpróbálnák felderíteni a sivító hang forrását. Voltak, akik leültek az ágyakra, és csak fogták a fejüket. Thomas maga is a hangforrást kutatta, de semmit sem látott. Nem voltak ott se hangszórók, se a fűtés vagy a légkondicionálás csövei a falban, egyszerűen semmi sem volt. Csupán az a rettenetes hang, amely egyszerre hallatszott mindenhol és mindenholnan.

Newt megragadta a karját és a fülébe ordított:

- Ez a kibökött Zöldfül-riadó!

- Tudom!

- De miért szól?

Thomas a vállát vonogatta, és remélte, hogy nem látszik az arcán, mennyire ideges lett. Mégis honnan kellene tudnia, hogy mi a fene folyik itt?

Minho és Aris is visszatért a fürdőből, mindketten szórakozottan dörzsölgették a nyakukat, miközben a szobában keresték a választ a vad csengetésre. Nem telt sok időbe, hogy felfedezzék, a többiekén is hasonló tetoválás van. Serpenyő odament a közös helyiségbe nyíló ajtóhoz. Már épp hozzáért volna a tenyerével ahhoz a ponthoz, ahol a kilincs volt, mielőtt letörték volna, amikor Thomas ösztönösen rákiáltott, és odarohant hozzá:

- Állj!

Newt szorosan a nyomában.

- De miért? - kérdezte Serpenyő, miközben a keze még ott volt a levegőben, alig pár centire az ajtótól.

- Nem tudom - felelte Thomas, aki még abban sem volt biztos, hogy a nagy zűrzavarban hallhatták-e. - Ez egy vészjel. Lehet, hogy valami tényleg nagyon rossz dolog fog történni.

- Aha! És lehet, hogy ki kéne húznunk innen!

Aztán fogta magát, és belökte az ajtót, mielőtt Thomas bármit is mondhatott volna. Amikor az nem mozdult, még erősebbet lökött rajta. Az ajtó azonban meg se rezdült. Ekkor Serpenyő teljes súlyával nekitámaszkodott, nekifeszült a vállával.

Semmi. Olyan szilárdan állt, mintha csak befalazták volna.

- Minek kellett letörnöd azt a kibökött kilincset! - visította Serpenyő, és nagyot csapott dühében az ajtóra.

Thomas nem akart többet kiabálni. Elfáradt, a toroka is belefájdult.

Megfordult, és nekitámaszkodott a falnak karba font kézzel. A tisztársak zöme ugyanolyan kimerültnek látszott, mint ő - elégük lett abból, hogy hiábavalóan keresik a válaszokat vagy a kijáratot. Egyesek visszaültek az ágyakra, mások üres tekintettel álldogáltak tovább.

Végső kétségbeesésében Thomas újra szólomatni kezdte magában Teresát. Újra meg újra. De a lány továbbra sem válaszolt, és figyelembe véve a fülsiketítő zajt, Thomas már abban sem volt biztos, hogy képes-e annyira koncentrálni, hogy meghallja, ha válaszol. Még mindig érezte Teresa hiányát - valahogy olyanformán, mint amikor az ember egy nap arra ébred, hogy nincsenek már fogak a szájában, és nem kell a tükörbe néznie ahhoz, hogy ezt biztosan tudja.

Aztán a vészcsengő elhallgatott.

Soha korábban nem érezték még, hogy a csendnek megvan a maga hangja. Most azonban úgy hallották, mintha egy vad, megbolydult méhkas települt volna közéjük. Thomas kénytelen volt mindkét fülét befogni: minden egyes lélegzetvételt, minden egyes sóhaj valóságos robbanásként hatott a szobára zuhant bizarr csendben.

Newt szólalt meg először.

- Ne mondjátok már, hogy megint valami szerencsétlen Zöldfüleket pottyantanak az ölünkbe!

- De hol látsz te Dobozt ezen a rohadt helyen? - tette fel halkán a kérdést Minho, enyhe gúnnyal a hangjában.

Egy halk nyikorgás Thomas tekintetét azonnal a közös helyiség ajtaja felé vonzotta: résnyire kinyílt, feltárva egy szeletnyit a mögötte ásító sötétségből. Valaki eloltotta a villanyt a másik oldalon. Serpenyő hátralépett.

- Úgy tűnik, azt szeretnék, ha most kimennénk oda - szólalt meg Minho.

- Akkor miért nem mész te elsőként? - ajánlotta Serpenyő.

Minho már el is indult.

- Semmi gond. Lehet, hogy ott vár minket egy újabb Zöldfül, akit felszedhetünk, hogy legyen kit seggbe rugdosni, amikor épp nincs semmi más dolgunk. - Amikor az ajtóhoz ért, megtorpant, oldalról Thomasra sandított, majd meglepően lágy hangon ezt mondta: - Jó lenne most egy másik Chuck.

Thomas tudta, hogy nem kéne felhúznia magát ezen. Minho a maga különös módján mindössze azt akarta jelezni, hogy neki is hiányzik Chuck, ugyanannyira, mint a többieknek. De az, hogy emlékeztetik a barátjára, ráadásul egy ilyen totál alkalmatlan pillanatban és helyzetben, feldühítette. Az ösztöne viszont azt súgta, hogy most ne dühöngjön, anélkül is épp elég nehéz megbirkózni a körülötte zajló dolgokkal. Most minden érzelmet távol kell tartania magától, csak tovább kell lépnie. Ki kell találnia, hogy legyen, mi legyen.

- Igen - szólalt meg végül. - Te mész, vagy menjek én előre?

- Mit mond a tetskód? - kérdezett vissza halkán Minho, elengedve a füle mellett barátja kérdését.

- Nem fontos. Menjünk már!

Minho bólintott, de még mindig nem nézett rá egyenesen. Azután elmosolyodott, és bármi is nyugtalanította őt, az most hirtelen elszállt belőle. Újra a régi, laza Minho lett.

- Na jó. Ha valami zombi rácuppanna a lábamra, ments meg, lécei.

- Okés. - Thomas alig várta, hogy menjen már, hogy elinduljanak. Tudta, most megint valami hatalmas változás előtt állnak, nevetséges utazásuk egy újabb mérföldkövéénél, és nem akarta tovább húzni az időt.

Minho kitérte az ajtót. A feketeség keskeny csíkja szélesre tágult, a közös helyiség most ugyanolyan sötét volt, mint amikor először hagyták

el a hálótermüket. Minho átlépett a küszöbön, és Thomas szorosan a nyomában haladt.

- Várj meg itt - súgta oda neki Minho. - Semmi szükség arra, hogy megint dodzsemezzünk itt a hullákkal. - Előbb megkeresem a kapcsolókat.

- De miért kellett leoltaniuk a villanyt? Úgy értem, *ki* oltotta le a villanyt?
- kérdezte Thomas.

Minho visszanézett rá. Az Aris szobájából érkező fény elárasztotta az arcát, úgyhogy szó szerint sugárzott róla az önelégültség, amikor vigyorogva válaszolt:

- Minek fáradsz a kérdezősködéssel, tesó? Soha semminek nem volt értelme, már kezdetben sem, és valószínűleg később sem lesz. Úgyhogy ne csivitelj többet, és várj itt.

Minhót nyomban elnyelte a sötétség. Thomas látni nem látta már, de hallani hallotta: puha lépteit a szőnyegen, és azt a surrogó hangot, ahogy ujjaival a falat súrolta.

- Megvan! - kiáltott fel valahol Thomastól jobbra.

Néhány kattintás, és aztán felragyogtak a fények. A másodperc egy töredékéig Thomas nem jött rá, mi az, ami annyira más most ebben a helyiségben. De aztán csaknem mellbe vágta a felismerés, és ezzel mintha az érzékei is újra életre keltek volna: észrevette, hogy a levegőből eltűnt a bomló holttestek bűze.

És most már azt is tudta, hogy miért.

A holttestek is eltűntek, nyom nélkül, mintha sosem lettek volna ott.

NYOLCADIK FEJEZET

Néhány másodpercbe is beletelt, mire Thomas észrevette, hogy elfelejtett lélegezni. Vett egy mély levegőt, és tágra nyílt szemmel bámulta az immár üres szobát. Semmi püffedt, lilás színű holttest. Semmi bűz.

Newt oldalba bökte, miközben elhaladt mellette, épp csak kicsit bicegve, majd megállt a szoba kellős közepén.

- Ez lehetetlen - mondta, miközben lassan körbefordult, fölfelé pislogva, ahonnan alig pár perce még hullák csüngtek alá kötelekről. - Nem telt el annyi idő, hogy ki tudták volna vinni őket innen. Ráadásul senki nem jött be ebbe a kibökött szobába. Meghallottuk volna!

Thomas félrehúzódott, és nekidőlt a falnak, míg a többiek és Aris átjöttek a kicsiny hálóból. Csendes rettegés és döbbenet söpört végig az egész csoporton, ahogy egyenként ráeszméltek, hogy már nincsenek ott a holttestek. Ami pedig Thomast illeti, újra erőt vett rajta valami dermedt, tompa fásultság, mintha egyszerűen már túl lenne azon a határon, amikor bármi is képes megdöbbeneni őt.

- Igazad van - mondta Minho Newtnak. - Mennyi ideig voltunk a bezárt ajtó mögött, húsz percig? Kizárt, hogy bárki is el tudta volna távolítani innen azokat ennyi idő alatt! Nem beszélve arról, hogy ez a hely *belülről* van bezárva!

- És még a szag is eltűnt - fűzte hozzá Thomas.

Minho bólintott.

- Na, marha okosak vagytok mind, bököttek! - szólalt meg most Serpenyő sértődötten. - De nézzetek csak körül! Nincsenek itt. Úgyhogy,

akármit is gondoltok erről az egészről, valahogy mégiscsak megszabadultak a hulláktól.

Thomasnak semmi kedve nem volt vitatkozni - de még csak beszélni se róla. Eltűntek a hullák. Nagy ügy. Láttak már ennél kacifántosabb dolgokat is.

- FigyeljeteK - szólalt meg Winston. - Azok az örültek abbahagyták a rikácsolást.

Thomas kiegyenesedett és fülelni kezdett. Néma csend.

Azt hittem, csak azért nem halljuk, mert Aris szobájában voltunk. De igazad van - abbahagyták.

Mindenki elkezdett rohanni a közös helyiség másik végéből nyíló nagy hálóterem felé. Thomas is indult utánuk, mert roppant kíváncsi volt, mit fog látni, ha kinéz az ablakon. Míg a buggyantak ott jajveszékeltek és ordítottak, arcukat a vasrácsonk préseve, túlságosan rémültek voltak ahhoz, hogy bármit is megfigyelhessenek a kinti világból.

- Kizárt! - üvöltötte el magát elöl Minho, aztán minden magyarázat nélkül eltűnt a másik szobában.

Thomas egyszer csak azt vette észre, hogy mindegyik fiú megtorpan a küszöbön, nagy szemeket mereszt, aztán pár pillanatnyi tétovázás után sorra belépnek a hálóba. Megvárta, míg az összes tisztárs bemegy, majd Aris nyomában ő is belépett.

Ugyanazt a sokkot érezte, ami a többieket is lebénította egy pillanatra. A háló nagyjából ugyanúgy nézett ki, mint amikor elhagyták, egy hatalmas különbséget nem számítva: minden egyes ablak előtt, a vasrácsonk túl téglafal magasodott, ami teljesen elzárta a kilátást. Az egyedüli fényt a szobában a mennyezeti világítótestek szolgáltatták.

- Még ha veszettül gyorsan takarították is el a hullákat - jelentette ki Newt -, az biztos, hogy baromira nem volt annyi idejük, hogy ilyen

kibökött téglafalakat húzzanak fel. Mi ez az egész?

Thomas végignézte, ahogy Minho odamegy az egyik ablakhoz, kinyúl a rácsok között és nekinyomja a tenyerét a vörös téglának.

- Szilárd - állapította meg, majd rácsapott.

- Még csak nem is úgy néz ki, mint amit frissen építettek - mormolta magában Thomas, amikor maga is odalépett, hogy a saját kezével érezze. Kemény és hűvös. - A habarcs száraz. Valahogy trükköznek velünk, ennyi.

- Trükköznek? - kérdezte Serpenyő. - Mégis hogyan?

Thomas vállat vont. Megint az a tompa, zsibbadt érzés.

Még mindig kétségbeesetten vágyott arra, hogy beszélhessen Teresával.

- Nem tudom. De emlékeztek a Sziklára? Kiugrottunk a levegőbe és keresztülzuhantunk valami láthatatlan lyukon. Ki tudja, mire képesek ezek!

A következő fél óra homályos kábultságban telt. Thomas fel-alá csellengett, ahogy mindenki más is, a falakat vizsgálgatva, jelek után kutatva, vajon nem változott-e meg valami más is, amit eddig nem vettek észre. Pár eltérésre azért felfigyeltek, és mindegyik felettébb különösnek tűnt. A hálóteremben mindegyik ágyat bevetették, és nyoma veszett azoknak a dzsuvás ruháknak, amiket ledobtak magukról az este, amikor bebújtak a frissen kapott, tiszta pizsamákba. A komódokat is átrendezték, bár ez nem volt annyira szembetűnő, és akadtak olyanok a tisztársak között, akik szerint semmit nem mozdítottak el a helyéről. Akár így volt, akár úgy, az biztos, hogy mindegyik fiú új adag tiszta ruhaneműt és zoknit kapott, valamint egy vadonatúj digitális karórát.

A legnagyobb változást azonban kétségtelenül az jelentette, amire Minho figyelt fel legelőször: a névtábla a szoba mellett, ahol Arist

találták. A korábbi, *Teresa Agnes. A csoport. A1-es alany. Az Áruló,* felirat helyett most ez volt olvasható:

Aris Jones. B csoport. B1-es alany.

A Szövetséges.

Mindenki szemrevételezte az új táblát, aztán odébb battyogott, egyedül Thomas cövekelt le előtte. Nem tudta levenni róla a szemét. Számára ez a táblácska tette hivatalossá és végérvényessé a tényt, hogy Teresát elvették tőle, és Arisszal helyettesítették. Most már semminek sem látta értelmét. Semmi nem számított ezentúl. Visszament a fiúk hálójába, megkereste az agyat, amelyiken az elmúlt éjszaka aludt, lefeküdt, és egy párnát húzott az arca elé, hátha így ki tudja zárni az egész világot.

Mi történt Teresával? Mi történt *velük*? Hol voltak? Mit kellene csinálniuk? És azok a tetoválások...

Oldalra fordította a fejét, aztán az egész testét, szorosán lecsukta a szemét, felhúzta a térdét és átölelte magát, míg fel nem vette a tökéletes magzatpózt. Ezután, eltökélten, hogy addig nem adja fel, míg választ nem kap a lánytól, újra elkezdte küldözgetni hozzá a gondolatait.

Teresa? Szünet. *Teresa.* Hosszabb szünet. *Teresa!* Az elméjében már üvöltött, annyira, hogy az egész teste belefeszült az erőfeszítésbe. *Teresa! Hol vagy? Kérlek, felelj nekem! Miért nem próbálsz kapcsolatba lépni velem? Ter...*

Takarodj a fejemből!

A szavak valósággal robbantak az agyában, olyan életszerűek voltak, és úgy érezte, mintha tényleg elhangzottak volna a koponyájában. Már be is kúszott a fájdalom a szemgödrébe és a fülébe. Felült az ágyban és csendben maradt. Ő volt az. Ezt biztosan érezte.

Teresa?

Erősen a halántékára nyomta két-két ujját.

Teresa?

Akárki vagy, takarodj a kibökött fejemből!

Thomas hátratántorodott, és újra lehuppant az ágyra. Lehunyt szemmel összpontosított.

Teresa, miről beszélsz? Én vagyok, Thomas. Hol vagy?

Hallgass már! Ő volt az - semmi kétség - de a fejében hallott hangjából csak úgy süttött a félelem és a rettegés. Csak hallgass már el! Nem tudom, ki vagy! Hagyj engem békén!

De, folytatta Thomas, teljesen elbizonytalanodva, Teresa, mi a baj?

A lány egy ideig nem válaszolt, mintha csak időre lett volna szüksége, hogy összeszedje a gondolatait, és amikor végre újra megszólalt a fejében, Thomas valami egészen nyugtalanító nyugalmat hallott ki a hangjából.

Szállj le rólam, különben levadászlak és átvágom a torkod. Esküszöm.

És aztán elment. Minden fenyegetése dacára Thomas továbbra is folyamatosan próbálta elérni telepatikus úton, de ugyanazt az űrt érezte magában megint, amit reggel óta. Eltűnt belőle.

Thomas visszazuttyant az ágyra, bensőjét valami szörnyű, égető fájdalom perzselte végig. Fejét megint belefúrta a párnába, és sírva fakadt - először azóta, hogy Chuckot megölték. De agyában újra meg újra felbukkant az a szó, amit az ajtó mellett láttak: *Az Áruló*. Ám minden alkalommal kilökte a tudatából.

Csodával határos módon senki sem zaklatta, és senki sem firtatta, mi baja van. Elfojtott zokogása lassan elcsendesedett, és átment valami szaggatott légzésbe, végül pedig elaludt. Megint álmodott.

Ezúttal kicsit idősebb, talán hét- vagy nyolcéves lehet. Feje fölött

vakítóan ragyogó fény imbolyog, mint valami varázslatos glória.

Fura zöld ruhát és vicces szemüveget viselő emberek bámulják, időnként a fejükkel eltakarják a fentről érkező ragyogó fényt. Csak a szemüket látja, semmi mást. Szájukat és az orrukat maszk fedi. Különös módon Thomas egyszerre gyerekkori önmaga és, akárcsak előző álmában, kívülálló is, aki megfigyeli önmagát. De tisztán érzi a kisfiú félelmét.

Az emberek beszélgetnek, a hangjuk elfojtott és monoton. Nők és férfiak vegyesen, de nem tudja megállapítani, hogy ki kicsoda.

Egyébként az egészből nem sokat ért.

Csak villanások. Beszélgetésfoszlányok. De az a kevés, amit megért, rettegéssel tölti el.

- Mélyebbre kell vágnunk vele és a lánnyal.
- Vajon képes lesz majd kezelni ezt az agyuk?
- Ez egészen lenyűgöző, tudtad? A Kitorés belé van ágyazva.
- Meghalhat.
- Vagy még rosszabb. Életben is maradhat.

Utoljára még hall valamit. Valamit, amitől végre nem kell reszketnie, sem az undortól, sem a rettegéstől.

- Vagy ő meg a többiek megmenthetnek minket. Mindannyiunkat megmenthetnek.

KILENCEDIK FEJEZET

Amikor felébredt, úgy érezte magát, mint akinek a fülén át néhány jégcsapot szúrtak a fejébe, egyenesen be az agyába. Hunyorgott, a szemét dörzsölgette, majd hirtelen rátört a hányinger, amitől hullámszerűen kezdett körülötte az egész szoba. Aztán eszébe jutottak azok a borzalmas dolgok, amiket Teresa mondott neki, majd az iménti rövid álma is, és ettől hihetetlenül nyomorultul érezte magát. Kik voltak azok az emberek? És miről beszéltek, amikor azokat a szörnyűségeket mondták az ő agyáról?

- Örülök, hogy még mindig tudod, hogyan kell szundítani egy kicsit.

Thomas hunyorgva pillantott fel; Newt állt az ágya mellett, és őt fodrozta.

- Mennyi ideig aludtam? - kérdezte Thomas, és a Teresával, valamint az álmával - emlékeivel? - kapcsolatos gondolatokat agyának egy sötét zugába száműzte. Később is ráér majd ezzel gyötörni magát.

Newt az órájára pillantott:

- Néhány órát. Amikor a srácok észrevették, hogy leheveredsz, az tulajdonképpen megnyugtatta őket. Nemigen tehetünk mást, mint hogy üldögélünk, és várjuk, hogy történjen valami. Nincs semmilyen kijárat innen.

Thomas megpróbált nem nyögni, miközben ülő helyzetbe húzta fel magát. Hátát nekivetette a falnak.

- Egyáltalán van valami kajánk? - kérdezte.

- Nincs. De biztos vagyok benne, hogy ezek az emberek nem vacakoltak volna annyit, hogy idehozzanak, meg mindenféle trükkel

ámítsanak, vagy mi, csak azért, hogy végül hagyjanak itt éhen dögni. Valami történni fog. Ez az egész arra emlékeztet, amikor az első csapatunkat kiküldték a Tisztásra. Én, Alby, Minho és még páran voltunk az elsők. Az eredeti tisztársak. - Az utolsó szavakat nem is annyira finom gúnnal ejtette ki.

Mindez felkeltette Thomas kíváncsiságát, hisz még soha nem beszéltek neki arról, milyenek voltak az első idők.

- Miért emlékeztet arra? - kérdezte.

Newt a legközelebbi ablak mögötti vörös téglás falat bámulta.

- Mindannyian délben ébredtünk, a földön fekvé, a Doboz ajtajának közelében. A Doboz zárva volt. A memóriánkat törölték, éppúgy, mint a tiédet, mielőtt megérkeztél. Igencsak meglepődnél, hogy milyen gyorsan összeszedtük magunkat és abbahagytuk a parázást. Körülbelül harmincán voltunk. Nyilván rohadtul nem értettünk semmit, hogy hogyan kerültünk oda, hogy mit kellene csinálnunk. Meg voltunk rémülve, és össze voltunk zavarodva. De mivel mind ugyanabba a plottyos helyzetbe kerültünk, összeszedtük magunkat, és kitaláltuk, hogyan fogunk élni azon a helyen. Pár nap múlva már működött a farm, mindenkinek megvolt a maga feladata.

Thomas megkönnyebbülve tapasztalta, hogy fejfájása elmúlt. És izgatottan várta, hogy megtudjon mindent a kezdetekről a Tisztáson - az Átváltozással visszatért szétszóródott emlékfoszliányok távolról sem bizonyultak elegendőnek ahhoz, hogy megbízható emlékképeket építsen belőlük.

- Az Alkotók már mindent odatettek előzőleg? Úgy értem, ott volt már a termés, meg az állatok, meg minden?

Newt bólintott, továbbra sem véve le a szemét a téglafalról.

- Igen, de azért marha sok melóba került, hogy minden szépen és

flottul működjön. Csomót próbálkoztunk, hibáztunk, a saját kárunkon tanultunk meg mindent.

- Jó, de mégis miben emlékeztet ez a mostani helyzet az akkorira? - kérdezte meg újra Thomas.

Végre Newt ránézett.

- Gondolom, abban, hogy mi akkor mind úgy éreztük, kell hogy legyen valami *célja* annak, hogy odaküldtek minket. Ha valaki ki akart volna nyíratni minket, miért nem csináltak ki simán? Minek küldtek volna akkor egy hatalmas helyre, ahol van farm, meg ólak, meg állatok? És mivel nem volt választásunk, elfogadtuk a helyzetet, és elkezdtünk dolgozni, meg felfedezni a helyet.

- De itt már nincs mit felfedeznünk - állapította meg Thomas. - Nincsenek állatok, se élelem, se Útvesztő.

- Jó, de gondolj már bele! Ugyanaz a koncepció. Nyilvánvaló, hogy van valami kibökött célja annak, hogy itt dekkolunk. Végül csak rá fogunk jönni.

- Már ha nem halunk éhen előbb.

Newt a fürdőszoba felé mutatott.

- Vizünk bőséggel van, úgyhogy van még legalább néhány napunk mielőtt feldobnánk a talpunkat. Addig meg valami történni fog.

Mélyen legbelül Thomas egyetértett vele, csakis azért vitatkozott, mert újabb érvekkel akarta alátámasztani ebbéli hitét.

- De mi van azokkal a holttestekkel, amiket láttunk? Lehet, hogy tényleg megmentettek minket, aztán megölték őket, és akkor az nekünk is szívás. Lehet, hogy valóban lett volna valami feladatunk, de így minden borult, és most itt hagytak bennünket megdögleni.

Newt nevetésben tört ki.

- Eh, tökfej, te aztán jól el tudod venni az ember életkedvét. Ami pedig

a hullák varázslatos eltűnését meg a téglafalak szintén csodával határos felhúzását illeti, gondolom, ez is olyasmi, mint az Útvesztő. Furcsa, és lehetetlen megmagyarázni. A legújabb és legnagyobb rejtély! Ki tudja, lehet, hogy ez a soron következő tesztünk. De akárhogy is, van egy esélyünk, ahogy abban a vacak Útvesztőben is volt, ezt garantálom.

- Na ja - morogta Thomas, és azt fontolgatta magában, vajon beszéljen-e Newtnak az álmáról. Végül úgy döntött, hogy ráér később is. Úgyhogy csak annyit mondott: - Remélem, igazad van. És amíg egyetlen Sirató sem tűnik föl, jól vagyunk.

Még be sem fejezte a mondatot, de Newt már csóválta a fejét:

- Vigyázz, ember, mi a bököttet kívánsz! Lehet, hogy valami sokkal rosszabbat küldenek ránk.

Hirtelen Teresa képe töltötte be Thomas agyát, és minden további beszélgetéstől elment a kedve.

- Na és most, ki az, aki elveszi az ember életkedvét? - kérdezte, de valósággal kényszerítenie kellett magát arra, hogy egyáltalán megszólaljon.

- Ott a pont - ismerte el Newt, aztán felállt az ágyról. - Azt hiszem, most elmegyek valaki mást nyaggatni, míg elindul ez a cirkusz. Rohadtul remélem, hogy nem kell már sokáig várunk. Bököttül kajás vagyok.

- Vigyázz, mit kívánsz.

- Jól van.

Newt odébb ment, Thomas pedig újra leheveredett, és a fölötte lévő ágyat bámulta. Egy idő után lehunyta a szemét, de amikor gondolatai sötétjében megjelent Teresa arca, gyorsan kinyitotta megint. Ha túl akar jutni ezen az egészen, sürgősen el kell felejtene, legalábbis egy ideig.

Éhség.

Olyan, mint egy állat, amely csapdába esett benned, gondolta

Thomas. Háromnapi teljes koplalás után úgy érezte, mintha egy gonosz rágcsáló, egy tompa karmú állat próbálná kiásni magát a gyomrából. Minden óra minden percének minden másodpercében érezte gyötrő mozgolódását. Olyan gyakran ivott vizet a fürdőszobában a csapból, amilyen gyakran csak bírt, de a fenevadat nem tudta elűzni vele. Sőt ha lehet, inkább még meg is erősödött tőle, hogy még jobban tudja kínozni.

A többiek is érezték ezt, még ha a zömük meg is tartotta magának a panaszait. Thomas figyelte, ahogy lehajtott fejjel, megereszkedett vállal, lézengve járnak, mintha minden egyes lépésükkel legalább ezer kalóriát égetnének el. Állandóan nyalogatták a szájukat. Markolászták a gyomrukat, és nyomogatták, mintha csak megpróbálnák csillapítani az őket belülről rágó bestiát. Hacsak nem vécére mentek vagy vizet inni, a tisztársak nem is mozogtak. Csak heverték ők is naphosszat az ágyukon, akárcsak Thomas, ernyedt tagokkal, erőtlenül. Bőrük sápadt volt, szemük beesett.

Thomas úgy élte meg ezt, mintha valami gennyedző, rothadó betegség marcangolná, és az, hogy a többieket is ilyen állapotban látja, csak rontott a helyzeten, mert érezte, hogy nem tudja egyszerűen kizárni a tudatából. Tisztában volt azzal, hogy ez a valóság, és hogy a halál ott áll már a küszöbön.

Fásult alvás. Fürdőszoba. Víz. Vánszorgás vissza az ágyba. Fásult alvás - most már nem voltak álmai- emlékei... ez az egész valami szörnyűséges rutinná vált, melynek se vége, se hossza, és amelynek monotonitását csak az törte meg időnként, hogy eszébe jutott Teresa, meg a nyers, durva szavai - egyedül ezek enyhítették kicsit a halál perspektíváját. Az Útvesztő és Chuck halála után a lány volt az egyedüli dolog az életében, amibe belekapaszkodhatott, ami fogódzót nyújtott a reménynek. És most már ő is eltűnt, és étel sem volt, és három hosszú

nap telt el így.

Éhség. Nyomorúság.

Leszokott arról, hogy az óráját nézegesse - úgy még lassabban vánszorgott az idő, és nem akarta azt sem, hogy újra meg újra emlékeztesse a testét, milyen régóta nem jutott táplálékhoz. Nagyjából kora délutánra saccolta az időt, amikor a harmadik napon hirtelen valami zúgó hang hallatszott a közös helyiségből.

Mereven bámulta az oda nyíló ajtót. Tudta, hogy fel kéne állnia, és meg kellene néznie, mi a helyzet. De közben érezte, hogy az agya már előkészítette a siklást abba a félig szunyó- kálós, félig éber állapotba, amikor mindent jótékony homály fed be, és az egész világ ködbe borul.

Az is lehet, hogy csak képzelte. De aztán újra meghallotta.

Megparancsolta magának, hogy álljon fel.

Ehelyett elaludt.

- Thomas.

Minho hangja volt. Gyenge hang, de mégis erősebb, mint amilyennek utoljára hallotta.

- Thomas, tesó, kelj már fel!

Thomas kinyitotta a szemét, csodálkozva, hogy túlélte ezt az alvást is, hogy még mindig életben van. Kezdetben minden kicsit homályos volt még, aztán meg nem akart hinni a szemének: az nem lehet valóságos, amit itt lát néhány centire az arcától. De aztán élesedett a kép, és ahogy elnézte azt a piros gömbölyűséget, csillogó felületén a szétszórt zöld pöttyökkel, úgy érezte magát, mintha a mennyországban lenne.

Egy alma.

- Te honnan... - De aztán nem fárasztotta magát azzal, hogy befejezze a mondatot, már ez a két szó is épp eléggé lemerítette.

- Csak edd meg - mondta Minho, aztán csak harsogó rágcsálás

hallatszott.

Amikor Thomas felnézett, látta, hogy a barátja is éppen egy almát majszol. Azután leszívta mélyen rejtőző utolsó energiatartalékait, valahogy felhúzta magát fél könyökre, és megragadta az ágyon heverő almát. A szájához emelte, és harapott belőle egy egész kis falást. Fenséges érzés volt, ahogy az íze és a leve betöltötte a száját.

Felnyögött, és újra nekiveselkedett a gyümölcsnek, most már villámgyorsan: pillanatok alatt lerágta a tömzsi csutkáig, hamarabb végezve vele, mint Minho, pedig neki helyzeti előnye volt.

- Csak nyugodtan, szépen egyél - nyugtatgatta Minho. - Ha így zabálsz, mindjárt kidobod a taccsot. Tessék, itt egy másik - ezúttal próbálj meg lassítani.

Átadott Thomasnak egy másik almát, aki elvette anélkül, hogy megköszönte volna, és harapott belőle egy nagyot. Miközben rágott, és sikerült nyelnie, még mielőtt a szájába tömött volna egy újabb falást, érezte, ahogy beindulnak testében az első kicsi energiahullámok.

- Ez annyira jó - mormolta. - Ez annyira bököttül jó.

- Még mindig idiótának tűnsz, amikor tisztársi szavakat használsz - jegyezte meg Minho, mielőtt újra beleharapott volna az almájába.

Thomas elengedte a füle mellett a megjegyzését. Inkább megkérdezte:

- Honnan vannak ezek?

Minho megállt rágás közben, habozott, aztán folytatta a majszolást.

- Kint találtuk őket a közös helyiségben. Valami... valami mással együtt. A bököttek, akik megtalálták, állítják, hogy pár perccel korábban még semmi sem volt ott - de kit érdekel? Engem aztán biztos nem!

Thomas letette a lábát a földre és felült.

- Mit találtak még?

Minho megint falt egyet, aztán fejével az ajtó felé intett:

- Menj és nézd meg a saját szemeddel.

Thomas csak forgatta a szemét, aztán lassan talpra állt. Még mindig nyomorultul gyengének érezte magát, mintha valaki kiszippantott volna belőle mindent, és nem hagyott volna mást, csak pár csontot meg ínt, hogy egyenesen tudja tartani magát. De érezte, hogy már biztosabban áll a lábán, és néhány másodperc elteltével az volt az érzése, hogy sokkal jobban érzi magát, mint amikor legutóbb zombiként vonszolta végig magát a fürdő felé.

Mihelyt úgy érezte, hogy visszanyerte az egyensúlyát, odament az ajtóhoz és belépett a közös helyiségbe. Még csak három napja, hogy a szoba tele volt hullákkal - most tisztársak tolongtak benne, akik különböző dolgokat emeltek le a nagy kajahalmokról, mindent csak úgy odaömlesztettek válogatás nélkül: gyümölcsöt, zöldséget, kis csomagokat.

Ám még alig fogta fel a látványt, amikor a terem távolabbi végében egy bizarr kép vont a magára a figyelmét. Kinyújtotta a kezét, és nekitámaszkodott a falnak.

A másik hálószobába nyíló ajtó elé egy széles íróasztalt helyeztek. Mögötte sovány, fehér öltönyös férfi ült egy széken, keresztbe vetett lábát az asztalon nyugtatta.

Könyvet olvasott.

TIZEDIK FEJEZET

Thomas egy teljes percig álldogált az íróasztal mögött hanyagul elnyúló, olvasó férfit bámulva. Olyan természetességgel ült ott, mintha élete minden napján ugyanezen a helyen ült volna ugyanígy. Vékony szálú, fekete haja volt, egyik oldalról átfésülve a másikra, hogy elfedje kopasz fejét; hosszú, kissé jobbra ferdült nyergű orra; ravasz, barna szeme, ami oda- vissza cikázott olvasás közben - a férfi valahogy egyszerre tűnt lazának és idegesnek.

És a fehér öltöny. Nadrág, ing, zakó. Zokni. Cipő. Mind fehér.

Mi a csuda?

Thomas végignézett a tisztársakon, akik gyümölcsöt majszoltak, meg valamilyen csemegét, amit egy zsákból halásztak ki, és ami így messziről diófélék és magvak keverékének tűnt. Látszólag ügyet sem vetettek az asztalnál olvasó férfira.

- Ki az a fickó? - tette fel a kérdést Thomas mindenkinek.

Az egyik fiú felpillantott, és egy másodpercre abbahagyta a rágást is. Aztán gyorsan végzett a szájában lévő falattal, majd miután lenyelte, válaszolt:

- Nem akar elárulni nekünk semmit. Azt mondta, várnunk kell, amíg elkészül. - A fiú megvonta a vállát, mintha az egész nem lenne nagy ügy, majd még egyet harapott a kezében lévő hámozott narancsból.

Thomas újra az idegent figyelte. Még mindig ott ült, és még mindig olvasott. Surrogó hang hallatszott, ahogy lapozott, aztán szívta magába tovább a szavakat.

Összezavarodva, további falatokat követelő gyomorral ugyan, de nem

tehetett mást, elindult a férfi felé, hogy alaposabban szemügyre vegye. Ilyen különös dologra ébredni!

- Óvatosan! - figyelmeztette az egyik tisztárs, de túl későn.

Mindössze három méterrel az íróasztal előtt Thomas láthatatlan falba ütközött. Először az orra csapódott neki valaminek, ami olyan érzetet keltett, mint egy hideg üveglap. Aztán a teste többi része is nekiütődött a láthatatlan falnak, és hátrálásra készítette. Ösztönösen megdörzsölte az orrát, miközben hunyorogva vizslatta, hogyan tudott nekimenni egy üvegakadálynak. De akármilyen merőn bámult is maga elé, semmit sem látott. A legkisebb csillanást vagy árulkodó tükröződést sem, egyetlen pici homályos foltot se látott, sehol semmit. Csak levegő volt előtte. Mindeközben a férfi nem zavartatta magát, és egyetlen rezdüléssel sem adta jelét, hogy bármit is észlelt volna az előtte zajló jelenetből.

Ezúttal jóval lassabban, előrenyújtott kézzel indult el újra Thomas. Hamarosan megint nekiütközött a teljességgel láthatatlan, ki tudja miből készült falnak. Tapintásra üvegnek tűnt - sima, kemény és hűvös érzetet keltett. De abszolút semmit nem látott maga előtt, ami arra utalt volna, hogy valami szilárd halmazállapotú dolog áll előtte.

Thomas idegesen balra lépegetett, aztán jobbra, kezét mindvégig a láthatatlan, tömör falon tartva. Az egész helyiséget átszelte: semmilyen módon nem lehetett megközelíteni az idegent. Thomas végül erőből rácsapott: egy csomó tompa puffanás hallatszott, de semmi más nem történt. Néhányan a tisztársak közül, és Aris is, megjegyezték, hogy ők már próbálkoztak ezzel.

A furán öltözött fickó, aki alig háromméternyire ült tőle, sóhajtott egy óriásit, és levette a lábát az asztról. Könyvjelző gyanánt beletette az egyik ujját a könyvbe, és felpillantott Thomasra, meg se próbálva leplezni bosszankodását.

- Még hányszor kell elismételnem? - kérdezte a férfi olyan orrhangon, ami tökéletesen illett sápadt bőréhez, gyér hajához és vékony, csontos testéhez. És az az öltöny. Az az ostoba fehér öltöny. Furamód a szavait egyáltalán nem tompította az akadály. - Még mindig maradt negyvenhét perc addig, amíg felhatalmazásomnak megfelelően elindíthatom a Próbák Második Szakaszát. Kérem, legyen türelemmel, és hagyjon békén. Kaptak egy kis időt, hogy egyenek, és újra feltöltsék magukat energiával, és erősen ajánlom, hogy éljen is ezzel a lehetőséggel, fiatalember. Most akkor, ha megengedi...

Anélkül, hogy megvárta volna a választ, hátradőlt a székében, és visszatette lábát az asztalra. Aztán kinyitotta könyvét, és folytatta az olvasást.

Thomas a döbbenettől megnémult. Elfordult a férfitől és az íróasztaltól, nekitámaszkodott a láthatatlan falnak, hátát nekinyomva a kemény felületnek. Mi történt az előbb? Bizonyára még nem ébredt fel, ez csak álom lehet! Úgy tűnt, valamilyen oknál fogva ez a gondolat csak fokozta az éhségét, és sóvárgó pillantást vetett a halomnyi ételre. Aztán észrevette Minhót: a háló ajtófélfáját támasztotta keresztbe font karral.

Thomas a háta mögé bökött hüvelykujjával, és kérdően vont a szemöldökét.

- Találkoztál az új barátunkkal? - Minho gúnyosan elvigyorodott. - Igazi műalkotás ez a fazon. Feltétlenül szerezni kell magamnak egy ilyen bökött öltönyt. Állati menő cucc.

- Ébren vagyok? - érdeklődött Thomas.

- Igen, ébren vagy. És most egyél - borzalmasan festesz. Majdnem olyan rosszul, mint az az olvasó Patkányember ott.

Thomas maga is meglepődött, milyen könnyen túltette magát azon a különös tényen, hogy a semmiből felbukkant egy fehér öltönyös fickó, és

hogyan van előtte egy láthatatlan fal. És ekkor újra rátört az a tompa zsibbadtság, amit már- már ismerősként üdvözölt. A kezdeti sokk után már semmi nem tűnt furcsának. Bármit el tudott fogadni normálisnak. Nem gondolt többé erre, hanem elvánszorgott a felhalmozott élelmiszerekhez, és elkezdett zabálni. Egy másik almát. Egy narancsot. Egy zacskónyi diófélét. Aztán egy mazsolás müzliszeletet. A szervezete vízért könyörgött, de ő még nem volt képes rábírnival magát a hosszabb mozgásra.

- Fogd vissza kicsit magad! - szólalt meg Minho a háta mögött. - Itt egy csomó bökött, aki teledurrantja a szobát, mert agyonzabálták magukat. Szerintem ennyi elég is lesz, tesó.

Thomas csak állt, és élvezte a teli has nyugalalmát. Egyáltalán nem hiányzott neki a beleit marcangoló fenevad, amely oly hosszú ideig lakott benne. Tudta, hogy Minhónak igaza van. Le kell állnia. Bólintott, mielőtt elindult volna vizet inni, és egész idő alatt azon törte a fejét, vajon mi várhat még rájuk, amikor a fehér öltönyös fickó végre elindítja majd „A Próbák Második Szakaszát”. Akármit is jelentsen ez.

Fél óra múlva Thomas a padlón ücsörgött a többi tisztárral egyetemben, jobbján Minhóval, balján Newttal - mindannyian szemben a láthatatlan fallal és az asztala mellett ülő sunyi képű férfival. Még mindig feltett lábbal lazult, ravasz pillantása még mindig ide-oda villanva rőtta a sorokat. Thomast eltöltötte a csodálatos érzés, hogy kezdi visszanyerni energiáit, és fokozatosan az erejét is.

Az új kölyök, Aris, furcsán nézett rá a fürdőszobában, mintha fel akarta volna venni a kapcsolatot vele telepatikus úton, de félt megtenni. Thomas nem vett tudomást róla, gyorsan odament a mosdóhoz, majd annyi vizet engedett le a torkán mohón nyeldekelve, amennyi csak belefért frissen kibélelt bendőjébe. Mire befejezte és megtörölte a száját

a pizsamája ujjával, Aris már eltűnt mellőle. Most a falnál állt, lesütött szemmel. Thomas megsajnálta - a tisztársaknak is épp elég rossz volt, de Arisnak még rosszabb lehetett. Különösen, ha ugyanolyan közel állt hozzá a meggyilkolt lány, mint őhozzá Teresa.

Minho törte meg a csendet.

- Gondolom, mindannyian kiborultunk, mint azok a... hogy is nevezik magukat? Buggyantak. A Buggyantak az ablakok előtt. Itt ülünk, és várjuk, hogy a Patkányember előadjon, mintha ez lenne a legnormálisabb dolog a világon. Mintha mi csak valami sulis csoport lennénk. Annyit mondhatok, hogy ha ennek az ürgének volna bármi pozitív mondandója számunkra, nem lenne szüksége valami rohadt varázsfalra, hogy megvédje tőlünk - igazam van, vagy igazam van?

- Csak állj le, és figyelj - intette le Newt. - Talán vége lesz ennek az egésznek.

- Aham, nyilván - válaszolt Minho. - És Serpenyőnek cuki kisbabái születnek, és Winston megszabadul a rohadt pattanásaitól, Thomas meg végre életében először elmosolyodik.

Thomas erre egy eltúlzott műmosolyt villantott a barátjára.

- Tessék, most boldog vagy?

- Tesó, de egy rohadt csúf bökött vagy!

- Ha te mondod...

- Fogjátok most már be! - sziszegett rájuk Newt. - Szerintem idő van!

Thomas odanézett, és látta, hogy a Patkányember - ahogy Minho oly kedvesen nevezte őt - levette a lábát az asztalról, becsukta és maga elé helyezte a könyvét. Hátradöntötte a székét, hogy jobban láthassa az egyik fiókot, majd kihúzta és elkezdett kotorászni a benne lévő holmik között, amiket Thomas nem látott. Végül előhúzott egy dugig tömött, vaskos irattartó mappát, amelyből mindenütt rendetlenül összehányt,

esetenként összevissza gyűrődött papírok kandikáltak ki.

- Ááá, meg is van - jelentette ki orrhangján, aztán letette maga elé a mappát, kinyitotta és végignézett a vele szemben álló-ülő fiúkon. - Köszönöm, hogy ilyen rendezetten gyűltek ide, hogy közölhessem magukkal mindazt, amire... kiképeztek, hogy közöljem magukkal. Kérem, hallgassanak meg figyelmesen!

- Mi a fenének van szüksége arra a falra?! - üvöltött közbe Minho.

Newt Thomas háta mögött beleöklözött Minho karjába.

- Dugulj már el!

Patkányember zavartalanul folytatta, mintha mi sem történt volna.

- Azért vannak még mindannyian itt, hm... egyebek között... mert él magukban egy titokzatos akarat, amelynek köszönhetően minden valószínűséggel szembemelve túlélők...

Körülbelül hatvanukat küldtük a Tisztásra élni. Már mint a *maguk* Tisztására, végül is. Még hatvanat a B csoportban, de **őket** egyelőre felejtjük el.

A férfi pillantása hirtelen Arisra villant, majd tekintetével végigpásztázta a fiúk csapatát. Thomas nem tudta, hogy bárki más felfigyelt-e erre, de neki határozottan az volt az érzése, hogy úgy pillantott Arisra, mint egy ismerősre. Mit **jelentsen** ez...?

- Csak egy töredék élte túl, maguk, akik most itt vannak. Feltételezem, hogy mostanra már rájöttek arra, hogy sok minden, ami magukkal történik, kizárólag azért történik, hogy megítéljük és elemezzük a *reakcióikat*. És mégis, nem is annyira kísérletről van szó, hanem egy tervrajz készítéséről. Stimulálni akarjuk a megsemmisítési zónát, az úgynevezett tiltott területet, majd begyűjteni az eredményül kapott mintákat. Összerakni, egységesíteni az infókat, hogy elérjük a tudomány és az orvostudomány történetének eddigi legnagyobb áttörését.

- Ezek a helyzetek - folytatta amelyekbe belekényszerítjük magukat, az úgynevezett Változók, és mindegyiket részletekbe menő precizitással dolgozták ki. A részletekre majd később térek ki. S bár ez alkalommal nem beszélhetek mindenről, életbevágó, hogy legalább ennyit tudjanak: ezek a próbatételek, amelyeknek alávetjük magukat, egy fölöttébb komoly célt szolgálnak. Reagáljanak továbbra is jól a Változókra, éljék túl őket, ahogy eddig, és az a tudat lesz a jutalmuk, hogy szerepet kaptak az emberi faj megmentésében. És persze saját életük megmentésében.

Patkányember tartott egy kis hatásszünetet. Thomas Minhóra pillantott, és felvonta a szemöldökét.

- Ennek az ürgének totál elbökték az agyát - suttozta Minho. - Hogyan mentheti meg az emberiséget az, hogy kiszabadultunk egy nyomorult útvesztőből?

- Egy VESZETT nevű csoportot képviselek - folytatta Patkányember. - Tudom, hogy a neve fenyegetően hangzik, de ez voltaképpen csak egy rövidítés. Nincs benne semmi fenyegető, annak ellenére, amit maguk gondolhatnak. Mi csak és kizárólag egyetlen dolog miatt létezőnk: hogy megmentjük a világot a katasztrófától. Maguk itt, ebben a szobában létfontosságú részei a terveinknek. Olyan erőforrásokkal rendelkezünk, amilyenekről az emberiség története során még csak nem is álmodhatott egyetlen más csoport sem. Gyakorlatilag korlátlanok a pénztartalékaink, az emberi tőkénk, a technológiánk pedig még a legokosabb ember szükségleteit és vágyait is messze meghaladja.

- Ahogy egyre tovább jutnak a magukra mért Próbák során - magyarázta -, látják majd, mire képes ez a csúcstechnológia és a mögötte álló erőforrások. Ha valamit elárulhatok ma itt maguknak, az az, hogy soha, de soha ne higgyenek a szemüknek! Ami azt illeti, az elméjüknek sem. Ezért csináltuk azt a kis bemutatót a csüngő

holttestekkel és a befalazott ablakokkal. Nem fogok mást mondani, csak azt, hogy néha az, amit látnak, nem valódi, és néha az a valóság, amit *nem* látnak. Képesek vagyunk manipulálni az agyukat és az érzékeiket, amennyiben szükséges. Tudom, hogy ez az egész elég zavarba ejtő, és talán egy kicsit rémisztő is.

Thomas arra gondolt, hogy a férfi mennyire elbagatellizálta a helyzetet. És a *tiltott terület* szó folyamatosan ott pattogott az agyában. Gyér és homályos emlékei nem nagyon fogták meg a dolog lényegét, de első ízben az Útvesztőben találkozott vele, egy fémtáblára vésve, amelyiken megadták a VESZETT betűszó feloldását. **VILÁGVÉGE - EINSTEIN SZEKCIÓ - TILTOTT TERÜLET.**

A férfi lassan sorra végigjáratta tekintetét a tisztársakon. Felső ajkán verítékcsepp fénylett.

- Az Útvesztő a Próbák része volt. Egyetlen olyan Változót sem vetettünk be maguk ellen, amelyik ne valamilyen, a megsemmisítési zónabeli mintáinkhoz kapcsolódó célt szolgált volna. A szabadulásuk része volt a Próbáknak. A Siratók elleni harcuk is. A Chuck fiú meggyilkolása. A kiszabadításnak vélt akció is, majd utána a buszozás. Minden. Minden a Próbák része volt.

Thomas érezte, ahogy előnti a harag Chuck említésére. Már félig talpra állt, mielőtt még egyáltalán tudta volna, hogy mire készül, de Newt visszahúzta a padlóra.

Mintha csak ennek hatására, a Patkányember gyorsan felpattant a székéből, amelyet hátralökött a falnak. Mindkét kezével az asztalra támaszkodva előrehajolt a tisztársak felé.

- Ez az egész, minden része volt a Próbáknak, megértették? Az Első Szakasznak, hogy egészen pontos legyek. És még mindig veszélyesen kevés dolgot tudunk, amire pedig szükségünk lenne. Úgyhogy emelnünk

kell a tétet. Itt az idő, hogy életbe léptessük a Második Szakaszt. Itt az idő, hogy a dolgok bonyolulttá váljanak.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A szobában vágni lehetett a csendet. Thomas tudta, hogy minimum bosszankodnia kellene amiatt az abszurd elképzelés miatt, hogy eddig a dolgok olyan egyszerűek voltak számukra. A gondolatnak rettegéssel kellett volna eltöltenie őt. Nem beszélve arról a tényről, hogy manipulálták az agyukat. Bosszankodás és rettegés helyett azonban majd' szétrobbant a kíváncsiságtól, hogy mit fog mondani nekik a férfi, úgyhogy ezek a szavak gyorsan, nyom nélkül futottak át rajta.

Patkányember egy örökkévalóságig kivárt, azután lassan visszaereszkedett a székébe, újra elfoglalta a helyét az íróasztal mögött.

- Azt gondolhatnák, vagy mondhatnám, hogy esetleg úgy tűnhet, hogy mi pusztán a túlélőképességüket teszteljük. Ha csak felületesen, önmagában nézzük a dolgot, az Útvesztőt tévesen ebből a szempontból ítélnénk meg. De biztosíthatom magukat, hogy ez az egész nem pusztán a túlélésről vagy az életösztön stimulálásáról szól. Az csak része a kísérletnek. A nagyobb képet azonban, amelyben minden értelmet nyer, csak az egésznek a végén fogják átlátni és megérteni.

- A napkitörések a föld számtalan részét tették tönkre - folytatta. - Mindeközben egy betegség szedi áldozatait az emberek soraiban, a Kitörés, egy olyan járvány, amilyennel korábban még sosem találkozott az emberiség. A történelem során először az egyes nemzetek - a túlélők - kormányzatai együttműködnek egymással. Közös erőfeszítéseik eredményeként jött létre a VESZETT - az a csoport, amely felveszi a harcot ezen új világ új problémáival. Maguk fontos részei ennek a harcnak, és minden motivációjuk meglesz arra, hogy együtt dolgozzanak

velünk, mivel - szomorú hírt kell közölnöm - mindegyikükben ott lappang már ennek a betegségnek a vírusa.

Patkányember gyorsan felemelte a kezét, hogy véget vessen a hirtelen felmordulásnak, mozgolódásnak.

- Nyugalom, nyugalom! Aggodalomra semmi ok - eltart egy ideig, míg a Kitörés aktivizálódik és tüneteket produkál. Ám ennek a Próbának a végén a gyógyulás lesz a jutalmuk, és soha nem fogják megtapasztalni a... vírus bomlasztó hatását. Tudják, nem sokan engedhetik meg maguknak a gyógyszert.

Thomas keze ösztönösen a toroka felé kapott: mintha valami kis fájdalmat érezne ott, ami az első jele a Kitörésnek. Nagyon is jól emlékezett arra, amit az a nő mondott nekik a buszon, miután kimenekültek az Útvesztőből. Arról, hogyan semmisíti meg a Kitörés az agyat, fokozatosan az örületbe kergetve, megfosztva a beteget olyan alapvető emberi érzelmek, mint például az együttérzés vagy az empátia átélésének képességétől. Arról, hogyan válnak a vírus hatására kevesebbé, mint egy állat.

A hálóterem ablakai előtt őrző Buggyantakra gondolt, és hirtelen rátört a készlet, hogy kirohanjon a fürdőbe, és tisztára sikálja a kezét meg a száját. Az ürgének igaza volt: megvolt minden indíttatásuk arra, hogy keresztülverekedjék magukat a következő Próbán.

- De elég legyen már a történelemleleckéből és az időpocsékolásból! - folytatta beszédét Patkányember. - Mi tudjuk, hogy maguk tudják. Mindannyian. Mindegy, hogy én most mit mondok, vagy hogy mi áll a VESZETT küldetésének hátterében. Maguk mindent meg fognak tenni, amit kell, és mindenáron. Efelől semmi kétségünk. És ha azt teszik, amire kérjük önöket, megmentik magukat, megszerzik azt a gyógyszert, amelyre oly sokan hiába vágyakoznak kétségbeesve.

Thomas hallotta, amint Minho felhördül mellette, és attól félt, barátja megint megenged magának egy szokásos okostojás-megjegyzést, úgyhogy gyorsan lepisszegte, mielőtt megszólalhatott volna.

Patkányember lenézett az előtte heverő nyitott dossziében tornyosuló rendetlen, gyűrött papírhalomra, kiemelt egy lapot a kupacból, és megfordította, alig pillantva rá. Megköszörülte a torkát, aztán belevágott:

- Második Szakasz. A Tűzpróba. Hivatalosan holnap reggel hat órakor veszi kezdetét. Belépnek ebbe a szobába, és a mögöttem lévő falban találnak majd egy Falkaput. A maguk szemében ez egy szürke, csillogó falként mutatkozik meg. Öt percük van, hogy mindannyian átkeljenek rajta. Ismétlem tehát: hat órakor nyílik meg, és öt perc elteltével bezárul. Megértették?

Thomas átható tekintettel meredt a férfira. Olyan érzése volt, mintha valamilyen filmet nézne - mintha az idegen nem is lenne ott, csak egy felvett jelenetet bámulnának. A többi tisztárs is hasonlóképpen érezhette magát, mert senki sem válaszolt erre az egyszerű kérdésre. Különben is, mi a fene az a Falkapu?

- Teljesen biztos vagyok benne, hogy mindannyian *hallanak* engem. De meg-is-ér-tet-ték? - makacskodott Patkányember.

Thomas bólintott, néhány fiú körülötte elmormolt egy-egy halk *igen-t* meg *ja-t*.

- Jól van. - Patkányember oda sem figyelve emelt fel és fordított meg egy másik lapot. - Abban a pillanatban már kezdetét is veszi a Tűzpróba. A szabályok nagyon egyszerűek. Jussanak ki valahogyan a szabadba, aztán haladjanak észak felé úgy száz mérföldet. Találják meg a biztonságos menedéket két héten belül, és akkor sikerrel teljesítették a Második Szakaszt. Akkor, és csakis akkor, megkapják a szükséges kezelést a Kitörés ellen. Pontosan két hétről beszélünk: attól a pillanattól

kezdve, hogy átléptek a Falkapun. Ha nem sikerül eljutniuk a menedékhelyre, végül halottak lesznek.

E szavak hallatán fel kellett volna bolydulniuk. Vitatkozás, kérdések, a pánik hangjai verhették volna fel a csendet. De semmi ilyesmi nem történt. Senki nem szólt egyetlen szót sem. Thomas úgy érezte, mintha a szájában a nyelve helyén egy száraz, korhadt gyökér lenne.

Patkányember gyorsan becsapta a mappát, még jobban összegyűrve a tartalmát, majd betette abba a fiókba, ahonnan előhúzta. Felállt, oldalra lépett, és betolta a széket az íróasztal alá. Végül összefonta a karját, és teljes figyelmét a tisztársaknak szentelve zárta le mondandóját.

- Valójában nagyon egyszerű - mondta olyan szenvtelen, tárgyilagos hangon, mintha csak arról beszélne, hogyan kell elfordítani a zuhanyozó csapját a fürdőben. - Nincsenek szabályok. Nincs semmi útmutatás. Kevés ellátmányuk lesz, és semmilyen segítségre nem számíthatnak útjuk során. Lépjenek át a Falkapun a megadott időintervallumban. Jussanak ki a szabadba. Menjenek észak felé száz mérföldet, míg el nem jutnak a biztonságos menedékig. Vagy sikerül, vagy meghalnak.

A jelek szerint az utolsóként elhangzott szó végre kiragadta őket a kábult dermedtségből, és mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

- Mi az a Falkapu?
- Hogy kaptuk el a Kitörést?
- Mennyi idő múlva jelentkeznek a tünetek?
- Mit találunk száz mérföld után?
- Mi történt a holttestekkel?

Kérdés kérdés után, kórusban kiáltva, a döbbenet és zűrzavar hangos zsongásává olvadt össze. Ami Thomast illeti, hidegen hagyta a dolog. Az idegen férfi nem fog semmit elárulni nekik - hát tényleg nem látják?

Patkányember türelmesen várakozott, elengedve a füle mellett a neki

szegezett kérdések raját. Sötét, sunyi szeme ide-oda cikázott az egymás szavába vágó tisztársak között. Végül a tekintete megállapodott Thomason, aki csendben ült, és őt bámulta, gyűlölettel teli szemmel. A VESZETT elleni gyűlölettel eltelve. A világ elleni gyűlölettel eltelve.

- Fogjátok már be, bököttek! - üvöltötte el magát végül Minho. A kérdések özöne hirtelen megszakadt. - Ez a tökfej nem fog válaszolni, úgyhogy tök fölöslegesen pazaroljátok rá az időt.

Patkányember odabiccentett Minhónak, mintegy köszönetképpen. Meglehet, bölcsessége elismeréseként.

- Száz mérföld. Észak felé. Remélem, sikerülni fog. Ne feledjék - most már mindannyiukban ott lappang a Kitörés vírusa. Azért adtuk be maguknak, hogy ne legyenek híján a motivációnak. És ha eljutnak a menedékbe, megkapják az ellenszert.

Azzal hátat fordított nekik, és elindult a mögötte lévő fal felé, mintha csak azt tervezné, hogy simán keresztülmegy rajta. De aztán megtorpant, majd újra szembefordult velük:

- Á, és van még valami. Ne gondolják, hogy kibújhatnak a Próba alól azzal, hogy nem lépnek be a Falkapun hat óra és hat óra öt perc között. Azok, akik itt maradnak, ki lesznek végezve roppant... kellemetlen módon. Jobb, ha megpróbálják, mire mennek kint. Sok szerencsét mindannyiuknak!

Újra megfordult, és elindult - teljesen érthetetlen módon - egyenesen a fal felé.

Ámde mielőtt Thomas végignézhette volna, mi történik a továbbiakban, a láthatatlan fal, mely elválasztotta őket a különös idegentől, elkezdett elhomályosodni: vastag, fehér köddé alakult másodpercek leforgása alatt. Aztán egyszer csak az egész tényleg köddé vált: eltűnt, és újra láthatták a közös helyiség másik felét.

Egy kis változással: íróasztalnak, széknek se híre, se hamva, és Patkányembernek is nyoma veszett.

- Tesó, bökjél meg! - súgta oda Minho Thomasnak.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Újra kérdezősködő-vitatkozó hangok töltötték be a helyiséget, de Thomas otthagya a többieket. Szüksége volt egy ki egyedüllétre, és tudta, hogy csak a fürdő jöhet most szóba így ahelyett, hogy a fiúháló felé vette volna az irányt, a felé a szoba felé tartott, amely kezdetben Teresáé, majd Arisé volt. Összefont karral nekidőlt a mosdókagylónak, és a padlót bámulta. Szerencsére senki sem követte.

Nem tudta, hol kezdje az új információk feldolgozását. A mennyezetről lelógó, halál és rothadás bűzét árasztó holttestek - amelyek egyik pillanatról a másikra nyomtalanul eltűntek! Megjelenik egy idegen - íróasztalostul! - a semmiből, és valami lehetetlen, láthatatlan pajzs védelmezi tőlük. Aztán ezek is eltűnnek.

És akkor még ezek jelentették a legkisebb gondot! Mostanra világossá vált, hogy szabadulásuk az Útvesztőből csak ámítás volt, megrendezett színjáték. De kik voltak azok a bábok, azok a gyalogok a nagy saktáblán, akiket a VESZETT arra használt fel, hogy kivezessék őket az Alkotók föld alatti csarnokából, buszra tegyék és idehozzák őket? Tudták azok az emberek, hogy le fogják gyilkolni őket? És vajon *tényleg* megölték őket? Patkányember figyelmeztette őket, hogy ne higgyenek a szemüknek és az elméjüknek. Hogyan lehet bármit is elhinni ezek után?

Mind közül a legrosszabb az, hogy bennük van a Kitörés vírusa, és hogy a Próba teljesítése árán juthatnak csak hozzá az ellenszerhez...

Thomas szorosan behunyta a szemét, és dörzsölgetni kezdte a homlokát. Teresát elvették tőle. Egyikőjüknek sem volt családja. Holnap reggel elvárják tőlük, hogy elkezdjenek valami nevetséges Második

Szakaszt, ami így első hangzásra gonoszabb dolognak tűnik, mint az Útvesztő. És azok az örültek odakint - a Buggyantak. Hogyan boldogulnak majd velük? Hirtelen Chuck jutott az eszébe, és hogy vajon mit mondana, ha itt lenne.

Valami egyszerűt, bizonyára. Valami egyszerű dolgot, mondjuk: *Ez szívás.*

És *igazad lenne, Chuck*, gondolta Thomas. *Az egész világ egy nagy szívás.*

Még csak pár nap telt el azóta, hogy látta, amint a barátját szíven szúrnak. Szegény kölyök ott halt meg a karja között. Ennek ellenére Thomas most nem tudott nem arra gondolni, hogy akármilyen szörnyűség történt, talán ez volt a legjobb, ami történhetett vele. Könnyen lehet, hogy a halál jobb, mint az, ami rájuk vár. Aztán a gondolatai hirtelen irányváltással a nyakán lévő tetoválás felé fordultak.

- Tesó, mennyi időbe telik megszabadulni a rakománytól? - kérdezte a vicces kedvű Minho.

Amikor Thomas felnézett, látta, hogy az ajtót támasztja. Magyarázkodni kezdett:

- Nem bírtam már bent. Mindenki túl akarja harsogni a másikat, mint egy rakás pelenkás. Beszélhetnek akármit, mind tudjuk, hogy mit fogunk csinálni holnap.

Minho odament mellé, és nekitámaszkodott vállával a falnak.

- Hát nem te vagy a vidám fickó köztünk? Figyelj, öreg, azok a bököttek odakint ugyanolyan bátor srácok, mint te. Mindegyikük át fog menni azon a... akárhogy is nevezik cucon... holnap hajnalban. Kit zavar, ha jártatják a szájukat, míg be nem rekednek?

Thomas a szemét forgatva válaszolt:

- Soha egy szóval nem állítottam, hogy bátrabb lennék, mint bárki

más. Egyszerűen csak hányingerem lett az emberi hangoktól. Beleértve a tiédet is.

Minho felröhögött.

- Tökfej, amikor megpróbálsz gonosz lenni, az baromi vicces tud lenni!

- Kösz - mondta Thomas, aztán kis szünet után hozzátette: - Falkapu.

- He?

- Így nevezte az a fehér öltönyös bökött azt a cuccot, amin keresztül kell mennünk holnap. Falkapunak.

- Ja, ja. Biztos valami átjáróféle.

Thomas ránézett.

- Pont ezen gondolkodom. Olyasmi lehet, mint a Szikla Csak ez lapos, és rajta keresztül eljutsz valahova. Falkapu.

- Kibökött nagy zseni vagy.

Newt lépett be a fürdőbe.

- Hát ti minek bújtatok el?

Minho megveregette Thomas vállát, úgy válaszolt.

- Nem bújtunk mi sehova. Csak Thomas panaszkodik, hogy milyen egy élete van, és arra vágyik, hogy visszamenjen az anyucikájához.

- Tommy - szólalt meg Newt, és egyáltalán nem úgy tűnt, mintha értékelné Minho humorát -, átmentéi az Átváltozáson, és visszakaptad pár emlékedet. Mire emlékszel ezekből?

Thomas már sokat töprengett ezen. Abból, amit visszanyert, amikor megszúrta a Sirató, mára sok minden teljesen ködössé vált.

- Nem tudom. Nem igazán tudom elképzelni, milyen lehet most a kinti világ, vagy hogy milyen volt együtt lenni azokkal az emberekkel, akiknek segítettem megtervezni az Útvesztőt. Egy csomó emlék újra elhalványult, vagy egyszerűen semmivé vált. Gyakran álmodom furákat, de semmi olyasmiről, ami segíthetne.

Ezután azokról a dolgokról kezdtek beszélgetni, amiket a furcsa látogatójuk mondott. A napkitörésekről, a járványról, és hogy mennyire más most minden attól, hogy *tudják*, kísérleteznek rajtuk, tesztelik őket. Meg egy csomó dologról, amire nem volt válasz. Mindent átszőtt azonban a kimondatlan félelem a vírustól, amellyel állítólag megfertőzték őket. Végül gondolataikba merülve elhallgattak.

- Van itt még pár dolog, amit ki kell találnunk - szólalt meg végül Newt.
- És szükségem van a segítségetekre, hogy holnap reggelig, amíg elmegyünk innen, semmi se tűnjön el abból a rohadt kajából. Valami azt súgja, hogy nagy szükségünk lesz rá.

Thomas erre még csak nem is gondolt eddig.

- Igazad van. Ezek még mindig tömök a bendőjüket odakint?

Newt megrázta a fejét.

- Nem, Serpenyő kézbe vette a dolgokat. Az a bökött szinte vallásos áhítattal viszonyul a kajához, és azt hiszem, örül, hogy megint főnök lehet. De azért attól félek, hogy kitör a pánik, és a srácok megpróbálnak mindent felzabálni.

- Ó, ne hülyéskedj már! - mondta Minho. - Azok, akik idáig eljutottak, valamilyen okból vannak itt. Az idioták már mind meghaltak. - Vetett egy gyors pillantást Thomasra, mintha attól tartana, hogy a fiú azt hiszi, ezt Chuckra is értette. Vagy esetleg akár Teresára.

- Talán - válaszolta Newt. - Reméljük. Mindenesetre azon gondolkodtam, hogy kéne egy kis rendet vágni, tartsuk kézben a dolgokat. Csináljuk ugyanazt, mint azon a rohadt Tisztáson. Az elmúlt pár nap kibököttül reménytelen volt, mindenki csak siránkozott, jajveszékelt, semmi rendezettség, semmi terv. Ettől én begolyózok.

- Mit vársz tőlünk, mit tegyünk? - kérdezte Minho. - Sorakozzunk fel, és csináljunk fekvőtámaszokat? Beragadtunk egy hülye hámoszobás

börtönbe!

Newt a levegőben csapkodott, mintha Minho szavai szúnyogok volnának, amiket el akar hessegetni.

- Tök mindegy. Csak mondom, hogy a dolgok nyilvánvalóan meg fognak változni holnaptól, és nekünk fel kell készülnünk az új kihívásokra.

Thomasban felvetődött, hogy Newt esetleg nem tudta elég világosan kifejezni, tulajdonképpen mit is akar.

- Végül is mire akarsz kilyukadni?

Newt tartott egy kis hatásszünetet, és előbb Thomasra, majd Minhóra pillantott.

- Meg kell győződnünk arról, hogy van egy megbízható vezetőnk, amikor beköszönt a holnap. Semmiféle kétely nem lehet arra vonatkozóan, hogy ki a főnök.

- Ez a legbénább és legeszementebb duma, amit valaha is ugattál nekünk - csattant fel Minho. - Te vagy a vezetőnk, és ezt nagyon jól tudod. Mindannyian tudjuk.

Newt megrázta a fejét. Hajthatatlannak látszott.

- Az éhség elhomályosította az emlékeiteket, vagy mi? Mit gondoltok, azok a tetkók csak dísznek vannak rajtunk?

- Ugyan már - vágott vissza Minho. - Te tényleg azt gondolod, hogy ezek bármit is jelentenek? Csak játszadoznak velünk!

Válasz helyett Newt közelebb lépett hozzá, és a tetoválásra mutatott a nyakán. Thomasnak nem is kellett odanéznie - emlékezett rá. A tetoválás Minhót jelölte meg vezérként.

Minho lerázta magáról Newt kezét, és belekezdett szokásos bombasztikus-gunyoros szólamai egyikébe, de Thomas már mit sem hallott ebből, agya átkapcsolt más csatornára. Erezte, hogy vadul verni

kezd a szíve, olyannyira, hogy már szinte fájt, és semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, amit az ő nyakára tetováltak.

Hogy meg fogják ölni.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Thomas érezte, hogy már későre jár. Tudta, hogy aznap éjjel ki kell pihenniük magukat, és fel kell készülniük arra, amit a reggel hoz. Ezért hát a tisztársaival együtt az este további részében az ágyneműjükből csomagokat eszkábáltak össze, amikbe az élelmet és azt a váltás ruhát pakolták, ami hirtelen megjelent a szekrényeikben. A korábban kapott élelem egy része műanyag zacskós kiszerezésben érkezett; a kiürült csomagolást most feltöltötték vízzel, és a függönyökből letépett csíkokkal kötözték be a vizes zacskók száját. Nem igazán hittek abban, hogy ezek a gyatra kulacsmegoldások sokáig fogják bírni anélkül, hogy ereszteni kezdenének, de egyelőre senkinek nem támadt jobb ötlete.

Newtnak végül is sikerült meggyőznie Minhót, hogy ő legyen a vezetőjük. Thomas ugyanolyan jól tudta, mint bárki más a többiek közül, hogy muszáj valakinek vállalni a vezérséget, úgyhogy megkönnyebbült, amikor a barátja morogva elvállalta.

Kilenc óra körül Thomas már az ágyán hevert, és megint csak a fölötte lévő ágy rácsozatát bámulta. A szobában különös módon csend honolt, holott Thomas jól tudta, hogy társai még nem aludtak el. Minden bizonnyal ők is ugyanúgy érezték a szorongató félelmet, mint ő. Túléltek az Útvesztőt és annak borzalmait. Egészen közelről megtapasztalhatták, mire képes a VESZETT. Ha Patkányember igazat szólt, és mindaz, ami velük történt, egy mesteri tervnek megfelelően alakult úgy, ahogy, akkor ezek az emberek arra kényszerítették Gallyt, hogy meggyilkolja Chuckot, agyonlőtték egy nőt egészen közelről, felbéreltek embereket, hogy megmentésük őket, pusztán azért, hogy később, mikor a feladatukat telje-

sítették, legyilkolják őket, és... a végtelenségig sorolhatná,

De még ez sem volt elég: mindezt megkoronázták azzal, hogy megfertőzték őket valami ocsmány betegséggel, és csaliként belengették nekik a gyógymódot, hogy legyen erejük, kitartásuk folytatni ezt az egészet. Ki tudja, hogy mi volt ebből az igazság, és mi a hazugság? Minden jel arra mutatott, hogy őt valamiképpen kiemelték a többiek közül. Nagyon elszomorodott. Chuck volt az, aki életét vesztette. Teresa volt az, aki eltűnt. De azáltal, hogy ezt a két embert elvették tőle...

Az életét egy fekete lyuknak látta. Fogalma sem volt, honnan kapar össze magának annyi elszántságot és akaraterőt, hogy másnap folytatni tudja. Hogy képes legyen szembeszállni bármivel, amit a VESZETT tartogat számukra. De meg fogja csinálni - és nem csupán azért, hogy megkapja az ellenszert. Soha nem hagyná abba, különösen most nem. Azok után, amiket vele műveltek, meg a barátaival, semmiképpen sem. Ha az egyetlen módja annak, hogy újra szembenézessen velük, az, hogy átmenjen a tesztjeiken és a próbatételeiken, hogy *túléljen* mindent, akkor legyen úgy.

Legyen úgy.

A bosszúszomjas gondolatok perverz módon vigasztalást nyújtottak számára, és Thomast végre elnyomta az álom.

Minden tisztárs öt órára állította be az ébresztést digitális karóján. Thomas jóval előbb felébredt, és már nem tudott visszaaludni. Amikor a szoba csendje megtelt a szaggatott, sípoló hangokkal, felült az ágyban, és megpróbálta kidörzsölni az álmoságot a szeméből. Valaki felkapcsolta a villanyt; a szétáradó fény sárga robbanással töltötte ki a látómezejét. Hunyorgott, aztán felkelt, és kiment a fürdőbe zuhanyozni. Ki tudja, mikor lesz majd újra lehetősége rendszeren tisztálkodni.

Tíz perccel a Patkányember által megadott időpont előtt már mindenki

türelmetlen izgatottsággal várakozott, a legtöbbször vízzel teli műanyag zacskót szorongattak a kezükben, oldalukon az ágyneműből hevenyészett batyuval. A többiekhez hasonlóan Thomas is úgy döntött, hogy a kezében fogja vinni a vizet, nehogy kilyukadjon a zacskó, vagy kiömljön a víz. Valamikor az éjszaka folyamán újra megjelent a láthatatlan és áthatolhatatlan fal a közös helyiség közepén, és a tisztársak letelepedtek a hálóterem felőli oldalán, arccal arrafelé, ahol tegnap a fehér öltönyös idegen beszélt nekik a Falkapu megjelenéséről.

Aris Thomas mellett ült, és először szólalt meg azóta, hogy... nos, Thomas nem igazán tudta felidézni, hogy mikor is hallotta utoljára a fiú hangját.

- Azt gondoltad, hogy megbolondultál? - kérdezte az új fiú. - Amikor először szólalt meg a fejedben?

Thomas ránézett. Hallgatott. Valamilyen oknál fogva mostanáig nem akart beszélgetni ezzel a sráccal. De most hirtelen nyom nélkül eltűnt belőle ez a vonakodás. Nem Aris hibája, hogy Teresának nyoma veszett.

- Na ja. De amikor újra meg újra megisméltődött, sikerült túltennem magam rajta - viszont elkezdtem aggódni amiatt, hogy *mások* gondolják majd azt rólam, hogy megőrültem. Úgyhogy sokáig nem is beszéltünk róla senkinek.

- Nekem fura volt - mondta Aris. A padlót bámulta, és úgy látszott, elmerült a gondolataiban. - Pár napig kómában feküdtem, és amikor felébredtem, a világ legtermészetesebb dolgának tűnt az, hogy Rachelt szólítom telepatikusan. Ha nem fogadta volna el, és nem válaszolt volna, egészen biztos vagyok benne, hogy összeomlottam volna, és feladtam volna. A többi lány a csapatban mind gyűlölt engem - egyesek közülük meg is akartak ölni. Rachel volt az egyetlen, aki...

Elhallgatott. Minho felállt, hogy beszédet intézzon a többiekhez, így

Aris már nem tudta befejezni a mondandóját, Thomas igazából örült ennek, mert ez a történet arra emlékeztette, amiken ő ment keresztül, és Teresára gondolni túlságosan fájdalmas volt. Egyáltalán nem akart többé rá gondolni. Pillanatnyilag a túlélésre kellett koncentrálnia.

- Három percünk van még - jelentette be Minho, most az egyszer végre teljes komolysággal beszélve. - Mindenki biztos abban, hogy jönni akar?

Thomas bólintott, és látta, hogy a többiek is így tesznek.

- Van valaki, aki meggondolta magát az éjszaka folyamán? - kérdezte Minho. - Most szóljon, vagy hallgasson mindörökre! Ha valamelyik bökött azután jön rá, hogy igazából egy pisispanka, és vissza akar fordulni, miután elindultunk oda, ahova megyünk... hát, én gondoskodom róla, hogy törött orral és szétvert mogyorókkal, valóban kislányszerűen térjen vissza.

Thomas vetett egy pillantást Newtra: a volt vezető fogta a fejét, és hangosan felnyögött.

- Mi van Newt, van valami gondod? - kérdezte az új vezér meglepően szigorú hangon. Thomas teljesen ledöbbenve várta Newt reakcióját.

Az idősebb fiú ugyanolyan meglepettnek tűnt, mint Thomas.

- Á, dehogy. Csak le vagyok nyugözve a vezetői képességeidtől.

Minho félrehúzta a pólóját a nyakánál, és előrehajolt, hogy körbemutassa a nyakán virító tetoválást.

- Mi van idevarrva, tökfej?

Newt jobbra-balra pillantgatott elvörösödött fejjel.

- Tudjuk, hogy te vagy a főnök, Minho. Fogd már be.

- Nem, te fogd be - vágott vissza Minho, Newtra mutatva. - Nincs időnk az effajta plottyos dumára. Úgyhogy pofa be!

Thomas csak reménykedni tudott abban, hogy Minho igazából csak

játssza az eszét, hogy megmutassa mindenkinek, ki a vezér, és hogy Newt ezt vágja. Bár, ha Minho *tényleg* csak szerepet játszott, akkor roppant tehetséges a gyerek.

- Hat óra! - kiáltott fel az egyik tisztárs.

Mintha ez a kiáltás indította volna be, a láthatatlan pajzs újra elhomályosult, és maszatos fehér köddé alakult át. A másodperc töredéke múltán a köd is eltűnt. Thomas azonnal észrevette a változást a velük szemben lévő falon: egy jókora része lapos, vibráló felületű, sötét árnyékokkal teli szürkére váltott.

- Indulás! - üvöltötte el magát Minho, miközben vállára vetette batyuját. Másik kezében egy zacskó vizet markolt. - Ne vacakoljunk, csak öt percünk van átjutni. Én megyek elől. - Thomasra mutatott. - Te zárod a sort. Győződj meg arról, hogy mindenki jön utánam, mielőtt te is elindulnál.

Thomas biccentett, minden idegszála vibrált a feszültségtől. Letörölte a verítéket a homlokáról.

Minho odament a fal szürke részéhez, majd megállt pont előtte. A Falkapu állandó mozgásban volt: Thomas képtelen volt rá fókuszálni. Az átjáró felületén a sötétség legkülönbözőbb árnyalatai kavargtak és hullámzóttak. Az egész pulzált és el-elhomályosult időnként, úgy nézett ki, mintha egyik pillanatról a másikra eltűnhetne.

Minho megfordult és visszanézett rájuk:

- Találkozunk a másik oldalon, bököttek.

Aztán keresztüllépett a szürkén kavargó, árnyakkal teli homályos falrészen, amely azon nyomban elnyelte.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Senki sem tiltakozott, amikor Thomas átterelgette őket Minho nyomában. Valójában senki se szólalt meg, csak riadt pillantásokat villantottak egymásra, ahogy megközelítették az átjárót, majd átléptek rajta. Kivétel nélkül mindegyik tisztárs tétovázott egy pillanatig, mielőtt megtette volna az utolsó lépést, bele a sötét árnyékoktól lüktető szürke négyszögbe. Thomas mindenkít végigkísért a tekintetével, majd bátorítólag hátra csapott azelőtt, hogy elnyelte volna a fal.

Két perc múltán már csak Aris és Newt állt Thomas mellett.

Biztos vagy benne?, szólalt meg Aris Thomas fejében.

Thomas fulladozva próbálta visszafojtani a rátörő köhögést - meglepték a tudatán átfolyó szavak -, ez a nem igazán hallható és mégis, valamilyen módon mégiscsak elhangzó szöveg. Azt gondolta - reménykedett benne -, hogy Aris vette a lapot, hogy Thomas nem akar ilyen módon kommunikálni vele. Ezt csak Teresának tartotta fenn, senki másnak.

- Csipkedd magad - mormolta hangosan, mert nem volt hajlandó telepatikus úton válaszolni. - Sietnünk kell.

Aris is átlépett, arcán a megbántottság kifejezésével. Szorosan a nyomában pedig Newt, így aztán Thomas egyszer csak egyedül maradt a tágas közös helyiségben.

Még egyszer utoljára körülnézett, eszébe jutottak a puffedt holttestek, amelyek alig néhány órája még a mennyezetről lógtak alá. Aztán az Útvesztőre gondolt, és minden plottyra, amivel ott meg kellett küzdeniük. Sóhajtott egy nagyot, olyan hangosan, amennyire csak tudott, titkon

abban reménykedve, hogy valaki meghallja, aztán magához szorította vizes tömlőjét és élelemmel telitömött lepedőbatyuját, majd belépett a Falkapun.

Mint egy késszúrás, úgy hatolt át rajta a hideg, előlről hátra, végigvándorolva a bőrén, mintha a szürke fal voltaképpen egy jéghideg vízfüggöny lenne. Az utolsó pillanatban becsukta a szemét, és most arra nyitotta ki, hogy semmit sem lát. Tökéletes sötétség vette körül. De hangokat azért hallott.

- Hahó - kiáltotta el magát, és nem törődött azzal, hogy elcsuklott a hangja a hirtelen rátörő pániktól. - Srácok...

Mielőtt befejezhette volna, megbotlott valamiben, és elesett: egy vonagló testre zuhant rá.

- Aúúúú - üvöltötte el magát a test tulajdonosa, és lelökte magáról Thomast, aki mást nem tudott tenni, csak jó szorosan megmarkolni a vizes zacskóját.

- Mindenki nyugodjon meg és fogja be! - Ezt már Minho üvöltötte, és Thomast olyan erővel öntötte el a megkönnyebbülés, hogy legszívesebben elkurjantotta volna magát örömeiben. - Thomas, ez te voltál? Itt vagy bent?

- Igen! - Thomas talpra állt, és vakon tapogatózott maga körül, nehogy megint nekimenjen valakinek. Keze csak az üres levegőt markolta, és nem látott semmit. - Én voltam az utolsó, aki átjöttem. Mindenki itt van?

- Épp felsorakoztunk szépen, és ügyesen számolni kezdtük magunkat, míg be nem zuhantál közénk, mint egy benyugtatózott bika - világosította fel a vezér. - Akkor most kezdjük előlről! Egy!

Amikor senki sem mondott semmit, Thomas beüvöltötte, hogy kettő! És onnantól kezdve a tisztársak sorban végigszámolták magukat, míg végül Aris azt nem mondta utolsóként, hogy húsz.

- Jól van - nyugtázta Minho. - Mind itt vagyunk, akárhol is legyen az az itt. Olyan bökött sötét van itt, hogy semmit sem látok.

Thomas moccanatlanul állt, érezte maga körül a többi fiút, hallotta a lélegzetvételiüket, de nem mert megmozdulni,

- Nagy kár, hogy nincs egy elemlámpánk.

- Köszönjük, hogy felhívtad a figyelmünket erre a nyilvánvaló tényre, zsenikém! - mondta Minho. - Rendben, figyeljétek! Valamiféle folyosón lehetünk - mindkét oldalon falakat tapintottam ki, és amennyire meg tudom ítélni, a legtöbben a jobb oldalamon álltok. Thomas, ahol te állsz, ott jöttünk át mindannyian. Jobb, ha nem kockáztatjuk, hogy esetleg véletlenül visszamenjünk ezen a Falkapun vagy hogyishívjákon át, úgyhogy mindenki kövesse a hangomat és jöjjön szépen felém. Nincs túl sok választási lehetőségünk: csak menjünk előre, és aztán meglátjuk, hogy mit találunk.

Ahogy befejezte, el is indult, távolodva Thomastól. A lábdobbanásokból és az egymásnak ütődő batyuk surrogásából Thomas arra következtetett, hogy a többiek elindultak utána. Amikor érzékelte, hogy egyedül maradt, és nem fenyegeti már az a veszély, hogy rálép valakire, lassan balra fordult és kinyújtotta a kezét, míg bele nem ütközött a kemény, hideg falba. Aztán elindult a többiek után, kezét folyamatosan a falon tartva, hogy ne veszítse el a jó irányt.

Némán haladtak előre. Thomas gyűlölte, hogy a szeme nem szokott hozzá a sötétséghez - nem volt semmi fény, még jelzésszerűen sem. A levegő hűvösen vette körül, és régi bőr meg por szagát hordozta. Párszor nekiment a közvetlenül előtte haladónak - azt sem tudta, hogy kinek, mert a fiú egyetlen hangot sem adott ki, amikor beleütközött.

Csak haladtak tovább hosszasan, anélkül hogy az alagút bárhol is jobbra vagy balra fordult volna. Egyedül a falat súroló keze és a földet

taposó lába kötötte Thomast a valóságához; csak emiatt érezte azt is, hogy egyáltalán mozog.

Ha nem így lett volna, úgy érezte volna, hogy valami légüres térben lebeg, egy helyben.

A csendet csak a kemény betont karistoló cipők hangja verte föl, és olykor pár suttogásfoszlány, ahogy a tisztársak halkán egymáshoz szóltak. Thomas minden egyes szívdobbanását érezte, ahogy masírozott előre a végtelennek tűnő fekete alagútban. Nem tudott nem gondolni a Dobozra, arra a fény nélküli, állott levegőjű kockára, amely a Tisztásra szállította őt; akkor is valahogy így érezte magát. De most legalább volt már pár biztos emléke, amelyre támaszkodhatott, voltak barátai, és tudta, hogy kik ők. Most legalább tisztában volt a tétellel és a kockázattal: tudta, hogy gyógyszerre lesz szükségük, és azt is tudta, hogy borzalmas dolgokon fognak keresztülmenni, hogy hozzájussanak.

Azután hirtelen éles, intenzív suttogás töltötte be az alagutat: mintha fentről jöttek volna a hangok. Thomas kővé dermedt. Nem a tisztársak suttogását hallotta, ebben egészen biztos volt. Valahol egészen elől Minho elüvöltötte magát, hogy álljanak meg.

- Srácok, ti is hallottátok ezt?

Miközben többfelől is elhangzottak a halk igenek, és a fiúk elkezdtek kérdezősködni, Thomas fölfelé fülelt, és megpróbált elcsípni valamit a körülötte hallható alapzajon felül. Az idegen suttogás foszlánya, amely eljutott hozzá, egészen rövid volt, csak pár rövid szó, és mintha egy nagyon öreg és nagyon beteg ember szájából hangzott volna el. De hogy mit mondott, az teljességgel érthetetlen volt.

Minho pissegett, és arra utasította őket, hogy füleljenek.

A koromsötét miatt teljesen értelmetlen volt becsukni a szemét, Thomas mégis ezt tette: hogy csak a hallására koncentráljon. Ha még

egyszer meghallja a hangot, mindenképpen tudni akarta, mit mond.

Alig egy perc múltán újra hallatszott a rekedt, öreges suttogás: a szavak úgy visszhangzottak körülöttük, mintha a mennyezetre hatalmas hangszórókat szereltek volna fel, és abból jönne a hang. Thomas azt is hallotta, ahogy körülötte páran levegőért kapkodnak, vagy nagyokat nyelnek, mintha ezúttal megértették volna a szavakat, és sokkolta volna őket az, amit megtudtak. Ám ő még mindig nem tudott tisztán kivenni egyetlen szót sem. Kinyitotta a szemét, de ugyanazt látta: tömény, masszív sötétséget. A legfeketébb feketeséget.

- Értette valaki, hogy mit mondott? - kérdezte Newt.

- Épp csak pár szót - jelentette Winston. - A közepe úgy hangzott, mintha azt mondta volna, hogy „menjeteK vissza”!

- Igen, úgy hangzott - értett egyet vele az egyik fiú.

Thomas visszagondolt arra, hogy ő mit hallott, és így utólag neki is úgy tűnt, hogy egyebek mellett szerepelt ez a két szó is. *MenjeteK vissza*.

- Mindenki fogja be, és ezúttal tényleg hegyezték a fűletek - szólította fel őket a vezérük. A sötét folyosó újra mély csendbe merült.

Amikor megint felhangzottak a szavak, Thomas minden egyes szótagot tisztán ki tudott venni.

Utolsó ajánlat. MenjeteK vissza most, és nem lesztek felszeletelve.

Az előtte állók reakcióiból ítélve ezúttal mindenki tisztán vette az üzenetet.

- Nem leszünk felszeletelve?

- Mégis mi a fenét jelent ez?

- Azt mondta, még visszamehetünk!

- Nem bízhatunk meg valami random bököttben, aki a sötétben suttog nekünk.

Thomas megpróbált eltekinteni attól, milyen baljóslatúan csengett ez

az utolsó három szó. *Nem lesztek felszeletelve.* Ez egyáltalán nem hangzott jól. És az, hogy az orráig sem látott, szintén nem javított a kedélyállapotán. Mi több, egyenesen az örületbe kergette.

- Csak haladjunk tovább! - kiáltott előre Minhónak. - Nem sokáig bírom már ezt hallgatni. Csak menjünk már!

- Váljunk egy kicsit! - szólt közbe Serpenyő. - A hang azt mondta, hogy ez egy egyszeri ajánlat. Azért minimum végig kéne gondolnunk.

- Ja - szólalt meg valaki. - Talán vissza kéne mennünk.

Thomas megrázta a fejét, noha jól tudta, hogy senki sem látja.

- Semmiképpen sem. Emlékezzetek csak vissza, mit mondott nekünk az az ürge az íróasztalnál. Hogy borzalmas halált halunk mind, ha visszamegyünk.

De Serpenyő nem hagyta magát.

- És mitől lesz az ő szava meggyőzőbb, mint ezé a suttogó fickóé? Mégis honnan tudhatjuk biztosra, hogy kire figyeljünk, és kire ne hallgassunk?

Thomas tisztában volt azzal, hogy ez egy jó kérdés, de egyszerűen zsigerből érezte, hogy nem helyes dolog visszamenni.

- Fogadni mernék, hogy ez a hang csupán egy újabb teszt. Haladnunk kell tovább.

- Igaza van - hangzott előlről Minho buzdítása. - Gyerünk, haladjunk már!

Alig ejtette ki az utolsó szót, amikor a suttogó hang újfent végigsüvöltött az alagúton, és ezúttal mintha valami, már- már gyerekes gyűlölködés süttött volna belőle:

Mindannyian halottak vagytok. Mind felszeletelve végzitek. Felszeletelt hullaként.

Thomas hátán felállt a szőr, és jeges borzongás futott végig az egész

testén. Arra számított, hogy megint megszólalnak páran, hogy térjenek vissza, de a tisztársaknak sikerült újra meglepniük: senki sem szólt egyetlen szót sem, és hamarosan mindannyian meneteltek tovább előre. Minhónak igaza volt, amikor azt mondta, hogy az összes gyáva nyulat kirostálták már közülük.

Még mélyebbre fúrták bele magukat a sötétbe. A levegő kicsit felmelegedett, és mintha több lett volna benne a por, Thomas többször is köhögött, és majd kitikkadt a szomjúságtól, de nem merte megkockáztatni, hogy ebben a vaksötétben oldja ki a vizes tömlő kötőjét, amikor az orráig sem lát. Egyéb se hiányzott volna, mint hogy kiöntse a padlóra az értékes vizet.

Előre!

Egyre melegebb lett.

Szomjúság.

Sötétség.

Menetelés. Még soha nem vánszorgott ilyen lassan az idő. Thomas el nem tudta képzelni, hogyan lehetséges egyáltalán, hogy ez a folyosó ilyen végtelenül hosszú. Azóta, hogy utoljára hallották a rémisztő, suttogó figyelmeztetést, legalább két-három mérföldet megtehettek már. Hol vannak tulajdonképpen? A föld alatt?

Valamilyen hatalmas épületben? Patkányember azt mondta nekik, hogy ki kell jutniuk valahogy a szabadba. Hogy a...

Néhány lépéssel előtte egy fiú felsikoltott.

Úgy indult, mint egy váratlan sikoly, mintha meglepetésében kiáltott volna föl, de aztán nyers, metsző rémületté fokozódott. Thomas nem tudta, ki az, de a kölyök most már rongyosra tépte a hangszálait - úgy hörgött és visítozott, mint az állatok, amikor leölték őket a régi jó Vérházban a Tisztáson. Azután egy földön vergődő, hánykolódó test

hangjait hallotta.

Az ösztöneire hagyatkozva rohant előre, félretolva útjából néhány tisztársát, akik szabályosan gyökeret eresztettek a félelemtől. Egyre közelebb került a már nem is emberi hangok forrásához. Fogalma sem volt, miért gondolja, hogy többet tudna segíteni, mint bárki más, de egy pillanatig sem habozott, még arra se ügyelt, hova lép, csak sprintelt előre a vaksötétben. Az őrijítő, végtelennek tűnő vak botorkálás után jólesett a gyors mozgás, mintha csak valami akció után sóvárgott volna a teste.

Sikerült, megtalálta. Hallotta, hogy a fiú ott van közvetlenül előtte, keze és lába összevissza csapkodott a betonpadlón, miközben ki tudja, mi ellen küzdött életre-halálra. Thomas óvatosan letette maga mellé a földre a batyuját és a vizesömlőjét, aztán vigyázva, félve kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a fiú valamelyik végtagját. Érzékelte, ahogy a többiek mögötte gyülekeznek: hangos és kaotikus jelenlétként érzékelte, és megpróbálta kizárni az agyából az egyre sűrűsödő kiáltásokat és kérdéseket.

- Hé! - kiáltott rá Thomas a vadul hánykolódó fiúra. - Mi történt veled? - Ujjaival végigsimított a kölyök farmerjén, aztán a pólóján, de a fiú teste összevissza rángott a betonon, lehetetlen volt megragadni, és egyszerűen nem akart vége szakadni a dobhártyaszaggató sikolyoknak.

Végül Thomas úgy döntött, lesz, ami lesz, de kideríti, mi a baj vele: előrebukott és teljes súlyával rávetette magát a csapkodó fiú testére. Akkorát zökkent, hogy egy pillanatra elállt a lélegzete. Érezte az alatta hánykolódó testet; egy könyök fúródott a bordái közé, egy tenyér csapott az arcába, Felemelkedett egy térd, és csaknem eltalálta az ágyékát.

- Hagyd már abba! - kiabált Thomas. - Mi a bajod?

A sikolyok gurgulázva elhaltak. A kölyök úgy hallgatott el, mint aki fuldokolva merül a víz alá. De testének rángatózása továbbra sem

maradt abba. Thomas könyökével és egyik karjával rátámaszkodott a fiú mellkasára, aztán kinyújtotta a másik kezét, hogy megragadja a hajánál fogva. De amikor a keze megcsúszott, anélkül hogy rátalált volna a fejére, teljesen összezavarodott.

Nem volt feje. Se arca, se haja. Ami azt illeti, nyaka sem volt. Semmi nem volt, aminek ott kellett volna lennie.

Thomas keze csak egy nagy és tökéletesen sima felületű, hideg fémgömböt tapintott ki.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A következő pár másodperc rendkívül különös volt. Amin! Thomas keze kitapintotta a furcsa fémgömböt, a fiú nem mozdult többé. Karja, lába kapálózása hirtelen abbamaradt, és az imént még vergődő törzsének merevsége is egyik pillanatról a másikra megszűnt. Thomas valamilyen sűrű nedvességet érzett a kemény golyó felületén, amely onnan kúszott lassan lefelé, ahol a srác nyakának kellett volna lennie. Tudta, hogy vér, érezte rézre emlékeztető, fémes szagát.

Ezután a gömb kicsúszott a két keze közül, és tompa, kellemetlen hang kíséretében továbbgurult. Kisvártatva nekiütközött a legközelebbi falnak, és megállt. A fiú, aki Thomas előtt hevert, nem adott ki egyetlen hangot sem, nem is mozdult többé. Annál zajosabbak voltak a tisztársak: a sötétben csak úgy záporoztak a kérdések, de Thomas nem figyelt rájuk.

Eltöltötte a rémület, ahogy maga elé képzelte a srácot, elgondolta, hogy nézhet most ki. Érthetetlen volt az egész, de a srác teljesen nyilvánvalóan meghalt. Valami levágta a fejét. Vagy... átalakult a feje egy fémgolyóvá? Mi a fene történhetett vele? Thomas agya örült módon pörögve kereste a válaszokat, és eltelt egy kis idő, mire ráébredt, hogy a kezén, amellyel a padlóra támaszkodott, miután kisiklott belőle a fémgömb, sűrű, meleg folyadék csorog le. Kirázta a hideg.

Elkezdett hátrafelé kúszni a földön, el a holttesttől. Kezét hevesen törölgette a nadrágjába, s artikulálatlanul üvöltött. Néhány segítő kéz felrántotta, talpra állította. Thomas ellökte őket magától, és nekizuhant a falnak. Valaki erősen megragadta a pólóját a vállánál fogva, és közelebb

húzta magához.

- Thomas! - szólította meg Minho. - Thomas, mi történt?

Megpróbálta megőrizni a hidegvérét, uralni a helyzetet. Ám a gyomra háborogni kezdett, a mellkasa megfeszült.

- Én... Én nem tudom. Ki volt az? Ki sikoltozott itt a földön?

Winston válaszolt remegő hangon.

- Azt hiszem, Frankié. Mellettem jött, és épp valami viccet mesélt, aztán mintha valami elrántotta volna mellőlem. Igen, ő volt. Biztos, hogy ő volt.

- De hát mi történt? - ismételte Minho.

Thomas azon kapta magát, hogy még mindig törölgeti, kényszeresen dörzsölgeti a kezét a nadrágjába.

- Hát... - kezdett bele, aztán vett egy mély lélegzetet. Mindezt a sötétben csinálni, úgyhogy az ember az orráig sem lát... érezte, hogy mindjárt begolyózik. - Hallottam, hogy sikoltozik, iderohantam hozzá, hogy segítsek. Rávetődtem, megpróbáltam a földhöz szögezni, hogy ne hanykolódjon folyton, rá akartam jönni, hogy mi a baja. Aztán meg akartam érinteni az arcát - igazából fogalmam sincs, miért -, és nem éreztem mást, csak...

Nem tudta kimondani. Semmi sem lehetett abszurdabb, mint maga az igazság.

- Mi van? - üvöltötte Minho.

Thomas felnyögött, aztán kimondta.

- A feje nem a feje volt. Olyan volt, mint egy... egy óriási... fémgolyó. Haver, én nem tudom, de ezt éreztem. Mintha a bökött fejét lenyelte volna egy... egy gigantikus fémgolyó!

- Mit hordasz itt össze?

Thomas nem tudta, hogyan győzhetné meg Minhót vagy bárki mást.

- Nem hallotta senki, ahogy idegurult valami, közvetlenül azután, hogy a fiú abbahagyta a sikoltozást? Tudom, hogy...

- Itt van! - kiáltotta el magát valaki. Newt volt az. Thomas hallott valami nehéz csikorgást megint, aztán Newtot, ahogy nyög az erőfeszítéstől. - Hallottam, ahogy idegurult. És az egész nedves és ragacsos... vérnek tűnik.

- Mi a plotty! - mondta Minho félig-meddig suttogva. - És mekkora?

A többi tisztárs is elkezdte kérdésekkel bombázni.

- Mindenki fogja be! - üvöltötte el magát Newt. Amikor elcsendesedtek, őszintén kijelentette: - Gőzöm sincs. Thomas hallotta, amint óvatosan forgatja a golyót, hogy felmérje, mekkora lehet. - De nagyobb, mint egy vacadék fej, az tuti. És tökéletesen kerek - egy szabályos gömb.

Thomas össze volt zavarodva, émelygett, és semmi másra nem tudott gondolni, csak hogy minél előbb elhúzzon erről a helyről. Ki a sötétből.

- Fussunk! - jelentette ki. - Mennünk kell! Most.

- Talán mégiscsak jobb lenne visszafordulni - mondta valaki, akinek Thomas nem ismerte fel a hangját. - Akármilyen is az a francos golyó, leszelle Frankié fejét, pont ahogy az az öreg bökött megjósolta.

- Kizárt, hogy visszamenjünk - intette le dühösen Minho. - Az teljesen kizárt. Thomasnak igaza van. Ne vacakoljunk már itt. Távolodjunk el egymástól néhány lépésre, aztán futás! Lehajtott fejjel, előredőlvén fussatok, és ha valami közel jön a fejetekhez, verjétek ki belőle a szart is!

Senki sem vitatkozott vele. Thomas gyorsan megtalálta a vizét és a batyuját. A csapat tagjai között beindult valami szavak nélküli kommunikáció, és kicsit eltávolodva egymástól, hogy ne ütközzenek össze, futni kezdtek. Thomas most már nem ment hátra, nem akarta azzal tölteni az időt, hogy megkeresi a régi helyét a sorban. Csak futott inaszakadtából - olyan gyorsan, amilyen gyorsan emlékei szerint még az

Útvesztőben sem.

Izzadságszagot érzett. Port és meleg levegőt lélegzett be. A keze vértől volt iszamós, ragacsos. A sötétség pedig tökéletes volt.

Rohant és nem állt meg egy pillanatra se.

Egy másik fiút is elkapott a halál labdája. Ezúttal Thomashoz közelebb történt. Egy olyan kölyök vált áldozattá, akivel soha egyetlen szót sem váltott. Thomas tisztán hallotta, amint fém súrlódik fémhez, majd néhány kemény kattanás - aztán a velőtrázó sikolyok minden más zajt elnyomtak.

Senki nem állt le. Ez rettenetes, talán. Valószínűleg. De senki nem állt le. Amikor a sikolyoknak egy utolsó bugyborékoló hörgéssel végük szakadt, Thomas egy hangos csattanásra figyelt föl, amikor a fémgolyó a kemény betonra zuhant.

Hallotta, ahogy gurul, aztán nekicsapódik a falnak, majd gurul tovább még egy ideig.

Rohant tovább. Még csak nem is lassított.

A szíve úgy kalapált, hogy majd' kiugrott a helyéről, a mellkasa belefájdult a mély, kapkodó lélegzetvételekbe, amikor kétségbeesett mohósággal nyeldekelte a porral teli levegőt, Fogalma sem volt, mennyi ideje fut, és arról sem, hogy mekkora távolságot tehettek meg. De amikor Minho felszólította őket, hogy álljanak meg, óriási megkönnyebbülést érzett. Kimerültsége végül is legyőzte a rettegését, hogy az a dolog két társukkal is végzett. Ziháló hangok és rossz szagú lehelet töltötte be hamarosan a szűk hely levegőjét. Serpenyő volt az első, aki összeszedte magát annyira, hogy beszéljen.

- Miért álltunk meg? - kérdezte.

- Mert majdnem eltörtem a sípcsontom itt valamiben - kiabált vissza Minho. - Azt hiszem, valami vacadék lépcső.

Thomas érezte, ahogy jobb kedvre derül, de abban a pillanatban vissza is fogta magát. Megesküdött, hogy soha többé nem ringatja magát hiú reményekbe. Addig legalábbis nem, ameddig nincs vége ennek a dolognak.

- Akkor hajrá, menjünk föl! - mondta vidáman Serpenyő.

- Úgy gondolod? - kérdezte Minho. - Mire is mennénk nélküled, Serpenyő? Most komolyan...

Minho súlyos léptei alatt megdöndültek a lépcsőfokok, ahogy felnyargalt - éles, magas hangon, mintha valami vékony fémlemezről készültek volna. Alig néhány másodperc múltán más dobogó lábak is csatlakoztak a szimfóniához és hamarosan már mindenki Minho nyomában trappolt fölfelé. Amikor Thomas rátette a lábát az első lépcsőfoka megbotlott és elesett, jól beverve a térdét a második fokba, Megtámaszkodott a kezén, hogy visszanyerje az egyensúlyát - majdnem kirepesztette a vizeszacskóját -, aztán újra elindult sebes iramban, helyel-közzel átlépve egy-egy lépcsőfokot. Ki tudja, mikor csap le rájuk egy másik ilyen fémizé, és reménykedés ide vagy oda, finoman szólva egyáltalán nem bánta volna már, ha egy olyan helyre jut, ahol nincs korom sötét.

Felülről hangos csattanást hallott, valahogy mélyebben szólt, mint a lépteik zaja, de még mindig fémre vallott a hangja.

- Aúú! - üvöltött fel Minho. Majd elhangzott pár morgás és nyögés, ahogy a nagy lendülettel érkező tisztársak rendre egymásnak estek.

- Minden rendben? - kérdezte Newt.

- Mi volt ez... aminek nekimentél? - zihálta Thomas.

Minho bosszúsnak hangzott.

- A kibökött tető, az volt. Elértük a tetőt, és innen nincs tovább máshová... - Elhallgatott. Az apró zajokból ítélve vezérük végigcsúsztatva

kezét a falakon és a plafonon. - Várjatok! Azt hiszem, találtam...

Egy éles kattanás beléfojtotta a szót, a következő pillanatban pedig az egész világ lánggra lobbant Thomas körül,

Felkiáltott, miközben eltakarta kezével a szemét a fentről érkező, vakítóan ragyogó, égető fény elől. Azzal sem törődött, hogy közben leejtette a vizeszacskóját. Miután olyan sok időt töltöttek a vaksötétben, a hirtelen fényt lehengerlő csapásként érzékelte - még keze védelmében is érezte iszonyú erejét. Ragyogó narancsszín szikrázott ujjai és szemhéja mögött, és mint a sivatagi szél, úgy söpört végig rajta a forróság.

Aztán megint hallotta azt a nehézkes, sercegő, kaparó hangot, utána egy döndülést, és visszatért az éjszaka. Óvatosan leeresztette a kezét, és hunyorgott kicsit. Amerre nézett, színes, szikrázó csillagok táncoltak a szeme előtt.

- Ilyet még nem böktem! - mondta Minho. - Úgy tűnik, megtaláltuk a kijáratot, de mintha nem is a Földön lennénk, hanem a rohadt Napon. Öregem, ez aztán fényes volt. És tűz- forró!

- Nyissuk ki épp csak egy résnyire, majd biztos hozzászokik a szemünk - javasolta Newt. Thomas hallotta, ahogy fellépdel a lépcsőn Minho mellé. - Itt egy póló, törd be a résbe, hogy ne csukódjon be. És mindenki hunyja be a szemét!

Thomas tette, amit mondtak, és megint eltakarta a szemét mindkét kezével. A narancsszín ragyogás visszatért. Egy-két perc múlva picit lejjebb csúsztotta a kezét és lassan kinyitotta a szemét. Muszáj volt hunyorgnia, és továbbra is úgy érezte, mintha milliónyi vakító elemlámpa keresztüzében állna. De azért ezt már el tudta viselni. Néhány további perc elteltével a fény még mindig éles és vakító volt, de már nem annyira zavaró. Most már látta, hogy körülbelül húszlépésnyire

lejjebb áll attól a helytől, ahol Minho és Newt guggol a fenti csapóajtó alatt. Három ragyogó csík jelezte a kijárat körvonalait, csak a jobb sarokba szuszakolt póló törte meg a ragyogást, amit azért gyömöszöltek oda, hogy résnyire nyitva tartsa az ajtót. Körülöttük minden - a fal, a lépcső, maga az ajtó is - tompaszürke fémből volt. Thomas megfordult, hogy lássa, honnan jöttek: a lépcsőfokok mélyen alattuk be leveztek a feneketlen sötétségbe. Sokkal magasabbra másztak, mint képzelte.

- Van még, akit elvakít a fény? - érdeklődött Minho. - Nekem olyan a szemgolyóm, mint a sült pillecukor.

Thomas ugyanezt érezte. A szeme égett és viszketett, majd' kiugrott a helyéből. Mindegyik tisztárs vadul dörzsölgette a szemét.

- Szóval, mi van odakint? - tette fel a kérdést valaki.

Minho csak megvonta a vállát, miközben tenyerével félig leárnyékolta szemmel kikandikált a résen.

- Nem igazán tudom. Amit látok, az csak a vakító fény - lehet, hogy tényleg a kibökött Napon vagyunk! De nem hiszem, hogy volnának kint emberek. - Majd kis szünet után hozzátette: - Vagy Buggyantak.

- Akkor viszont húzzunk már innen! - türelmetlenkedett Winston, aki csak két lépcsőfokkal állt Thomas alatt. - Inkább az égető nap, mint az a francos acélgolyó, ami lekaszál. Menjünk!

- Rendben, Winston - felelte Minho. - Kössétek fel a gatyátokat, csak azért vártam, hogy hozzászokjon a szemünk a fényhez. Kicsapom ezt az ajtót, hogy lássuk, minden okés-e. Készüljete! - Feljebb lépett egyet, hogy jobb vállát nekifeszíthesse a fémlapnak. - Egy. Kettő. Három!

Nagyot nyögve kiegyenesedett, felfelé lökve a csapóajtót. Amint az ajtó a súrlódó fém szörnyű csikorgásával kicsapódott, egyszerre árasztotta el a lépcsőt a fény és a forróság. Thomas hunyorogva kapta el a szemét. Nem létezhet ekkora fényesség - még akkor sem, ha hosszú

órákon át bóklásztak a koromsötétben.

Aztán valami sustorgást és lökdösődést érzékelt fentről; amikor felpillantott, azt látta, hogy Newt és Minho a nyitott ajtón keresztül megpróbál kikászálódni a fény ragyogó négyszögéből. Az egész lépcsősor izzott, mint egy kemence.

- Bökd meg - grimaszolt Minho. - Valami nagyon nem stimmel ezzel, tesó. Már most úgy érzem, mintha leégette volna rólam az összes bőrt.

- Igaza van - jelentette ki Newt a tarkóját dörzsölgetve. Nem vagyok biztos benne, hogy kimehetünk most. Lehet, hogy vámunk kéne, míg lemegy a nap.

Szavait a tisztársak panaszos felzúdulása követte, de aztán Winston hirtelen elordította magát:

- Hé, hé, hé! Vigyázzatok! Vigyázzatok!

Thomas megfordult és lenézett Winstonra. A fiú visszalépett pár lépcsőfokot és vadul mutogatott fölfelé. Alig valamivel a fejük fölött folyékony ezüsből egy jókora gömb kezdett formát ölteni, nyúlósan válva ki a mennyezet fémjéből, hatalmas könnycseppé olvadva. A szemük láttára nőtt egyre nagyobbra és nagyobbra, egy hatalmas, remegő, révetegen hullámzó trutumócsomó. Aztán mielőtt bárki is reagálhatott volna rá, levált a mennyezetről, és lepottyant. Ahelyett azonban, hogy széttoccsant volna a lábuk előtt a lépcsőn, az ezüsgomb a gravitációt meghazudtolva vízszintes irányba indult el, és egyenesen belecsapódott Winston arcába. Borzasztó sikolyok töltötték meg a teret; a fiú összeesett, és elkezdett gurulni lefelé a lépcsőn.

TIZENHATODIK FEJEZET

Thomast egy beteges gondolat gyötörte, ahogy zúzott lefelé a lépcsőn Winston nyomában. Nem tudta volna biztosan megmondani, hogy azért megy-e utána, mert segíteni szeretne, vagy mert nem tud ellenállni a kíváncsiságnak, hogy mi lehet az a szörnyűséges ezüstlabda.

Winston végül egy tompa puffanással megállt: háta az egyik lépcsőfokon állapotodott meg. Még onnan sem látszott a lépcsősor alja. A nyitott csapóajtón beömlő fény mindent megvilágított, így Thomas tisztán láthatta, amint Winston két kézzel marcangolja a saját arcát, megpróbálva letépni róla a cseppfolyós ezüstöt. Az olvadt fémből formálódott óriásgolyó anyaga már elkezdett összeolvadni Winston feje tetejével, apránként magába olvasztva a fiú fejének fül feletti részét. A csurgó fém szélei kezdtek lefelé terjeszkedni, mint valami sűrű szirup, peremet képezve a fülcimpáin és mázként vonva be a szemöldökét.

Thomas ráugrott a fiúra, és úgy fordult, hogy a közvetlenül alatta lévő lépcsőfokra térdelhessen. Winston húzta- vonta az ezüstös, ragacsos masszát, megpróbálva távol tartani a szemétől. Meglepő módon, úgy tűnt, hogy sikerülni is fog neki. De közben torkaszakadtából ordított, vonaglott, csapkodott, lábával a falat rugdosta.

- Szedd le rólam! - üvöltötte olyan hangon, mintha fojtogatnák, és amitől Thomas legszívesebben hagyta volna az egészét, és kifutott volna a világból. Ha ez a cucc ekkora fájdalmat okoz...

Nagyon sűrű, zselészerű ezüstös anyagnak tűnt. Állhatatos és makacsul levakarhatatlan - épp olyan volt, mintha élne. Ahogy Winstonnak sikerült leválasztania az arcáról, a szeméről egy darabot,

azonnal körbevonta a fiú ujjait, beszivárgott közöttük az arcára, és kezdődött minden előlről. Közben Thomas szeme előtt fel-felvillant a fiú arca - amit mindennek lehetett volna nevezni, csak nem szép látványnak: vörös és hólyagos volt a bőre.

Winston érthetetlen szavakat kiabált - kínszenvedésről árulkodó sikolyai mintha egy idegen nyelven hangzottak volna el. Thomas tisztában volt azzal, hogy tennie kell valamit. Fogy az idő.

Ledobta hát a válláról a batyuját, és a földre zúdította a tartalmát: a gyümölcsök és a kis csomagocskák szétszóródtak, és tompa puffanással landoltak a lépcsőn. Fogta a lepedőt és rácsavarta a kezére, hogy megvédje, aztán harcba szállt. Amint Winston újra lesöpörte az olvadt ezüstöt a szeme fölül, Thomas két oldalról megragadta a massa széleit, amelyek épp kezdtek túlcsondulni a fiú fülén. Még a vásznon keresztül is érezte, milyen forró ez a trutymó, azon se csodálkozott volna, ha lángra lobban. Megvetette a lábát a padlón, megcsavarintotta a szívós anyagot, amilyen erősen csak bírta, aztán letépte.

Az agresszív, fémes massa széle valami nyugtalanító szívó hanggal felemelkedett néhány centit, mielőtt visszacsúszott, és ujjai között újra rácuppant Winston fülére. A fiú hihetetlen módon még tovább tudta fokozni sikolyainak intenzitását. Közben más tisztársak is odamentek, hogy segítsenek, de Thomas rájuk kiáltott, hogy húzódjanak hátra, mert úgyis csak útban lennének.

- Együttes erővel kell csinálnunk! - üvöltötte Thomas Winstonnak, elhatározva, hogy ezúttal még erősebben elkapja a trutymót. - Figyelj rám, Winston! Együtt kell csinálnunk. Próbálj fogást találni rajta, és emeld a fejed fölé!

A fiú semmi jelét nem adta, hogy megértette volna, mire kéri, csak küzdött vonagló testtel. Ha Thomas nem állt volna egy lépcsőfokkal

alatta, mostanra már biztos legurult volna a lépcsőn a mélybe.

- Háromra! - kiáltott rá Thomas. - Hallod, Winston? Háromra!

Még mindig nem reagált, mintha nem is hallotta volna, Csak üvöltött. Hánykolódott. Rugdosódott. Csapdosta az arcát támadó ezüstmasszát.

Thomas szemét elöntötték a könnyek - vagy a verítéke csepegett alá a homlokáról? Mindenesetre csípett. Úgy érezte, hogy a levegő körülötte legalább millió fokosra forrósodott. Izmai megfeszültek; lábát átjárta a fájdalom lándzsája, Izmai begörcsöltek.

- Csak csináld, amit mondok! - kiabált, és nem törődve a fájdalommal és a görcssel, ismét fölé hajolt. Egy! Kettő! Három!

Megragadta a nyúlós ezüst két szélét, érzékelte benne a lágyság és a keménység különös kombinációját, majd újra megpróbálta letépni: egyszer fel-, aztán elrántva Winston fejétől. Talán mégis megértette, mit akart, vagy talán a pusztá szerencsének köszönhette - de a lényeg, hogy Winston is csinálta egy időben vele, csuklóját nekifeszítve gyürkőzött neki a masszának, megpróbálva leválasztani a homlokáról. Az egész ezüstös trutumó levált: súlyos, ragacsos, vastag anyag. Thomas egyetlen pillanatig sem tévovázott, hirtelen felcsapta a karját, és feje fölött a mélybe hajította az egész hóbelevancot. Aztán gyorsan megfordult, hogy lássa, mi történik.

Ahogy úszott tova a levegőben, az ezüstös zselé újra gömbformát öltött, a felszíne kicsit hullámzott még, de aztán megszilárdult. Mindössze pár lépcsőfokkal alattuk megállt, lebegett egy másodpercig, mintha egy hosszú pillantással búcsút venne áldozatától, esetleg átgondolná magában, mit is csinált rosszul. Azután kilőtt és lerepült a lépcsősoron, majd elnyelte a sötétség mélye.

Elment. Valamilyen oknál fogva nem támadott újra.

Thomas kapkodva szedte a levegőt, testének minden porcikáját átítatta

a veríték. Vállával nekitámaszkodott a hűvös falnak. Félt Winstonra pillantani, aki ott nyöszörgött a háta mögött. De legalább a sikítozást abbahagyta.

Végül csak összeszedte a bátorságát, és megfordult, hogy szembenézzen vele.

A srác rettentő rosszul festett. Összekucorodva remegett. Fején nyoma sem volt hajnak, csak a nyers bőr látszott és a szivárgó vér. Füle rongyosra tépve, szakadtan, de azért a helyén. Hangosan zokogott, vélhetőleg a fájdalomtól meg a sokktól. A pattanás az arcán tisztának és gusztusosnak látszott a feje többi részén látható nyers sebekhez képest.

- Jól vagy, haver? - kérdezte Thomas, és rögtön tudta, hogy élete legostobább kérdését tette fel.

Winston egy gyors rántással megrázta a fejét. A teste továbbra is remegett. Thomas felnézett. Minho, Newt, Aris és az összes tisztárs ott állt nem messze fölöttük, és mindannyian őket bámulták. A fentről jövő vakító ragyogás elhomályosította az arcukat, de Thomas így is látta a szemüket - tágra nyílt szemmel néztek le, összeszűkült pupillával, mint a macskák, amikor elvakítja őket a szemükbe világító elemlámpa.

- Mi volt az a bökött dolog? - mormolta Minho.

Thomas még nem bírt beszélni, csak kimerülten megrázta a fejét.

Newt válaszolt neki.

- Varázstakony, ami megeszi az emberek fejét, rohadtul az volt.

- Ez is valami új technológia lehet - szólalt meg Aris. Thomas először hallotta, hogy beleszól bármilyen beszélgetésbe. A fiú körülnézett, nyilvánvalóan vette a meglepett pillantásokat, aztán megvonta a vállát, mintha kicsit zavarba jött volna, és folytatta: - Visszajött pár homályos emlékkép. Azt tudom, hogy most van a világon pár szupermenő technológia - de olyasmire nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna repülő

olvadt fémet, ami megpróbálja lezabálni az ember testrészeit.

Thomas most számba vette saját gyér emlékeit. Ő sem tudott visszaemlékezni semmi ilyesmire. Minho szórakozottan mutatott a lépcső aljára, Thomas mellett.

- Az a plotty biztos azt csinálja, hogy ott kocsonyásodik az arcodon, aztán beissza magát a bőröd alá, beeszi magát a nyakad húsába, míg szépen le tudja választani a fejet a törzsről. Szép munka. Tényleg szép.

- Láttátok? Az az izé egyenesen a mennyezetből jött - figyelmeztette őket Serpenyő. - Jobb, ha elkotródunk innen. Méghozzá most!

- Szívemből szóltál, Serpenyő - csatlakozott Newt.

Minho undorodó pillantást vetett Winstonra. Thomas követte a tekintetét. A kölyök abbahagyta a remegést. Hangos sírása is fojtott nyöszörgéssé szelődött. De nyomorúságosan nézett ki, és biztos, hogy egy életen át viselni fogja e támadás nyomait.

Thomas el nem tudta képzelni, hogy valaha újra haj serkenjen azon a vöröslő, nyers, sebes bőrön, ami a fejét borította.

- Serpenyő, Jack! - kiáltotta Minho. - Segítsetek Winstonnak felállni és járni. Aris, szedd össze a plottyot, amit elejtett, és szervezz be pár bököttet, hogy segítsenek vinni. Indulunk tovább. Nem érdekel, mekkora vagy milyen brutális a fényesség odakint, de nekem semmi kedvem ahhoz, hogy a fejem helyén egy bowlinggolyót viseljek.

Azzal hátat fordított nekik, anélkül hogy meggyőződött volna, követik-e az utasításait. Thomas arra következtetett ebből a lépésből is, hogy ez a srác végül remek vezető lesz,

- Gyerünk Thomas, Newt - szólt hátra a válla fölött -, mi hárman megyünk ki elsőként.

Thomas összenézett Newttal: a régi főnök tekintete egy csöpp félelem mellett kíváncsisággal telt meg, és türelmetlenséggel, hogy induljanak

már. Thomas is ugyanezt érezte, bár még önmaga előtt is gyűlölte elismerni, hogy bármi jobb lehet, mint a Winstonnal történetek utóhatásaival foglalkozni.

- Menjünk - szólt Newt, és a hangja egészen magasra ugrott a szó végén, mintha jelezné, hogy nincs más válasz- tásuk, mint tenni, amire utasították őket. Az arckifejezése azonban leleplezte: ugyanolyan gyorsan el akart tűnni szegény Winston közeléből, mint Thomas.

Thomas bólintott és óvatosan átlépett Winston fölött. Megpróbált nem ránézni sebesült fejének förtelmes bőrére. Felfordult tőle a gyomra. Félreállt, hogy engedje Serpenyőt, Jacket és Arist, hogy végezzék a dolgukat, aztán felsprintelt a lépcsőn, kettesével véve a fokokat. Követte Minhót és Newtot a tetőre vezető úton. A kinti világra nyíló ajtón kívül mintha maga a Nap várt volna rájuk.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A többi tisztárs utat nyitott nekik, láthatólag boldogok voltak, hogy nem nekik kell kimenniük elsőként, hogy megtapasztalják, milyen odakint. Thomas először hunyorgott, aztán ahogy közeledtek, kezével ernyőzte a szemét. Egyre kevésbé tartotta elképzelhetőnek, hogy kilépnek azon az ajtón abba a rettenetes fényességbe, és túl is élik.

Minho megtorpant az utolsó lépcsőfokon, még mielőtt telibe találta volna a közvetlen fény. Aztán lassan kinyújtotta a kezét, és belenyúlt a ragyogó négyszögbe. Thomas úgy látta, mintha Minho amúgy olajbarna bőre fehéren izzana.

Pár másodperc múltán Minho visszahúzta a kezét a fényből, és úgy rázogatta, mint amikor az ember kalapáccsal ráüt az ujjára, és azonmód meg akar szabadulni a fájdalomtól.

- Ez tényleg forró. Nagyon durva! - Megfordult, hogy szembenézzen Thomasszal és Newttal. - Ha ki akarunk menni, szerintem célszerű lenne bebugyolálni magunkat valamibe, különben öt percen belül másodfokú égési sérüléseink lesznek,

- Ürítsük ki a csomagunkat - mondta Newt, és már le is vette a válláról a batyuját. - Tekerjük magunkra ezeket a lepedőket, mint valami rohadt leplet, amíg kinn felderítjük a terepet. Megpróbálhatjuk azt is, hogy a felét megtömjük a kajával meg a vízzel, a másik felébe meg bebugyoláljuk magunkat, hogy megvédjen az égető naptól.

Thomas már kibontotta a saját batyuját, mikor Winstonnak segített.

- Úgy fogunk kinézni, mint valami szellemek, minden rossz arcot elijesztünk majd a környékről.

Minho nem vacakolt a saját csomagjával annyit, mint Newt: egyszerűen kibontotta és a tartalmát a földre szórta. A hozzá legközelebb álló tisztársak ösztönösen utánakaptak, nehogy leguruljanak a cuccok a lépcsőn.

- Vicces fiú ez a Tommy gyerek. Reménykedjünk, hogy nem vár minket odakinn egy Buggyantakból álló üdvözlő- bizottság - mormogta Minho, miközben bogozgatta a lepedőre kötött csomókat. - Gőzöm sincs, hogy tud bárki is kint kószálni ebben az irtózatoss forróságban. Remélhetőleg azért lesznek fák, meg valami árnyék is odakint.

- Nem tudom - válaszolta Newt. - De az is lehet, hogy kint elrejtöztek, és rohadtul arra várnak, hogy feltűnjünk, és elkapjanak.

Thomas már alig bírta türtőztetni magát, annyira mehetnékje volt, hogy lássa már, mi a helyzet odakint. Nem akart már találgatni, a saját szemével szeretett volna meggyőződni arról, hogy mi vár rájuk.

- Nem is fogjuk megtudni, csak ha kimegyünk, és körülnézünk. Induljunk már! - Kirázta a lepedőjét, aztán magára húzta, szorosán az arca köré tekerte és megkötötte az álla alatt, mint egy nénike a fejkendőjét. - Na, hogy nézek ki?

- Te vagy a legrondább bökött csaj, akit valaha láttam - válaszolta Minho. - Hálás köszönetet rebeghetsz az égieknek, hogy pasinak születted.

- Kösce.

Minho és Newt is ugyanúgy tett, mint Thomas, csak mindketten nagyobb gondot fordítottak az öltözködésre, és lehuzigálva a lepedőt úgy intézték, hogy ne csak az arcuk legyen védve, hanem mindenük. A fejükön körültekintően előre is húzták az anyagot: tutira akartak menni, hogy árnyékban maradjon az arcuk. Thomas rögvest utánozta őket.

- Na mi van, bököttek, készen álltok? - kérdezte Minho, először

Newtra, majd Thomasra pillantva.

- Aham. Igazából elég izgatott vagyok - válaszolta Newt.

Thomas nem volt biztos abban, hogy ez a megfelelő szó, de ugyanazt a sürgető vágyat érezte, hogy csináljanak már valamit, ezért azt mondta:

- Én is. Menjünk már!

Már csak pár lépcsőn kellett felmenniük, amelyek egyenesen vezettek felfelé, mint egy öreg pincefeljáró. Az utolsó lépcsőfokok szikráztak a napfényben. Minho kicsit tétovázott, de aztán fellépett azokra is, és meg sem állt, míg teljesen el nem tűnt a szemük előtt: látszólag elnyelte a ragyogó fényesség.

- Indulj! - üvöltötte el magát Newt, és hátra vágta.

Thomas érezte az adrenalinlöketet, ahogy szétáradt a testében. Lélegzett egy mélyet, és elindult Minho után; hallotta, hogy Newt ott lohol a nyomában.

Amint Thomas is belépett a nagy fényességbe, rájött, hogy ennyi erővel akár átlátszó műanyagba is öltözhetett volna: a lepedő egyáltalán nem védte meg se a vakító fénytől, se a perzselő hőtől, amely fentről zúdult rájuk. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, mire a száraz, forró levegő sisteregve futott le a torkán, mint egy lángcsóva, minden levegőt és nedvességet megsemmisítve, ami az útjába került. Kétségbeesve küzdött, hogy némi oxigénhez jusson, miközben azt érezte, hogy valaki tüzet rakott a mellkasában.

Noha csak pár homályos, összefüggéstelen emléke volt a világról, azért nem hitte, hogy ilyennek kellene lennie. Szorosán összezárta szemét a vakító fényáradat előtt, így viszont nekiütközött Minhónak, és majdnem elesett. Amikor sikerült visszanyernie az egyensúlyát, lekuporodott és sátorszerűen úgy rendezte el maga fölött a lepedőt, hogy az egész testét befedje, és így guggolva küzdött tovább levegőért. Végül

sikerült, mohón szívta magába, aztán gyorsan ki is fújta. Igyekezett lenyugodni. Miután kilépett az alagútból, az első pillanatban tényleg letaglózta a pánik. Két társa is ott zihált mellette.

Végül Minhónak sikerült megszólalni:

- Hogy vagytok, srácok, minden rendben?

Thomas kinyögött egy igent, Newt pedig azt mondta:

- Egészen biztos vagyok benne, hogy a pokolba kerültünk. Azt mindig is tudtam, hogy te, Minho ott fogod végezni, de rólam nem volt szó.

- Jól van - válaszolta Minho. - A szemgolyóm ég a fájdalomtól, de azt hiszem, végre kezdek hozzászokni ehhez a fényhez.

Thomas résnyire nyitotta a szemét, óvatosan hunyorogva, és megszemlélte a földet a lába előtt. Mocsok és por. Pár szürkésbarna kő. A lepedő teljesen beborította, de olyan villogó fehérén ragyogott, mint valami furcsa futurisztikus világítástechnológia.

- Ki elől bujkálsz? - kérdezte Minho. - Állj fel, bökött, nem látok itt senkit.

Thomas zavarba jött, hogy azt gondolják róla, el akart rejtőzni - úgy nézhet ki, mint egy nyöszörgő kisgyerek, aki félelmében bebújt a takaró alá, hogy ne lássák. Felállt, és mérhetetlenül lassan fellebbentette az orra elől a vásznat, hogy kikandikálhasson a környékre.

Kopár, kietlen pusztaságban álltak.

Előtte laposan, kiégetten, élettelenül nyújtózott a föld egészen a láthatárig. Sehol egy fa. Se egy bokor. Se dombok, se völgyek. Csak por és kövek narancssárga tengere; a horizont vonalán a forró levegő remegő áramlatai gőzként gomolyogtak, lebegtek lassan felfelé, mintha minden élet ezen a földön a felhőtlen, izzó égbolt fáradt kékjébe olvadna bele.

Thomas lassan körbefordult. Amerre nézett, nagyjából ugyanaz a

látvány fogadta, míg egy félkört nem tett: akkor a távolban egy hegyvonulatot pillantott meg. Fűrészfogszerű ormok, kopár lejtők. A hegyek előtt, talán félúton feléjük zömök épületek csoportját fedezte fel: úgy kuporogtak egy más mellett, mint egy nagy rakás sorsára hagyott doboz Bizonyára valami várost láthatott, de ekkora távolságból lehetetlen volt megállapítani, hogy mekkora. A forró levegő reszketve csillogott előtte, minden, a talajhoz közeli dolgot felismerhetetlen délibábbbá kenve szét.

A fehérén izzó nap az égbolton már most messze Thomas bal oldalán járt, és úgy tűnt, arrafelé hanyatlik a pályája. Vagyis arra volt nyugat, az előttük lévő város, mögötte a vörös és fekete sziklák pedig északon sorakoztak. Amerre nekik menniük kell. Tájékozódási képessége önmagát is meglepte mintha előtört volna múltjának egy kis darabkája.

- Mit gondolsz, milyen messze lehetnek azok az épületek? - kérdezte Newt. A hosszú, sötét alagútban és a lépcsőn kongó visszhangot verő, hangos beszédük után itt kint Newt hangja tompának, alig suttogásnak hatott.

- Lehet száz mérföld? - tette fel a költői kérdést Thomas, - Tuti, hogy arra van észak. Lehet, hogy oda kell mennünk?

Minho megrázta a fejét lepedőkapucnija alatt.

- Az kizárt, tesó. Illetve látszólag arra kell mennünk, de nincs az száz mérföld, még ötven sem. Maximum harminc, talán... És a hegyek úgy hatvan-hetven mérföldre lehetnek,

- Ki gondolta volna, hogy ilyen remekül fel tudod mérni a távolságot kizárólag a rohadt szemgolyódra hagyatkozva! - jegyezte meg Newt.

- Én Futár vagyok, tökfej. Az embernek kialakul egy ilyen érzéke az Útvesztőben, még akkor is, ha arányaiban sokkal kisebb volt az a hely.

- A Patkányember nem szórakozott velünk, amikor azokról a

napkitörésekről beszélt - szólt közbe Thomas, és megpróbálta tartani magában a lelket. - Ez itt úgy néz ki, mint egy atomtámadás után. Kíváncsi vagyok, vajon az egész világ ugyanígy néz ki?

- Reménykedjünk benne, hogy nem - válaszolta Minho. - Nagyon boldog lennék, ha láthatnék most egy fát. Esetleg egy patakot.

- Én egy kis füves résznek is örülnék - sóhajtott fel Newt.

Minél tovább nézte Thomas a várost, annál közelebbinek tűnt. Nincs az még harminc mérföld sem! Végül levette róla a szemét, és a többiekhez fordult:

- Mennyire különbözik ez már azoktól a próbáktól, amiknek az Útvesztőben tettek ki minket? Ott csapdába ejtettek falakkal, de mindenünk megvolt a túléléshez. Most szabadon mozoghatunk, de semmi esélyünk a túlélésre, ha nem oda megyünk, ahová mondták. Nem úgy hívják ezt, hogy irónia, vagy valami ilyesmi?

- Valami ilyesmi - értett egyet Minho. - Te egy igazi filozófus csoda vagy. - Fejével hátraintett a kijárat felé, ahonnan jöttek. - Gyerünk! Hozzuk ki azokat a bökötteket, aztán induljunk. Ne vesztegessük az időnket itt, míg a nap ki nem szívja belőlünk az utolsó csepp vizet is.

- Lehet, hogy várnunk kéne, amíg lemegy a nap - javasolta Newt.

- Ott bent az elbökött halállabdák társaságában? Teljesen kizárt!

Thomas egyetértett azzal, hogy indulniuk kell.

- Azt hiszem, rendben leszünk. Úgy tűnik, már csak pár óra van napnyugtáig. Egy kicsit durva lesz az elején, de ki- bírjuk valahogy, tartunk majd pihenőt, aztán éjszaka igyekezzünk minél nagyobb utat megtenni. Egyetlen percig sem bírnám már ki ott lenni.

Minho határozottan bólintott, - Ez nagyon úgy hangzik, mint egy terv - állapította meg Newt. - Most az a cél, hogy eljussunk abba a poros, öreg városba, és reménykedjünk, hogy nem várnak ott ránk a buggyant

haverjaink.

Thomas szíve összeszorult Newt szavai hallatán.

Minho visszament a csapóajtóhoz, és bekiabált:

- Hé, nyavalyás bököttek! Emeljétek fel a plottyos valagatokat, és húzzatok ki onnan a kajával együtt!

Egyetlen tisztársnak sem volt ellenvetése a tervvel kapcsolatban.

Thomas végignézte, ahogy mindegyikük pontosan ugyanazt teszi, amit ő, amikor kilépett a sötét lépcsőfeljáróból, Kétségbeesett küzdelem egy kis levegőért, hunyorgó szemek, reménytelen ábrázatok. A nyakát tette volna rá, hogy titkon mindegyikük abban reménykedett, hogy a Patkányember nem mondott igazat. Remélték, hogy a legrosszabbat már maguk mögött hagyták az Útvesztőben. De azt szintén biztosra vette, hogy az örült fejazabáló ezüstlabdák meg azok után, hogy ezen a kiégett pusztaságon találták magukat, már senki nem fogja áztatni magát ilyen reményteli gondolatokkal.

Meg kellett még állapotodniuk pár dologban, mielőtt elindultak volna a hosszú útra. Újracsomagolták az élelmet és a vizet, kisebb helyre, szorosabban, feleannyi lepedőt használva. Elhatározták, hogy a megspórolt lepedők védelmében kettesével fognak haladni. Végül is ez meglepően jól működött - még Jack és szegény Winston esetében is. Nemsokára már szapora tempóban masíroztak a durva, köves talajon, Thomas Arisszal osztotta meg a lepedőjét, bár azt nem tudta, miért alakult pont így. Talán csak nem akarta beismerni magának, hogy ő akart vele együtt gyalogolni. Talán ő lehet az egyedüli kapocs ahhoz, hogy kitalálja, mi történhetett Teresával.

Thomas bal kezével emelte a magasba a lepedő egyik szélét, és a jobb vállán vitte a batyuját. Aris a jobbján menetelt; abban egyeztek meg, hogy félóránként átadják egymásnak a most már jóval nehezebb

csomagot. Egyik lépést a másik után tették meg a poros talajon, közeledve a város felé, és úgy érezték, hogy százlépésenként egy napot szív el az életükből az irtóztató hőség.

Sokáig egy szót sem szóltak egymáshoz, végül aztán Thomas megtörte a csendet.

- Szóval korábban még sosem hallottad a Teresa nevet? Aris éles pillantást vetett rá, és Thomas rájött, hogy érezhetett a hangjában valami egészen finom vádló hangsúlyt. De nem tágított.

- Szóval? Tényleg nem?

Aris újra az előttük lévő terepre meredt, de volt valami gyanús az egészben.

- Nem. Soha. Fogalmam sincs, hogy ki ő, vagy hova ment. De te legalább nem voltál a szemtanúja annak, hogy megölik.

Ez bizony felért egy gyomorszájon vágással, de valamilyen oknál fogva Thomas ettől még jobban kedvelni kezdte a fiút.

- Tudom, sajnálom. - Egy pillanatig elgondolkodott, mielőtt feltette volna a következő kérdéseket. - Ti mennyire álltatok közel egymáshoz? Mit mondtál, mi is volt a neve?

- Rachel. - Aris elhallgatott, és Thomas egy pillanatig azt hitte, hogy ezzel máris pontot tett a társalgás végére, de aztán újra megszólalt. - Nem egyszerűen közel voltunk egymáshoz. Sokkal több volt ez annál. Történtek dolgok. Emlékeztünk bizonyos dolgokra. És lettek új emlékeink is.

Thomas tudta, hogy Minho szétröhögte volna az arcát ettől az utolsó megjegyzéstől. Ő azonban úgy érezte, hogy ez az öt legszomorúbb szó, amit életében hallott. Úgy érezte, hogy mondania kell valamit - hogy adnia kell valamit.

- Ja. De azért én is láttam meghalni egy igazi jó barátomat.

Valahányszor Chuckra gondolok, újra meg újra előnt a düh. Ha ugyanezt tennék Teresával, nem tudnának leállítani. Semmi sem tudna megakadályozni. Mind meghalnának.

Thomas megállt - és ezzel Arist is megtorpanásra kényszerítette. Megdöbbenette, hogy micsoda szavak buktak ki a száján. Mintha valaki átvette volna az irányítást felette, és az mondatta volna vele ezeket a dolgokat. De érezte az indulatot, ami ezeket a szavakat szülte. Nagyon is erősen.

- Mit gondolsz...

Mielőtt azonban befejezhette volna a mondatot, Serpenyő elkezdett kiabálni. És közben valamire mutogatott.

Nem sok idő kellett ahhoz, hogy Thomas is rájöjjön, mi hozta ennyire izgalomba a szakácsot.

Messze előttük, a város irányából két ember rohant egyenesen feléjük. A testüket mintha sötétségből vágták volna ki, kísértetnek tűntek a forrón vibráló káprázatban. Nyomukban kis porfelhők szálltak a magasba.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Thomas a futva közeledő alakokra bámult. Szeme sarkából érzékelte, hogy a körülötte masírozó tisztársak is mind megálltak, mintegy parancsszóra. Thomas megborzongott - ami teljességgel képtelenségnek tűnt a tikkasztó kánikulában. Nem értette, miért érzi a félelem jeges ujjait a gerincén - hisz legalább tízszer annyian voltak, mint a közeledő idegenek -, de a rémület tagadhatatlanul úrrá lett rajta.

- Tömörüljünk össze - adta ki a parancsot Minho. - És készüljetek fel arra, hogy az első gyanús jelre lenyomjuk ezeket a vacadékokat.

A forró levegő délibábos játéka homályos foltokká olvasztotta a két alakot mindaddig, míg körülbelül száz lépésre meg nem közelítették őket. Thomas izmai megfeszültek, amikor már élesen kirajzolódtak előttük. Nagyon is jól emlékezett arra, kiket látott a rácsos ablakok előtt alig pár napja egyik reggelen. A Buggyantakat. Ezek ketten azonban más módon töltötték el jeges rémülettel.

A futó alakok a tisztársaktól olyan húsz-harminc lépésnyire megálltak. Egy férfi meg egy nő, bár Thomas ezt inkább az egyikük íveltebb körvonaláiból következtette ki. Ráadásul mindketten egyforma testfelépítésűek voltak: magasak és véznák. Fejüket és arcukat csaknem teljesen bebugyolálták valami rongyos, drapp színű anyagba, amelyen hasítékokat vágtak, hogy kilássanak, és tudjanak lélegezni. Pólójuk és nadrágjuk ugyancsak szedett-vedett benyomást keltett: hevenyészve összevarrt mocskos ruhák, itt-ott kirojtosodott farmercsíkokkal megkötözve. A kezükön kívül minden más testrészüket védték az ádáz napsütéstől: kezük bőre viszont vörös volt, cserzett, repedezett és

hegekkel teli.

Ahogy ott álltak előttük zihálva, megpróbálva lélegzethez jutni, olyan hangokat hallattak, mint a beteg kutyák.

- Kik vagytok? - kérdezte Minho.

Az idegenek nem válaszoltak, és nem is mozdultak, a mellkasuk jól láthatóan emelkedett-süllyedt. Thomas alaposan megfigyelte őket rögtönzött kapucnija alól - és egyszerűen fel nem foghatta, hogyan tud bárki is ekkora távot lefutni anélkül, hogy holtan rogya össze a kimerültségtől,

- *Kik vagytok?* - ismételte meg a kérdését Minho.

Válasz helyett a két idegen kettévált, és elkezdtek körbejárni az egy csomóba gyűlt tisztársakat, egy széles sugarú körben. Az avítt múmiagöncök hasítékán kivillanó szemüket folyamatosan a fiúkon tartották, miközben megtettek egy nagy félkörívet. Mintha csak felmérték volna a csapatot, mielőtt letámadnák és megölnék őket. Thomas érezte, ahogy fokozatosan nő benne a feszültség, és ez csak rosszabbodott, amikor már nem látta mindkettőt egyszerre. Megfordult, és látta, hogy az idegenek egymás mellé értek, és újra szembefordultak a csoporttal. Mozdulatlanul figyelték őket.

- Jóval többen vagyunk, mint ti - mondta Minho az idegességtől kissé vibráló hangon. Nagyon kétségbeesett lehetett, ha már most fenyegetőzéssel próbálkozott. - Beszéljete! Mondjátok el, hogy kik vagytok.

- Buggyantak vagyunk.

A két szó a nő szájából tört elő: úgy hangzott, mintha valami zavarná a torkát, és krákogott volna egyet. Nem tudni, milyen okból, de ujjukkal a tisztársak feje felett a város felé mutattak, ahonnan érkeztek.

- Buggyantak? - Minho áttörte magát a csapatán, hogy megint ő álljon

a legközelebb hozzájuk. - Pont, mint azok, akik néhány napja be akartak törni abba az épületbe, ahol voltunk?

Thomas hátrahőkölt - ezek ketten nem tudhatják, hogy miről beszél Minho. A tisztársak valamilyen módon - a Falkapun át - jókora utat tettek meg idáig, akárhol is volt az a hely, ahonnan elindultak.

- Buggyantak vagyunk. - Ezúttal a férfi szólalt meg, a nőhöz képest meglepően könnyed és kevésbé reszelős hangon. Az ő hangjában sem volt kedvességnek bármi nyoma. A tisztársakra mutatott, akárcsak a társa, és hozzáfűzte: - Jöttünk, hogy megnézzük, ti is Buggyantak vagytok-e. Jöttünk, hogy megnézzük, elkaptátok-e a Kitörést.

Minho megfordult, kérdően felvont szemöldökkel keresve Thomas és néhány másik tisztársuk tekintetét. Senki nem mondott semmit. Visszafordult az idegenekhez.

- Ja, ja, valami fickó azt mondta, hogy bennünk is ott van a Kitörés vírusa. Mit tudtok mondani róla?

- Nem fontos - tért ki a válasz elől a férfi. Minden egyes kiejtett szó meglebegtette az arcára tekert rongycsíkokat. - Elkaptátok, úgyhogy elég hamar megtudjátok majd, hogy milyen.

- Akkor mi a redves bököt akartok? - kérdezte Newt, és előrelépett Minho mellé. - Miért fontos nektek tudni, hogy Buggyantak vagyunk, vagy sem?

Ismét a nő kezdett beszélni, de mintha meg se hallotta volna a kérdéseket.

- Hogy kerültetek a tűz földjére, Perzselföldre? Honnan jöttetek? Mivel jöttetek ide?

Thomast meglepte... hogy a kérdései értelemről tanúskodtak. Azok a Buggyantak, akiket a hálósobájuk ablakai előtt láttak, teljesen tébolyultnak látszottak, úgy viselkedtek, mint az állatok. Ezek ketten

viszont nagyon is a tudatában voltak annak, hogy kis csapatuk a semmiből tűnt fel a kiégett föld közepén. Semmi más nem volt a várossal szemben.

Minho odahajolt Newthoz, hogy tanácskozzanak. Aztán megfordult, és közelebb lépett Thomashoz.

- Mit mondjunk ezeknek?

Thomasnak fogalma sem volt.

- Gőzöm sincs. Az igazat? Abból nem lehet baj.

- Az igazat? - ismételte meg Minho gúnyosan. - Micsoda pompás ötlet, Thomas! Már megint brillírozol, szokás szerint. - Ezzel visszafordult a Buggyantak felé. - Minket a VESZETT küldött ide. Egy lyukból jöttünk a föld alól, ami nem messze van innen, arra, egy alagútból. Azt mondták, hogy menjünk száz mérföldnyit észak fele, vágjunk át a Perzseltföldön. Mond ez bármelyikötöknek valamit?

Megint úgy tűnt, mintha a Buggyantak egyetlen árva szót sem hallottak volna abból, amit mondott.

- Nem mindegyik Buggyant van elborulva - szólalt meg a férfi. - Nem mindegyik került az Elborultba. - Az utolsó szót úgy ejtette ki, mintha valami helyről beszélne. - Vannak különböző szintek. Jobb, ha kiismeritek, kivel érdemes barátkozni, és kit kell elkerülni. Vagy megölni. Jobb, ha ezt nagyon gyorsan megtanuljátok, ha arra akartok menni, amerre mi.

- Miért, ti merre mentek? - kérdezte Minho. - Abból a városból jöttetek, ugye? Ott lakik az összes Buggyant? Van ott élelem meg víz?

Thomas is ugyanazt érezte, mint Minho. Csak úgy buzogtak volna fel belőle a kérdések. Már-már azon volt, hogy javasolja vezérüknek: fogják már el ezeket a Buggyantakat, és valamilyen módon *érjék el*, hogy válaszoljanak a kérdéseikre. De pillanatnyilag úgy látszott, hogy ez a pár

nemigen hajlandó segíteni nekik. Újra kettéváltak, és elkezdtek róni a félkörüket. Amikor ugyanazon a helyen találkoztak, ahol először szólaltak meg, úgy tűnt, mintha a távoli város közöttük lebegett volna a forró levegő hullámain. Aztán a nő mondott még valamit utoljára:

- Ha még nem kaptátok el, majd ezután! Ugyanez történt a másik csapattal is. Azokkal, akiknek meg kell ölniük titeket.

Azzal a két idegen sarkon fordult, és elkezdett rohanni visszafelé, a horizonton felsejlő kusza épületcsoport irányába, ott hagyva a döbbent némaságba dermedt Thomast és a többieket.

Hamarosan már semmi nyoma sem látszott annak, hogy itt jártak, mindent elnyelt a forróság és a por.

- Másik csapat...? - kérdezte valaki. Talán Serpenyő. Thomas teljes révületben nézte, ahogy eltűnnek a futó alakok a szeme előtt, és túlságosan aggasztotta a Kitörés is, így nem figyelt arra, ki tette fel a kérdést.

- Vajon nem az én csoportomról beszéltek?

Ezt tuti, hogy Aris jegyezte meg. Thomas végül erőszakkal kiszakította magát a révületből.

- A B csoport? - kérdezte Aristól. - Úgy gondolod, hogy már elérték a várost?

- Hahó, ébresztő! Ki a francot érdekel ez? - vágott közbe Minho. - Szerintem inkább arra a kis részre kéne koncentrálnunk, ami arról szólt, hogy valószínűleg ki akarnak nyírni minket. Talán ezzel a Kitörés dologgal?

Thomas a nyakán lévő tetoválásra gondolt. Azok az egy- szerű szavak a frászt hozták rá.

- Lehet, hogy amikor a nő azt mondta, hogy „titeket”, talán mégsem mindenkire gondolt. Az is lehet, hogy kifejezetten csak rólam beszélt,

csak nem akarta hangsúlyozni - mondta, hüvelykujjával a tarkójára bökve. - A fene se tudja, hogy kire nézett közben.

- És honnan a fenéből tudná, hogy te ki vagy? - csattant fel Minho. - Ráadásul ennek nincs is jelentősége. Ha valaki megpróbál megölni téged, vagy engem, vagy bárki mást közülünk, annak az egész csapattal kell szembenéznie, nem igaz?

- Milyen egy cukorfalat vagy - horkant fel Serpenyő - Menj csak, és halj hősi halált Thomas mellett, ha ahhoz van kedved. Azt hiszem, én inkább elslisszolólok, és élvezem az életet egy kis büntudattal. - Azzal a jellegzetes pillantásával nézett rájuk, ami jelezte, hogy csak hülyéskedik, de Thomas elgondolkodott, vajon nem rejlik-e némi igazság is a viccesnek szánt szavak mögött.

- Mit fogunk most csinálni? - kérdezte Jack. Winston az egyik karjával még az ő vállára támaszkodott, de a Vérház korábbi Elöljárója időközben már visszanyert valamicskét az erejéből. Szerencsére a lepedő jótékonyan elfedte fejének rettenetes sérüléseit.

- Te mit gondolsz? - kérdezett vissza Newt, de utána Minhóra nézett.

Minho a szemét forgatva válaszolt:

- Megyünk tovább, azt gondolom. Nincs más választásunk. Ha nem jutunk el abba a városba, vagy a napszúrás végez velünk, vagy éhen halunk. Ha oda megyünk, egy ideig lesz hol meghúzódunk, esetleg kaját is találunk. Akár Buggyantak, akár nem, oda kell mennünk.

- És a B csapat? - kérdezte Thomas, gyors pillantást vetve Arisra. - Vagy bárkikről is beszéltek azok ketten. Mi van, ha tényleg meg akarnak ölni minket? Nincs más fegyverünk, csak a két öklünk.

Minho a jobb karját behajlítva megmutatta a bicepszét.

- Ha ők tényleg azok a lányok, akikkel Aris lógott, megmutatom nekik ezeket a pompás kis fegyvereimet, és zokogva futnak majd szerteszét.

De Thomas nem érte be ennyivel.

- És ha ezeknek a csajoknak vannak igazi fegyvereik? Vagy ha ki vannak képezve a harcra? Vagy ha például egyáltalán nem róluk van szó, hanem egy csapat két méter magas izomagyú állatról, akik szeretik az emberhúst? Vagy mondjuk ezer Buggyanról?

- Thomas... ne. - Minho kétségbeesve felsóhajtott. - Mi lenne, ha mindenki befogná, és nyugton maradna? Nincs több kérdés. Téma lezárva. Hacsak nincs valami olyan ötletetek, ami nem kecsegtet biztos halállal. Akkor most hagyjátok abba a nyafogást, és éljünk az egyetlen kínálkozó lehetőséggel. Világos?

Thomas elmosolyodott, bár nem igazán értette, miért. Tény, hogy Minho pár mondata valahogy jókedvre derítette. De legalábbis némi reményt ébresztett benne. Nincs más lehetőség: menni kell, mozgásban lenni, csinálni, Ennyi.

- Így már jobb - állapította meg Minho elégedetten bólintva. - Van még valaki, aki összepisálta magát a félelemtől, és most anyucit akarja?

Páran felnevettek, de mondani senki nem mondott semmit.

- Jól van. Newt, ezúttal te méysz elől, ha bicegsz, ha nem. Thomas, te zárod a sort. Jack, te meg szerezz valakit, aki segít Winstonnak, hogy kicsit felszabadulj te is. Induljunk!

Úgy is tettek. Most Aris vitte a batyut, és Thomas valósággal lebegett a föld felett, annyira megkönnyebbült. Az egyedüli nehézséget a lepedő magasban tartása jelentette, a karját már egészen erőtlennek és ernyedtnak érezte. De haladtak rendületlenül, hol lassabban, hol gyorsabban.

Szerencsére a napkorong kezdett súlyosabbá válni, és egyre gyorsabban ereszkedett lejjebb a horizont felé. Thomas karórája szerint a Buggyantak még alig egy órája hagyták ott őket, amikor az égbolt lilás-

TŰZPRÓBA

narancssárgás színt kezdett ölteni, és a nap éles-vakító ragyogása fokozatosan kellemes izzássá szelődött. Nem sokkal ezután le is bukott a láthatár mögé, az ég elsötétült és megjelentek a csillagok, mintha leeresztettek volna egy függönyt.

A tisztársak folyamatosan meneteltek, a város gyöngén pislákoló fényeit véve célba. Thomas így már szinte élvezte a gyaloglást, hogy nem nála volt a csomag, és a lepedőt sem kellett már maguk fölé tartania.

Végül, amikor a szürkület utolsó foszlánya is tovatűnt tökéletes sötétség ereszkedett a földre, mint valami fekete köd.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Nem sokkal sötétedés után egy lány sikolyát hozta felénk a szél. Thomas először nem tudta, hogy mi az, amit hall, illetve, hogy nem csak a képzelete játszik-e vele. A lábak száraz dobbanása, a batyuk susogása, a tisztársak nehéz légzése, a beszélgetésfoszlányok zsongása együtt egy olyan alapzajt adott, hogy nehezen lehetett eldönteni. De ami úgy indult, mint egy nyugtalanító kis zúgás a fejben, hamarosan felismerhetővé vált. Valahol előttük, lehet, hogy bent a városban, de valószínűleg mégis inkább közelebb, egy lány sikoltozása tépte szét az éjszaka csendjét.

A többiek is nyilvánvalóan felfigyeltek rá, és kisvártatva megálltak mind. Miután mindenki kifújta magát, jobban hallották a nyugtalanító hangot.

Mintha egy macska visított volna. Egy sérült, vernyákoló macska idegtépő jajveszékeléséhez hasonlított. Az a fajta hang volt, amitől feláll az ember hátán a szőr, és mindkét kezével betapasztja a fülét, és azon imádkozik, hogy legyen már vége. Olyannyira természetellenesen hatott, hogy Thomast kívül-belül kirázta a hideg. És minden még hátborzongatóbbnak tűnt attól, hogy sötétség uralkodott körülöttük. Bárki is volt a hang forrása, még mindig elég távol lehetett tőlük, de velőtrázó sikolyai élő visszhangként pattogtak közöttük.

- Tudod, mi jut eszembe erről a hangról? - kérdezte Minho suttogva, hangjában némi félelemmel.

Thomas tudta.

- Ben, Alby. És én, gondolom? Amikor visítotunk, miután megszúrt a

Sirató?

- Eltaláltad.

- Nem, nem, nem, nem - nyögött fel Serpenyő. - Ne mondjátok, hogy megint megkapjuk ajándékba ezeket a rohadékokat, mert nem bírnám elviselni.

Newt válaszolt, aki ott állt Thomas és Aris közelében.

- Kétlem, hogy Siratók lennének. Emlékeztek, mennyire nedves és trutymós volt a bőrük? Ha ezen a kiégett helyen Siratók flangálnának, pillanatokon belül egy nagy porlabda lenne belőlük.

- Hát - jelentette ki Thomas amennyiben a VESZETT létre tudta hozni a Siratókat, biztos vagyok benne, hogy még sok más ilyen torzszülöttet is létre tud hozni, még sokkal gonoszabb teremtményeket is. Nem szívesen emlékeztetek, de az a patkányképű fickó azt mondta, hogy egyre durvább dolgokra számíthatunk.

- Thomasnak már megint sikerült egy igazán vidám kis lelkesítő beszédet lenyomnia - jelentette ki Serpenyő. Viccesnek akart tűnni, de inkább rosszindulatú piszkálódásnak tűnt.

- Csak vázoltam, hogy mi a szitu.

Serpenyő fújtatott.

- Tudom. És a szitu, az *ultra gáz*.

- És most? - érdeklődött Thomas.

- Szerintem tartsunk pihenőt - mondta Minho. - Tömjük meg a kis pocakunkat, és igyuk le magunkat. Aztán hunyhatunk egy rövidet, amíg még lehet, amíg nem kel fel a nap.

- És a visítózó pszichopata hölgy? - érdeklődött Serpenyő.

- A jelek szerint őt most épp eléggé lefoglalja a maga baja.

Thomas elszörnyedt ettől a megállapítástól. Valószínűleg a többiek is így voltak vele, mert egyetlen szót sem szóltak, csak leengedték a földre

a batyujukat, leültek, és elkezdtek enni.

- Haver, bárcsak elhallgatna már! - Aris körülbelül ötödszörré adott hangot ennek a kívánságának, amióta loholva elindultak a feketébbnél is feketébb éjszakában. Szegény lány odakint a pusztaságban, egyre közelebb hozzájuk, fárad- hatatlanul visította bele az éjszakába éles hangú, nyugós sirárait.

A fiúk csöndben, nyomasztó légkörben költötték el estebédjükét. A beszélgetés arra terelődött, hogy miket is mondott a Patkányember a Változókról, meg arról, hogy nekik csak az ő reakcióik számítanak. Hogy szüksége van egy tervrajzra, hogy meg kell találni a megsemmisítési zónás mintákat.

Természetesen senki sem tudott válaszolni a felvetődött kérdésekre, csak értelmetlen spekulációkat soroltak. Azért azt furcsának találta Thomas. Most már *tudták*, hogy valamilyen módon tesztelik őket, hogy a VESZETT próbatételeinek vetik alá őket. Bizonyos szempontból az lett volna a normális, ha emiatt mindenki kicsit másképp viselkedik, ennek ellenére továbbra is folytatták, mentek, harcoltak, mindent megtettek a túlélésért, hogy hozzájussanak a megígért kezeléshez. És ez tartotta bennük a lelket, Thomas ebben egészen biztos volt.

Eltartott egy kis ideig, míg a lába és az ízületei kicsit lazábbak lettek, amikor a rövid pihenő után Minho utasítására újra útra keltek. Fölöttük a hold sarlója alig egy fényzilánk: alig adott több fényt, mint a csillagok. De nem kellett igazán díszkivilágítás ahhoz, hogy a lapos, kiégett földön szaladjanak. Ráadásul, hacsak nem a képzelete tréfálta meg Thomast, kezdtek elérni hozzájuk a város fényei. Most már látta, hogy pislákolnak, remegnek, úgyhogy valószínűleg tüzek égtek. Ami teljesen érthető is

volt, hiszen nagyjából a nulla felé konvergált annak az esélye, hogy ezen a senki földjén legyen áram.

Nem volt biztos benne, hogy pontosan mikor történt, de egyszer csak az épületcsoport, amely felé futottak, sokkal közelebb került hozzájuk. Ráadásul sokkal több is volt belőlük, mint amennyire ő vagy bárki más számított. És magasabbaknak is tűntek. Meg szélesebbeknek. Szép, rendezett sorokban terpeszkedtek. Tudomásuk szerint régebben fontos város volt, amelyet tönkretett valami, ami ezen a területen pusztított végig. Létezik, hogy a napsugarak tényleg ekkora rombolást okozzanak? Vagy valami másnak az utóhatása lehetett?

Thomas kezdte azt hinni, hogy másnap valamikor már eléri a város első épületeit.

Bár most még nem volt szükségük a lepedő nyújtotta védelemre, Aris továbbra is hűségesen mellette kocogott. Thomasnak kedve támadt beszélgetni.

- Mesélj nekem arról a te Útvesztődről!
- Az én Útvesztőmről? Tulajdonképpen mire gondolsz?

Aris egyenletesen vette a levegőt. Úgy tűnt, ugyanolyan jó formában van, mint Thomas.

- Sosem meséltél igazán a részletekről. Milyen volt ott neked? Mennyi ideig voltál ott? Hogyan jöttél ki onnan?

Aris válaszát a kopár földnek csapódó cipőtalpuk puha nesze kísérte.

- Beszélgettem pár barátoddal, és nagyon úgy tűnik, hogy csomó minden pont ugyanolyan volt, mint nálatok. Csak annyi, hogy... srácok helyett csajok. Volt, aki már két éve élt ott, a többiek meg havonta egyszer érkeztek, egyenként. Aztán megérkezett Rachel, a következő napon pedig én, kómában, Szinte semmire sem emlékszem, csak arra a pár örült napra, miután végre felébredtem.

Aris elmondta, hogy mi történt azután, és mindez annyira hasonlított azokra a dolgokra, amiken Thomas ment keresztül a tisztársakkal, hogy teljesen bizarnak hatott az egész. Csaknem túl bizarnak ahhoz, hogy el lehessen hinni

Aris magához tért a kómából, mondott valamit a Végről, a falak aznap éjszakára nem zárultak össze, a Doboz nem jött többé, rájöttek, hogy az Útvesztőnek van egy kódja, és így tovább, egészen a megmenekülésükig.

Ami csaknem egy az egyben ugyanazon rettenetes forgatókönyv szerint zajlott, mint amit a tisztársak éltek át. Azzal a különbséggel, hogy a lánycsapatból kevesebben veszítették életüket - ha mind ugyanolyan kemények voltak, mint Teresa, Thomas ezen nem is lepődött meg.

Amikor a végén Aris és a csoportja az utolsó csarnokban tolongott, egy Beth nevű lány, aki néhány nappal korábban eltűnt, akárcsak náluk Gally, megölte Rachelt. Ez közvetlenül azelőtt történt, hogy a megmentők megérkeztek és átterelték őket abba a tornaterembe, amelyet már korábban említett. Azután a megmentők elvitték Arist oda, ahol végül a tisztársak rábukkantak, abba a szobába, mely korábban Teresáé volt.

Már ha *valóban* így történtek a dolgok. Ki tudja, hogy működik a gépezet azok után, hogy látták, mi minden történhet a Sziklánál, és mire képes a Falkapu, ami az alagúthoz juttatta őket. Nem beszélve a befalazott ablakokról és a névtábla megváltoztatásáról Aris ajtaján.

Ez az egész együtt meglehetősen nagy fejtörést okozott Thomasnak.

Amikor megpróbálta végiggondolni a B csoport felépítését. Illetve hogy ki milyen szerepet játszott benne, meg hogy Aris és ő alapvetően kicserélődtek, és hogy Aris lényegében Teresa megfelelője, hát ez teljesen leizzasztotta az agysejtjeit. Ráadásul az a tény, hogy a végén

Chuck véletlenül halt meg, és helyette ölték meg... ez volt az egyetlen jelentős eltérés, amely megbontotta a történetük közötti párhuzamot. Vajon arra voltak kihegyezve ezek a forgatókönyvek, hogy bizonyos konfliktusokat robbantsanak ki, vagy reakciókat provokáljanak ki a VESZETT tanulmányaihoz?

- Elég hátborzongató ez az egész, nem? - kérdezte Aris egy idő múltán. Addig hagyta, hogy Thomas megeméssze a hallottakat.

- Nem tudom, mi a jó szó erre. De az biztos, hogy leesett az állam attól, hogy a két csoporton párhuzamosan ugyanazokat az agyament kísérleteket végezték. Vagy nevezzük teszteknek vagy próbatételeknek, tudom is én, mik voltak. Persze ha a válaszreakcióinkra kíváncsiak, akkor nyilván van ráció abban, hogy ugyanazoknak a próbáknak vetettek alá. De azért akkor is fura.

Pont, amikor Thomas abbahagyta a beszédet, a távolban sikoltozó lány egy minden eddiginél velőtrázóbb sikolyt eresztett ki a torkán. Thomas megint érezte a rettegés jeges szorítását.

- Azt hiszem, tudom - jegyezte meg Aris olyan halkán, hogy Thomas abban sem volt biztos, hogy jól értette.

- He?

- Azt hiszem, tudom. Hogy miért volt két külön csoport, Miért *van* két csoport.

Thomas ránézett, de nem látott az arcán mást, csak meglepő nyugalmat.

- Tudod? Na, miért?

Aris még mindig nem látszott különösebben izgatottnak,

- Hát, igazából két ötletem is van. Az egyik az, hogy azt gondolom, azok az emberek ott a VESZETT-nél - akárkik is ők - megpróbálják kihozni a legjobbat mindkét csoportból, hogy felhasználjanak valamire.

Az is lehet, hogy tenyészteni akarnak minket, vagy valami ilyesmi.

- Micsoda? - kiáltott fel Thomas. Annyira meglepődött, hogy még a sikolyokról is megfélemedezett egy időre. Nem tudta elhinni, hogy bárki képes lenne ilyen elmebeteg dologra. - Mármint hogy *tenyészteni* minket? Ugyan már!

- Azok után, hogy min mentünk keresztül az Útvesztőben, és mit láttunk nem is olyan régen az alagútban, még mindig olyan elrugaszkodottnak tartod ezt a feltételezést? Na, hagyjál lógva.

- Jól van. - Thomasnak be kellett ismernie magában, hogy a kölyök nem feltétlenül beszél hülyeségeket. - Na mi lenne a második teóriád? - Ahogy feltette a kérdést, Thomas érezte, hogy a futás miatt kezd egyre jobban kimerülni; a toroka annyira kiszáradt, mintha valaki egy pohárnyi homokot töltött volna a szájába.

- Kábé pont az ellentéte az előbbinek. Vélhetően nem arra hajtanak, hogy mindkét csoportban legyenek túlélők. Azt akarják, hogy csak az egyik csoport élje túl. Vagyis vagy az a céljuk, hogy kiemeljék mindkét csoport legjavát, vagy egy egész csoportot egyben.

Thomas belegondolt Aris szavaiba, és csak utána válaszolt.

- De mi van azzal, amiről a Patkányember dumált? Hogy tesztelik a válaszreakcióinkat, mert valamiféle tervet akarnak készíteni? Lehet, hogy ez egy kísérlet. Lehet, hogy egyáltalán nem szerepel a terveik között az, hogy bármelyikünk is túlélje. Lehet, hogy csak tanulmányozzák az agyunkat, a reakcióinkat, a génjeinket és hasonlókat. Miután végeztek ezzel, mi már halottak leszünk, nekik meg lesz jó csomó jelentésük, amiket olvasgathatnak.

- Hm - mordult fel Aris elgondolkodva. - Elég valószínű. De képtelen vagyok rájönni, miért kellett mindegyik csapatba bedobniuk egy ellenkező neműt, pedig folyton ezen kattog az agyam.

- Talán, hogy lássák, miféle csatározásokat, illetve problémákat válthat ez ki. Tanulmányozni az emberek reakcióit, ez eléggé egyedi szitu. - Thomasnak majdnem nevetnékje támadt. - Imádom, hogy beszélünk erről! Mintha csak abban állapodnánk meg, hogy mikor álljunk meg plottyantani.

Aris viszont tényleg elröhögte magát, száraz csuklással, amitől Thomas egyből jobban érezte magát - egyre jobban élvezte az új kölyök társaságát.

- Haver, ne mondj ilyeneket. Már legalább egy órája kell.

Ezúttal Thomason volt a sor, hogy felvihogjon, aztán végszóra, mintha csak megérezte volna, hogy milyen sürgős Arisnak, Minho elordította magát:

- Biliszünet! - Csípőre tett kézzel állt, míg kifújta magát, aztán folytatta:
- Ássátok el a plottyotokat. És ne legyenek túl közel egymáshoz. Negyedóra lazulás, aztán megyünk tovább. Tudom, hogy ti, bököttek, nem tudjátok tartani a tempót az olyan Futárokkal, mint én vagy Thomas.

Thomas kikapcsolt: nem igényelt utasításokat arra vonatkozóan, hogyan intézze szilárd ügyeit. Inkább körülnézett kicsit. Vett egy mély levegőt, és miközben relaxált, tekintete megakadt valamin. Néhány száz méterrel előttük, de nem közvetlenül az útvonalukon, egy épülettömb sötét árnya magasodott. Egy darabnyi szögletes sötétség az előttük lévő város haloványan izzó hátterén. Annyira jól láthatóan, hogy nem is értette, miért nem vették észre korábban.

- Hé! - kiáltotta el magát Thomas, és ujjával az épület felé bökött. - Úgy néz ki, van ott egy kisebb épület, pár perces út, kicsit jobbra. Látjátok ti is, srácok?

- Igen, látom - válaszolta Minho, azzal odalépett mellé - Kíváncsi vagyok, mi lehet.

Ám mielőtt Thomas válaszolhatott volna, két dolog történt majdnem egyszerre.

Először is a titokzatos lány kísérteties sikolyainak hirtelen vége szakadt, mintha elvágták volna. Azután pedig a sötét épület mögül előbukkant egy lány. Árnyékban lévő arca körül fekete selyemként lobogott hosszú haja.

HUSZADIK FEJEZET

Hiába minden, Thomas nem bírta megállni, hogy működtesse a telepátiát. Az első ösztöne a remény volt, hogy ez ő. A remény, hogy minden valószínűség ellenére ő állt ott, alig pár száz méterrel odébb.

Teresa?

Semmi.

Teresa? Teresa!

Semmi. Az a tályog, ami kifakadt benne, amikor a lány eltűnt az életéből, még mindig ott volt a fejében - mint egy kiszáradt tavacska. De... *lehet*, hogy ő az. *Talán ő az.*

Elképzelhető, hogy történt valami a kommunikációs képességükkel.

Azóta, hogy a lány felbukkant az épület mögül - vagy még valószínűbb, hogy az épületből -, ott állt mozdulatlanul. Annak ellenére, hogy teljes sötétségben állt, valami a testtartásában nyilvánvalóvá tette, hogy szembenéz velük, karba font kézzel.

- Gondolod, hogy ez Teresa? - kérdezte Newt, mintha csak olvasott volna Thomas gondolataiban.

Thomas azelőtt bólintott, hogy végiggondolta volna, mit csinál. Lopva körülnézett, vajon észrevette-e valaki. Nem úgy tűnt.

- Gőzöm sincs - felelte végül.

- Szerinted ő visítózott? - firtatta Serpenyő. - Pont akkor maradt abba, amikor kilépett a csaj.

Minho felmordult:

- Nagyobb az esélye, hogy ő volt az, aki kínozta a mási kat. Vélhetőleg megölte, megszabadítva a kínjaitól, amikor észrevette, hogy jövünk. -

Aztán váratlanul összecsapta a tenyerét, és felkiáltott: - Okés, akkor ki szeretne találkozni ezzel a csinos fiatal hölgygel?

Thomas teljesen elképedt azon, hogyan tud Minho ennyi re laza és könnyed lenni ilyen helyzetekben.

- Majd én - jelentkezett a feladatra, szinte kiabálva. Nem szeretne volna nyilvánvalóvá tenni, hogy abban reménykedik, Teresa az.

- Csak poén volt, te bökött fejű! - mondta Minho. - Menjünk oda mindannyian. Lehet, hogy egy egész seregnyi pszichopata nindzsa lány bujkál mögötte a vacadék viskójukban.

- Pszichopata nindzsa lány? - ismételte meg a szavakat Newt minimum ledöbbenve - ha nem épp bosszankodva - Minho hozzáállásán.

- Ja. Menjünk! - mondta Minho, és indult is előre.

Thomas engedett a váratlanul rátörő ösztönös készítésnek, és rákiáltott:

- Nem! - Aztán halkabban folytatta. - Nem. Ti maradjatok itt. Majd én beszélek vele. Lehet, hogy csapda vagy ilyesmi. Jó nagy idióták lennének, ha mind odamennénk és szépen belesétálnánk.

- És te nem vagy *jó nagy idióta*, ha odamész egyedül? - hívta fel a figyelmét Minho.

- Hát, nem sétálhatunk csak úgy el mellette, anélkül hogy ellenőriznénk, mi az. Én megyek. Ha valami történik, vagy valamit gyanúsnak találok, majd segítségért kiáltok.

Minho egy hosszú pillanatig eltöprengett, aztán azt mondta:

- Rendben, menj. A mi kis bátor, hős bököttünk. - Nyitott tenyérrel hátba vágta Thomast, aztán belecsípett.

- Ez rohadt nagy baromság - szakította félbe őket Newt. Előrelépett. - Én is megyek vele.

- Nem - csattant fel Thomas. - Csak... csak hagyjátok, hogy ezt én

intézzem. Valami azt súgja bennem, hogy nagyon óvatosnak kell lennünk. Ha majd bömbölni kezdek, mint egy kisgyerek, gyertek és mentsetek meg. - És mielőtt bárki bármilyen további ellenvetést tehetett volna, sebesen eltűzött a ház és a lány felé.

Gyorsan megtette azt a rövid távot. Cipőtalpa csikorgott a kemény, sziklás talajon, meg-megtörve az egyébként néma csendet. Thomas beleszimatolt a pusztaság nyers levegőjébe, amibe valami égett bűz is keveredett. Most, hogy már jobban megnézte az épület mellett álló lány sziluettjét, teljesen megbizonyosodott. Talán a fejformája. Talán az alakja. Talán a testtartása miatt, ahogy ott állt, összefont karját picit egyik oldalra döntve, csípőjét picit kitolva a másik oldalon. De Thomas tudta.

Ő volt az.

Teresa.

Amikor már csak néhány lépés választotta el tőle, a lány megfordult és egy nyitott ajtón keresztül eltűnt a házikóban, mielőtt még a halovány fény megmutatta volna az arcát. Az épület négyszögű volt, középen hosszan elnyúló, enyhe lejtésű tetővel. Amennyire Thomas látta, nem voltak ablakai.

A sarkoknál nagy, fekete dobozok lógtak alá, vélhetőleg hangszórók. Elképzelhető, hogy a sikolyokat felvételről közvetítették nekik, kihangosítva. Lehet, hogy kamu volt az egész. Ez talán azt is megmagyarázná, hogy miért hallották már olyan messziről is.

Az ajtó, egyetlen nagy fatábla, tárva-nyitva állt, kitámasztva a falnak. Úgy tűnt, a házban még sötétebb van, mint kint.

Thomas nem tévovázott. Ő is belépett az ajtón, bár abban a pillanatban tudta, milyen meggondolatlan és ostoba lépést tesz. De ő volt az. Nem számít, mi történt, nem számít, mi a magyarázat az eltűnésére, nem számít, hogy a lány meg tagadta, hogy gondolatátvitellel kommunikáljon

vele, tudta, hogy soha, semmilyen körülmények között nem lenne képes arra, hogy bántsa őt. Semmiképpen.

Bent érezhetően hűvösebb volt a levegő, és elég párás Csodálatos érzés belélegezni! Tett három lépést, aztán meg állt és belehallgatózott a tökéletes sötétségbe. Hallotta a lány lélegzetvételét.

- Teresa? - kérdezte hangosan, ellenállva a kísértésnek, hogy megint telepátiával próbálkozzon. - Teresa, mi ez az egész?

A lány nem válaszolt, de Thomas hallotta, ahogy hirtelen beszívja a levegőt, aztán olyan hangokat adott ki, mintha visszafojtott sírással küzdene.

- Teresa, *kérlek*. Nem tudom, hogy mi történt, vagy mit tettek veled, de most már itt vagyok. Ez az egész egy örület. Csak beszélj, hogy...

Elhallgatott, amikor hirtelen fény lobbant fel, mely azután kicsiny lánggá szelídült. Természetesen azonnal magára vonzotta Thomas tekintetét. Meg a gyufát tartó kézre. Végigkövette, ahogy az a kéz lassan, óvatosan leereszkedik, hogy meggyújtson egy gyertyát a pici asztalon. Amikor lángra kapott a kanóc, és a kéz rázni kezdte a gyufát, míg el nem aludt, Thomas végre felpillantott és meglátta őt, Meggyőződhetett arról, hogy tényleg igaza volt. De a hirtelen, ellenállhatatlanul rátörő izgalmat és örömet, hogy lát hatja Teresát, és életben van, hamarosan zavarodottság és fájdalom váltotta fel.

Teresa ragyogott a tisztaságtól. Thomas arra számított, hogy ugyanolyan mocskos lesz, mint ők, ennyi idő elteltével, amit a poros sivatagban töltött. Arra számított, hogy rongyos, szakadt ruhát visel. Arra számított, hogy a haja zsíros és kócos, az arca pedig maszatos és napégette lesz. Ehelyett a lány tiszta, friss ruhát viselt, szép haja ápolt hullámokban omlott a vállára. Egyetlen apró koszfolt sem éktelenítette arcának és karjának hibátlan fehérségét. Gyönyörű volt. Sokkal szebb,

mint amilyenek valaha is látta az Útvesztőben, mint amilyenek valaha is látta felvillanó emlékfoszlányaiban, amelyeket az Átváltozás hozott a felszínre a sötét, zavaros mélyből.

Ám Teresa szemében könnyek ragyogtak; alsó ajka remegett a félelemtől; a keze is reszketett. Látta a lány tekintetében, hogy felismerte őt, látta, hogy nem felejtette el megint, de a felismerés mögött nem volt más, mint színtiszta rettegés.

- Teresa - suttogta, és az aggodalomtól görcsbe rándult a gyomra. - Mi a baj?

A lány nem válaszolt, de hirtelen oldalra vágott a szeme. Aztán visszaneézett rá. Szeméből kibuggyant pár könnycsepp, és utat talált magának lefelé az arcán, végül a földre pottyant. Az ajka most még jobban remegett, és rázkódó mellkasa láttán nem lehetett másra gondolni, mint hogy keményen küzd, hogy visszafojtsa a sírást.

Thomas előrelépett, és Teresa felé nyújtotta a kezét.

- Ne! - sikította a lány. - Tartsd magad távol tőlem!

Thomas megtorpant - mintha irtózatossággal gyomorszájára vágott volna. Megadóan felemelte a kezét:

- Jól van, jól van. Teresa, mi... - De nem tudta, mit mondjon, vagy mit kérdezzen. Nem tudta, mit tegyen. Ám az a rettenetes érzés, hogy valami épp most fog eltörni benne, hirtelen felerősödött, és megdagadt a torkában, már-már azzal fenyegetve, hogy megfojtja.

Nyugton maradt, nehogy újra kiborítsa a lányt. Nem tehetett mást, csak mélyen a szemébe nézett, és megpróbálta átsugározni neki, amit érzett. Tekintetével könyörgött neki, hogy mondjon valamit. Akármit.

Hosszú pillanatok teltek így feszült csendben. Ahogy Teresa leste meg-megrázkódott, ahogy mintha valami láthatatlan dologgal harcolt volna... arra emlékeztette őt, amikor...

Arra emlékeztette őt, ahogy Gally viselkedett közvetlenül azután, hogy kiszabadultak az Útvesztőből, és belépett a föld alatti csarnokba azzal a nővel. Közvetlenül mielőtt elvesztette volna az eszét. Mielőtt megölte volna Chuckot.

Thomasnak muszáj volt megszólalnia, különben szétvetette volna a feszültség.

- Teresa, rád gondoltam minden másodpercben, amióta csak elvittek téged. Te...

Ámde Teresa nem hagyta, hogy befejezze a mondatot. Odarohant hozzá, két hosszú lépéssel mellette termett, kinyújtotta a karját, magához rántotta a fiút a vállánál fogva, majd odabújt hozzá. Thomas teljesen sokkos állapotban magához ölelte, szorosan, olyan szorosan, hogy egy idő után megijedt, hogy esetleg kiszorítja belőle a szuszt is. Megsimogatta Teresa haját, aztán megemelte az állát, hogy a szemébe nézzen.

A következő pillanatban már csókolóztak. Valami felrobbant a mellkasában, és ezzel együtt eltűnt Thomasból minden feszültség, zavarodottság, félelem. Ahogy a fájdalom is, ami alig pár másodperce még gyötörte. Egy pillanatig úgy érezte, mintha többé már semmi nem számítana. Mintha soha többé nem számítana már semmi.

De aztán Teresa elhúzódott. Addig hátrált, míg hátával a falnak ütközött. Visszatért arcára a rettegés, és átvette fölötte te az uralmat, mint egy démon. Aztán beszélni kezdett: suttogva, de sürgető türelmetlenséggel a hangjában.

- Menj el, és hagyj engem, Tom. Mind menjetek innen, és tartsátok távol magatokat... tőlem. Ne vitatkozz. Csak indulj már. Fuss! - A nyaka megfeszült, láthatóan nagy erőfeszítések árán préselte ki magából az utolsó szavakat.

TŰZPRÓBA

Thomasnak még soha semmi nem fájt ennyire. De még magát is meglepte azzal, amit a következő pillanatban tett.

Most már *emlékezett* a lányra. Tudta azt is, hogy az igazat mondta - valami búzlótt. Valami nagyon-nagyon nem volt rendben itt, és sokkal rosszabbnak látta, mint ahogy először képzelte. Ott maradni vele és vitatkozni, megpróbálni kényszeríteni, hogy menjen vele, az olyan lett volna, mintha arcul csapná Teresa hatalmas akaraterejét, kemény, gyötrelmes próbálkozását, hogy kitörjön az őt uraló akarat alól, és figyelmeztesse őt. Azt kell tennie, amit Teresa mondott.

- Teresa - mondta -, meg foglak találni. - Most már az ő szeméből is feltörtek a könnyek; aztán sarkon fordult, és kirohant az épületből.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Elbotorkált a már újra sötét épülettől; alig látott a szemébe gyűlő könnyektől. Visszament a tisztársakhoz, de nem volt hajlandó válaszolni egyetlen kérdésre sem. Csak közölte velük, hogy indulniuk kell, futniuk, eltűnni innen, amiben hamar csak lehet. Majd később elmagyarázza, miért. Itt veszélyben van az életük.

Meg sem várta őket. Nem ajánlotta fel Arisnak, hogy majd ő viszi a csomagot. Csak elindult egyedül, sprintelt egy óriásit - míg végül úgy nem érezte, hogy lassítani kell egy tarthatóbb tempóra -, csak hogy kizárja a többieket, hogy kizárja az egész világot. Elfutni Teresától a legnehezebb dolog volt, amit valaha meg kellett tennie, efelől nem volt kétsége. Feltűnni a Tisztáson kitörölt emlékezettel, alkalmazkodni az ottani élethez, csapdába esni az Útvesztőben, Siratókkal harcolni, végignézni, ahogy Chuck meghal - egyik sem váltotta ki belőle azt az érzést, amely most darabokra szaggatta.

Ott volt. A karjában tartotta. Együtt voltak megint. Csókolóztak, és olyasmit érzett, amit korábban elképzelhetetlennek gondolt.

Most pedig menekül. Otthagytá Teresát.

Fuldokolva nyelte vissza a könnyeit. Felnyögött, és hallotta, ahogy szánalmasan megtört a hangja. Iszonyatos fájdalom hasított a szívébe. Erős késztetést érzett, hogy megálljon, lerogyjon a földre és feladja. A bánat apránként felmorzsolta az erejét, és többször is úgy érezte, hogy visszafordul. De valahogy csak sikerült tartania magát Teresa utasításához. Csak abba az ígéretbe kapaszkodott görcsösen, amit ő tett a lánynak: hogy meg fogja újra találni.

Legalább életben volt. Legalább életben volt.

Folyton ezt mantrázta magában. Ez adott neki erőt, hogy fusson tovább.

Teresa életben volt.

Eddig bírta a teste. Adott ponton, talán két órával azután, hogy otthagyta a lányt, talán hárommal, megállt. Úgy érezte, ha csak még egy lépést tesz, szétrobban a szíve a mellkasában. Megfordult, és csak a távolban látott mozgó árnyakat - a többi tisztárs. Thomas csak úgy nyelte a száraz levegőt, aztán fél térdre ereszkedett, fejét a másik térdére hajtotta, és lecsukta a szemét, úgy várta be a többieket.

Minho ért oda elsőként, és a csapatvezér egyáltalán nem tűnt boldognak. Még a gyér fényviszonyok között is - a hajnal ekkor kezdett világosságot gyújtani a keleti égbolton -, valósággal füstölgött, és levezetésként háromszor is körbe- járta Thomast, mielőtt megszólalt volna.

- Mégis mit...? Miért...? Mekkora egy kibökött idióta vagy te, Thomas!

Thomasnak semmi kedve nem volt beszélni erről. Egyáltalán semmiről. Mivel nem válaszolt, Minho mellétérdelt.

- Hogy voltál képes ezt tenni? Mégis hogy gondoltad, hogy csak kirontasz onnan, aztán meg elzúzol a fenébe?! Anélkül, hogy egyetlen bökött szót szólnál, mindenfajta magyarázat nélkül! Mióta intézzük mi így a dolgokat? Te eszement flúgos! - sóhajtott egy óriásit, aztán lehuppant a fenekére és csak csóválta a fejét.

- Sajnálom - mormolta végül Thomas. - Kisebbfajta trauma ért.

Mostanra már a többi tisztárs is odaért. A társaság felé kétrét görnyedve zihált, a másik fele meg odanyomakodott köréjük, hogy hallják, miről beszél Minho Thomasszal. Newt is ott állt szorosan mellettük, de szemmel láthatóan beérte azzal, hogy Minho szedje ki

harapófogóval az információkat Thomasból.

- Trauma? - ismételte meg Minho. - Ki volt ott bent? Mit mondott?

Thomas tudta, hogy nincs választása - ez nem olyasmi, amit eltitkolhat a többiek elől, amit elhallgathat előlük.

- Ő volt az... Teresa.

Arra számított, hogy levegőért kapkodó arcokat lát, döbbsent felkiáltásokat hall, vádaskodnak, utolsó hazug féregnek tartják. Ehelyett azonban olyan mély csend követte a szavait, hogy tisztán lehetett hallani, ahogy a hajnali szellő motoz körülöttük a poros pusztaságon.

- Micsoda? - szólalt meg végül Minho. - Ez komoly?

Thomas csak bólintott, a lába előtt heverő háromszögletű követ bámulva. Percről percre világosabb lett.

Minho érthetően ledöbbsent.

- És te *otthagytad* őt? Tesó, muszáj végre beszélned, el kell mesélned, mi történt!

Bármennyire fáj is, még ha úgy is érezte, hogy az emlékek beletépnek a szívébe, Thomas végül elmesélte. Hogy látta őt, hogy remegett egész testében, és hogy kiabált és sírt, és hogy pont úgy viselkedett, mint Gally - csaknem megszállott tan -, mielőtt megölte volna Chuckot. És a figyelmeztetésről. Mindenről töviről-hegyire beszámolt. Egyetlen dolog kivételével: a csókról nem ejtett szót.

- Huh - mondta Minho gondterhelt hangon, és nála ez jelentette a végszót.

Eltelt néhány perc. A száraz szél a földet karistolta, meg töltve a levegőt porral, miközben a nap élénk narancsszín kupolája tajtékot vetve tűnt fel a láthatáron, és hivatalosan a kezdetét vette az új nap. Senki sem beszélt. Thomas szippantásokat hallott, súlyos lélegzetvételeket és egypár kósza köhögést. A vizeszacskókból kortyoló fiúk hangját. Úgy

tűnt, a város megnőtt az éjszaka folyamán, az épületek magasra nyújtóztak, egészen a liláskék ég felé. Egy-két napba telik még, míg odaérnek.

- Csapda lehetett - jelentette ki végül Thomas. - Nem tudom, mi történt volna, vagy hányan haltak volna meg közülünk. Lehet, hogy mind ott pusztultunk volna. De azt láttam, hogy a tekintetében semmiféle kétely nem volt, amikor kiszakította magát az akarat alól, ami megbéklyózta. Megmentett minket, és a nyakam rá, hogy most... - Nyelt egy nagyot. - Biztos, hogy meg fogják büntetni ezért, Minho megszorította Thomas vállát.

- Hé, tesó, ha azok a bökött VESZETT-esek holtan akarták volna látni, már tutira rég ott rohadna valahol egy nagy halom szikla alatt. Ez a lány ugyanolyan kemény fajta, mint bármelyikünk. Talán még keményebb is. Túl fogja élni.

Thomas mélyeket lélegzett. Kezdte jobban érezni magát. Bármilyen lehetetlennek tűnt is, tényleg jobban érezte magát, Minhónak igaza volt.

- Tudom. Valahogy tudom.

Minho felállt.

- Meg kellett volna állnunk pihenni pár órával ezelőtt. De hála Sivatagi Futó uraságnak - lazán nyomott egy barackot a földön ülő barátja fejére - rongyosra futottuk a lábunkat, míg fel nem kelt ez a rohadt nap. Még mindig azt gondolom, hogy aludnunk kéne egy kicsit. Ha szükséges, akár a lepedők védelmében. Mindegy, próbáljuk meg.

Ez egyáltalán nem jelentett problémát Thomasnak. Az egyre élesebben tűző naptól lecsukott szemhéja mögött csupa fekete és vörös foltot látott, de azonnal elnyomta az álom. Egy lepedő került a feje fölé, hogy megvédje őt a perzselő naptól - és a gondoktól.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Minho majdnem négy órán át hagyta aludni őket. Nem mint ha olyan sokukat kellett volna felkölténie végül. Az egyre erősebben ragyogó nap tomboló dühvel perzselte a tájat, a forróság már elviselhetetlenné fokozódott, nem lehetett tudomást sem venni róla. Mire Thomas is felkelt, és visszapakolta a batyuba a reggeli maradékát, az izzadság már teljesen átítatta minden ruháját. A testszaguk úgy csüngött fölöttük, mint valami bűzfelhő, és remélte, hogy nem ő a legnagyobb bűnös. Visszatekintve, pazar luxusnak tűntek a fiúháló zuhanyozói. A tisztársak mogorván és csendben készülődtek az út folytatására. Minél jobban belegondolt Thomas, annál inkább tudatosult benne, hogy valóban nincs sok okuk örömködni, Ennek ellenére két dolog mégis tartotta benne a lelket, hogy tovább tudjon menni, és nagyon remélte, hogy a többiek is így vannak ezzel. Először is a mindent elsöprő kíváncsiság, hogy megtudják, mi van abban a hülye városban, amely, ahogy közeledtek hozzá, egyre inkább valami nagyváros benyomását keltette. Másodszor pedig az, hogy Teresa él és virul. Lehet, hogy elment ő is az egyik ilyen Falkapu cuccal. Lehet, hogy már előttük jár. Talán már bent is van a városban. Thomas érezte, ahogy növekedni kezd benne a bátorító remény.

- Induljunk - mondta Minho, amikor mindenki elkészült, majd elindultak.

Baktattak a kiégett, poros tájon keresztül. Senkinek nem kellett mondania, de Thomas tudta, hogy mindenki pont ugyanarra gondol: nincs már erejük futni, amíg fenn van a nap. Még ha lenne is, nem volna elég vizük ahhoz, hogy életben maradhassanak a gyorsabb tempó

mellett.

Így hát sétáltak, a fejük fölé emelt lepedővel. Ahogy fogyott az élelem- és vízkészletük, egyre több lepedő szabadult fel a nap elleni védelem céljára, és kevesebb tisztársnak kellett párban gyalogolnia. Thomas az elsők között volt, aki egyedül maradt, valószínűleg mert senki sem beszélgetett volna vele szívesen, miután hallották a Teresás történetet. Az biztos, hogy nem bánta, sőt: a magányt most kifejezetten áldásnak érezte.

Gyaloglás. Pihenés, evés, ivás. Gyaloglás. A forróság úgy ölelte őket körül, mint egy száraz óceán, amit át kell úszniuk. A szél most erősebben fújt, több port és morzsalékot kavart föl, mint amennyi enyhülést hozott a hőségben. Vadul tépte a lepedőket, amelyeket így nehezebben tudtak kézben tartani. Thomas folyamatosan köhögött, és dörgölte a szeme sarkába gyűlt sok mocskot. Amikor ivott, minden egyes korty víz után még többet követelt a szervezete, miközben a készleteik vészesen leapadtak. Ha a városba érve nem találnak friss vizet...

Nem tudta volna befejezni úgy a mondatot, hogy pozitív legyen a végkicsengése.

Csak meneteltek tovább. Minden egyes lépés egy kicsit gyötrelmesebbnek tűnt, mint az előző. Beállt a csend. Senki sem beszélt. Thomas úgy érezte, hogy akár pár szót kiejteni is túl sok energiát emésztene fel. Csak tette egyik lábát a másik elé, aztán újra meg újra meg újra megismételte ezt, és mindeközben üres tekintettel meredt a céljukra - a lassan közeledő városra.

Mint valami furcsa élőlények, az épületek a szemük láttára kezdtek nőni, ahogy közeledtek hozzájuk. Kisvártatva Thomas már látta a kőfalakat is, meg az ablaküvegeket csillogni a napfényben. Egyik-másik be volt törve, de nagyon sok épen állt. Thomas előnyként értékelte, hogy

az utcák néptelennek látszottak. A nap folyamán sehol sem láttak tüzeket lobogni. Amennyire meg tudta ítélni, fák sem voltak, egyáltalán semmilyen növényzet. Hogyan is tudnának megélni a növények ilyen éghajlati viszonyok között? Hogy tudnak egyáltalán emberek élni itt? Hogy termelik meg az élelmüket? Vajon mit fognak találni a városban?

Holnap. Hosszabb ideig tartott eljutni a városba, mint azt képzelte, de Thomasnak nem volt kétsége afelől, hogy másnap odaérnek. S bár valószínűleg jobban járnának, ha inkább megkerülnék, nem volt választásuk, be kellett menniük, hogy feltöltsék a készleteiket.

Menetelés. Pihenők. Hőség.

A nap őrijítőén lassú tempóban bukott alá a nyugati égbolton. Amikor végre leszállt az éjszaka, a szél még jobban felerősödött, és ezúttal tényleg hozott egy kis enyhülés Thomas átadta magát az élvezetnek; hálás volt mindenért, ami kicsit is segített elviselni a forróságot.

Éjfél tájt azonban, amikor Minho végre szólt nekik, hogy ideje aludni egy kicsit, a város és az újra lobogó tüzek mind közelebb kerültek hozzájuk, és a szél is egyre vadabbul fújt. Már viharos lökésekben támadott, egyre erősebben csapkodva és kavarogva.

Nem sokkal azután, hogy megálltak, Thomas a hátán hevert a lepedőjébe csavarva, amelyet egészen az álláig föl húzott, és az eget bámulta. Az ide-oda nyargaló szél csak nem enyhítően hatott rá, és elálmosította. Amint a tudata kezdett elhomályosodni a kimerültségtől, a csillagok egyre halványabbnak tetszettek, az alvás pedig egy újabb álommal ajándékozta meg.

Egy széken ül. Olyan tíz- vagy tizenegy éves lehet. Teresa - annyira másképp néz ki, mint most, sokkal fiatalabb, de azért jól felismerhető - vele szemben ül, az asztal másik oldalán. Ő is ugyanolyan korú lehet. Senki más nincs a sötét szobában, amit csupán egyetlen fényforrás

világít be - a mennyezeten lévő halványsárga négyszög, amely közvetlenül a fejükre sugároz.

- Tom, keményebben kéne próbálkoznod - mondja a lány. Karba tett kézzel ül, és még ilyen fiatalon is illik hozzá ez a pozitúra. Thomas ismerősnek találja ezt a testtartását. Mintha már hosszú ideje ismerné.

- Én *tényleg* próbálkozom. - Már megint ő beszél. Valójában azonban mégsem ő. Nincs semmi értelme.

- Valószínűleg megölnék minket, ha ezt nem tudjuk megcsinálni.

- Tudom.

- Akkor próbálkozz!

- Azt csinálom!

- Rendben - mondja Teresa. - Tudod mit? Többé nem szólok hozzád hangosan. Soha, de soha többé, mindaddig, amíg meg nem tudod csinálni.

- De...

És még az agyadban sem szólok hozzád. A fejében mondja ezeket a szavakat. Ez az a trükk, amitől mindig kirázza a hideg, és még mindig nem képes arra, hogy ő is így válaszoljon. *Mostantól fogva.*

- Teresa, csak pár napot adj még nekem. Rá fogok jönni. Teresa nem válaszol.

- Oké, akkor csak egy napot.

De a lány csak bámul rá. Azután már ezt se - már rá se néz. Az asztalra mered, kinyújtja a kezét, és a körmével kapirgál egy pontot a fa asztallapon.

- Olyan nincs, hogy te nem fogsz velem beszélni.

Semmi válasz. Thomas ismeri őt. Ó, nagyon is jól ismeri Teresát!

- Jól van - jelenti ki végül. Azután lehunyja a szemét, és csinálja, amit az oktató mondott neki. Maga elé képzel egy nagy, fekete ürességet, a

semmi tengerét, amelynek egyhangúságát egyedül Teresa arca töri meg. Majd akaraterejének utolsó cseppjét is mozgósítva megformálja magában a szavakat, és a lányra *dobja* őket.

Úgy bűzlesz, mint egy nagy kupac kaki.

Teresa mosolyog, aztán válaszol neki a fejében.

Te is.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Thomas arra ébredt, hogy a szél az arcába vág, és a haját meg a ruháját korbácsolja. Mintha láthatatlan kezek próbálták volna letépni róla. Még mindig sötét volt és hideg is, amitől minden porcikájában remegett. A könyökére támaszkodva körülnézett, de akárhogy meresztette a szemét, alig tudta kivenni a mellette kuporgó, szorosan magukra tekert lepedőkben alvó alakokat.

A lepedőik.

Idegesen felugrott, és elordította magát. Valamikor az éjszaka folyamán a saját lepedője elszabadult, és elszállt a szelek szárnyán. Amilyen erős szél fújt most, akár tíz mérföldre is elrepülhetett.

- A rohadt bökőjét! - suttogta. Az üvöltő szél még azelőtt ellopta a szavakat, hogy eljutottak volna a füléig. Az álomra gondolt - vagy ez is egy emlék volt? Az kellett, hogy legyen. Egy rövid bepillantás azokba az időkbe, amikor még fiatalabbak voltak, amikor még tanulgatták a telepatikus kommunikáció trükkjét. Egy kicsit összeszorult a szíve, hiányzott neki a lány, és még nagyobb büntudatot érzett amiatt, hogy ő maga is része volt a VESZETT-nek, mielőtt elküldték volna az Útvesztőbe. Aztán megrázta a fejét. Nem akart erre gondolni. Ki tudta zárni a gondolatai közül, ha nagyon erősen próbálkozott.

Tekintetét megint a sötét égre emelte, aztán hirtelen felszisszent, amikor eszébe jutott, milyen volt, amikor eltűnt a nap a Tisztás fölül. Ez volt a vég kezdete. A rettenet kezdete.

De a józan ész hamarosan elcsitította a szívét. A szél. A hűvös levegő. A vihar. Biztos vihar lesz.

Felhők.

Leült, az oldalára feküdt, és összekucorodott, mindkét karjával átölelte magát. A hideg nem volt elviselhetelen csak óriási változást jelentett az előző napokban átélt szörnyűséges kánikulához képest. Kutatni kezdett az elméjében, és eltöprengett az utóbbi időkben visszanyert emlékein. Vajon ez még mindig az Átváltozás hosszú távú hatása? Vajon szép lassan tér vissza az emlékezete?

Ez a gondolat vegyes érzésekkel töltötte el. Azt szerette volna, ha az emlékei végre és örökre felszabadulnának, tudni akarta, hogy ki ő, és honnan jött. De ezt a vágyát tompította némiképp a félelem, hogy vajon mit fog kideríteni magáról. Mit fog megtudni saját szerepéről, ami erre a pontra juttatta, és arról, amit a barátai ellen tett?

Kétségbeesetten vágyott az alvásra. Úgy aludt el, ezúttal a semmibe átcsúszva, hogy a szél folyamatosan zúgott a fülébe.

Tompa, szürke reggelre ébredt, amely végre vastag felhőréteget hozott magával. Ugyanez a reggeli fény azonban még nyomasztóbbnak mutatta a körülöttük elterülő sivatagot. A város most már nagyon közel volt, mindössze pár órányira. Az épületek *valóban* magasak voltak; az egyik egészen az ég felé tört, a tetejét elnyelte az alacsonyan függő ködréteg. Az összes betört ablak úgy festett, mint egy-egy fűrészfogakkal teli nyitott száj, amely arra vár, hogy bekaphassa a szelek által felkapott, arra repülő élelmet.

A szeles levegő még mindig bele-belemart, és az arcára mintha ráégett volna a vastag réteg mocskok. Beletúrt a hajába, és érezte, hogy a hajszájai mereven ágaskodnak a szél által rászárított piszoktól.

A tisztársak zöme már felkelt, és próbáltak alkalmazkodni az időjárás változásához. Mélyen elmerültek olyan beszélgetésekbe, amikből

Thomas semmit sem hallott. Nem hallott mást, csak a szél zúgását a fülében.

Minho észrevette, hogy felébredt, és felé tartott. Beledőlt a szélbe, ruhája ott lobogott körülötte.

- Épp ideje volt már, hogy felébredj! - üvöltött teli torokból.

Thomas kidörgölte a szemébe gyűlt port, és talpra állt.

- Honnan kerültek ide ezek? - üvöltött vissza. - Azt hittem, a sivatag közepén vagyunk!

Minho felpillantott a fölöttük kavargó szürke felhőmasszára, majd újra Thomasra nézett. Közelebb hajolt hozzá, hogy közvetlenül a fülébe mondhassa:

- Hát, gondolom, a sivatagban is kell, hogy essen az eső *időnként*. Siess, és egyél, indulnunk kell. Talán sikerül beérnünk a városba, és találunk valami menedéket, még mielőtt szétmosna a vihar.

- De mi van, ha bemegyünk a városba, és egy csapat buggyant vár, akik ki akarnak nyírni?

- Akkor majd megküzdünk velük! - Minho fintorgott, mintha csalódott volna a barátjában, amiért ilyen ostoba kérdéseket tesz fel. - Mi mást akarnál csinálni? Majdnem teljesen kifogytunk a készleteinkből.

Thomas tudta, hogy Minhónak igaza van. Ráadásul ha le tudtak győzni több tucat Siratót, egy csapatnyi félőrült, kiéhezett gyengusz csak nem jelenthet problémát számukra.

- Akkor menjünk. Majd menet közben eszem egy müzliszeletet.

Pár perc múlva már ismét meneteltek a város felé. Fölöttük a felhőktől duzzadó szürke égbolt úgy festett, mintha bármelyik pillanatban kihatna és kezdené kiereszteni magából a vizet.

Már csak néhány mérföldre voltak a legközelebbi épületektől, amikor egy öregemberre bukkantak, aki a hátán feküdt a homokban, jó pár

takaróba csomagolva. Jack vette észre először, de hamarosan már Thomas és a többiek is ott csoportosultak körülötte és bámulták.

Thomasnak felfordult a gyomra, amikor alaposabban szemügyre vette az öreget, de nem tudott nem rá nézni Legalább százéves lehetett, bár ezt azért nem lehetett biztosan állítani: lehet, hogy csak a nap miatt látták így. Ráncos, cserzett bőr. Haja nem volt, fejbőrén hegek és fekélyek éktelenkedtek. Sötét, nagyon sötét bőr.

Élt még, lélegzett, de üres tekintettel bámulta az eget, mintha csak arra várna, hogy lejöjjenek hozzá az istenek, és elvigyék innen, véget vetve nyomorúságos életének. Annak sem mutatta semmi jelét, hogy észrevette a közeledő tisztársakat.

- Hé! Öreg! - ordította el magát a tapintatos viselkedéséről híres Minho.
- Mit csinálsz idekint?

Még Thomas is alig tudta kivenni a szavait a tomboló szélben, el nem tudta képzelni, hogy ez a vénséges vén ember bármit is értett volna belőle. Lehet, hogy vak is volt? Talán, Thomas félretolta az útból Minhót, és letérdelt közvetlenül a férfi arca mellé. Szívet tépő szomorúság ült a vonásain Thomas elhúzta néhányszor a kezét az öreg szeme előtt.

Semmi. Se egy pislogás, se egy moccanás. Csak miután a fiú elvette a kezét előle, akkor ereszkedett le súlyos szemhéja, aztán kinyílt újra. Egyszer.

- Uram? - szólította meg Thomas. - Uram! - Furán hangzott számára ez a szó, mintha a múlt homályából bukkant volna fel. Biztosan nem mondta ki, amióta a Tisztásra és az Útvesztőbe került. - Hall engem? Tud beszélni?

A férfi megint bemutatta az előbbi lassított pislogást, de nem szólt egy szót sem.

Newt is odatérdelt Thomas mellé, és megpróbálta túlharsogni a

viharos szelet.

- Ez a fickó igazi aranybánya lehet, ha rá tudjuk venni, hogy meséljen nekünk a városról. Ártalmatlannak tűnik, de nyilván tudja, hogy mire számíthatunk, ha belépünk a városba.

Thomas felsóhajtott.

- Persze, de nem úgy néz ki, mintha egyáltalán hallana minket, nemhogy hosszasan eltársaloghatnánk vele.

- Csak ne add fel! - mondta Minho mögötte. - Hivatalosan kinevezlek a nagykövetünknek, Thomas. Bírd rá az öreg havert, hogy megnyíljon, és meséljen nekünk a régi szép időkről.

Valamilyen fura oknál fogva Thomas szeretett volna valami szellemességgel visszavágni, de semmi sem jutott eszébe. Ha valaha is hasonlított egy Humor Haroldra, még a csíráját is kiölhették belőle a memóriatörlés során.

Úgyhogy csak annyit mondott, hogy oké. Olyan közel hajolt a férfihoz, amilyen közel csak bírt, és belebámult egyenesen a szemébe.

- Uram! Tényleg nagy szükségünk lenne a segítségére! - Rosszul érezte magát attól, hogy ordítózik vele, attól tartott, az öreg esetleg félreérti, de nem volt más választása. A szél egyre nagyobb hangerőre kapcsolt. - Meg kell mondania nekünk, hogy biztonságos-e bemenni a városba! Magát is be tudjuk vinni, ha szeretné. Uram? Uram!

A férfi sötét szeme mindaddig elnézett mellette, valahova az égre bámulva, de most tétován megállapodott Thomason. A tudatosság úgy töltötte meg a tekintetét, mintha valaki lassan valami sötét folyadékot öntene egy pohárba. Ajka szétnyílt, de szó nem jött ki a száján, csak egy erőtlen köhögés.

Thomas hirtelen reménykedni kezdett.

- A nevem Thomas. Ők a barátaim. Már jó néhány napja gyalogolunk a

sivatagban, és több élelemre meg vízre lenne szükségünk. Mit gondol...?

Elhallgatott, amikor látta, hogy az öregember pillantása hirtelen ide-oda kezdett ugrálni, mintha bepánikolt volna.

- Minden rendben, ne féljen, nem fogjuk bántani - nyugtatgatta gyorsan a fiú. - Mi vagyunk a... mi a jófiúk vagyunk. De igazán nagyra értékelnénk, ha...

Ekkor a vénség bal keze villámgyorsan előbukkant a pokrócok alól és lecsapott Thomas csuklójára: olyan erővel ragadta meg, amit ki se nézett volna belőle. Thomas meglepetésében felkiáltott, és ösztönösen ki akarta szabadítani a karját, de nem sikerült. Valósággal sokkolta az öreg félelmetes ereje.

Épphogy csak meg tudott moccanni az öreg vasmarkának szorításában.

- Hé! - kezdett el kiabálni. - Engedjen már el!

De a férfi csak megrázta a fejét. Sötét szeméből azonban inkább rettegés sütött, mint bármiféle ellenséges érzület, Újra szétvált az ajka, és valami durva, rekedt, értelmezhetetlen suttogás hagyta el a száját. De a szorításán nem enyhített.

Thomas feladta a hadakozást, hogy kiszabaduljon; nyugalomra intette magát és közelebb hajolt az öregemberhez fülét szorosán a szájához tartva.

- Mit mondott?!

A férfi megint mondott valamit, bizonytalan, száraz, reszelős hangon. Egészen kísérteties volt. Ezúttal a fiúnak sikerült pár szót elcsípnie: *vihar, félelmetes, rossz emberek*, Szó, mi szó, egyik sem hangzott túl biztatóan.

- Ismételje meg! - harsogta Thomas, fülét még mindig csaknem rátapasztva az öreg szájára. Ezúttal a nagyját meg is értette, csak pár

szót nem tudott kihámozni.

Jön a vihar... félelmetes... okoz... maradj távol... rossz emberek - valami ilyesmit mondott.

Aztán az öreg hirtelen felült, düledt szemének fehérje vakítóan világított az írisze körül.

- Vihar! Vihar! Vihar! - kiabálta szünet nélkül, újra meg újra ugyanazt a szót, míg meg nem jelent alsó ajkán valami sűrű, takonyszerű nyálfonál, ami aztán előre-hátra lengedezett, mint egy hipnotizőr ingája.

Elengedte Thomas karját, aki erre lehuppant a fenekére. Eközben a szél egyre viharosabbá vált: az erős szélrohamok egyenesen hurrikánszerű, félelmetes szellőkésékké fokozódtak, pont ahogyan a vénség mondta. A világ mintha elveszett volna az üvöltő és süvöltő levegő szorításában. Thomas úgy érezte, mintha a szél bármelyik pillanatban letéphetné a haját és a ruháját. Most már szinte mindegyik tisztárs lepedője elszabadult a viharban. Csattogva verdestek, aztán a magasba emelkedtek és ott imbolyogtak a szelek szárnyán, mint valami szellemhadsereg. Az élelmük szanaszéjjel szóródott.

Thomas nagy nehezen talpra állt, ami csaknem lehetetlen feladatnak tűnt, mert a szellőkésék majdnem felborították. Néhány lépésnyit előrehajolva botorkált, míg végül hátra tudott dőlni, és ki tudott egyenesedni - mintha láthatatlan kezek támasztották volna meg.

Minho ott állt a közelben, és örült módjára integetett, hogy magára vonja csapata figyelmét. A legtöbben észre is vették, és odagyültek köré. Köztük Thomas is, akinek sikerült legyűrnie a gerincén zongorázó jeges borzongást. Végül is csak egy vihar. Messze jobb, mint a Siratók. Vagy Buggyantak. Akiknek késük van. Vagy kötélük.

Az öreg takaróit is elrepítette a vihar. Most magzati pózban kuporgott, vékony, csontos lábát egészen az álláig felhúzva, csukott szemmel.

Thomason átfutott a gondolat, hogy esetleg őt is magukkal kéne vinniük valami biztonságos helyre; meg kéne menteniük, hiszen legalább megpróbálta figyelmeztetni őket a viharra. De egy belső hang azt súgta, hogy az öreg foggal-körömmel tiltakozna az ellen, hogy hozzányúljanak vagy felemeljék.

A tisztársak összecsomagoltak, útra készen álltak a viharban Minho a város felé mutatott. Ha sikerül jó tempóban futniuk, fél óra alatt elérik az első épületet. Tekintetbe véve, hogy ütötte-csapkodta őket a szél, és mennyire vastag lett a felhőtakaró, és milyen félelmetesen örvénylett fölöttük, sötétlila, már-már fekete, kifakadásra kész kelésekkel a testén csakis ezt a lehetőséget vehették számításba. Az első házban kell fedezéket keresniük az elemek tombolása előtt.

Minho elkezdett rohanni. A többiek szorosan a nyomában. Thomas megvárta, míg mindenki elindult, és ő zárta a sort. Tudta, hogy Minho ezt várta tőle. Végül fúrge kocogásra váltott, és örült, hogy nem egyenesen a szél irányába futnak. Csak ezután esett le neki, hogy mást is mondott az öreg Ezekről a szavaktól kiverte a hideg veríték, hogy aztán nyomban el is párologjon, kiszáradt, sós bőrt hagyva maga után.

Maradj távol. Rossz emberek.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Ahogy közeledtek a városhoz, Thomasnak egyre nagyobb nehézséget jelentett, hogy lássa is, merre tart. A porral telítődött levegő vastag barna köddé sűrűsödött, ezt minden lélegzetvételnél fájdalmasan érezte. Belement a szemébe és felgyúlt benne, s a szeme könnyezéssel védekezett, a por és a nedvesség találkozásának pedig az lett az eredménye, hogy folyamatosan törölgetnie kellett a felgyúló sűrű trutumót. A nagy épület, amely felé igyekeztek, kísérteties, ködbe vésző árnyként imbolygott a porfelhőtől félig elvakított szemük előtt: és mintha a szemük láttára nyújtózott volna egyre magasabbra, föléjük tornyosulva, mint valami növekedő óriás. A szél csípőssé durvult, megszórta Thomast mindenféle hordalékkal: homokkal, kavicstörmelékekkel. Ez már konkrétan fájt. Időnként egy-egy nagyobb tárgy is elzúgott mellette, rendszeresen halálra rémítve őt. Egy faág. Valami, ami leginkább egy egérre emlékeztetett. Egy tetőcserép. Papírlapok és fecnik, megszámlálhatatlan mennyiségben. Úgy örvénylettek a levegőben, mint a hópelyhek.

Aztán jöttek a villámok.

Már félúton lehettek a kiszemelt épület felé - vagy talán még közelebb is -, amikor a semmiből lecsaptak az első villámok. Fények cikáztak, mennydörgés robajlott, darabjaira robbantva szét az egész világot Thomas körül.

Élesen megtörve, szaggatott vagy örült módon szétágazó csíkokban zuhantak alá az égből, mintha fehér fényrudak csaptak volna bele a talajba, óriási mennyiségű kiégett földet robbantva a magasba. A

dörgések hangja egyszerűen elviselhetetlenné vált. Thomas füle kisvártatva már csak valami tompa, süket bódulatban érzékelte a hangokat, a rettenetes, félelmetes zajok távoli zümmögéssé szelődültek.

Csak futott tovább, félig vakon, félig süketen, már a célt is alig látta. Körülötte estek-keltek a többiek. Ő maga is meg-megbotlott néha, de mindig sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Segített Newtnak talpra állni, aztán Serpenyőnek is Taszigálta őket, hogy haladjanak. Már csak idő kérdése volt, hogy mikor csap beléjük az egyik vaskos istennyila, szénné égetve valamelyiküket. Minden haja szála az égnek meredt hiába fújta-marcangolta a szél, hisz a villamossággal telített levegő tombolt és csípett, mintha millió kis tű záporozott volna rá.

Thomas üvölteni szeretett volna, hallani akarta a saját hangját, ha mást nem, akkor a koponyáját belülről feszítő tompa vibrálásokat szerette volna beleordítani a viharba. De tudta, hogy a portól elnehezült levegő megfullasztaná, hisz már a puszta lélegzés is küzdelmes feladatnak bizonyult, hogy az orrán át vegyen apró lélegzeteket, amelyek levegőhöz is juttatják, nem csak porhoz. Különösen, hogy az égiháború körülöttük becsapódó nyilaitól égett szag nehezítette el a levegőt, mindennek fém- és hamuszaga volt.

Az égbolt még gyászosabb színt öltött, a felhőtakaró tovább vastagodott, Thomas pedig rájött, hogy már nem lát mindenkit: csak azt a pár fiút, akik közvetlenül előtte haladtak. A villámok szabdalta háttéren egy-egy rövid pillanatra felvillant az alakjuk, sziporkázó fehér fényben ragyogva. Ettől Thomas átmeneti vaksága csak még intenzívebbé vált. Muszáj elérniük abba az épületbe. Muszáj, mert már nem sokáig bírják ki itt kint.

De hát hol marad az eső? - töprengett magában. Hol van az eső? Miféle vihar ez?

Aztán egy vakító fehér villám cikázott alá az égből, egyenesen a lába előtt sújtva le. Thomas felordított, de nem hallotta a saját hangját. Szorosan csukva tartotta a szemét, miközben érezte, hogy valami - valamiféle energialöket vagy légáramlat - felkapja és oldalra löki. A hátára zökkenve landolt, egyenesen, mint egy darab fa, hogy minden levegő kiszorult belőle. Csak úgy záporozott rá a kő és a mocsok, egy ideig még levegőt sem tudott venni. Köpködve, az arcát törölgetve, levegőért küzdve vonszolta magát a földön, előbb négy- kézláb, majd sikerült talpra állnia. A levegő végre légneművé vált, és Thomas mélyeket lélegezve feltöltötte a tüdejét.

Ekkor valami csengetést hallott, éles, magas hangú berregést, amelynek minden hangja szegként fúródott a dob- hártájába. A szél vadul rángatta a ruháját, tépte-cibálta, a pizok apró tüskéi csípték a bőrét, a sötétség olyan tömény egyhangúsággal örvénylett körülötte, mintha életre kelt volna az éjszaka, csak a hullámok fénykardjai törték meg időnként. Azután meglátta. A fény és a sötétség folyamatos váltakozásától még ijesztőbbnek hatott a kép, mintha a nagy égi villanykapcsolóval valaki stroboszkópszerű játékot űzött volna velük.

Jacket látta a földön heverni egy kisebb kráter alján. Vadul kapaszkodott a térdébe és vonaglott. A térde alatt pedig nem volt semmi - a lábszárát, bokáját, lábfejét megsemmisítette égből alácsapó tömény elektromosság. A csonk borzalmas sebeiből szurokszínű vér folyt, ha lehet, még borzalmasabb masszává vegyülve a sivatag porával. A ruhái leégtek róla, csupaszon hagyva sebesülésekkel és égési sérülésekkel borított testét. Nem maradt semmi haja. És úgy nézett ki, hogy a szemgolyója...

Thomas elfordult és összerogyott. Köhögve kiakadt magából mindent. Semmit sem tehettek már Jackért. Abszolút semmit, ezt

teljesen tisztán látták. De a fiú még mindig *életben volt*. Bár szégyellte magát a gondolatért, Thomas örült, hogy nem hallja a sikoltását. Abban sem volt biztos, hogy lesz annyi ereje, hogy még egyszer ránézzen.

Valaki hátulról felnyalábolta, és talpra rángatta. Minho Mondott is valamit. Thomas erősen összpontosított, hogy le tudja olvasni a szájáról. *Mennünk kell. Nem tehetünk érte semmit.*

Jack, gondolta Thomas. *Jézus ereje, Jack.*

Aztán botorkálva, a hányástól savanyú szájjal és még mindig háborgó gyomorral, fájdalmasan csengő füllel és sokkos állapotban Jack villámsújtotta testének szörnyű látványától, futva indult Minho után. Tőle jobbra és balra árnyak bukkantak fel, a tisztársak, de csupán néhányat látott közülük. Túl sötét volt ahhoz, hogy messzebbre is ellásson, és a villámok is csak röpké pillanatokra világították be a tájat. Nem látott mást, csak porfelhőt, törmeléket, szemetet. És a célba vett épület kísérteties árnyát: most már közvetlenül fölöttük tornyosult. Nem volt már csapatszellem, szervezettség, összetartás: most már ki-ki az életéért futott-küzdött, legfeljebb reménykedni lehetett abban, hogy minden tisztársnak sikerülni fog.

Szél. Fényrobbanások. Fullasztó por. Az a fájdalmas csengés a fülében. Szél. Csak ment tovább, tekintetét a pár lépéssel előtte haladó Minho hátára szögezve. Semmit nem érzett Jack iránt. Az sem érdekelte, hogy ő maga esetleg egész életére megsüketült. Nem érdekelték a többiek sem többé. A körülötte tomboló káosz mintha az emberség minden cseppjét kiszívta volna belőle, állatot csinálva énjéből. Semmi egyebet nem akart, mint túlélni, elérni addig az épületig, bejutni. *Élve*. Nyerni még egy napot.

Perzselően hófehér fény robbant közvetlenül előtte, újra a magasba hajítva őt. Sodródva repült hátrafelé, üvöltött és próbálta megvetni a

lábát a talajon. A robbanás épp ott történt, ahol Minho futott pár másodperccel korábban. Minho! Thomas szinte csikorogva ért földet, úgy érezte, mintha az összes ízülete előbb elszabadult volna, aztán sorra visszapattanna a helyére. Nem vett tudomást a fájdalomról, felállt, előrefutott, a szeme előtt a sötétség képei összekeveredtek a robbanás szétfolyó utóképeivel, lilásan ragyogó amőbák villóztak előtte. Azután meglátta a lángokat.

Eltartott egy teljes másodpercig, míg az agya feldolgozta és értelmezte az elé táruló látványt. Vesszőszerűen ágaskodó karcsú tüzek járták mágikus táncukat előtte, forró indák hajladoztak jobbra, engedelmeskedve a szélnek. Aztán az egész összeroskadt a szeme láttára, egy ide-oda csapkodó, vadul verdeső tűznyaláb. Thomas odaért és megértette.

Minho volt az. Az ő ruhái lángoltak a testén.

Egy átható sikollyal, amely éles fájdalomtőröket aktivált a fejében, Thomas lezuhant a földre, a barátja mellé. Kaparni kezdte a belecsapott elektromosságtól szerencsére porhanyóssá vált földet, és örült tempóban, két kézzel lapátolta Minhóra. A lángok legragyogóbb pontjain támadva sikeresen oltogatott, és közben Minho sem hevert tétlenül: elkezdett hemperegni a porban és a felsőtestét csapdosta, hogy elfojtsa a lángokat.

Pár másodperc elteltével az utolsó lángot is sikerült eloltaniuk. A tűz elszenesedett ruhákat és irdatlan mennyiségű sajtó sebet hagyott maga után. Thomas megint örült, hogy nem hallja, ahogy Minho nyöszörög kínjában. Tudta, hogy nincs idő megállni, ezért megragadta vezérüket a vállánál fogva, és talpra segített.

- Menjünk! - kiáltott rá, bár hallani nem hallott semmit: a szavak hangtalanul lüktetve kóvályogtak a fejében.

Minho köhögni kezdett, megint megrándult a teste, de bólintott, és egyik karjával átölelve Thomas nyakát elindultak.

Olyan gyorsan haladtak együtt az épület felé, amennyire csak lehetett így, a munka java része persze Thomasra hárult.

Körülöttük még mindig szünet nélkül csapkodtak az égből a villámok, mint holmi fehérén izzó tűznyilak. Thomas érezte robbanásuk néma utóhatásait, mindegyikbe belerázkódott a koponyája, és beleremegtek a csontjai. Fényvillanások. Az épület mögött pedig, ahova éppen igyekeztek, botorkálva küzdelmesen, még több tűz lobbant fel. Kétszer-háromszor látta, ahogy egy-egy villám az épület tetőszerkezetére sújt le, téglá- és üvegesőt spriccelve az utcára.

A sötétség megint színt váltott: most feketéből szürkésbarna lett, és Thomas észrevette, hogy a felhők tényleg alaposan megdagadtak fölöttük, egyre lejjebb ereszkedtek terhükkel, és tolták maguk előtt a port és a ködöt. A szél mintha kicsit alábbhagyott volna, de a villámlás még intenzívebb lett.

Körülötte tisztársak futottak bukdácsolva, mind ugyan azon cél felé. Mintha megfogyatkoztak volna, de Thomas még mindig nem látott elég jól ahhoz, hogy ezt biztosan meg tudja ítélni. Newtot kiszúrta, meg Serpenyőt is. Aztán Arist is megpillantotta. Mindannyian éppúgy halálra rémültek, mint ő, és csak rohantak, szemüket a célra szegezve, ami most már tényleg nagyon közel volt.

Minho elesett. Kicsúszott Thomas fogásából. Thomas megállt, megfordult, újra talpra állította a megégett fiút, visszatette a karját a nyaka köré. Most már két kézzel fogta át a derekát, és úgy húzta magával: félig ölben, félig a lábán vonszolva. Egy vakító fényességű villám épp a fejük fölött zuhant át szép ívben, majd beleöklözött a földbe a hátuk mögött. Thomas hátra se nézett, csak mentek tovább. Az egyik

tisztárs a porba zuhant tőle balra; nem látta, ki volt az, és a sikolyt sem hallotta, amely biztosan elhagyta az ajkát. Most jobboldalt esett el valaki, de rögtön fel is állt. Aztán egy újabb villám sújtott le: előtte, kicsit jobbra. Egy másik baloldalt. Egy harmadik megint valahol előtte. Thomasnak meg kellett állnia: vadul pislogott, hogy visszanyerje a látását. Aztán megint elindult, magával húzva cipelve a barátját.

Aztán egyszer csak ott álltak. A város első épülete előtt.

A vihar sötét szorításában vergődő építményt a szürke szín uralta. Amit láttak: masszív kőtömbök, egy kisebb téglából épített boltív, félig bezúzott ablakok sora. Elsőként Aris ért az ajtóhoz, de nem kellett a kinyitással fáradnia. Üvegajtó volt, csak erősen megfogyatkozott benne az üveg, így Aris könyökével óvatosan kiveregette a nagyobb szilánkokat, intett egypár tisztársnak, hogy lépjenek be, aztán maga is eltűnt a nyomukban.

Végre Thomas is odaért Minhóval, és Newtnak is sikerült. Intett, hogy segítségre lenne szüksége. Newt és egy másik fiú azonnal oda is ment, átvették tőle a vezért, óvatosan áthúzták a főbejáraton, lába nekiütődött a küszöbnek.

Ezután Thomas, aki még mindig sokkos állapotban volt a villámrobbanások puszta erejétől, követte a barátait, és belépett a homályba.

Épp arra fordult meg, hogy lássa, amint leszakad az ég: zuhogni kezdett az eső, mintha csak a vihar végül úgy döntött volna, hogy sírva fakad szégyenében amiatt, amit velük művelt.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Az eső özönvízszerűen zúdult alá, mintha Isten felszívta volna az egész óceánt, aztán a fejükre köpte volna dühében.

Thomas ugyanazon a helyen ült az elmúlt nagyjából két órában, és az esőt figyelte. Nekidőlt a falnak, kimerülten minden porcikájában remegve, arra koncentrálni minden idegszálával, hogy visszatérjen a hallása. Úgy tűnt, működik: ami korábban egy hatalmas csendcsomóként lüktetett benne, lassan engedett a feszítő nyomásból, és a csengésnek vége szakadt. Amikor köhögött, most már mintha nem csak a vibrálást érezte volna. *Hallott* is valamicskét belőle. A távolból, mintha csak egy álom túlpartjáról, apránként beszűrődött a tudatába az eső állhatatos dobolása. Talán mégsem süketült meg egész életére.

Az ablakokon beszüremelő tompa, szürke fény édeskevés volt ahhoz, hogy legyőzze az épületben uralkodó hideg sötétséget. A többi tisztárs szanaszét kuporgott a szobában. Egyesek összehúzták magukat kicsire, mások az oldalukon feküdtek. Minho Thomas lábánál hevert összegömbölyödve, és alig mozdult. Látszott rajta, hogy minden kis moccanás erős fájdalomhullámokat lök végig a testén. Newt is itt volt persze a közelükben, és Serpenyő is. De senki sem próbált meg beszélgetni, vagy elkezdni kézbe venni a dolgokat. Senki nem állt neki megszámolni, hogy hányán vannak, és senki nem próbálta kitalálni, hogy ki hiányozhat közülük. Mindannyian ugyanolyan élettelenül ültek-heverték, mint Thomas. Az is lehet, hogy mindannyian épp ugyanazon töprengtek, mint ő: miféle eszeveszett világ az, ahol ilyen viharokat idéznek elő?

Az eső csendes dobolása egyre hangosabb lett, míg végül Thomasnak már minden kétsége eloszlott: tényleg hallotta! Mindennek ellenére megnyugtató, elandalító zaj volt, így a fiú hamarosan mély álomba merült.

Amikor felébredt, mindene teljesen elgémberedett - mintha csak ragasztó száradt volna bele a vénáiba és az izmaiba. A hallása és az agya viszont ismét teljes gőzzel, hibátlanul működött. Jól hallotta a körülötte alvó tisztársak nehéz légzését, Minho nyögdécselését és a kövezetre alázúduló víz zaját.

De sötét volt. Áthatolhatatlan sötétség. Valamikor beköszöntött az éjszaka.

Elhessegetve magától a kényelmetlen gondolatokat,

Thomas hagyta, hogy legyőzze a kimerültség, lecsúszott, míg teljesen vízszintes helyzetbe nem hozta magát, a fejét neki- támasztotta valaki lábának - és a következő pillanatban már megint elnyomta a buzgóság.

Két dolog volt, ami aztán végleg felébresztette: a felkelő nap ragyogása és a hirtelen beállt csend. A vihar elült, és ő átaludta az egész éjszakát. De még mielőtt tudatosult volna benne elgémberedett tagjainak merevsége és a fájdalom, érzett valamit, ami mindezt maga mögé utasította, ami még sürgetőbben követelte a magáét. Farkaséhes volt.

A fény beáradt a betört ablakokon, és foltokban terjedt szét körülötte. Amikor fölpillantott, látta, hogy az épület voltaképpen egy nagy romhalmaz: jókora lyukak tátongtak minden egyes emelet padlóján, több tucat emelet magasságban végig, egészen az égbe nyúló tetőig. Úgy tűnt, mintha már csak az acélszerkezet tartaná egyben az egész felhőkarcolót. Thomas el nem tudta képzelni, mi okozhatott itt ekkora pusztítást. De a lyukak során át világoskék szilánkokat látott a derűs

égboltból. Ezt a látványt is elképzelhetetlennek találta volna még tegnap, amikor odakint volt. Akármilyen borzalmasan tombolt is a vihar, akármilyen hirtelen torzulásokat okozott is a föld klímájában, mostanra vége szakadt.

Éles fájdalom marcangolta a gyomrát, korogva, fájdalmasan követelte az ételt. Körbepillantott, látta, hogy a tisztársak zöme még mindig alszik, de Newt ébren volt. Hátával a falnak támaszkodott és szomorú tekintettel meredt egy pontra a szoba közepén.

- Te jól vagy? - kérdezte Thomas. Még az állkapcsa is teljesen merev lett.

Newt lassan felé fordult; a tekintete a távolba révedt, de aztán látszott, hogy kiszakad gondolatai közül, és Thomasra összpontosít.

- Jól? Ja, gondolom, jól vagyok. Életben vagyunk, gondolom, most már csak rohadtul ez számít. - Keserűbb már nem is lehetett volna a hangja.

- Néha eltöprengek - mormolta Thomas.

- Min töprengsz el?

- Azon, hogy számít-e hogy életben vagyunk. Hogy halottnak lenni nem lenne-e sokkal könnyebb.

- Kérlek. Egyetlen másodpercig sem vagyok hajlandó elhinni, hogy tényleg ezt gondolod.

Thomas lesütötte a szemét, míg bevallotta, mit érez, de Newt válaszát hallva hirtelen rápillantott. Aztán elmosolyodott, és ez jó volt.

- Igazad van. Csak megpróbáltam olyan nyomorultul hangzani, ahogy te szoktál. - Majdnem sikerült meggyőznie magát arról, hogy ez igaz. Hogy nem azt érezte *valójában*, hogy a halál lenne a legkönnyebb kiút ebből az egészből.

Newt kimerülten mutatott Minhóra.

- Mi a fene történt vele?

- A villám valahogy lángra lobbantotta a ruháját. Hogy ez hogyan volt lehetséges anélkül, hogy megsütötte volna az agyát is, arról gőzöm sincs. De képesek voltunk elfojtani a lángokat, mielőtt komolyabb kárt tettek volna benne.

- Mielőtt komolyabb kárt tettek volna benne? Ezek után azt hiszem, nem szeretném látni, hogy mit tartasz te *igazi, komoly* kárnak.

Thomas lehunyta a szemét egy pillanatra, és nekidöntötte homlokát a hűvös falnak.

- Hé, ahogy mondtad az előbb. Életben van, igaz? És még mindig van rajta ruha, ami azt jelenti, hogy nem égethette meg a bőrét *túl* sok helyen. Fel fog épülni.

- Ja, jól van - válaszolt Newt, és megengedett magának egy kis gúnyos kacajt. - Emlékeztess, hogy ne hozzád forduljak, ha orvosra lesz szükségem valamikor.

- Óóóó. - Ez a hang Minhótól jött. Egy hosszan elnyújtott nyögés. Szeme kinyílt, aztán oldalra sandított, ahogy elkapta Thomas pillantását.

- Ó, haver. Meg vagyok bökve. El vagyok bökve végleg.

- Mennyire fáj? - firtatta Newt.

Válasz helyett Minho lassanként ülőhelyzetbe tornászta fel magát, minden kicsi mozdulatra felnyögve és megrándulva. De végül sikerült törökülésbe húzódkodnia.

A ruhája megfeketedett és elrongyolódott, egyes helyeken, ahol semmi sem védte a bőrét, nyers, pici, piros hólyagok kandikáltak ki, mint holmi ijesztő földönkívüli szemgolyók. Thomas nem volt orvos, és fogalma sem volt az efféle dolgokról, az ösztönei mégis azt súgták, hogy az égési sérülési kezelhetők, és viszonylag gyorsan meg fognak gyógyulni. Minho arcának nagy része megúsztta, és a haja is megmaradt - olyan koszosnak, amilyen volt.

- Nem lehet olyan vészes, ha fel tudsz ülni - mondta Thomas alattomos mosollyal.

- Fogd be, bökött! - válaszolt Minho. - Keményebb vagyok, mint a szikla. Kétszer ekkora fájdalmak mellett is képes lennék szétrúgni a pónikedvelő seggedet.

Thomas megvonta a vállát.

- Én tényleg szeretem a pónikat. De szívesen fölfalnék most egyet! - mondta korgó, követelőző gyomorral.

- Mi volt ez, csak nem egy vicc? - kérdezte Minho. - Létezik, hogy Thomas, az unalmas tökfej tényleg beszólt valami vicceset?

- Azt hiszem, igen - felelte Newt.

- Vicces fickó vagyok - jelentette ki Thomas vállvonogatva.

- Ja, az vagy. - Minho hangján hallatszott, hogy máris el vesztette érdeklődését a kis baráti csevej iránt. Körbeforgatta a fejét, hogy lássa, kik vannak ott a csapatból; a tisztársak nagy része még mindig aludt vagy csak feküdt üveges tekintettel. - Hányan?

Thomas megszámolta magukat. Tizenegy. Azok után, amiken keresztülmentek, mindössze tizenegyen maradtak. Közéjük számolta Arist is, az új fiút. Olyan negyven-ötvenen éltek a Tisztáson, amikor Thomas megérkezett oda alig néhány hete. Most már csak tizenegyen maradtak.

Tizenegy.

E felismerés után képtelen volt megszólalni hangosan, bármennyire is akart volna. Az iménti vidám pillanat, ami kor még viccelődtek, hirtelen durva szentségtörésnek tűnt. Mint valami irtózatossá váló gyalázat.

Hogyan vehettem részt a VESZETT-ben?, gondolta. *Hogyan játszhattam bármiféle szerepet ebben?* Tudta, hogy beszélnie kellene az álom- emlékképeiről, de egyszerűen képtelen volt rá.

- Csak tizenegyen vagyunk - mondta végül Newt. Tessék. Kimondta!

- Akkor mi van, hatan meghaltak a viharban? Vagy heten? - Minho teljesen szenvtelenül beszélt, mintha csak azt számolgatná, hány almát veszítettek el, amikor a szélroham elvitte a csomagjukat.

- Heten - csattant fel Newt, egyáltalán nem is titkolva, mennyire helyteleníti ezt a fölényeskedő hangnemet, ezt a menőzést. Aztán lágyabb hangon hozzátette: - Heten. Hacsak páran nem futottak be egy másik épületbe.

- Haver - szólalt meg Minho -, hogy fogjuk keresztülverekedni magunkat a városon mindössze tizenegy emberrel? Akár több száz Buggyant is kószálhat ezen a helyen. Vagy több ezer. Nekünk meg gőzünk sincs, mire számíthatunk.

Newt hangosan kifújta a levegőt.

- Ez minden, amit gondolsz erről a rohadt dologról? Mi van azokkal, akik meghaltak, Minho? Jack hiányzik. Akárcsak Winston, neki esélye sem volt. És - fűzte hozzá körülnézve - nem látom se Stant, se Timet. Mi van velük?

- Hé, hé, hé! - Minho csitítóan felemelte a kezét. - Nyugodj le szépen, haver. Nem én akartam a kibökött vezetőök lenni. Ha te egész nap azon akarsz siránkozni, hogy mi történt, rendben. De egy vezetőnek nem ez a dolga. Egy vezér kitalálja, hogy merre kell menni, és mit kell csinálni azok után, ami történt.

- Hát, gondolom, ezért kaptad te ezt a feladatot - mondta végül Newt. De aztán rögtön bűnbánó kifejezés jelent meg az arcán. - Akárhogyan is... Komolyan, sajnálom. Én csak...

- Ja, én is sajnálom - mondta Minho, és közben a szemét forgatta. Thomas remélte, hogy Newt nem vette észre, mert a pillantását újra lesütötte.

Szerencsére odakuporodott melléjük Aris. Thomas nem bánta volna, ha a beszélgetés más vágányra terelődik.

- Láttatok valaha is ilyesmit, mint ez a villámvihar? - kérdezte az új kölyök.

Thomas megrázta a fejét, mert Aris tőle várta a választ.

- Nem tűnt természetesnek. Még az én béna memóriám sem őriz semmi ilyesmit, és teljesen biztos vagyok benne, hogy ilyen dolgok nem történnek meg normális esetben.

- De emlékezz csak, mit mondott a Patkányember meg az a nő a buszon - mondta Minho. - Napkitörések, meg az egész világ ég, mint maga a pokol. Ez eléggé megbolondíthatta a klímát ahhoz, hogy ilyen gyilkos őrületek csapjanak le, mint amilyen ez volt. Van egy olyan érzésem, hogy szerencsésnek mondhatjuk magunkat, mert ennél rosszabb is lehetett volna.

- Nem biztos, hogy a *szerencsés* szó lenne az első, amire gondolnék ebben az esetben - jegyezte meg Aris.

- Ja, hát igen.

Newt az ajtó bezúzott üvegére mutatott, amelyen a napfelkelte ragyogása ugyanolyan fehér izzásba ment át, amihez már hozzászoktak a pusztaságban töltött néhány napjuk során.

- Legalább vége van. Most inkább azon kéne gondolkodnunk, hogyan tovább.

- Látod? - mondta elégedetten Minho. - Te is pont olyan szívtelen vagy, mint én. És igazad van.

Thomasnak eszébe jutott a fiúháló ablakai előtt tomboló Buggyantak képe. Mint valami életre kelt rémálom, csak a halotti bizonyítványuk hiányzott ahhoz, hogy hivatalosan is zombinak nyilvánítsák őket.

- Igen, jó lenne, ha kitalálnánk valamit, még mielőtt feltűnik a színen

egy hordányi örült. Én mondom nektek, először is ennünk kéne. Muszáj szereznünk valami ételt. - Az utolsó szót szinte fájt kiejtenie, annyira éhes volt.

- Étél?

Thomasnak elakadt a lélegzete meglepetésében. A hang felülről érkezett. Mindannyian felpillantottak. A harmadik emelet romjai közül egy arc nézett le rájuk: egy latinus külsejű férfi arca. A tekintete kicsit vadnak tűnt, és Thomasnak összeszorult a gyomra valami baljós feszültségtől.

- Ki vagy? - kérdezte Minho.

Ezt követően - Thomas el sem hitte volna, ha nem a saját szemével látja - a férfi leugrott közéjük az emeletek közötti lyukakon. Az utolsó pillanatban labdává gömbölyödött és gurulva landolt közöttük. Három fordulat után kiegyenesedett és megállt előttük.

- Jorgénak hívnak - jelentette be kitárt karral, mintha tapsot várna az akrobatikus mutatványért -, és én vagyok az a Buggyant, aki a főnök ezen a helyen.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Egyetlen másodpercig Thomasnak nehezebbre esett elhinnie, hogy az a fickó, aki szó szerint közéjük zuhant, valóságos. Annyira váratlanul jelent meg, ráadásul volt valami különös együgyűség abban, amit mondott, és ahogyan mondta. Még ha nem is tűnt annyira eszementnek, mint sokan mások, akiket láttak, már bevallotta nekik, hogy ő is Buggyant.

- Mi van, emberek, elfelejtettétek, hogyan kell beszélni? - folytatta Jorge olyan mosollyal az arcán, ami egyáltalán nem illett a helyzetéhez. - Vagy csak megrémítenek a Buggyantak? Attól félték, hogy végighúzzunk a földön, és megesszük a szemgolyóitokat? Nyammi, fincsi. Mindig jólesik egy jóféle szemgolyó, amikor fogytán a táp. Olyan az íze, mint a lágy tojásnak.

Minho magára vállalta a válaszadást, nagy erőfeszítéseket téve, hogy leplezze a fájdalmait.

- Szóval elismered, hogy Buggyant vagy? Hogy egy bökött örült vagy?

- Épp most mondta, hogy szereti a szemgolyó ízét - szólt közbe Serpenyő. - Igen, azt hiszem, ez kimeríti az örültség fogalmát.

Jorge felnevetett, de határozottan fenyegető éllel.

- Ugyan már, kis barátaim! Csak akkor enném meg a szemeteket, ha halottak lennétek. Természetesen annak sincs akadálya, hogy átsegítselek titeket ebbe az állapotba, amennyiben muszáj lesz. Értve vagyok?

Arcán nyoma sem volt már a jókedvnek - szigorú volt, és fenyegető. Majdhogynem kihívóan nézett rájuk, mintha várná, hogy szembe szálljanak vele.

Egy hosszúra nyúlt pillanatig senki sem szólalt meg. Végül Newt törte meg a csendet:

- Hányan vagytok itt?

Jorge a kérdezőre villantotta pillantását.

- Hányan vagyunk? Mármint hány Buggyant? Haver, mi itt mind Buggyantak vagyunk.

- Tudod jól, hogy nem erre gondoltam - jelentette ki Newt határozottan.

Jorge elkezdett fel-alá mászkálni, elment előttük, körbejárta őket, mindenkit jól megnézve magának, miközben beszélt.

- Csomó dolgról tudnotok kell ahhoz, hogy megértsétek, hogy mennek a dolgok itt, ebben a városban. A Buggyantakról, meg a VESZETT-ről, a kormányzatról, arról, hogy miért hagynak itt megrohadni ebben a betegségben, miért engedik, hogy öljük egymást, és hogy totálisan és teljesen *megőrüljünk*. Arról, hogy a Kitörésnek különböző szintjei vannak. És hogy már most késő nektek, el fogjátok kapni, hacsak nem lappang már bennetek.

Thomas végig követte tekintetével az idegent, aki ott járkált közöttük és szörnyűségeket beszélt. A Kitörés. Azt hitte, már sikerült hozzászoknia a gondolathoz, hogy ő is elkapta a betegséget, de most, hogy itt állt előttük ez a Buggyant, jobban félt, mint valaha, és tehetetlennek érezte magát.

Jorge megállt Thomas és a barátai mellett, a lába szinte hozzáért Minhóhoz. Aztán folytatta:

- De ez nem így működik, *comprende?* Azok beszélnek először, akik hátrányos helyzetben vannak. Mindent tudni akarok rólatok. Honnan jöttetek? Mit kerestek itt? Mi lehet a cél, amely vezérel bennetek Isten nevében? Gyerünk.

Minho halkán felröhögött: mély hangon, ráérősen. Elég veszélyesen hangzott.

- Mi lennének azok, akik hátrányos helyzetben vannak? - Gúnyosan forgatta a fejét jobbra-balra, aztán folytatta. - Hacsak ez a villámvihar nem égette ki a retinámat, én azt mondom, hogy mi tizenegyen vagyunk, te meg itt egy szál magadban. Talán *neked* kellene elkezdened beszélni.

Thomas jobb szerette volna, ha Minho hallgat. Ostoba és arrogáns beszéd volt, emiatt meg is ölhetik őket. A fickó nyilvánvalóan nem volt egyedül. Akár több száz Buggyant rejtőzhet még a felsőbb emeletek romjai között, rájuk leselkedve, ki tudja, milyen szörnyűséges fegyverekkel. Vagy még rosszabb esetben barbár módon ököllel, fogaikkal, elborult agyukkal támadhatnak rájuk.

Jorge elsápadt, hosszú pillantást vetett Minhóra.

- Ugye, ezt most nem nekem mondtad? Kérlek, mondd, hogy nem velem beszéltél úgy, mint egy kutyával. Tíz másodperced van, hogy bocsánatot kérj.

Minho gúnyos mosollyal pillantott Thomasra.

- Egy - mondta Jorge. - Kettő. Három. Négy.

Thomas megpróbált egy figyelmeztető pillantást küldeni Minho felé, és bólintott neki. *Csináld.*

- Öt. Hat.

- Tedd meg - mondta ki végül Thomas hangosan.

- Hét. Nyolc.

Jorge minden egyes számmal egyre magasabbra emelte a hangját. Thomas egy pillanatra úgy érezte, hogy valami mozog odafent. Csak egy villanás volt, egy elmosódott árnyék. Lehet, hogy Minho is észrevette, mert minden arrogancia eltűnt a képéről.

- Kilenc.

- Sajnálom - fakadt ki Minho, nem sok átéléssel.

- Nem hiszem el, hogy őszintén mondtad - jegyezte meg Jorge. Aztán belerúgott Minho lábába.

Thomas keze ökölbe szorult, amikor a barátja felkiáltott a fájdalomtól. A Buggyant valamelyik égési sérülését találhatta el.

- Érzéssel mondd, *hermano*.*

Thomas felnézett a Buggyanra. Gyűlölte. Teljesen irracionális gondolatok kavarogtak az agyában. Fel akart ugrani, és le akarta támadni, megverni, ahogy Gallyt is megverte, miután kiszabadultak az Útvesztőből.

Jorge visszahúzta a lábát, és újra belerúgott Minhóba, még erősebben, mint az imént, ugyanazt a pontot találva el.

- Mondd *érzésse!* - Az utolsó szót olyan nyers indulattal visította, mint egy őrült.

Minho jajveszékelt, és mindkét kezét rátapasztotta a lábára.

- Én... sajnálom - zihálta feszült, fájdalommal teli hangon. De amint Jorge kiengedett és széles vigyorra húzódott a szája, elégedetten az általa okozott megaláztatástól, Minho hirtelen kilendítette az egyik karját és tiszta erőből rávágott egyet Jorge sípcsontjára. A férfi átugrott a másik lábára, aztán elesett. Félig a fájdalom, félig a meglepetés csalta ki torkából az ugatásszerű hangot.

Aztán a következő pillanatban Minho rá is vetette magát, és egy sor olyan mocskos káromkodást eresztett ki a száján, amelyet Thomas még sosem hallott tőle. Vezérük két combja közé szorítva csapdába ejtette Jorge testét, hogy kedvére püfölhesse.

- Minho! - üvöltött rá Thomas. - Hagyd abba! - Talpra ugrott, nem törődve merev ízületeivel, fájó izmaival. Miközben Minho felé lépett, hogy

---

* Testvér

lerángassa Jorgéről, fölnézett. Több helyről is mozgást érzékelt, aztán már látta is az alakokat, akik fentről néztek rájuk, készen arra, hogy közéjük ugorjanak. Köteleket lógattak le a mennyezeti lyukak oldalán.

Thomas nekirontott Minhónak, és lesöpörte Jorge testéről; mindketten a földre gurultak. Thomas villámgyorsan megfordult, hogy megragadja barátját, lefogta mindkét karjával, és nem engedte szorító öleléséből, bármennyire is küzdött ellene.

- Többen is vannak odafönt! - üvöltötte a fülébe hátulról. - Abba kell hagynod! Meg fognak ölni! Meg fognak ölni mindannyiunkat!

Jorge feltápáskodott, lassan letörölte a szája sarkából szivárgó vért. Arckifejezése láttán Thomas szívét átjárta a hideg félelem. Nem lehetett kiszámítani, mit fog tenni a fickó.

- Várj! - kiáltotta el magát Thomas. - Kérlek, várj!

Jorge abban a pillanatban nézett Thomasra, amikor a társai megérkeztek közéjük fentről. Páran ugyanazzal az ugrás-gurulás-átfordulás mutatvánnyal landoltak, mint korábban a fő Buggyant. Mások egyszerűen csak ledobtak egy kötelet, aztán lecsúsztak rajta. Mindannyian pillanatok alatt vezérük mögé tömörültek, nagyjából tizenöten lehettek. Férfiak és nők, páran még tinédzserek, mindegyikük mocskos és toprongyos. A legtöbbjük sovány volt és gyengének látszott.

Minho abbahagyta az ellenkezést, így Thomas végre kiengedhette a szorításából. Ahogy a helyzet festett, alig pár másodpercen múlt, hogy az egész nem csapott át mészárlásba. Az ő lemészárlásukba. Thomas egyik kezét szorosán rányomta Minho hátára, a másikat pedig békítő gesztussal nyújtotta Jorge felé.

- Adj egy percet, kérlek - mondta Thomas, minden akaraterejét mozgósítva, hogy csillapítsa szíve és hangja nyugtalanságát. - Semmi jó nem származik nektek abból, ha... ha bántotok minket.

- Nem származik belőle jó nekünk? - ismételte meg a kérdést a Buggyant, aztán köpött egy adag vérvörös nyálat eléjük. - Nagyon sok jó származna belőle nekem, ezt garantálhatom neked, haver!

Ezután alig észrevehetően felkapta a fejét. Ámde a rövid jelzésre a Buggyantak mindenféle ijesztő dolgot húztak elő cafatokban lógó ruházatuk alól. Késeket. Rozsdás pengéjű machetéket. Fekete kampósszögeket, melyek valamikor egy vasúti sínt rögzítettek valahol, nagy üvegszilánkokat, borotvaéles szélükön elkent véres foltokkal. Az egyik lány - aki nem lehetett több tizenháromnál - egy szilánkosra tört ástót tartott a kezében: a szerszám fémrésze úgy nézett ki, mint egy fogazott fűrész.

Thomas hirtelen teljesen tisztán látta-tudta: most az életükért könyörög. A tisztársak nem tudnák legyőzni ezeket az embereket. Kizárt dolog. Nem voltak ugyan Sírátók, de varázskódot sem tudott, ami most falat emelt volna köréjük, hogy megvédhesse őket.

- Figyelj - kezdte Thomas, és lassan felállt, reménykedve, hogy Minho nem lesz olyan ostoba, hogy próbálkozzon valamivel. - Van még valami, amit nem tudtok rólunk. Mi nem csak valami random bököttek vagyunk, akik egyszer csak feltűntek a városotokban. Mi értékesek vagyunk. Élve, nem pedig holtan.

Jorge dühös arcvonásai mintha kicsit kiengedtek volna. Talán sikerült felkeltenie egy icipicit a kíváncsiságát? Kérdezni azonban ezt kérdezte:

- Mi az a bökött?

Thomas majdnem - *csak majdnem* - elnevette magát. Nevetése kétségkívül nem lett volna helyénvaló. Így azt mondta:

- Te meg én. Négyszemközt. Csak ennyit kérek. Hozz magaddal, amilyen fegyvert csak akarsz.

Jorge viszont *tényleg* elnevette magát.

- Bocs, hogy nekem kell közölnöm veled a rossz hírt, kölyök, de nem gondolnám, hogy bármilyen fegyverre is szükségem lenne veled szemben. - Azután elhallgatott pár percre. Thomas úgy érezte, órák teltek el, amíg végre újra megszólalt a Buggyant: - Tíz perc. A többiek itt maradnak. Tartsátok szemmel ezeket a kis taplókat. Ha kimondom a varázsszót, elkezdődhetnek a halálos játékok. Aztán kezével egy sötét folyosó felé intett, amely a betört bejárati ajtóval szemben vezetett ki a helyiségből. - Tíz perc - ismételte meg.

Thomas bólintott. Amikor látta, hogy Jorge nem mozdul előrement. Tudta, hogy ez lesz élete talán legfontosabb megbeszélése. Vagy élete utolsó megbeszélése.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Thomas érezte, hogy Jorge szorosan a nyomában van, amikor kilépett a sötét folyosóra. Mindent betöltött a rothadás és a penész bűze; a mennyezetről víz csepegett, félelmetes visszhangot verve, ami valamilyen szörnyű oknál fogva Thomast a csepegő vérré emlékeztette.

- Csak menj tovább - szólalt meg Jorge a háta mögött. - A folyosó végén van egy szoba székekkel. Ha a legkisebb mozdulattal is próbálkozol, mindenki meghal.

Thomas legszívesebben megfordult és ráüvöltött volna a fickóra, de csak haladt tovább.

- Nem vagyok idióta. Abbahagyhatod ezt a tökös-csávó-vagyok menőzést.

A Buggyant nem felelt, csak felvihogott. Néhány percnyi néma battyogás után Thomas egy faajtót vett észre, ezüstsín kilincsgombbal. Habozás nélkül kinyitotta, megpróbálva bebizonyítani Jorgénak, hogy azért még megőrzött valamit a méltóságából. Bent a szobában azonban már nem tudta, merre tovább. Koromsötét volt odabent.

Hallotta, ahogy Jorge körülötte lépked; aztán valami susogó hangot hallott, mintha valami súlyos anyagot ráznának ki. Azután forró, vakító fény ömlött szét a helyiségben, Thomas kénytelen volt eltakarni a szemét. Először csak hunyorogva tudott körülnézni, aztán elvette a szeme elől a kezét, és már rendesen látott. Jorge egy hatalmas vásznat húzott le az ablakról, azt hallhatta. Egy ép ablakról.

Kint nem látott mást, csak az ezerrel ragyogó napsütést és betont.

- Ülj le! - utasította Jorge, sokkal kevésbé mogorván, mint amire

Thomas számított. Abban reménykedett, hogy azért enyhülhetett meg, mert rájött, hogy Thomas higgadt és racionális módon viszonyul a helyzethez. Esetleg ez a beszélgetés valóban végződhet úgy, hogy a romos épület jelenlegi lakóinak javát szolgálja. Na jó, a fickót azért mégiscsak Buggyantnak tartotta, így Thomasnak halvány elképzelése sem volt, hogy fog reagálni a felvetésére.

A szoba bútorzata csak két fából készült kissékből és egy asztalból állt. Thomas kihúzta a hozzá közelebb eső széket, és helyet foglalt. Jorge is leült vele szemben, aztán előredőlt, felkönyökölt az asztalra, és az álla alatt összekulcsolta az ujjait. Az arca semmit sem árult el, de a szemét le nem vette az előtte ülő fiúról.

- Beszélj! - adta ki az ukázt.

Thomas nagyon szerette volna, ha van pár másodperce, hogy átgondolja mindazt, ami átvillant az agyán még a másik helyiségben. De tudta, hogy szó se lehet időhúzásról.

- Rendben - mondta, aztán tétovázott kicsit. Egyetlen szó. Eddig nem túl fényes. Vett egy mély lélegzetet, aztán belevágott: - Figyelj, hallottam, hogy a VESZETT-et emlegetted. Mi mindent tudunk azokról az emberekről. Igazán nagyon érdekes lenne megtudni, mi az, amit ti tudtok róluk.

Jorge meg se moccant. Továbbra is pókerarccal figyelte Thomast.

- Most nem nekem kell beszélni. Te beszélsz.

- Jó, tudom. - Thomas kicsit közelebb húzta székét az asztalhoz. Aztán hátratolta, és keresztbe tette a lábát. Muszáj lesz megnyugodnia. Hagynia, hogy csak kiömöljenek belőle a szavak. - Szóval, ez azért nehéz nekem, mert nem tudom, hogy ti mit tudtok. Úgyhogy azt fogom csinálni, hogy feltételezem, hogy hülye vagy ehhez az egészhez.

- Nagyon ajánlom, hogy soha többé ne használd a *hülye* szót velem

kapcsolatban.

Thomas nagyot nyelt, mert a torka megtelt a félelem ízével.

- Ez csak egy szófordulat volt.

- Haladjunk tovább!

Thomas vett egy újabb mély lélegzetet.

- Körülbelül ötvenen voltunk, csupa fiú. És egyetlen... lány. - Szívébe lándzsaként hasított bele a fájdalom. - Most már csak tizenegyen maradtunk. Nem ismerem minden részletet, de a VESZETT valami olyan szervezet, amelyik egy csomó mocskos dolgot művel velünk valamilyen célból. Egy Tisztásnak nevezett helyen kezdtük, egy kőből épített Útvesztő belsejében, és hemzsegték körülöttünk ezek a lények, amiket Siratóknak hívtunk.

Megállt egy pillanatra, hogy lássa, miként reagál Jorge e furcsa információkra. De a Buggyant arca továbbra sem árulkodott se zavarodottságról, se felismerésről. Egyáltalán semmiről sem.

Úgyhogy Thomas mindent elmesélt. Hogy milyen volt az Útvesztőben, hogyan menekültek ki onnan, és gondolták, hogy most már biztonságban lesznek, és hogyan kerültek bele a VESZETT egy újabb forgatókönyvébe. Beszélt a Patkányemberről, és a küldetéséről, amelyre elindította őket: hogy éljenek túl mindent, hogy meg tudják tenni azt a nagyjából száz mérföldes utat észak felé, amelynek végén biztonságos menedék vár rájuk. Mesélt a hosszú, sötét alagútról, a repülő ezüsttrutymó halálos támadásairól, a sivatagban megtett útjuk első napjairól.

Dióhéjban mindenről beszámolt Jorgénak. Minél többet mondott, annál nagyobb örültségnek érezte, hogy megosztja vele mindezt. Mégis tovább beszélt, mert semmi okosabbat nem tudott kitalálni. Tette ezt abban a reményben, hogy a VESZETT a Buggyantaknak éppúgy ellenségük,

mint nekik.

Teresáról viszont egy szót sem szólt, egyedül róla nem beszélt.

- Úgyhogy biztos van bennünk valami különleges - mondta végezetül Thomas, lezárva a beszámolót. - Nem tehetik ezt velünk pusztán azért, mert rohadékok. Mi lehel az indokuk, hogy ezt csinálják?

- Ha már szóba hoztad az indokot - jegyezte meg Jorge, az utóbbi tíz percben először szólalva meg (jócskán túlhaladták már a beszélgetésre kijelölt időt) - mi a te indokod, te miért mondtad most el mindezt nekem?

Thomas kivárt. Ez az a pillanat. Most vagy soha! Az egyetlen lehetőség.

- Tehát? - sürgette Jorge.

Thomas nekidurálta magát.

- Ha ti... segítetek nekünk... Úgy értem, ha ti, esetleg csak egy páran közületek, velünk jöttök, és segítetek eljutni a biztonságos menedékbe...

- Igen?

- Akkor lehet, hogy ti is biztonságban lesztek... - Thomas egész idő alatt erre készült, erre építette az egész beszédét. Azt tervezte, hogy ugyanazt teszi Jorgéval, amit a Patkányember tett velük: felébreszti benne a reményt, motivációt ad neki. - Azt mondták nekünk, hogy mi is elkaptuk a Kitörést. És ha eljutunk a menedékbe, akkor megkapjuk a kezelést. Azt mondták, kezükben az ellenszer. Ha ti segítetek nekünk eljutni oda, talán ti is megkapjátok. - Thomas elhallgatott, és komolyan pillantott Jorgéra.

Miután elhangzott az utolsó mondat, valami - épp csak egy szemernyit - megváltozott a Buggyant arckifejezésében. Thomas tudta, hogy győzött. Jorge szemében, noha csak egyetlen pillanatra, a *reményt* látta felvillanni. Aztán újra kiült a tekintetébe az üres közöny.

De Thomas látta, amit látott.

- Ellenszer - ismételte meg Jorge.

- Ellenszer. - Thomas elhatározta, hogy innentől fogva csak akkor szólal meg, ha nagyon muszáj. Hisz már megtette, ami tőle telt.

Jorge hátradőlt a székében, amely megnyikordult, mintha összeroppanni készülne a súlya alatt, és keresztbe fonta a karját. Összehúzta a szemöldökét, mint aki nagyon figyelmesen néz.

- Mi a neved?

Thomast meglepte a kérdés. Voltaképpen biztos is volt abban, hogy már megmondta. Legalábbis meg kellett volna mondania valamikor. De hát ez az egész nem a tipikus bemutatkozásos, „örülök, hogy megismerkedtünk” dolognak indult.

- Mi a *neved*? - kérdezte újra Jorge. - Feltételezem, csak van valami neved, tesókám.

- Ó! Ja. Bocs. Thomasnak hívnak.

Megint átsuhant valami Jorge arcán - ezúttal úgy festett, mintha... felismerés lett volna? Meglepetéssel kombinálva.

- Thomas! És hogy szoktak szólítani? Tommynak? Esetleg Tomnak?

Az utolsó fájt. Eszébe jutott legutóbbi álma Teresáról.

- Nem - mondta talán kicsit túl sietősen -, csak Thomas.

- Rendben, Thomas. Hadd kérdezzek tőled valamit. Van valami egészen halvány fogalmad abban a mogyorónyi kis agyacskádban arról, hogy mit művel a Kitörés az emberrel? Úgy nézek én ki szerinted, mint aki valami szörnyű betegségben szenved?

Ebből Thomas már nem tudott jól kijönni, érezte. De mondania kellett valamit, nem tehetett mást.

- Nem - válaszolta.

- Nem? Mindkét kérdésemre nem a válaszod?

- Igen. Úgy értem, nem. Úgy értem... igen, mindkét kérdésre nem a

válaszom.

Jorge mosolygott - pontosabban megrándult szájának jobb felső sarka és Thomas arra gondolt, hogy bizonyára minden másodpercet iszonyatosan élvez.

- A Kitörésnek vannak fázisai, *muchacho*.^{*} Ebben a városban mindenki fertőzött, és kicsit sem döbrentett meg a hír, hogy a pisis barátaiddal ti is azok vagytok. Aki olyan, mint én, még a kezdeti stádiumban van, az még csak névleg számít Buggyantnak. Csak pár hete kaptam el, a karantén ellenőrzési pontján mutatták ki, hogy pozitív vagyok. A kormányzat keményen azon ügyködik, hogy távol tartsa egymástól a betegeket és az egészségeseket. Persze hiába. Láttam, amint az egész világom összedől, és megy a búsba. Ideküldtek. Megharcoltunk ezért az épületért egy maroknyi más újonccal együtt.

Az újonc szó hallatán Thomasnak összeszorult a toroka, mintha egy nagy porcsomót nyelt volna le. Eszébe jutott, amikor őt nevezték Zöldfülnék - és túl sok, a Tisztással kapcsolatos emlék tolult föl benne.

- A barátaim, akik kint várnak felfegyverkezve, ugyanabban a cipőben járnak, mint én. De ha bemész a városba, és szépen sétálgatsz kicsit az utcákon, megláthatod, idővel mi történik. Megláthatod a különböző stádiumokat, hogy mi van akkor, ha túllépsz az elborult állapoton, bár azután már vélhetőleg nem élsz olyan sokáig, hogy emlékezz. És nincs bódítószerünk itt a városban. Az Áldás. Nincs belőle.

- Ki küldött ide? - firtatta Thomas, későbbre halasztva a bódítószerrel kapcsolatos kíváncsisága kielégítését.

- A VESZETT. Ahogy titeket is. Azzal a különbséggel, hogy bennünk nincs semmi *különleges*, mint bennetek, legalábbis állításod szerint. A VESZETT-et azért alakították meg a túlélő kormányzatok, hogy leküzdjék

---

* Fiú, haver

a betegséget, és ők azt állítják, hogy ennek a városnak valami köze van hozzá. Nem nagyon tudok mást.

Thomas meglepődött, és kicsit összezavarodott. Végül a remény is beszállt ebbe az érzelmkavalkádba - végre válaszokat kaphat!

- És *kik* vannak benne a VESZETT-ben? Pontosan *mi* az VESZETT?

Jorge ugyanannyira zavarodottnak tűnt, mint amilyenek Thomas érezte magát.

- Mindent elmondtam, amit tudok. Különben is, miért kérdezed? Azt gondoltam, az egésznek a lényege az, hogy ti különlegesek vagytok számukra, és ők állnak ennek az egész sztorinak a háttérében, amit meséltél.

- Figyelj, minden, amit mondtam neked, igaz. Ígértek nekünk dolgokat, de még mindig nem tudunk róluk sokat. Nem árultak el nekünk semmilyen részletet. Mintha csak azt is tesztelnék, hogy végig tudjuk-e csinálni ezt az egész plottyot úgy, hogy közben gőzünk sincs, mi történik.

- És miből gondoljátok, hogy tényleg rendelkeznek a gyógymóddal?

Most Thomasnak nagyon oda kellett figyelnie, hogy a hangja határozottan csengjen. Visszagondolt, hogy mit is mondott nekik a Patkányember.

- A fehér öltönyös fickó, akiről beszéltem. Ő mondta nekünk, hogy ezért kell eljutnunk a biztonságos menedékbe.

- Hm, hm - dűnnyögte Jorge. Ez a hang is igenek hangzott, de pont az ellenkezőjét jelentette. - És mégis miből gondolod, hogy minket is egy kalap alá vesznek veletek, és meggyógyítanak majd?

Thomas nem billenhetett ki a nyájas nyugalomból.

- Ezt nyilván nem tudhatom. De megér egy próbát, nem? Ha segítetek nekünk eljutni oda, lesz egy kis esélyetek. Ha megöltök minket, nulla esélyetek lesz a túlélésre. Csak egy teljesen elborult agyú Buggyant

választaná a második lehetőséget.

Jorge megint produkálta az előbbi száralmas mosolyt, aztán röviden felugatott nevetés gyanánt.

- Van valami benned, Thomas. Pár perce még ki akartam szűrni a barátod szemét, és aztán a többiekét is. De kutya legyek, ha félig nem győztél meg már most is.

Thomas vállat vont, és igyekezett továbbra is nyugalmat erőltetni az arcára.

- Engem csak az érdekel most, hogy túléljem a napot. Nem akarok mást, csak átrongyolni ezen a városon, aztán utána majd ráérek aggodalmaskodni, hogy mi vár rám. És tudod, mi van még? - Lélekben erősítette magát, hogy bátrabbnak tűnjön a valóságosnál.

Jorge kérdően felvonta a szemöldökét:

- Mi?

- Ha az, hogy kiszúrom a bökött szemgolyód, biztosítaná, hogy túléljem a mai napot, most azonnal megtennem. De nekem szükségem van rád. Mindannyiunknak szükségünk van rád. - Thomas - miután kiejtette ezeket a szavakat - elgondolkodott azon, hogy vajon tényleg meg tudná-e tenni.

Mindenesetre hatásos volt.

A Buggyant farkasszemet nézett vele egy végtelenbe nyúló pillanatig, aztán hirtelen kinyújtotta a kezét az asztal fölé.

- Úgy gondolom, tesókám, hogy épp most állapotunk meg. Több okból is.

Thomas elfogadta, és megrázta a felé nyújtott kezét. Még ha roppant nagy kő esett is le a szívéről, rengeteg energiájába került, hogy ezt ne mutassa ki.

De aztán Jorge mindent lerombolt, amit ő olyan nagy gonddal épített

TŰZPRÓBA

fel.

- De van egy feltételem. Az a méregzsák, aki letepert a földre... Minek is szólítottad, Minhónak?

- Igen? - kérdezte Thomas elvékonyodó hangon, már megint a torkában dobogó szívvel.

- Ő meghal.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

- Nem.

Thomas igyekezett megfellebbezhetetlen és a lehető leghatározottabb választ adni, ami csak tőle tellett abban a pillanatban.

- Nem? - kérdezett vissza Jorge, mint aki nem hisz a fülének. - Felajánlom nektek a lehetőséget, hogy biztonságban átjuttatlak a városon, ahol hemzsegnek a gonosz Buggyantak, akik élve fel akarnak zabálni, és te azt mondod, hogy nem? Az én icike-picike kérésecskémre? Hát mondhatom, nem vagyok túl boldog.

- Nem lenne okos dolog - magyarázta Thomas. Amúgy fogalma sem volt, hogyan tudja megőrizni a felszínen a nyugalmát, és honnan meríti a bátorságot. De az ösztönei azt súgták, hogy csakis így juthat dülőre ezzel a Buggyanttal.

Jorge megint előrehajolt, könyökét az asztalra fektetve. Ezúttal azonban nem kulcsolta össze a két kezét, hanem ökölbe szorította. Annyira, hogy megroppantak a büttykei.

- Neked igazából az az életcélod, hogy addig dühíts, míg elkezdem egyenként felválni az ereidet?

- Láttad, mit tett veled - hárított Thomas. - Tudod, hogy ehhez mekkora vakmerőség és rátermettségek kell. Ha őt megölöd, egy csomó képességet elveszítesz, aminek jó hasznát vehetjük. Ő a legjobb harcosunk, és semmitől sem fél. Lehet, hogy elgurult a gyógyszere, de szükségünk van rá.

Thomas nagyon gyakorlatiasnak akart hangzani. Pragmatikusnak. De ha Teresán kívül élt még a földön egyetlen olyan ember, akit őszintén a

barátjának nevezhetett, akkor az Minho volt. Nem bírta volna elviselni, hogy őt is elveszítse.

- De hát ez a kölyök *felbosszantott* engem - sziszegte Jorge, még mindig keményen ökölbe szorított kézzel. - Úgy bánt velem, mint egy pisis kislánnyal, az embereim szeme láttára. És ez... elfogadhatatlan.

Thomas megint vállat vont, mint akit nem érdekel különösebben ez az egész.

- Akkor találj ki valami büntetést. Érd el most te, hogy úgy nézzen ki, mint egy pisis kislány. De azzal, hogy meg ölöd, nem segítesz rajtunk. Minél több harcképes emberünk van...

Végül, *végül*, Jorge szétnyitotta az öklét. A bütykei már teljesen kifehéredtek. Nagyot fújva engedte ki a levegőt - Thomas eddig észre sem vette, hogy visszatartotta.

- Oké - jelentette ki a Buggyantak vezére. - Oké, de ennek a világon semmi köze a béna próbálkozásodhoz, hogy rábeszélj erre a hülyeségre. Azért kímélem meg az életét, mert közben meggondoltam magam valamivel kapcsolatban. Valójában két ok miatt is. Mellesleg az egyikre te magad is gondolhattál volna.

- Mire? - Thomas most már nem bánta, hogy látszik rajta, mennyire megkönnyebbült, teljesen kimerítette az erőlködés, hogy leplezze. Ráadásul Jorge túlságosan is felkeltette a kíváncsiságát.

- Az első, hogy ti igazából nem tudtok semmi érdemleges részletet erről a tesztről, vagy kísérletről, vagy akármi is ez, aminek a VESZETT alávet benneteket. Megtörténhet, hogy minél többeteknek sikerül eljutnia a biztonságos menedékbe, annál nagyobb esélyetek van megszerezni az ellenszert. Megfordult már a fejetekben, hogy ez a B csoport az ellenfeletek? Hogy ők a vetélytársaitok? Úgyhogy azt gondolom, az szolgálja leginkább az érdekeinket, ha gondoskodom arról, hogy mind a

tizenegyeteknek sikerüljön odaérnie.

Thomas bólintva vette tudomásul az első érvet, de nem szólt semmit. A legkisebb kockázatot sem akarta vállalni, hogy esetleg elúszik a kínkeservesen kiharcolt győzelem. Jorge elhitte neki a Patkányembert és a gyógyszert.

- Ez pedig már elvezet a második érvemhez - folytatta Jorge. - Na és ez az, amivel kapcsolatban meggondoltam magam.

- És mi az? - firtatta Thomas.

- Nem fogom magammal vinni az összes kinti Buggyantat. Úgy értem: *magunkkal*.

- Húú! Miért nem? Azt gondoltam, épp az a lényege a megállapodásunknak, hogy ti, srácok, segítetek nekünk átverekedni magunkat a városon.

Jorge eltökélten rázta meg a fejét, miközben hátradőlt a székében, és egy jóval kevésbé fenyegető testtartást vett fel, karba fonva a kezét.

- Nem. Ha ezt fogjuk csinálni, a lopakodás lesz az erősségünk, nem az izomerő. Amióta csak itt vagyunk ebben a pokollyukban, mindig is rejtőzködve közlekedtünk, osontunk, és azt hiszem, jóval nagyobb az esélyünk, hogy sikerüljön - és szert tegyünk élelemre és készletekre -, ha azokat a képességeinket használjuk, amik eddig is beváltak. Végigösonunk a már régóta elborult Buggyantak mellett, ahelyett hogy ott csapkodunk közöttük, mint valami önjelölt harcosok.

- Nehéz rajtad kiigazodni - jelentette ki Thomas. - Nem akarok bunkó lenni, de pont az jön le rólatok, ha rátok nézek, hogy úgy akartok kinézni, mint a harcosok. Tudod, az a sok ronda, éles holmi...

Szavait hosszúra nyúló csend követte, és Thomas már épp azon töprengett, hogy hibát követett-e el, amikor Jorge felnevetett.

- Ó, *muchacho*, szerencsés kis pofa vagy, mert bírlak téged. Azt nem

tudom, hogy miért kedvellek, de kedvellek. Különben már legalább háromszor kinyírtalak volna eddig

- Meg tudod ezt csinálni? - kérdezte Thomas.

- He?

- Ki tudsz valakit nyírni háromszor?

- Valahogy csak megoldanám.

- Akkor megpróbálok kedvesebb lenni ezentúl.

Jorge tenyerével rácsapott az asztalra, aztán felállt.

- Rendben. Akkor így szól a megállapodás: nekünk el kell vinnünk titeket, mind a tizenegy kisköcsögöt a biztonságos menedékbe. Én csak egy társamat viszem magammal. Brendának hívják, és zseni. Szükségünk van az eszére. És ha sikerül, és végül kiderül, hogy nekünk nem jár a gyógyulás, azt hiszem, nem kell ecsetelnem, milyen következményekkel fog járni.

- Ugyan már - mondta Thomas finom iróniával -, azt hittem, most már barátok vagyunk.

- Pah, mi nem barátok vagyunk, hanem társak, tesókám. Partnerek. Én leszállítalak titeket a VESZETT-hez. Te szerzel nekem ellenszert. Így szól a megállapodásunk, különben sok csúnya halál lesz.

Thomas is felállt közben, széke megcsikordult a padlón.

- Ebben megállapodtunk már, nem?

- Ja, ja, megállapodtunk. Most figyelj rám. Ne merészelj egyetlen szót se szólani kint. Lelépni a többi Buggyant mellől kicsit... trükkös lesz.

- Mi a terv?

Jorge egy percig fontolóra vette, mit tegyen, szokás szerint közben farkasszemet nézve a fiúval. Aztán válaszolt.

- Csak tartsd csukva a szád, és bízd rám a dolgot, - Elindult az ajtó felé, aztán hirtelen megtorpant és azt mondta: - Ó, és nem hinném, hogy

Minho barátunk nagyon fogja élvezni.

Miközben mentek vissza a folyosón a többiekhez, Thomas ráébredt, hogy kegyetlenül éhes. Most már nemcsak a gyomra görcsölt, hanem az egész teste, mintha a belső szervei és az izmai elkezdtek volna felfalni egymást.

- Na jó, mindenki figyeljen ide! - jelentette be Jorge, amikor újra beléptek a romos helyiségbe. - Én meg a madárcú megállapodásra jutottunk.

Madárcú? - töprengett el Thomas.

A Buggyantak még mindig vigyázban álltak, markukban szorongatták ijesztő fegyvereiket, ellenségesen méregetve a tisztársakat, akik hátukat a falnak támasztva ültek körben. A betört ablakokon és a fenti lyukakon keresztül napfény árasztotta el a helyiséget.

Jorge végül megállt középen, és lassan körbefordult, hogy mindenki jól hallja. Thomas nevetségesnek találta - mint aki túl görcsösen próbálkozik.

- Először is szereznünk kell ezeknek az embereknek valami kaját. Tudom, hogy örülségnek hangzik, hogy a nehezen megszerzett tápunkat megosszuk egy csomó idegennel, de úgy gondolom, hogy a hasznunkra lehetnek. Adjatok nekik disznóhúst és babot, úgyis hánynom kell már attól a lószartól.

Az egyik Buggyant felvihogott. Egy csontos, törpe növésű gyerek, akinek szünet nélkül ide-oda cikázott a szeme.

- Másodszor: mivel úriember vagyok, meg persze egy szent is, úgy határoztam, hogy nem ölöm meg a kisköcsögöt, aki rám támadt.

Thomas hallotta, ahogy néhány Buggyant csalódottan kiált föl, és

elgondolkodott, vajon a betegség melyik stádiumánál tartanak ezek. De az egyik lány, egy csinos, idősebb tinédzser, hosszú, meglepően ápoltságú hajjal, a szemét forgatta és úgy rázta meg a fejét, mint aki szerint tök idioták ezek a beszólások. Thomas azon kapta magát, hogy abban reménykedik, ő a Brenda nevű lány, akiről Jorge beszélt.

Jorge most Minhóra mutatott, aki - Thomas számára csöppet sem meglepő módon -, mosolygott, és integetett a tömegnek.

- Most boldog vagy, mi? - morogta Jorge. - Ezt jó tudni. Akkor jól fogadod majd a híreket.

- Milyen híreket? - kérdezett vissza Minho élesen.

Thomas Jorgéra pillantott, és megpróbálta kitalálni, vajon mit fog mondani a Buggyantak főnöke.

Jorge közömbös hangon, tényszerűen közölte:

- Miután megettünk titeket, kóbor népek, nehogy véletlenül éhhalált haljatok miattunk, meg kell kapnod a büntetésed azért, hogy rám támadtál.

- Ó, tényleg? - Ha Minho megijedt is, jól leplezte. - És mi volna az a büntetés?

Jorge mereven bámult vissza Minhóra, aztán tekintetének üressége az egész arcára kiült. Elég hátborzongató volt.

- Mindkét öklöddel ütöttél engem. Úgyhogy mindkét kezetről levágunk egy-egy ujjat.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Thomas egyáltalán nem értette, hogy a fenyegetőzés, hogy levágják Minho ujjait, miként fogja előkészíteni a terepet ahhoz, hogy lelépjenek a többi Buggyant elől. Meg aztán ostoba sem volt, hogy egyetlen rövid kis megbeszélés után megbízza Jorgében. Kezdett elhatalmasodni rajta a pánik, hogy a dolgok rosszra fordulnak, borzalmas dolgok várnak rájuk. De aztán Jorge ránézett, és Thomas valami mást pillantott meg a szemében. Valamit, amitől azonnal megnyugodott, bár a Buggyantak ott üvöltöztek és huhogtak körülötte.

Minhót viszont más fából faragták. Abban a pillanatban felállt, ahogy Jorge kimondta az ítéletet, és rá is támadt voltul megint, ha a csinos lány nem lép oda hozzá, és hűti le az álla alá szorított pengével. Ki is serkent egy csepp vére: pirosan ragyogott a betört ajtókon bezúduló nappali fényben. Még beszélni sem tudott igazán anélkül, hogy komoly ülést ne kockáztatna.

- A terv a következő - jelentette ki Jorge nagy lelki nyugalommal. - Brenda és én elkísérjük ezeket a csavargókat a rejtekhelyre, hogy zabáljanak. Aztán mindannyian találkozunk a Toronynál, mondjuk, egy óra múlva - mondta az órájára pillantva. - Legyen pont délben. Hozunk nektek is kaját.

- És miért csak te és Brenda? - tette fel a kérdést valaki. Thomas először nem tudta, ki volt a kérdező, de aztán látta, hogy egy férfi, valószínűleg a legidősebb férfi a szobában. - Mi van, ha letámadnak? Tizenegyen lesznek kettőtök ellen.

Jorge gúnyos oldalpillantást vetett rá.

- Köszö a matekleckét, Barkley. Ha majd legközelebb elfelejteném, hány lábujjam van, feltétlenül hozzád fogok fordulni, hogy megtaníts számolni. Most viszont csukd be a lefedt szádát, és vezess mindenkit a Toronyhoz. Ha ezek a kisköcsögök bármivel is próbálkoznának, Brenda kezelésbe veszi Minho uraságot, és apró darabokra szabdalja, míg én kiverem a szart is a többiekből. Alig állnak a lábukon, olyan gyengék. És most, *lelépni*.

Thomas szívéből megint nagy kő esett le. Ha levált a többiekről, akkor Jorge tényleg velük együtt fog lelépni. És akkor biztos, hogy a büntetést sem fogja végrehajtani.

A Barkley nevű férfi öreg volt, de keménynek nézett ki, felgyűrt inge alól kikandikáló karján kidagadtak a vastag erekkel behálózott izmok. Egyik kezében egy ocsmány kinézetű tört tartott, a másikban egy jókora kalapácsot.

- Rendben - mondta végül, miután hosszú ideig dacosan állta vezetőjük tekintetét. - De ha aztán tényleg rád rontanak, és átvágják a gigádat, majd szépen elleszünk nélküled, csak hogy tudd.

- Köszönöm kedves szavaid, tesó. Most pedig tűnés, különben dupla élvezetben lesz részünk a Toronynál!

Barkley felnevetett, mintha csak menteni szeretne valamicskét a méltóságából, aztán elindult ugyanazon a folyosón, amelyiken korábban Thomas járt Jorgéval. Intett a többieknek, hogy kövessék, és hamarosan minden Buggyant ott csoszogott a nyomában - Jorge meg a hosszú barna hajú, csinos lány kivételével. A lány még mindig Minho nyakán tartotta a kését. Ezek szerint csakis ő lehetett Brenda. Jó hír!

Miután a Kitöréssel fertőzöttek java része elhagyta a szobát, Jorge megkönnyebbülten nézett össze Thomasszal. Aztán finoman megrázta a fejét, mintha fennállna még a veszély, hogy a többiek meghallják. Brenda

megmozdult, leeresztette a kését, és hátralépett, szórakozottan törölgetve a nadrágjára pottyant pici vércseppet.

- Én tényleg végeztem volna veled, tudod - jegyezte meg kicsit karcos, majdnem rekedt hangon. - Csak támadj rá Jorgéra még egyszer, és elvágom a nyakadat.

Minho a hüvelykujjával törölgette a nyakán keletkezett pici sebet, aztán a vérpiros szétkent pacát tanulmányozta az ujján.

- Ez egy igazán éles kés. Ettől még jobban tetszel nekem.

Newt és Serpenyő egyszerre horkant föl.

- Úgy tűnik, nem én vagyok itt az egyetlen Buggyant - válaszolt Brenda. - Te még jobban el vagy borulva, mint én.

- Egyikünk sem őrült még - tette hozzá Jorge, odalépve a lány mellé. - De hamarosan azok leszünk. Gyerünk! El kell jutnunk a rejtekhelyre, és enni kell adnunk nektek. Mindannyian úgy néztek ki, mint valami kiéhezett zombik.

Minhónak nem nagyon tetszett az ötlet.

- Ti tényleg azt gondoljátok, hogy odaszambázok, aztán leülök veletek, pszichopatákkal, cseverészni és hagyom, hogy levágjátok a rohadt ujjaimat?

- Csak egyszer az életben fogd be - csattant fel Thomas, és közben valami más üzenetet próbált közvetíteni a tekintetével. - Menjünk enni. Nem érdekel, hogy mi történik a gyönyörű kezeddal utána.

Minho hunyorgott. Összezavarodott. De azt levette, hogy valami nem stimmel.

- Mindegy, menjünk!

Brenda váratlanul Thomas elé lépett. Arca alig pár centire állapodott meg a fiútól. Olyan sötét szeme volt, hogy mellette a szeme fehérje szinte világított.

- Te vagy a főnök?

Thomas megrázta a fejét.

- Nem, az a srác az, akit megkarcoltál a késseddel.

Brenda Minhóra nézett, aztán vissza megint Thomasra. Vigyorgott.

- Hát, elég nagy hülyeség. Tudom, hogy én vagyok az örület határán, de én téged választottalak volna meg. Te olyan vezetőtípusnak tűnsz.

- Hm, köszi. - Thomas érezte, hogy zavarba jön, aztán eszébe jutott Minho tetoválása. Rögtön utána meg az övé, mely szerint neki meg kell halnia. Kereste a szavakat, hogy elterelje a figyelmet hirtelen hangulatváltozásáról.

- Én meg, húú, téged választottalak volna Jorge helyett.

A lány előrehajolt és arcon csókolta Thomast.

- Édes vagy. Tényleg remélem, nem az lesz a vége, hogy meg kell ölnünk téged.

- Rendben. - Jorge már mindenkit a kifelé vezető betört ajtók felé terelgetett. - Elég a szerelmi vallomásokból. Brenda, egy csomó mindent meg kell beszélnünk, amint a rejtekhelyre érünk. Indulás!

Brenda le nem vette a szemét Thomasról. Ami a fiút illeti, még mindig bizsergett az egész teste, azóta, hogy a lány ajka megérintette.

- Tetszel nekem - mondta Brenda.

Thomas nyelt egyet. Az agya, mint egy üres dióhéj: semmi frappáns válasszal nem tudott szolgálni.

Brenda megnyalta a száját, rávigyorgott, aztán elfordult és elindult az ajtó felé. Közben kését becsúsztatta a nadrágja zsebébe.

- Menjünk! - üvöltötte el magát anélkül, hogy visszanézett volna.

Thomas tisztában volt vele, hogy mindegyik tisztárs őt bámulja, de egyikükkel sem akart szemkontaktust teremteni. Csak rántott egyet a pólóján, és előrement, arcán halvány mosollyal. Hamarosan követték a

többiek is. Az egész csapat elhagyta az épületet, és eltűntek az izzó nap fehér fényében, amely vadul tűzött le az utca feltört kövezetére.

Brenda ment elől, és Jorge zárta a sort. Thomas nem könnyen tudott hozzászokni az erős fényhez. Tenyerével ernyőzte a szemét, végig hunyorgott, amíg be nem húzódtak a fal mellé, ahol némi gyér árnyékra számíthattak. Körülötte az épületek és az utcák mind földöntúli fényben ragyogtak, mintha mágikus kövekből építették volna őket.

Brenda addig ment előre az imént elhagyott épület fala mentén, amíg el nem értek a hátsó részéhez. Néhány lefelé vezető lépcső tűnt el a kövezet alatt - Thomast ez emlékeztette valamire a múltjából. Talán egy föld alatti vasúthoz vezető bejárat lehetett.

A lány habozás nélkül elindult lefelé a lépcsőkön, nem is győződött meg róla, hogy követik-e. Thomas azonban észrevette, hogy a kést ismét ott tartotta a jobb kezében; szorosan markolta, és kicsit eltartotta az oldalától. Felkészült arra, hogy támadjon - vagy védekezzen - bármelyik pillanatban.

Követte őt lefelé, alig várva, hogy eltűnjön az égető nap alól - és ami még fontosabb -, hogy ételhez jusson végre. Minden egyes lépéssel egyre jobban fáj mindene, a teste táplálékot követelt. Igazából csodálkozott, hogy még egyáltalán képes mozogni. A gyengeség úgy terjedt benne, mint a méreg, vagy ahogy a rák falja fel az egészséges sejteket, és burjánzik el fájdalmasan.

Végül elnyelte őket a sötétség: hűvösen, vendégszeretően. Thomas Brenda lépéseinek hangját követte, mígnem egy kicsiny ajtónyíláshoz értek, amely narancsszínben izzott. Brenda belépett, Thomas tétovázva állt meg a küszöbön. Apró, nyirkos helyiséghez értek, mely dobozokkal

és konzervekkel volt tele, a mennyezet közepéről lelógó árva villanykörte világította be. Túl szűknek látszott ahhoz, hogy mindannyian beférjenek.

Brenda kitalálhatta, mire gondolt, mert így szólt:

- Te és a többiek üljetek le kint valamelyik fal mellett, én meg seperc alatt hozok nektek fincsi harapnivalókat.

Thomas bólintott, bár a lány nem nézett rá, aztán visszabotorkált a folyosóra. Lerogyott az egyik fal mellett, kissé távolabb a többi tisztártól, feljebb a sötétbe vesző folyosón. Biztosan tudta, hogy addig nem áll fel onnan, amíg nem eszik valamit.

A „fincsi harapnivalók” végül is konzervbabban és valamilyen kolbászfélében öltöttek testet, legalábbis Brenda ezt állította, a címkén ugyanis spanyol volt a felirat. Hidegen falták fel, de Thomas úgy érezte, ez eddigi élete legfenségesebb lakomája, amit minden ízében megpróbált kiélvezni. Azt már mindannyian tudták korábbi tapasztalataikból, hogy nem bölcs dolog hirtelen teletömni magukat ilyen hosszas koplalás után, de Thomas most nem törődött ezzel. Ha esetleg kihányná, majd kezdi előlről a falatozást, úgyis élvezi.

Miután Brenda kiosztotta az ételt a kiéhezett tisztársaknak, odament Thomashoz, és leült mellé. A kis helyiségből sugárzó szelíd ragyogás megvilágította sötét frufrujának vékony szálait. Letett maga mellé néhány konzervekkel telepakolt hátizsákot is.

- Az egyik a tied - mondta.

- Köszí. - Thomas gyorsan lapátolta magába az ételt, máris felhabzsolta a felét. Lejjebb a folyosón senki sem beszélgetett, csak szörcsögés, nyelés és cuppogás hallatszott.

- Ízlik? - kérdezte Brenda, beletúrva saját ételébe.

- Kérlek szépen, én képes lennék lelökni a saját anyámat a lépcsőn, csak hogy ehessek még ebből a cuccból. Már ha *van* még anyám. Bár

nem akarta, újra betolakodott az agyába az álombeli jelenet, amelyben egy villanásra láthatta őt. De mindent megtett, hogy elfeledje, mert túlságosan lehangoló gondolatai támadtak tőle.

- Beteg leszel, ha ennyire gyorsan falsz - figyelmeztette Brenda, visszarántva az álmok világából a valóságba. Thomas elnézte, ahogy ott ült a lány mellette: jobb térdét nekipréselte az ő lábszárának. Hirtelen az a nevetséges gondolata támadt, hogy Brenda szándékosan nyomja hozzá a lábát. - Csak négy-ötfféléből választhatunk.

Thomas koncentrált, hogy megtisztítsa agyát a múltbeli gondolatoktól.

- Honnan szerzitek a kaját? És mennyi van még?

- Mielőtt ezt a területet felperzselték volna a napkitörések, a városban több élelmiszergyártó üzem is működött. És volt egy csomó raktár is, ahol a készleteket felhalmozták. Néha azt gondolom, hogy ezért küld ide Buggyantakat a VESZETT. Legalább azzal áltathatják magukat, hogy nem hagynak éhen halni, míg apránként megbolondulunk és elkezdjük irtani egymást.

Thomas közben lejutott a konzerv aljára: kanálával kikotorta még az utolsó csepp szószot is, majd tisztára nyalta a kanalat.

- Ha van bőven kaja, miért csak pár étel közül lehet választani? - Hirtelen átsuhant rajta a gondolat, hogy talán túl gyorsan megbíztak a lányban, ki tudja, talán megmérgezte őket. De Brenda ugyanazt ette, amit ő, úgyhogy valószínűleg kicsit túlreagálta a dolgokat.

Brenda hüvelyujjával a plafon felé mutatott.

- Csak a legközelebbi raktárakat kutattuk át. Olyan cégekét, amelyek specializálódtak bizonyosfajta kajákra. Én *meg tudnám öl*ni az anyádat valami friss kerti zöldségért. Egy szép salátáért.

- Feltételezem, hogy az anyukámnak nem sok esélye lenne, ha valaha is közénk meg egy sarki fűszeres közé állna.

- Gondolom, nem.

Brenda arcának nagy része sötétben volt, de Thomas még így is látta, hogy mosolygott. Rájött, hogy kedveli ezt a lányt. Nemrég vett egy kis vért a legjobb barátjától, ennek ellenére mégis kedveli. Vagy inkább, kis részben, épp emiatt?

- Vannak még a világon sarki fűszeresek? - kérdezte a fiú. - Úgy értem, milyen most odakint, ez után az egész kitöréses dolog után? Baromi forró, és örültek rohangálnak benne föl s alá?

- Nem. Vagyis fogalmam sincs. A napkitörések rengeteg emberrel végeztek, mielőtt azok el tudtak volna menekülni északra vagy délre. Az én családom Észak-Kanadában élt. A szüleim az elsők között mentek a kormányzövetségek által felállított táborok egyikébe. Azok az emberek hozták aztán létre később a VESZETT-et.

Thomas tátott szájjal bámult rá egy ideig. Brenda pár mondatban többet árult el neki a világ állásáról, mint bárki azóta, hogy törölték a memóriáját.

- Várj... várj egy pillanatig - mondta. - Nekem ezt hallanom kell. Nem kezdenéd előlről?

Brenda megvonta a vállát.

- Nincs sok mesélnivaló. Jó rég történt. A napkitörések teljesen váratlanul jöttek, nem lehetett előre megjósolni őket, és mire a tudósok bárkit is figyelmeztetni tudtak volna, már túl késő volt. Eltörölték a bolygó lakosságának nagyjából a felét. Minden és mindenki elpusztult az Egyenlítő környéki területeken. És megváltoztatták a klímát mindenhol másutt. A túlélők összegyűltek, egyes kormányzatok egyesítették erőiket. Nem sokkal később felfedezték, hogy valamelyik járványellenőrző-ponton elszabadult egy undok vírus. Már a kezdet kezdetén a Kitörés nevet adták neki.

- Jézus ereje - mormogta Thomas. A folyosón lejjebb ücsörgő-faló tisztársakra nézett, és azon morfondírozott magában, vajon hallottak-e bármit is ebből. De úgy tűnt, egyik sem figyelt, mindannyian elmerültek az evés élvezetében, Különben is valószínűleg túl messze ültek tőlük. - Mikor...

A lány csendre intette, felemelve az egyik kezét.

- Várj! Valami nincs rendben. Azt hiszem, látogatóink érkeztek.

Thomas nem hallott semmit, és a többi tisztárs sem figyelt lel semmire a jelek szerint. De Jorge máris ott termett Brenda mellett, és súgott valamit a fülébe. A lány épp fel akart állni, amikor egy robbanás dübörgött végig a folyosón - a lépcsők felől jött, ahol lejöttek a rejtékhelyhez. Szörnyűségesen hangos robaj volt, az összedőlő, darabjaira eső építmény zaja: a széttörő cement ropogása, szakadó fémek csikorgása. Hatalmas porfelhő közeledett feléjük a folyosón, magába szippantva az élelmiszerraktárukból kisugárzó fényt.

Thomas ülve maradt, és a félelemtől ledermedve bámult bele a poros homályba. Csak annyit látott, hogy Minho, Newt és a többiek visszarohtak az elpusztított lépcsők irányába, majd hirtelen eltűntek egy elágazásban, amelyre korábban nem figyelt fel. Brenda megragadta a pólójánál fogva, és talpra rántotta.

- Fuss! - sikította, és elkezdte maga után vonszolni, el a robbanás helyszínétől és mélyebben a föld alá.

Thomas végre magához tért kábulatából, és a keze felé csapott, de Brenda nem engedte el.

- Nem! - kiáltotta Thomas. - Követnünk kell a bará...

Mielőtt azonban befejezhette volna, a tető egy nagy darabja recsegve szakadt a lábuk elé: a betonelemek mennydörgésszerű robajjal zuhantak egymásra, eltorlaszolva az utat arrafelé, amerre a barátait látta

TŰZPRÓBA

elrohanni. Aztán hallotta, hogy újabb darabok válnak le fölötte, és akkor rádöbbent, hogy nincs más választása, mint Brendával menni. És ideje sincs már. Vonakodva bár, de elrohant Brendával, aki még mindig szorongatta a pólóját, miközben belefúrták magukat a sötétségbe.

HARMINCADIK FEJEZET

Thomas nem is vette észre, hogy milyen vadul kalapál a szíve, mint ahogy arra sem volt ideje, hogy elmélkedjen, mi okozhatta a robbanást. Semmi egyébire nem tudott gondolni, mint a társaira, akiket most elválasztottak tőle. Vakon rohant Brenda után, arra kényszerült, hogy teljesen rábízsa az életét a lányra.

- Erre! - kiáltotta Brenda. - Bevettek egy éles kanyart jobbra; majdnem elbotlott és elesett, de Brenda nem hagyta. Amikor sikerült megfelelő tempót felvennie, a lány elengedte a pólóját. - Maradj szorosan mellettem.

Ahogy ezen az új útvonalon haladtak, a pusztítás zajai egyre tompábban hallatszottak. Thomason megint kezdett elhatalmasodni a pánik.

- Mi lesz a barátaimmal? Mi van, ha...?

- Csak haladjunk tovább! Mindenkinek biztonságosabb egyébként, ha szétválunk.

A levegő egyre hűvösebbé vált, a sötét egyre áthatolhatatlanabbá, ahogy mind beljebb haladtak a hosszú folyosón. Thomas érezte, ahogy apránként visszanyeri az erejét, és a lélegzése is újra szabályossá vált. Mögöttük már alig lehetett hallani a lármát. Bár aggódott a tisztársak miatt, az ösztönei mégis azt súgták, hogy jó helyen van Brenda mellett, és hogy a barátai képesek lesznek megvédeni magukat, ha kijutnak innen. De mi van akkor, ha valamelyiküket elkapta az, aki a robbanásért felelős? Vagy ha megölte? Ki támadta meg őket? Az aggodalom összeszorította a szívét, miközben rohantak tovább.

Brenda még három elágazásnál kanyarodott be. Thomas el nem tudta képzelni, hogyan tudhatja, merre tart. Már majdnem rákérdezett, amikor a lány megállt, és megragadta a mellkasánál, hogy ne menjen tovább.

- Te hallasz valamit? - kérdezte két zihálás között.

Thomas figyelmesen fülelt, de nem hallott semmit saját lélegzetvételükön kívül. Mindent a csend és a sötétség uralt körülöttük.

- Nem - mondta. - Hol vagyunk?

- Alagutak és titkos átjárók egész hálózata van itt a föld alatt, amely összeköti az épületeket a városnak ezen a részén, vagy talán az egész városban... eddig még nem jártunk ennek utána. Az a neve, hogy Alant.

Thomas nem látta a lány arcát, de elég közel állt hozzá, hogy érezze leheletét. Nem volt rossz a lehelete, annak ellenére, hogy milyen körülmények között élt. Sőt semmilyen szaga sem volt a leheletének, ami egész kellemesen hatott.

- Az Alant? - ismételte meg. - Jó hülyén hangzik.

- Hát, nem én adtam neki ezt a nevet.

- Mennyit tártatok fel belőle? - Nem nagyon lelkesítette a gondolat, hogy ott rohangálnak a föld alatt anélkül, hogy tudnák, mire számíthatnak.

- Nem sokat. Rendszerint Buggyantakba botlunk. Olyan rosszfajtákba. Akik már elborult stádiumban vannak.

Ennek hallatán Thomas körbefordult és a sötétséget vizslatta, maga sem tudta, mi után kutatva. Egész testében megfeszült a félelemtől: mintha jéghideg vízbe ugrott volna, úgy borzongott.

- És... mi biztonságban vagyunk itt? Mi volt az a robbanás? Vissza kell mennünk, megkeresni a barátaimat.

- És mi a helyzet Jorgéval?

- Hogy?

- Nem kéne őt is megkeresnünk?

Thomas nem akarta megbántani.

- Ja, Jorgét, a barátaimat, az összes bököttet. Nem hagyhatjuk őket magukra.

- Mi az a bökött?

- Nem érdekes. Csak... mit gondolsz, mi volt ez az egész?

Brenda felsóhajtott és közelebb lépett hozzá, hozzátapasztva mellkasát a fiúéhoz. Thomas érezte, ahogy az ajka finoman borzolja a fülcimpáját, miközben a fülébe suttogott.

- Azt akarom, hogy megígérj nekem valamit - súgta a lány alig hallhatóan, gyöngéden.

Thomas egész testében beleborzongott.

- Hm... mit?

Brenda nem húzódott hátra, továbbra is a fülébe suttogva beszélt.

- Mindegy, mi történik, még akkor is, ha magunkban kell továbbmennünk, vissza fogsz vinni engem. El fogsz vinni a VESZETT-hez, hogy meggyógyítsanak, ahogy Jorgénak megígérted. A raktárban elmondta nekem. Nem ülhetek itt, míg lassan megőrülök. Nem bírom ki. Akkor már inkább a halál

Megragadta Thomas kezét, és két tenyere közé szorította. Aztán fejét a fiú vállára hajtotta, arcát belefészkelve nyakai hajlatába. Ahhoz, hogy ezt tegye, lábujjhegyre kellett állnia. Valahányszor Brenda lélegzetet vett, Thomas testén egy újabb bizsergéshullám futott végig.

Thomas élvezte a lány közelségét, de bizarrnak találta, és valahogy váratlannak. Aztán a bűntudat is rátört Teresa miatt. Ez az egész olyan hülye helyzet volt. Itt áll egy brutális és kegyetlen küldetés közepén, melynek célja sikeresen átjutni egy felperzselt, halott földön, az élete veszélyben, a barátai talán már meg is haltak. Akár még az is lehet,

hogy Teresa is halott. Ebben a helyzetben az a tény, hogy itt ül a sötétben, összebújva egy idegen lánnyal, a lehető legabszurdabb dolognak tűnt, amire csak gondolni tudott.

- Hé - kiáltott rá, és kiszabadította kezét a lány tenyerének fogságából, majd eltolta őt magától. - Nem gondolod, hogy ki kéne találnunk valamit?

- De még mindig nem ígérted meg.

Thomas legszívesebben ordított volna, annyira idegesítette, hogy milyen furcsán viselkedik a lány.

- Jól van, megígérem. Jorge elmondott neked mindent?

- Gondolom, nagyjából igen. Bár magamtól is kitaláltam abban a másodpercben, amikor előállt azzal az ötlettel, hogy a csoportunk többi része nélkülünk menjen a Toronyhoz.

- Mit találtál ki?

- Hogy segíteni fogunk nektek átjutni a városon, cserébe azért, hogy visszavezettek bennünket a civilizációba.

A lány szavai nyomán újabb aggodalmak vertek gyökeret Thomasban.

- Ha te ilyen hamar átláttál a szitán, nem gondolod, hogy mások is rájöttek erre a barátaid közül?

- Pontosan.

- Mit értesz azon, hogy *pontosan*? Úgy hangzik, mintha kitaláltál volna valamit.

Brenda kinyújtotta a kezét, és Thomas mellkasára helyezte.

- Azt hiszem, ez történt. Először azt gondoltam, hogy egy csoportnyi régóta elborult Buggyant tette, de mivel senki sem vett minket üldözőbe, azt hiszem, Barkley lehetett pár haverjával. Összehozták ezt a robbanást az Alant bejáratánál. Meg akartak ölni minket. Nagyon jól tudják, hogy bőséggel van kaja más helyeken is, és egyéb utakon is le lehet még jutni ide a föld alá.

Thomas továbbra sem értette, miért olyan kis bújós a lány.

- Ennek végképp semmi értelme. Megölni minket, miért? Hát nem váltunk volna nekik is a hasznukra? Nem akartak volna velünk jönni?

- Nem, nem, nem. Barkley és a többiek boldogok itt. Azt hiszem, ők egy kicsit előrébb tartanak már a fertőzöttségben, mint mi, és kezdik elveszíteni a józan ítélőképességüket. Szerintem még csak eszébe sem jutott az, amit mondtál. Fogadni mernék, arra jutottak, hogy mi itt mindannyian szövetkeztünk ellenük, hogy... végezzünk velük. Hogy itt lent főztük ki a tervünket ellenük.

Thomas elengedte a lányt, és fejét töprengve a falnak döntötte. De Brenda megint odanyomakodott hozzá, és átölelte a derekát.

- Ó... Brenda? - Valami nagyon nem volt rendben ezzel a lánnyal.

- Igen? - duruzsolta a mellkasába fúrt fejjel.

- Te mit csinálsz?

- Hogy érted ezt?

- Nem gondolod, hogy kicsit furán viselkedsz?

Brenda felnevetett. Thomast ez is annyira váratlanul érte, hogy egy másodpercig arra gondolt, a lány megadta magát a Kitörésnek, és egyértelműen Buggyantté vált. A lány elhúzódott tőle, még mindig kuncogva.

- Mi van? - kérdezte.

- Semmi - felelte Brenda kisiskolás vihogással. - Csak gondolom, különböző helyekről jöttünk, ennyi. Sajnálom.

- Ezzel mit akarsz mondani? - Thomas hirtelen azon kapta magát, hogy arra vágyik, a lány újra ölelje meg.

- Ne aggódj emiatt - mondta Brenda, és végre már nem nevetgélt rajta.

- Sajnálom, hogy ennyire őszinte voltam. Csak tudod... ez teljesen természetes arrafelé, ahonnan én jöttem.

- Nem... rendben van. Én... én úgy értem, jól van. Jól vagyok. Nekem jó. - Örült, hogy a lány nem láthatja az arcát, mivel annyira vörös lehetett, hogy biztos előlről kezdené a vihogást.

Azután megint Teresára gondolt. Minhóra meg a többiekre. Össze kell szednie magát, és ideje kézbe venni a dolgokat. Most.

- Figyelj, te mondtad - vágott bele, és megpróbált minél több magabiztosságot vinni a hangjába -, hogy nem vett üldözőbe senki. Vissza kell mennünk.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Brenda némi gyanakvással a hangjában.

Thomasnak nem állt szándékában folytatni ezt a társalgást.

- Ha nem jössz vissza velem, nem gáz. De én megyek. - Neki támaszkodott a falnak, megfordult, aztán elindult abba az irányba, ahonnan jöttek.

- Várj! - kiáltott utána Brenda. Miután utolérte, megragadta a fiú kezét, ujjai közé fűzte az ujjait, és úgy sétáltak tovább, kéz a kézben, mint valami összeszokott szerelmespár - Sajnálom. Tényleg. Csak... Csak azt gondoltam, tényleg könnyebb lenne átjutni, ha kevesebben vagyunk. Amúgy meg nem vagyok valami nagy barátságban egyik Buggyanttal sem ezek közül. Mindenesetre nem úgy vagyok velük, mint te meg a... tisztársaid.

Használta volna ezt a szót a lány előtt? Nem emlékezett. De ettől még akárki elkottyinthatta.

- Én tényleg azt gondolom, hogy minél többen el kell jussunk a biztonságos menedékbe. Még ha túl is jutunk majd a városon, ki tudja, mi vár ránk utána? Talán igenis fontos lesz majd akkor, hogy minél többen legyünk.

Thomas belegondolt, miket mondott az imént. Valóban csak azért

akarja, hogy minél többen gyűljenek össze a végén, mert akkor jobb az esélyeik, hogy biztonságban legyenek? Valóban ilyen rideg és számító?

- Rendben - felelte a lány. Valami megváltozott benne. Immár nem tűnt annyira magabiztosnak, és kevésbé akart irányítani.

Thomas elengedte Brenda kezét, köhintett a tenyerébe párszor, mintegy magyarázatképpen, aztán amikor befejezte, nem nyújtotta oda neki megint a kezét. A következő percekben nem szóltak egymáshoz. Thomas Brenda nyomában haladt, látni nem látta ugyan, de érezte őt. Még pár kanyar, és egyszer csak fény tűnt fel valahol előttük. Ahogy közeledtek hozzá, egyre ragyogóbbá vált.

Mint kiderült, napfény volt, ami a lyukas tetőn sütött be az épületbe. A lépcsőkhöz vezető utat masszív kődarabok, megcsavarodott acélhuzalok, törött csövek torlaszolták el - és kockázatosnak tűnt felmászni a törmelékhalomra. Mindent belepett a finom, permetező por, amitől a napsugarak vastag, élő karoknak tetszettek, a porszemek pedig táncoló szúnyogoknak. A levegő telítődött a lehullott vakolat szagával és valami égett bűzzel.

Az élelmiszerraktárként használt kis kamrától is el voltak most már zárva, szerencsére Brenda megtalált két étellel megrakott hátizsákot, amiket még ő készített össze, és hozott ki az imént.

- Nem úgy néz ki, mintha valaki lenne itt - jegyezte meg a lány. - Nem jöttek vissza. Még az is lehet, hogy Jorge és a barátaid valahogy kijutottak.

Thomas maga sem tudta, miben reménykedett, mit fog találni, ámde nyilvánvalóan legalább egy jó hírt elkönnyvelhetett:

- Nincsenek holttestek, ugye? Senki sem halt meg a robbanásban?

Brenda megvonta a vállát.

- Végül is a Buggyantak elvonszolhatták a holttesteket. De kétlem, hiszen mi értelme lett volna?

Thomas bólintott, megerősítve a lány megállapítását. Ám fogalma sem volt, merre tovább.

Menjenek tovább az alagutak labirintusában, kutassák át az egész Alantot a tisztársak után? Vagy menjenek ki az utcára, és ott keressék őket? Vagy menjenek vissza az épületbe, ahol Barkley és a többi Buggyant lapult? Egyik ötlet borzasztóbbnak tűnt, mint a másik. Thomas körülnézett, mintha abban reménykedne, hogy a megoldás valamilyen varázslatos módon megmutatja magát.

- Át kell mennünk az Alanton - jelentette ki Brenda egy hosszú pillanat elteltével; valószínűleg ő is éppúgy mérlegelte a választási lehetőségeiket, mint Thomas. - Ha a többiek felmentek, akkor mostanra már rég elmentek onnan. Ráadásul felhívják magukra a figyelmet, elterelve rólunk, ami csak jó nekünk.

- És ha itt vannak lent, akkor megtaláljuk őket, ugye? - kérdezte Thomas. - Ezek az alagutak végül valahol összefutnak, nem?

- De. Akár így, akár úgy, azt tudom, hogy Jorge átviszi őket a város másik felébe, a hegyek felé. Nekünk csak úgy kell intézni, hogy találkozzunk velük ott, aztán indulhatunk tovább.

Thomas töprengve nézett Brendára. Vagy talán csak színlelte a gondolkodást, hisz voltaképpen nemigen volt más választása, mint vele maradni. Valószínűleg ő volt a legjobb - ha nem az egyetlen - esélye arra, hogy ne úgy folytatódjon a története, hogy szörnyű halált hal valami régóta elborult Buggyant kezétől. Mi *mást* tehetett volna?

- Oké - mondta. - Induljunk.

A lány mosolygott. Édes mosolya kiragyogott maszatos arcából, és Thomas váratlanul visszasírta magában azt a pillanatot, amikor

hozzábújt a sötétben. Amilyen gyorsan jött ez a vágy, olyan gyorsan el is múlt. Brenda átnyújtotta az egyik hátizsákot, majd a sajátjából előhúzott egy zseblámpát, és bekapcsolta. A fénysugár hol itt, hol ott tűnt föl, bevilágítva a porfelhőbe, míg végül megállapodott a hosszú alagút túlsó felén, amit már kétszer is bejártak ma.

- Menjünk? - kérdezte Brenda.

- Menjünk - mormogta Thomas. Még mindig rosszul érezte magát a barátai miatt, és nem volt egészen biztos benne, hogy helyesen cselekszik, amikor a lánnyal tart.

Ám amikor Brenda elindult, követte.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Az Alant nyirkos, ocsmány egy hely volt. Thomas most már inkább örült volna a jótékony sötétségnek, mint hogy ezt az undorító látványt nézze. Egyhangú szürke falak és padló, festett beton, itt-ott szivárgó vízfolyások. Öt-tíz lépésenként elhagytak egy-egy ajtót, a legtöbbjük zárva volt. Vastag por borította a plafonon végighúzódnó, régóta megfeketedett lámpákat, amelyeknek legalább a fele törötten lógott: éles üvegszilánkok meredeztek a rozsdás lyukakból.

Egészében véve a hely egy kísértetjárta temető hangulatát árasztotta. Az Alant éppúgy megfelelt a megnevezésére, mint bármely más szó. Thomas azon törte a fejét, vajon milyen célt szolgált ez a föld alatti építmény. Irodák, melyekben ki tudja, milyen tevékenységek zajlottak, meg közlekedőfolyosók? Épületek közötti átjárók esős időre? Vészkijáratok? *Menekülési* útvonalak különösen erős napkitörések, illetve őrültek támadása esetére?

Nem beszéltek sokat, amint alagútról alagútra haladtak, néha balra fordultak a keresztezésekénél és az elágazásoknál, néha pedig jobbra. Thomas szervezete gyorsan elfogyasztotta azt az energiát, amit az iménti lakomából nyert, és miután érzése szerint jó pár órát gyalogoltak már, végül sikerült meggyőznie Brendát, hogy álljanak meg újra enni.

- Feltételezem, tudod hova megyünk - fordult a lányhoz, amikor újra elindultak. Neki minden folyosó teljesen egyformának tűnt, sötét és nyomasztóan egyhangú. Poros, ahol épp nem volt nyirkos. Az alagutakban néma csend honolt, leszámítva a falakból szivárgó távoli vízcseppek zaját és ruháik susogását - és persze lépteik dübögését a

betonon.

Brenda hirtelen megtorpant, megpördült, és a zseblámpával alulról megvilágította az arcát:

- Bú! - suttogta.

Thomas ijedtében szökkent egyet, aztán félretolta a lányt.

- Hagyd abba ezt a baromságot! - kiabálta. Totál idiótának érezte magát, a szíve majdnem felrobbant a félelemtől. - Úgy nézel ki, mint egy...

Brenda leengedte a zseblámpát, de a szemét le nem vette volna Thomasról.

- Mint egy mi?

- Semmi.

- Mint egy Buggyant?

A szó belehasított Thomas szívébe. Nem akart így gondolni Brendára.

- Hát... igen - mormolta. - Sajnálom.

A lány elfordult, és ment tovább, előreszegezett zseblámpával.

- Én *tényleg* egy Buggyant vagyok, Thomas. Elkaptam a Kitörést. Buggyant vagyok. És te is az vagy.

Thomasnak csak futólépésben sikerült utolérnie.

- Igen, de te még nem vagy Elborult. Ahogy... én sem, ugye? Megkapjuk azt az ellenszert, még mielőtt teljesen bekattannánk. - A Patkányember remélhetőleg igazat mondott.

- Alig várom már. És igen, tudom, merre megyünk, köszi, hogy figyelsz.

Mentek tovább előre, bekanyarodtak, amikor kellett, rótták a hosszú alagutakat. A nem túl gyors, de folyamatos mozgás elterelte Brendáról Thomas gondolatait, és sokkal jobban érezte magát, mint az elmúlt napokban bármikor. Teljesen belemerült az elmélkedésbe, és elengedte

magát.

Félig kábulatban visszagondolt az Útvesztőre, felidézte homályos emlékeit, és persze Teresát. Mindenekelőtt Teresa körül forogtak a gondolatai.

Végül egy tágas terembe értek, amelynek több kijárata is nyílt balra és jobbra forduló elágazásokkal - jóval többel, mint amennyit eddigi útjuk során látott. Mintha valami találkozási pont lenne, ahol minden föld alatti alagút összefut.

- Ez a város központja, vagy mi? - kérdezte Thomas.

Brenda megállt pihenni. Leült a földre, hátát nekivetette a falnak. Thomas követte a példáját.

- Többé-kevésbé az - felelte Brenda. - Látod, már félúton vagyunk a város másik széle felé.

Thomas örült, hogy már nincs olyan sok hátra. De rossz érzése támadt, amikor a többiekre gondolt. Minho, Newt, a többi tisztárs. Vajon hol vannak? Igazi vacadéknak érezte magát, hogy nem kereste őket, nem járt utána, vajon nem kerültek-e bajba. Tényleg lehetséges, hogy már biztonságban kijutottak a városból?

Egy hangos pukkanás zökkenetette ki az elmélkedésből. Mintha egy szétrobbanó villanykörte hangját hallotta volna. Brenda ebben a pillanatban bevilágította a hátuk mögötti folyosót, amerről jöttek. Nem látott semmit, csak az árnyékba vesző folyosót, és egy-két csúnya, sötét csíkot, ahol a víz folyt le a mennyezetről.

- Mi volt ez? - suttogta Thomas.

- Megpattant egy régi izzó, gondolom. - Brenda hangja teljesen nyugodtan csengett. Letette a földre az elemlámpát, így a fény a szemközti falat világította meg.

- Miért törne el magától egy régi villanykörte?

- Nem tudom. Talán egy patkány?

- Egyetlen patkányt sem láttam eddig. Ráadásul, mióta sétálnak patkányok a plafonon?

A lány csúfokodva nézett rá, mikor megjegyezte:

- Igazad van. Ezek szerint egy *repülő* patkánynak kellett lennie. Jobb, ha eltűnünk innen.

Thomas akarata ellenére idegesen felnevetett.

- Nagyon vicces.

Egy újabb pukkanás hallatszott. Ezúttal földre hulló üveg csörömpölése követte. A hátuk mögül érkezett a zaj, Thomas ebben egészen biztos volt. Valaki követhette őket, de nem a tisztársak. Olyanok lehettek, akik azt akarták, hogy beparázzanak. Akik élvezik, hogy rémisztgetik őket.

Ezúttal még Brenda sem tudta teljesen megőrizni a hidegvérét. Egymásra pillantottak, és a lány szeme megtelt aggodalommal.

- Állj föl - suttogta.

Mindketten felálltak, és visszazárták a hátizsákjukat. Brenda még egyszer végigpásztázta a hátuk mögötti sötét folyosórészt. Semmi.

- Ne ellenőrizzük? - kérdezte a lány halkán. Noha suttogott, az alagút csendjében nagyon hangosnak hangzott. Ha valaki esetleg ott volt a közelben, minden szót hallhatott.

- Ellenőrizzük? - Thomas azt gondolta magában, hogy ez a legrosszabb ötlet, amit az utóbbi időben hallott. - Nem, nem, ki kell jutnunk innen, pont úgy, ahogy mondtad.

- Micsodaaa? Te simán hagynád, hogy bárki követ is minket, továbbra is itt ólálkodjon a nyomunkban? Hogy esetleg begyűjtse a haverjait, aztán egyszer csak lesből ránk támadjanak? Jobb, ha most vesszük kézbe a dolgokat.

Thomas megfogta Brenda lámpát tartó kezét, és a fényt a földre irányította. Aztán odahajolt a lány füléhez, halkán suttogva:

- Ez csapda lehet. Nem volt semmi üveg a földön visszafelé jövet, úgyhogy valószínűleg valamelyik régi mennyezeti lámpát törték el. Miért lenne bárki ilyen? Valaki nagyon azt akarja, hogy visszamenjünk.

A lány végiggondolta Thomas felvetését.

- Viszont ha van elég emberük, hogy megtámadjanak minket, minek vesződnének ilyen csalikkal? Ez ostobaság. Miért ne jönnének egyszerűen ide elintézni minket?

Thomas is fontolóra vette Brenda véleményét. Igazat is adott neki.

- Viszont az még nagyobb ostobaság, hogy csak ülünk itt és jártatjuk a szánkat naphosszat. Mit fogunk csinálni?

- Akkor csak... - Brenda beszéd közben elkezdte lassan felemelni a zseblámpát, de már nem fejezte be a mondatot. Tágra nyílt szemébe rémület költözött.

Thomas megfordult, hogy lássa, mitől ijedt meg.

Egy férfi állt ott, épp az elemlámpa fénykörének szélénél.

Úgy nézett ki, mint egy jelenés - volt valami valószerűtlen a külsejében. Kicsit jobbra dőlve állt, bal lábfeje és lába enyhén rángatózott, mintha tikkelve. Bal karja is meg-megrándult, kezét pedig váltakozva hol ökölbe szorította, hol kinyitotta. Sötét öltönye valamikor csinos darab lehetett, de most mocskosan és szakadtan lógott rajta. Nadrágja mindkét térdén nedves folt ütközött ki, víztől vagy valami szennyesebb folyadéktól

Thomas egyetlen pillantással felmérte az idegent. A fejét találta a legfigyelemreméltóbbnak. Thomas megigézve bámulta, képtelen volt levenni róla a szemét. Úgy festett, mint akit megskalpoltak, koponyáját véres, nyers sebek borították. Arca fénytelen és nedves, az is hegekkel

és undorító kelésekkel tele. Az egyik szemgödre üresen tátongott, csak valami nyúlós, vörös massa látszott benne. Az orra is hiányzott. Nyomokban láthatóvá vált az orrürege rettenetesen szétroncsolódott bőre alatt.

És a szája! Ajka felhúzódott, amitől állandóan vicsorgott, ragyogó fehér, szorosan összezárt fogsort tárva a világ elé. Ép szeme gonoszul ragyogott, ahogy pillantása ide-oda röpködött Brenda és Thomas között.

Aztán a férfi mondott valamit nyálas és bugyborékoló hangon, amitől Thomast kirázta a hideg. Csak pár szót, de az annyira abszurd volt, és nem odailő, hogy az egész jelenséget még ijesztőbbé tette.

- Rose elvitte magával az orrom. Ez gáz!

HARMINCKETTIK FEJEZET

Thomas mellkasából egy kis kiáltás tört fel - legalábbis érezte belül, de abban már nem volt biztos, hogy tényleg hallani is lehetett, vagy csak képzelte. Brenda némán állt mellette - talán kővé dermedve -, elemlámpáját még mindig a visszataszító idegenre szegezve.

A férfi tett feléjük egy nehézkes lépést, közben a jó kezével hadonászni kellett, hogy egyensúlyban legyen a jó lábával.

- Rose elvitte magával az orrom. Ez gáz! - ismételte meg, miközben undorítóan szörcsögött egy nyálbuborék a torkában. - Pedig rohadtul ki kéne fújnom. Szívás!

Thomas visszatartotta a lélegzetét; Brendára várt, hogy megtegye az első lépést.

- Leesett? - kérdezte a férfi, vicsorgását megpróbálva vigyorra alakítani - nem túl nagy sikerrel. Úgy nézett ki, mint egy ragadozó, mielőtt lecsapna a prédájára. - Pedig rohadtul ki kéne fújnom. Az orrom. De Rose elvitte. Ez gáz! Szívás! - Felnevetett, valami fröcsögő kuncogással, amelynek hallatán Thomas komolyan aggódni kezdett, hogy többé az életben nem fog tudni nyugodtan aludni.

- Igen, vágom - mondta Brenda. - Rém vicces.

Thomas mozgást érzékelt a szeme sarkából. Brenda lopva éppen előhúzott egy konzervet a hátizsákjából, és most a jobb kezében tartotta. Mielőtt Thomas átgondolhatta volna, hogy ez jó ötlet-e, vagy meg kéne állítania, Brenda hátrahúzta a kezét, majd lendületből a Buggyant felé hajította a konzervet. Thomas nézte, ahogy belerepül egyenesen a férfi arcába.

Az idegen sikoltott egyet, amitől Thomasban majdnem megállt az ütő.

Aztán megjelentek mások is. Ketten. Majd hárman. Még négyen. Férfiak és nők. Elővánszorogtak a sötétség rejtekéből, és odaálltak az első Buggyant mögé. Mind ugyanabban az elborult állapotban. Ugyanolyan förtelmesen néztek ki, felemésztette őket a Kitörés. Csupa dühöngő őrült, tetőtől talpig sérülésekkel borítva. Thomas észrevette, hogy mindnek hiányzik az orra.

- Nem fáj annyira - mondta a fő Buggyant. - Szép orrod van. Nagyon szeretnék újra egy orrot. - Abbahagyta a vicsorgást annyi ideig, hogy megnyalhatta az ajkát. A nyelve hátborzongató, csupa heg rózsaszín húsdarabként bukkant elő, úgy nézett ki, mintha folyton rágcsálta volna, mikor unatkozott. - Csakúgy, mint a barátaim.

A rémület úgy szökött föl Thomasban, mint egy mérgező gáz a gyomra mélyéről. Most már tudta, hogy mit művel a Kitörés az emberekkel.

Látott már ugyan egyszer ilyet a fiúháló ablakain keresztül, de most személyesebbé vált az élmény. Itt botladoztak előtte, és nem állt köztük semmilyen rács, ami visszatarthatná őket. A Buggyantak arca primitív és állatias volt. A vezetőjük tett még egy tántorgó lépést feléjük, majd egy újabbat.

Eljött az idő, hogy lelépjenek.

Brenda nem mondott semmit. Nem volt szükség rá. Miután egy újabb konzervet vett elő és hajtott a Buggyantak felé, mindketten megfordultak, és rohanni kezdtek visszafelé. Üldözőik elmebeteg visítása úgy szállt utánuk, mint egy démonhadsereg harci kiáltása.

Brenda elemlámpájának sugara bizonytalanul ugrált fel és alá, ahogy egyenesen továbbsprinteltek a jobb és bal leágazások mellett. Thomas tudta, hogy előnyben vannak a lerobbant, sebekkel borított Buggyantakkal szemben. Ezek biztosan nem képesek tartani az iramot.

De a gondolat, hogy akár több Buggyant is lehet itt lent, és talán várnak is rájuk valahol előttük...

Brenda hirtelen megtorpant és jobbra fordult, Thomast a karjánál fogva rántva magával. A fiú pár botladozó lépés után visszanyerte futósebességét. A Buggyantak mérges kiáltásai és a hurrogások mintha távolodtak volna.

Most Brenda balra fordult. Majd megint jobbra. Ezután lekapcsolta az elemlámpát, de továbbra sem lassított.

- Mit csinálsz? - kérdezte Thomas, aki egyik kezét maga elé tartotta, mert attól tartott, bármikor nekimehet egy falnak.

- Pszt! - Mindössze ennyi választ kapott.

Belegondolt, mennyire is bízik Brendában. A kezébe helyezte az életét. De nem látott más lehetőséget, főleg most.

Pár másodperc múlva a lány megint megtorpant, aztán úgy is maradt. Mozdulatlanul álltak a sötétségben, lélegzet után kapkodva. A Buggyantak távol voltak, de még mindig hangosak, és egyre közeledtek.

- Oké - suttogta a lány. - Pont... itt.

- Mi? - értetlenkedett Thomas.

- Csak kövess ebbe a szobába. Van itt egy tökéletes búvóhely. Egyik felderítő utam során bukkantam rá. Kizárt, hogy erre rátaláljanak. Gyere!

Megfogta a fiú kezét, és jobbra rántotta. Thomas érezte, ahogy áthaladnak egy keskeny ajtón; majd Brenda a padló felé húzta.

- Van itt egy régi asztal - mondta. - Érzed?

Addig tolt a fiú kezét, amíg az ki nem tapintotta a kemény, sima fát.

- Ja.

- Csak vigyázz a fejedre! Átbújunk alatta, azután egy kis résen keresztül a falon, ami egy rejtett kamrába vezet.

Fogalmam sincs, milyen célt szolgál ez a hely - de kizárt, hogy a

Buggyantak megtalálják. Még akkor sem, ha lenne lámpájuk, amit kétlek.

Thomas agyán átvillant, hogy akkor mégis hogyan találták meg őket fény nélkül, de ezt a töprengést későbbre halasztotta. Brenda már elindult, és nem akarta elveszíteni. Szorosan a nyomában haladt, ujjai a lány lábát érintették, aki négykézláb mászott az asztal alatt a fal felé. Majd egy szögletes nyíláson átkúszva bejutottak egy hosszú, szűk kamrába. Thomas körbetapogatott mindent, megveregetve a felületeket, hogy legyen némi fogalma arról, hol is van. A mennyezet alig fél méterre volt a földtől, így folytatta a kúszást a hasadékban.

Brenda háttal a menedék távolabbi falának dőlve hevert, mire Thomas kínnal-bajjal elhelyezkedett. Nem volt más választásuk, mint hogy kinyújtózva feküdjenek az oldalukon. Egymáshoz szorultak, így még épp befért ő is. Abba az irányba fordult, amerre a lány is, háta nekipréselődött Brenda testének. Érezte a lány lélegzetét a nyakán.

- Ez igazán kényelmes - suttogta.

- Csak maradj csendben!

Thomas feljebb tolta magát egy picit, hogy fejét a falnak dönthesse; majd megpróbált ellazulni. Elfészkelődött, mély, lassú lélegzeteket vett, és hallgatózni kezdett. Elsőre a csend olyan mély volt, hogy zúgott a fülében. De aztán jöttek a Buggyantak első neszei. Köhögés, véletlenszerű kiáltások, elmebeteg vihogások. Egyre közelebb értek, és Thomas egy pillanatra pánikba esett, aggódott, hogy ostoba módon csapdába ejtették magukat. De aztán végiggondolta. Igazán minimális az esély arra, hogy a Buggyantak rátaláljanak a kamrára, főleg így, sötétben. Csak simán tovább fognak menni, és remélhetőleg jó messzire. Az is lehet, hogy megfélemeznek róluk. Ez a kamra mégiscsak jobb, mint egy hosszú üldözés során menekülni.

Ha pedig mégis megtörténne a legrosszabb, Brendával könnyedén

akarom.

- Nincs itt semmi - fröcsögte egy asszony. - Csak egy ócska asztal.

Felhangzott a betonon elmozduló fa csikorgása. Aztán hirtelen abbamaradt.

- Lehet, hogy alatta bujkálnak, hogy eldugják az orrukat - jegyezte meg a férfi. - Lehet, hogy még ragaszkodnak az édes kicsi arcukhoz.

Thomas egészen odakucorodott Brendához, amikor meghallotta, hogy egy kéz vagy láb ott matat a padlón, épp a fürkébe vezető nyílás közelében. Alig fél méterre.

- Semmi sincs lenn! - mondta megint az asszony.

Thomas hallotta, ahogy eltávolodik. Aztán kísérteties suttogás ütötte meg a fülét, úgy tűnt, mintha a Buggyantak triója stratégiai megbeszélést tartana a szoba közepén. Vajon még ennyire ép az elméjük, hogy képesek legyenek ilyesmire? - villant át Thomason. Megfeszült, hogy megértse, miről beszélnek, hogy elkapjon egy-két szót. De a fröcsögve és gurgulázva kiejtett szavakat továbbra sem értette.

- Nem! - kiáltott fel azután az egyik. Egy férfi, de Thomas nem tudta megállapítani, hogy az a férfi-e. - Nem! Nem nem nem nem nem nem nem. - A szavak elhalkultak, és hebegésbe mentek át.

Az asszony a szavába vágva elhallgattatta saját kántálásával:

- De de de de de de de de de de de.

- Pofa be! - mondta a vezérük. Biztos, hogy ő volt. - Pofa be pofa be pofa be pofa be pofa be pofa be pofa be!

Thomas valami hidegséget érzett belül, annak ellenére, hogy a melegtől kiütöztek bőrén az izzadság cseppjei. Nem tudta eldönteni, hogy van-e értelme annak, amit hall, vagy csak üres, örült fecsegés.

- Én megyek - jelentette ki a nő, és hangja panaszosan megbicsaklott. Úgy hangzott, mint egy sértődött kisgyerek, akit a társai kihagytak a

játékból.

- Én is én is - replikázott a másik férfi.

- Pofa be pofa be pofa be pofa be! - kiabálta a vezér ezúttal jóval hangosabban, mint az imént. Aztán hozzátette még: - Menj el menj el menj el!

A folytonos ismételtetés teljesen kiborította Thomast. Mintha a Buggyantak agyában beakadt volna valami beszédvezérlő kapcsoló.

Brenda olyan erősen szorította a kezét, hogy az már fájt. Lehelete hűvösen birizgálta izzadt nyakát.

Cszozogást hallottak a szomszédos szobából, és ruhák suhogását. Ezek tényleg elmennek?

A hangok egyszeriben eltompultak, ahogy a Buggyantak vélhetőleg kiléptek a folyosóra, vagy az alagútba, mindegy is. Az eszement banda többi tagja már régebben elhagyhatta a szobát. Újra csend telepedett rájuk. Thomas nem hallott mást, csak Brenda és a maga halk légzését. Ott feküdtek a sötétben, kinyúlva a kemény padlón, arccal a szűk nyílás felé és egymáshoz préselődve, izzadtan várakoztak. A csend nyúlóssá vált, aztán a hangok teljes hiánya újra átadta a helyét a korábban tapasztalt fülzúgásnak. Thomas tovább fülelt, tudta, hogy csakis biztosra mehetnek. Akármennyire is mehetnékje volt már abból a szűk fülkéből, akármennyire kényelmetlenül is, de várniuk kellett.

Eltelt néhány perc. Aztán további néhány. Nem volt más ott rajtuk kívül, csak a csend és a sötétség.

- Azt hiszem, elmentek - súgta végül Brenda. Felkattintotta a zseblámpáját.

- Helló, orrocskák! - üvöltötte egy förtelmes hang a szobában.

Aztán egy véres kéz nyúlt be a nyíláson, és megragadta Thomas pólóját.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Thomas felüvöltött, és csapkodni kezdte a sebhelyes, összevissza zúzott kezét. Próbálta hozzászoktatni szemét Brenda lámpájának fényéhez; hunyorogva nézte, milyen szorosan és biztosan markolta meg a pólóját a férfi. A Buggyant húzni kezdte, amitől Thomas teste nekiütődött a nyílás mellett a falnak. Arcát felhorzsolta a durva beton, és orrába beletépett a fájdalom. Érezte, ahogy szivárogni kezdett belőle a vér.

A férfi hátranyomta néhány centinyit, aztán megint húzni kezdte kifelé. Nyomta, húzta. Nyomta, húzta. Minden alkalommal újra meg újra nekicsapta Thomas arcát a falnak. Thomas alig akarta elhinni, hogy ilyen iszonyatos erő van benne, külsőre semmi jel nem mutatott erre, sőt. Gyengének látszott, egy nyomorult, sebhelyes kriplinek, akibe már csak hálni jár a lélek.

Brenda közben előhúzta a kését, és megpróbált Thomas fölé kerekedve alkalmas pozícióba kerülni, hogy lecsapjon a Buggyant kezére.

- Óvatosan! - üvöltött Thomas. Az a kés veszélyesen közel volt hozzá. A fiú elkapta a férfi csuklóját, és elkezdte csavargatni előre-hátra, megpróbálva lazítani a vasmarok szorításán. De nem működött semmi fogás ellene, és a Buggyant folytatta a nyomást-húzást, Thomas pedig lassan egyre több zúzódást gyűjtött be, ahogy újra meg újra nekicsapódott a falnak. Brenda felvisított és megpróbálkozott a támadással: átgurult Thomason, és megvillant kezében a penge, ahogy villámgyorsan beledöfte a Buggyant alkarjába. A férfi démoni üvöltésben

tört ki, és elengedte Thomas pólóját. Visszahúzta a kezét a nyílásból, vércsíkot hagyva maga után a padlón. Hangosan visított a fájdalomtól, amit még borzalmasabbá tett a visszhang.

- Nem hagyhatjuk, hogy elmenjen - kiáltotta torkaszakadtából Brenda. - Siess, mássz ki!

Thomas, akinek minden porcikája fájt, tudta, hogy a lányra kell most hallgatnia, és már próbált is kijutni. Ha a vezér elér a többiekhez, mindannyian visszajönnek. Bár az is lehet, hogy azok megérezték, hogy valami nyugtalanság van a levegőben, és már el is indultak visszafelé.

Thomasnak végül sikerült kipréselnie a két karját és a fejét a nyíláson; utána már könnyebben ment. A falnak támaszkodva kitolta magát teljesen. Mindeközben le nem vette a szemét a Buggyantról, újabb támadásra számítva. A férfi csak pár lépéssel odébb állt, mellkasához szorítva sérült karját. Találkozott a pillantásuk, és a Buggyant rávicsorgott, mint egy sebesült vadállat, összezsáttintva fogait a levegőben.

Thomas kezdett feltápászkodni, de beverte a fejét az asztallap aljába.

- A redves bökőjét! - kiáltott fel, aztán kimászott a régi bútordarab alól.

Brenda a nyomában volt, és hamarosan mindketten ott álltak a Buggyant fölött, aki most magzati pózban kucorgott a földön, jajveszékelve. Sebéből nagy vércsöppek potyogtak a földre, és kis tócsába gyűltek.

Brenda egyik kezében az elemlámpát tartotta, a másikban a kést, hegyével a Buggyant felé.

- El kellett volna menned az elmebeteg haverjaiddal, vénember. Tudhattad volna, hogy nem érdemes ujjat húzni velünk.

Válasz helyett a Buggyant hirtelen a hátára fordult, és meglepő gyorsasággal és erővel kirúgott az egészséges lábával: először Brendát

találta el, aki nekizuhant Thomasnak, majd mindketten a földön kötöttek ki. Thomas hallotta, amint a kés és az elemlámpa koppan a betonon. A falakon megkergült árnyékok táncoltak.

A Buggyant vezér tántorogva talpra kászálódott, majd imbolyogva odafutott a késért, ami a folyosó bejáratához esett. Thomas is talpra állt, és előrehajolva nekiugrott a férfinak, térdét beleállítva annak hátába. Mindketten a földre zuhantak. A férfi megfordult, és közben a könyökét is lendítette. Thomas állát érte az ütés, újra érezte, hogy fellobban benne a fájdalom, és kezét ösztönösen az arca elé emelte.

Aztán egyszer csak ott termett mellette Brenda. Ráugrott a Buggyantra, kétszer belevágott az arcába, ami a jelek szerint meglepetésszerűen érte. A lány kihasználta a férfi pillanatnyi zavarát, és addig ráncigálta, míg az újra kinyúlt a földön, hason fekve. Megragadta a karját és hátracsavarta, majd feljebb tolt, amivel nyilván iszonyatos fájdalmat okozott neki. A Buggyant csapkodta magát, és kifecskendezte a tagjait, míg Brenda a lábával le nem szorította. Mire a férfi visítani kezdett - olyan átütő, borzalmas hangon, ami színtiszta rettenetről árulkodott.

- Meg kell ölnünk! - üvöltötte túl Brenda.

Thomas térdre rogyott, és csak bámult, tétlenül, lefagyva.

- Mi? - kérdezte, a kimerültségtől teljesen elkábulva, és képtelenül arra, hogy értelmezze a lány szavait.

- Vedd fel a kést! Meg kell ölnünk!

A Buggyant továbbra is sikoltozott, olyan hangon, hogy Thomas legszívesebben kifutott volna a világból. Természetellenesen hangzott, nem emberien.

- Thomas! - kiáltott rá Brenda.

A fiú odakúszott a késhez, felszedte, és csak nézte a vörös ragacsot

az éles pengén. Visszafordult Brendához.

- Siess! - kiáltott a lány, dühtől szikrázó szemmel. Thomas érezte, hogy dühe nemcsak a Buggyantnak szól, hanem neki is, amiért olyan sokáig késlekedett.

De hát képes ő erre? Képes megölni egy embert? Még ha egy agyalágyult is, aki végezni akart vele? Aki annyira akarta az ő bökött orrát, hogy hangosan ordította érte?

Visszakúszott Brendához; úgy tartotta a kezében a kést, mintha mérgezett tör lenne. Úgy érezte, pusztán attól, hogy megfogta, mindenféle betegségeket kaphat el, amelyektől lassú, gyötrelmes halállal fog elpusztulni.

A Buggyant hátracsavart kézzel, a földre szegezve feküdt, és folyamatosan sikított.

Brenda elkapta Thomas pillantását, és nagyon határozottan így szólt:

- Én megfordítom, te meg beleszúrsz a szívébe.

Thomas elkezdte rázni a fejét, aztán abbahagyta. Nem volt választása. Meg kellett tennie. Úgyhogy végül rábólintott.

Brenda az erőfeszítéstől felkiáltott, és a Buggyant jobb oldalára hengeredett: saját testét használva és nem engedve a szorításból elérte, hogy a Buggyant teste Thomas felé forduljon. Az, bár már elképzelhetetlennek tűnt, hogy visítása fokozódik, még hangosabban sivített most. Mellkasa ívben feszülve, mintegy szabadon felkínálva, alig néhány centire Thomastól.

- Most! - üvöltötte a lány.

A Buggyant sikoltozott.

Az izzadság sűrű cseppekben csorgott alá Thomas arcán.

A szíve vadul pumpált, dobogott, zakatolt.

A veríték belefolyt a szemébe. Az egész teste fájt. Azok a rettenetes,

nem emberi sikolyok.

Most!

Thomas tiszta erőből beledöfte a kést a Buggyant mellkasába.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

A következő harminc másodperc tömény iszonyatot zúdított Thomasra.

A Buggyant küzdött az életéért. Vonaglott. Fuldoklott, hörgött és köpdösött. Brenda tartotta, míg Thomas megforgatta szívében a kést... és mélyebbre dőfte. Az élet lassan szivárgott el a férfiból, ahogy a lobogás egyre fakult örült tekintetében, ahogy egyre lomhábban és egyre csendesebben erőlködött.

Végül azonban a Kitöréssel fertőzött férfi meghalt, és Thomas elnyúlt a padlón.

Úgy érezte magát, mintha a teste egy feszesen felgöngyölt tekerics rozsdás drót lenne. Levegőért kapkodott, és küzdött a mellkasában hullámzó, egyre erősödő émelygés ellen.

Épp megölt egy embert. Elvette egy másik emberi lény életét. Úgy érezte, hogy belül átítatta méreggel.

- Mennünk kell - jelentette ki Brenda, és talpra szökkent. - Nem létezik, hogy ne hallották volna meg ezt a sivalkodást. Gyerünk!

Thomas megdöbbsent a lány közönyén, hogy milyen hamar túltette magát azon, amit tettek. De hát nem sok választásuk maradt. A folyosón már visszhangzott a visszatérő Buggyantak zaja - mintha hiénák közeledtek volna egy kanyonon keresztül, ide-oda ugrálva.

Thomas erőt vett magán, hogy leküzdje magában az egyre inkább elhatalmasodó bűntudatot, amely már kezdte felemészteni.

- Rendben, de most már elég ebből. Először a fejazabáló ezüstlabdák. Most meg a Buggyantakkal való hadakozás a sötétben.

- Miről beszélsz?

Thomas úgy érezte, hogy egy életre elege lett a hosszú, sötét alagutakból.

- Nappali fényt akarok. Nem érdekel, mivel jár. Nappali fényt akarok. Most.

Brenda nem vitatkozott. Átvezette számos kanyarulaton, befordultak oldalfolyosókra, aztán nem sokkal később hosszú vaslétra tövében álltak, amely az ég felé tört, ki az Alant sötét világából. A Buggyantak felől érkező nyugtalanító zajok elhalkulva szálltak utánuk. Távoli nevetések, kiáltások, vihogások. Időnként egy-egy sikoly.

Elmozdítani a kerek csatornafedőt komoly erőfeszítést követelt, de végül sikerült, és kimásztak a föld alól. Ott álltak a szürkület tompa fényében, hihetetlenül magas felhőkarcolók gyűrűjében. Betört ablakok. Teleszemetelt utcák. Holttestek a kövezeten. Rothadás bűze és por. Hőség.

De sehol senki. Legalábbis senki élő. Thomasra hirtelen rátört a félelem, hogy az utcán heverő halottak némelyike esetleg valamelyik barátja, de nem: idősebb férfiak és nők holttestét látta, és a bomlás már beindult...

Brenda lassan körbefordult, hogy tájékozódjon.

- Oké, akkor a hegyek felé azon az utcán kell végigmennünk - jelentette ki, de nem tudta ellenőrizni, mert a szürkületben nem láttak tisztán, az épületek pedig eltakarták előlük, hogy merre bukik le a nap.

- Biztos vagy benne?

- Igen, gyere!

Elindultak lefelé a hosszú és kihalt utcán. Thomas mind végig résen volt, végigpásztázott minden betört ablakot, minden sikátorba és minden romos épületbe bepillantott, abban reménykedve, hogy Minho vagy a tisztársak nyomát leli valahol. Nagyon remélte azt is, hogy nem fog látni

egyetlen Buggyantat sem.

Sötétedésig meg se álltak, és útjuk során messze elkerülték a többi városlakót. Időnként hallottak egy-egy üvöltést a távolból vagy a romba dőlő dolgok zaját egy épületből. Egyszer Thomas látott egy csapatot átrohanni egy másik utcán, de ezek az emberek nem figyeltek fel rájuk.

Még mielőtt a nap teljesen eltűnt volna a látóhatár mögött, befordultak egy sarkon, és ott látták maguk előtt a város szélét, talán egy mérföldnyire. Az épületek sorának hirtelen vége szakadt, és mögöttük fenségesen törtek az ég felé a hegyek. Jóval magasabban és impozánsabban, mint ahogy Thomas képzelte, amikor pár napja először pillantotta meg őket. Száraz és sziklás hegyek. Semmi hófödte hegycsúcs - emlékei ködéből beúszott egy ilyen kép -, ilyesmi nincs a világnak ebben a szegletében.

- Menjünk tovább? - kérdezte Thomas a lánytól.

Brenda azzal foglalatoskodott, hogy megfelelő menedéket találjon maguknak éjszakára.

- Nagyon csábító, de nem. Először is túlságosan veszélyes éjszaka kint mászkálni. Másodszor pedig, még ha túl is élnénk, nem lenne hol elrejtőznünk, hacsak nem vesszük be magunkat a hegyek közé. De meglehetősen valószínűtlennek tartom, hogy eljutnánk a hegyek közé ilyen hamar.

Akármennyire viszolygott is a gondolattól, hogy egy újabb éjszakát kell ebben a rohadt városban eltöltenie, Thomas egyetértett Brendával, bár továbbra is rágta belülről a többi tisztárs miatti idegesség és aggodalom. Gyenge hangon válaszolt.

- Oké, akkor hová megyünk?

- Kövess!

Egy magas téglafalban végződő sikátorban lyukadtak ki. Elsőre Thomas rettenetesen rossz ötletnek találta, hogy egy zsákutcát válasszanak éjszakai pihenőjükhöz, amelynek csak egy kijárata van, de Brenda meggyőzte az ellenkezőjéről, mondván, hogy a Buggyantaknak nincs okuk betérni egy ilyen helyre, ami nem vezet sehova. Ráadásul felhívta a fiú figyelmét a kiváló búvóhelyet nyújtó rozsdás teherautóroncsokra.

Végül az egyik ilyen roncsban kötöttek ki, amit a jelek szerint darabokra szedtek minden használható holmiért. Az ülések szakadtak voltak, viszont puhák, a fülke pedig tágas. Thomas a kormány mögé ült be, és ütközésig hátrtolta az ülést. Meglepő módon, miután befészkelte magát, kényelmesnek találta a helyet. Brenda a jobbján helyezkedni el, egészen közel hozzá. Időközben már teljesen besötétedett. A bezúzott ablakokon keresztül behallatszott az éjszaka is aktív Buggyantak neszeinek távoli zaja.

Thomas teljesen kimerült. Fájt mindene. Ruháját majd' mindenütt rászáradt vér borította. Korábban már alaposan megmosta a kezét, addig dörzsölgette, amíg Brenda rá nem üvöltött, hogy ne pocsékolja a vizet. De ott volt az ujjain, a tenyerén annak a Buggyantnak a vére... nem bírta elviselni. Összeszorult a szíve, valahányszor eszébe jutott, de nem tudta tovább tagadni maga előtt a szörnyű igazságot: ha esetleg, bujkált benne eddig a Kitörés vírusa - halványan reménykedett abban, hogy a Patkányember hazudott ebben -, most már egész biztosan elkapta.

Most pedig, hogy itt ücsörgött csendben a vaksötétben, homlokát a teherautó ajtajának támasztva, megrohanták a sötét gondolatok.

- Megöltem azt a fickót - suttogta.

- Igen, megölted - válaszolta Brenda halkán. - Különben ő ölt volna meg téged. Teljesen biztos vagyok benne, hogy így volt helyes.

Thomas hinni akart ebben. A fickó agya már teljesen elborult, felemésztette a Kitörés, valószínűleg úgymint már csak napjai lehettek hátra. Nem beszélve arról, hogy az az alak megpróbálta bántani őket. Meggyilkolni őket. Thomas *tényleg* azt tette, amit kellett. Mégis büntudat mardosta, amely, úgy érezte, még a csontjaiba is belerágja magát. Megölni egy másik emberi lényt. Nem könnyű megbékélni ezzel.

- Tudom - mondta végül. - De annyira... gonosz dolog volt. Annyira brutális. Bárcsak lett volna egy pisztolyom, vagy valami hasonló, és messziről végezhettem volna vele.

- Igen. Sajnálom, hogy ilyen módon kellett megtenned.

- Mi van, ha ezentúl minden este, mikor aludni megyek, az ő undorító képét fogom látni? Mi van, ha beköltözik az álmaimba? - Hirtelen ingerült lett: *Brenda miatt* kellett ledöfnie a Buggyantat - talán jogtalanul, ha belegondol abba, hogy mennyire kétségbeesett volt.

Brenda úgy fordult most, hogy szembenézzen Thomasszal. A holdfény kicsit megvilágította, a fiú látta sötét szemét, piszkos, de csinos arcát.

Lehet, hogy ez-az rossz volt, lehet, hogy ő egy hülyegyerek, de attól, hogy Brenda arcát nézte, csak még jobban vágyott arra, hogy visszakupja Teresát.

Brenda odahajolt, és megszorította a kezét. A fiú engedte, de nem szorította vissza.

- Thomas?

- Igen?

- Nem csak a saját bőrödet mentetted meg, ugye tudod? Az enyémet is. Nem hiszem, hogy egyedül sikerült volna legyőznöm a Buggyantat.

Thomas bólintott, de nem szólt semmit. Olyan sok minden fájt most.

Egyik barátja sem volt vele. Semmit nem tud róluk, akár halottak is lehetnek már. Chuck biztosan halott. Teresa pedig elveszett a számára. Még csak félúton tartott a biztonságos menedék felé, egy kocsirozsban alszik egy lánnyal, aki végül teljesen el fogja veszíteni az eszét. és egy olyan városban vannak, ahol egy csomó vérszomjas Buggyant kószál.

- Te nyitott szemmel alszol? - kérdezte Brenda.

Thomas megpróbált mosolyogni.

- Nem, csak azon gondolkodtam, mekkora szívás az életem.

- Az enyém is az. Nagyon is. De örülök, hogy veled vagyok.

Ez a kijelentés annyira egyszerűen hangzott, és annyira édesen, hogy Thomasnak le kellett hunynia a szemét. És úgy is maradt. Minden fájdalom, amit magában dajkált, hirtelen átalakult valamilyen érzéssé Brenda iránt - majdnem azt érezte, amit Chuck iránt is. Gyűlölte az embereket, akik ezt tették a lánnyal, és gyűlölte a betegséget, ami miatt minden történt, és helyre akarta hozni a dolgokat.

Végül újra ránézett a lányra.

- Én is örülök. Ha egyedül lennék, az sokkal rosszabb lenne.

- Megölték az apámat.

Thomas a hirtelen témaváltástól meglepve kapta fel a fejét.

- Micsoda?

Brenda csendesen bólintott.

- A VESZETT. Megpróbálta megakadályozni, hogy elvigyenek engem, és úgy ordított, mint egy őrült, amikor rájuk támadott egy... azt hiszem, egy sodrófával. - Halkan felnevetett. - És akkor agyonlőtték. - Könnyecseppek gyűltek a szemébe, megcsillantak a halovány holdfényben.

- Ez most komoly?

- Igen. A szemem láttára történt. Láttam, ahogy elszáll belőle az élet,

még mielőtt a földre zuhant volna.

- Ó, Jézus ereje. - Thomas a megfelelő szavakat kereste - Én tényleg... nagyon sajnálom. Láttam, amint leszúrnák azt, aki valószínűleg a legjobb barátom volt. A karjaimban halt meg. - Tartott egy kis szünetet.

- Mi a helyzet édesanyáddal?

- Már jó ideje nem élünk együtt. - Brenda nem fejtette ki részletesebben, Thomas pedig nem erőltette a témát. Nem is igazán akarta tudni.

- Annyira félek attól, hogy elvesztem az eszem - mondta a lány egy hosszúra nyúlt pillanat után. - Már kezdem érezni, ahogy megtörténik. A dolgok furán néznek ki, és furán hangzanak. Csak úgy hirtelen, váratlanul elkezdek olyan dolgokon töprengeni, amiknek az égvilágon semmi értelmük. Olykor a levegőt... keménynek érzem. Tulajdonképpen nem is tudom, mit jelent ez, de rémülettel tölt el. Tuti, hogy elkezdődött bennem is. A Kitörés fel fogja zabálni az agyamat.

Thomas nem bírta elviselni a lány tekintetét; lesütötte a szemét, és úgy mondta:

- Ne add még fel. El fogunk jutni a menedékbe, és megkapjuk az ellenszert.

- Csalóka remények - jegyezte meg Brenda. - Na persze, gondolom, ez is jobb, mint a totális reménytelenség.

Újra megszorította Thomas kezét. Ez alkalommal Thomas viszonzta a szorítást.

És azután, teljesen hihetetlen, de elaludtak.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Thomast egy rémálom költötte fel - Minho meg Newt szerepelt benne, és épp egy csapat Elborult szorította őket sarokba késekkel. Dühödtek Buggyantak. Abban a pillanatban, ahogy megkezdődött a vérontás, Thomas végre felébredt.

Körülnézett, attól tartva, hogy álmában üvöltözött vagy mondott valamit. A teherautó fülkáját még mindig az éjszaka sötétje ölelte körül - alig tudta kivenni maga mellett Brendát, voltaképpen még azt sem tudta megállapítani, hogy nyitva van-e a szeme. De aztán a lány megszólalt.

- Rosszat álmodtál?

Thomas megnyugodott, újra lehunyta a szemét.

- Ja. Folyton aggódom a többi barátom miatt. Annyira gyűlölöm ezt a helyzetet, hogy elszakadtunk egymástól.

- Sajnálom, hogy így történt. Tényleg. - Brenda felemelkedett az ülésből. - De én komolyan úgy gondolom, hogy nincs okod aggodalomra. A tisztársaid belevelő srácoknak tűntek - de még ha nem is volnának azok, Jorge igazi kemény arc. Rendben át fog jutni velük a város másik végébe. Úgyhogy ne stresszeld magad miattuk. Szerintem inkább miattunk kéne aggódnod, ha már...

- Ha jobb kedvre akartál deríteni, hát közlöm veled, hogy pocsék munkát végeztél.

Brenda elnevette magát.

- Sajnálom... tudod, vigyorogtam, amikor az utolsó mondatot hozzáfűztem, de gondolom, azt te nem láthattad.

Thomas rápillantott világító számlapú órájára, majd megjegyezte:

- Még mindig van pár óránk napkeltéig. - Kis szünet után újra megszólalt: - Mesélj még nekem egy kicsit arról, hogy milyen most az élet odakint. A legtöbb emlékünket elvették, nekem néhány visszajött ugyan, de azok is nagyon hiányosak és homályosak, és nem vagyok teljesen biztos benne, hogy bízhatok a hitelességükben. Meg amúgy sincs bennük szinte semmi a kinti világról.

Brenda nagyot sóhajtott.

- A kinti világról? Hát nagy a gáz. A hőmérséklet végre kezd egy kicsit csökkenni, de szerintem egy örökkévalóságba telik, míg a tengerek szintje is visszaáll a régre. Már sok idő eltelt a napkitörések óta, de annyi ember meghalt, Thomas. Rengeteg! Számomra inkább az a meglepő, hogy akik túléltek, hogyan voltak képesek ilyen rövid idő alatt megnyugodni, megállapodni és visszatérni a civilizált élethez. Ha nem lenne ez a hülye Kitörés vírus, azt hiszem, a világ egy idő után sikeresen túljutna ezen az egészen. De hát, „ha a volna hal volna”... ó, már nem is emlékszem, hogy folytatódik. Az apám mondogatta ezt mindig.

Thomas nehezen tudta türtőztetni magát, a kíváncsiság nem hagyta nyugodni.

- De hát *konkrétan* mi történt? Vannak új országok? Vagy egyetlen kormány irányítja az egész világot? És hogy jön a képbe a VESZETT? Ők az új kormány?

- Még mindig léteznek államok, csak sokkal... egységesebbek. Amikor kitört a járvány, és iszonyatos tempóban terjedt, egyesítették az erőiket, technológiát, erőforrásokat, mindent, amijük csak volt, és létrehozták a VESZETT-et. Felállították ezt az örülten kifinomult tesztrendszer, és tényleg mindent megtettek azért, hogy karanténövezeteket hozzanak létre. Ezáltal valamelyest lelassították a Kitörés terjedését, viszont megállítani nem tudják. Azt hiszem, az egyedüli megoldás az lehet, ha

találnak valami ellenszert. Remélem, igazad van, és most már megvan, de ha így van, az is tuti, hogy nem osztották meg a nyilvánossággal.

- És akkor hol vagyunk mi? - kérdezte Thomas. - Épp most pontosan hol vagyunk?

- Egy teherautóban - amikor Brenda látta, hogy Thomas nem nevet, folytatta. - Jó, bocsi, ez nem a viccelődés ideje. Hát az ételek címkéjéből ítélve szerintem valahol Mexikóban lehetünk. Ez tűnik a legracionálisabb magyarázatnak. Most Perzseltföldnek, a tűz földjének hívják. Lényegében minden terület, amely a két trópusi övezet, a Baktérítő és a Ráktérítő között helyezkedik el, ma egy kiégett, terméketlen pusztaság része. Közép- és Dél-Amerika, Afrika nagy része, Közép-Kelet- és Dél-Ázsia. Rengeteg halott föld, és rengeteg halott ember. Úgyhogy, üdvözöllek Perzseltföldön! Hát nem aranyos tőlük, hogy minket, cuki kis Buggyantakat ide küldenek le?

- Jézus ereje! - Thomas fejében kavargtak a gondolatok, és a legtöbbjük akörül forgott, hogy neki is jutott szerep ebben, hisz ő is a VESZETT részét képezte - nem is jelentéktelen részét, sőt -, és hogy az Útvesztő és az A csoport meg a B csoport meg az összes többi baromság szintén ennek a része. De nem őrződött meg annyi emléke, hogy mindezt valami rendszerré fűzze össze, amelynek van értelme.

- Jézus ereje? - ismételte meg Brenda. - Ez minden, amivel elő tudsz rukkolni?

- Szétfeszít a sok kérdés, és egyszerűen képtelen vagyok egyszerre csak egyet kérdezni.

- Hallottál már a bódítószerről?

Thomas Brendára pillantott, és nagyon örült volna, ha jobban ki tudja venni az arcát.

- Mintha Jorge említette volna. Mi van vele?

- Tudod, milyen a világ. Új betegségre új gyógyók. Még ha nem is segít igazából legyőzni a betegséget, azért előjönnek a cuccal.

- De milyen hatása van? Neked van belőle?

- Áh! - horkant fel megvetően a lány. - Te mit gondolsz, adnak belőle a pórnépnek? Csakis a fontos emberek kapnak, a gazdagok tehetik rá a kezüket a cuccra. Áldásnak nevezték el. Tompítja az érzékeket, lezsibbasztja az agyban játszódó folyamatokat, és valami részeges bódulatba ringatva teljesen lelassít. Állítólag szinte semmit nem érzel ebben az állapotban. Valamennyire sakkban tartja a vírust, mert az ugye az agyat zabálja föl. Eszi, emészti, pusztítja. És ha nincs sok agyi tevékenység, a vírus gyengül.

Thomas összefonta a karját. Érezte, hogy valami nagyon fontos dologról hall, de nem tudta feldolgozni azt az infót, amelyre különösen oda kéne figyelnie.

- Szóval ez valójában nem igazi orvosság, még ha gyengíti is a vírust?

- Távolról sem az. Csak elodázza az elkerülhetetlent. Végül mindig a Kitorés győz. Az ember elveszíti a logikáját, a józan ítélőképességét, az együttérzés képességét. Az emberi mivoltát.

Thomas csendben ült. Talán most érezte a legintenzívebben, hogy egy emlékkép - egy fontos darab - próbálja áttörni a megrepedezett falat, amely elválasztja őt a múltjától. A Kitorés. Az agy. Az örület fázisai. A bódítószer, az Áldás. A VESZETT. A Próbák. Amit a Patkányember mondott, hogy ez az egész lényegében arról szól, hogyan reagálnak ők a Változókra.

- Elaludtál? - kérdezte Brenda pár perc némaság után.

- Nem, csak túl sok infót kaptam egyszerre. - Valami homályos félelem vert gyökeret benne, amely egyre erősödött, de még mindig nem tudta összerakni a dolgokat, hogy tiszta képet alkosson. - Nehéz mindent

egyszerre feldolgozni.

- Oké, akkor befogom. - A lány elfordult, fejét az ajtónak döntve. - Felejtsd el az egészet, ne rágódj rajta. Nem tesz jót neked. Most pihenésre van szükséged.

- Aha - dűnnyögte Thomas. Idegesítette, hogy annyi jel van, annyi kulcs, igazi válaszok a kérdéseire pedig nincsenek. De Brendának igazat adott, nagyon nagy szüksége volt egy kis pihentető éjszakai alvásra. Kényelmesen elhelyezkedett, és a maga részéről mindent megtett, hogy azonnal visszaaludjon, de csak jóval később nyomta el az álom. Álmodott.

Megint idősebb, most hozzávetőleg tizennégy éves lehet. Teresával a padlón térdelnek, fülüket egy ajtóra tapasztva- Hallgatóznak. Az ajtó mögött egy férfi és egy nő beszélget. Thomas meglehetősen tisztán hallja őket.

Először a férfit.

- Megkaptad a kiegészítéseket a Változók listájához?

- Igen, éjjel - válaszol a nő. - Nekem tetszik, amit Trent talált ki az Útvesztő-próba végére. Brutális ugyan, de meg kell történnie. Érdekes kis viselkedésmintára számíthatunk azután.

- Abszolút. És ugyanez áll az árulós forgatókönyvre is, ha ezt valaha is be kell vetnünk.

A nő olyan hangot hallat, mintha nevetne - ám ez a nevetés feszült és kedvetlen.

- Igen-igen, ugyanezen gondolkodtam én is. Mármint, hogy uramisten, mennyi mindennek kell még történnie ezekkel a kölykökkel, míg végül maguktól megbolondulnak?

- Nemcsak erről van szó, hanem az egész kockázatos. Mert mi van, ha közben meghal a fiú? Mindannyian egyetértünk abban, hogy addigra

biztosan ott lesz a legesélyesebb Jelöltek között.

- Nem fog meghalni. Nem hagyjuk.

- Mégis. Mi nem vagyunk istenek. *Előfordulhat*, hogy meghal.

Hosszú csend áll be a beszélgetésükben. Ezt aztán a férfi töri meg:

- Lehet, hogy nem kerül sor erre. De a magam részéről kétlem. A pszichológusok szerint stimulálni fogja a legtöbb mintát, amire szükségünk van.

- Hát elég sok érzelem keveredik egy ilyen dologba - jegyzi meg a nő. - Trent szerint ez az egyik legnehezebben létrehozható minta. Azt hiszem, hogy ez a terv a Változókkal nagyjából az egyetlen dolog, ami működhet is.

- Te tényleg hiszel abban, hogy a Próbák *működni* fognak? - csodálkozik a férfi. - Komolyan, ennek az egésznek a mérete meg a logisztikája abszolút hihetetlen! Gondolj csak bele, mennyi hibalehetőséget rejthet magában!

- Ahogy mondod: *rejthet*. Lehetőség. De van más alternatíva? Ki kell próbálni, aztán ha kudarcba fullad, ugyanott vagyunk, mintha semmivel sem próbálkoztunk volna.

- Gondolom.

Teresa megráncigálja Thomas pólóját; amikor a fiú hátranéz, látja, hogy a hátuk mögött lévő folyosó felé mutogat. Ideje lelépniük. Thomas bólint, de visszahajol fülelni, hátha elcsíp még egy-két mondatot. Szerencséje van. A nő azt mondja:

- Milyen kár, hogy mi sosem fogjuk látni, hogyan végződtek ezek a Próbák!

- Tudom - mondja a férfi. - De a jövő hálás lesz nekünk ezért.

A hajnal első lila csíkjai ébresztették fel Thomast második álmából. Nem tudott visszaemlékezni, hogy nyugtalanul forgolódott volna

álmában, amióta az éjszaka kellős közepén beszélgetett Brendával, még az álmot követően sem.

Az álom. Eddig ez volt mind közül a legkülönösebb. Sok minden elhangzott benne, ami már kezdett is elhalványulni, vagy nehéz volt felfogni az értelmét, megtalálni a helyét a kirakós darabjai között, amelyekből lassan - végtelenül lassan -, de végül mintha kezdett volna kialakulni a múltja.

Thomasban felsejlett valami halvány remény, hogy talán mégsem folyt bele ebbe az egész próbatétel dologba annyira, mint azt képzelte. Bár álmában nem sok mindent értett meg, maga a tény, hogy Teresával hallgatóztak, arra engedett következtetni, hogy kettejüket mégsem avatták be a Próbák minden részletébe.

De hát mi lehetett mindennek a célja? Miért lehet majd hálás az utókor azoknak az embereknek?

Kidörgölte az álmot a szeméből, és Brendára nézett, a lány szeme még mindig csukva, mellkasa lassú, egyenletes lélegzetvételek ritmusában emelkedett-süllyedt, a szája picit elnyílt. Bár Thomas a testét most még merevebbnek érezte, mint tegnap, a pihentető alvás csodákat tett a hangulatával. Felfrissült, energiával töltődött fel. Egyfelől kicsit összezavarodott, és agyhalottnak érezte magát, mert képtelen volt megfejteni az álmát, meg túl sok mindent zúdított rá szerre Brenda, másfelől viszont határozottan felélénkült.

Kinyújtózott, és épp egy hatalmasat ásított, amikor észrevett valamit a sikátor falán: egy nagy fémtáblát, rászögezve a falra. Egy jel, amely túlon túl ismerős volt neki.

Kinyitotta a teherautó ajtaját, és kibotladozott az utcára a táblához. Csaknem pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az a VESZETT-tábla, amit az Útvesztőben látott: VILÁGVÉGE - EINSTEIN SZEKCIÓ - TILTOTT

TŰZPRÓBA

TERÜLET. Ugyanaz a szürke tábla, még a felirat betűtípusa is ugyanaz volt. Csak a felirat szövege tért el - nem is kissé - a korábitól. Thomas legalább öt hosszú percig szobrozott előtte, újra meg újra elolvasva, mielőtt egy tapodtat is elmozdult volna onnan.

Ez állt rajta:

THOMAS, TE VAGY AZ IGAZI VEZETŐ

HARMINCHATODIK FEJEZET

Lehet, hogy Thomas egész álló nap ott álldogált volna a tábla előtt, ha Brenda nem kel fel, és megy oda hozzá.

- Vártam a megfelelő pillanatra, hogy elmondhassam neked - szólalt meg végül, kiragadva a fiút dermedt kábulatából.

Thomas a lány felé fordult, és a pillantását kereste.

- Micsoda? Miről beszélsz?

Brenda nem vette le a szemét a tábláról.

- Amióta tudom, hogy mi a neved. Ugyanez történt Jorgé-val is. Valószínűleg ezért határozta el, hogy szerencsét próbál, és segít kijutni a városból, és elmegy veletek abba a ti biztonságos menedéketekbe.

- Brenda, mégis *miről* beszélsz? - ismételte meg a kérdést Thomas.

A lány végre ránézett.

- Teletűzdelték ezekkel a táblákkal az egész várost, Thomas. Mindegyiken ugyanaz a szöveg olvasható. Tökre ugyanaz.

Thomas érezte, hogy elgyengül a térde, nem bír állva maradni. Megfordult, és lecsúszott a földre, a falnak vetve a hátát.

- De hát... egyáltalán hogyan lehetséges ez? Úgy értem, úgy néz ki, mintha már egy ideje itt lenne... - Thomas nemigen tudta, mit mondhatna még.

- Fogalmam sincs - válaszolta Brenda, és letelepedett mellé a földre. - Egyikünk sem tudta, hogy mit jelentenek. De amikor feltűntetek, és amikor megmondtad, hogy hívnak... levágtuk, hogy ez nem lehet véletlen egybeesés.

Thomas szúrósan nézett rá, megpróbálva leküzdeni a mellkasát egyre

jobban feszítő haragot.

- Miért nem mondtál erről semmit? Szorongatod a kezem, elmondod, hogy megölték az apádat, de erről... erről hallgatsz?

- Azért nem mondtam el neked, mert aggódtam, hogy fogsz rá reagálni. Arra gondoltam, hogy biztos elrohansz, mint egy őrült, hogy a saját szemeddel nézd meg a többi ilyen táblát is, és megfélemezöl rólam.

Thomas felsóhajtott. Elege volt már az egészből. Elengedte magából a dühöt, fújtatott egy nagyot.

- Gondolom, ez is szépen illeszkedik ebbe az egész rém álomba, aminek semmi értelme nincs.

Brenda a nyakát tekergette, hogy felnézzen a táblára.

- Mi az, hogy nem érted? Hát mi lehetne ennél egyszerűbb? Neked kell a vezetőnek lenned. Vedd át a vezérséget, én majd segítek neked, és én is bejutok oda. Kérdemlem a belépőt a biztonságos menedéketekbe.

Thomas felnevetett.

- Itt vagyok egy városban, ahol hemzsegenek az eszement Buggyantak, van egy csapat lány, aki végezni akar velem, és tőlem azt várják el, hogy az izgasson, ki az igazi vezetője a csoportomnak? Ez nevetséges.

Brenda meghökkent arcot vágott.

- Lányok, akik végezni akarnak veled? Mégis miről beszélsz?

Thomas nem válaszolt. Azon töprengett, vajon tényleg el kéne mesélnie mindent a lánynak, töviről-hegyire? Illetve, hogy vajon lesz-e benne elég bátorság, hogy újból végigmenjen az egészen?

- Szóval? - makacskodott Brenda.

Thomas úgy érezte, jólesne kicsit kibeszélni magából, megosztani a terheket, és mivel a lánynak végül is sikerüli elnyernie a bizalmát, hát beadta a derekát és mindent elmondott neki. Már eddig is utalt erre-arra,

elmondott neki pár dolgot, de most kitért a részletekre is. Mesélt az Útvesztőről, arról, hogyan mentették ki őket, és másnap mire ébredtek, hogy kezdődött ez az egész história. Arisról és a B csoport-ról. Teresánál nem időzött sokat, de észrevette, hogy Brenda megérezte valamit, amikor a fiú róla beszélt. Talán a tekintete árulta el.

Amikor Thomas befejezte, Brenda megkérdezte:

- Szóval Teresa meg közted volt valami?

Thomas nem tudta, mit válaszoljon erre. Volt köztük valami? Hát, közel álltak egymáshoz, barátok voltak, ezt biztosra vette. Bár eddig még csak néhány emlékképét kapta vissza, valamiféle hatodik érzékkel még azt is tudta, hogy az Útvesztő előtt több is lehetett köztük, mint barátság. Abban a szörnyűséges időszakban, amikor gyakorlatilag segítették ennek az ostoba dolognak a megtervezését.

És akkor ott volt az a csók...

- Tom?

Thomas éles tekintetet vetett Brendára.

- Ne szólíts így!

- Rendben. Sir Thomasnak nevezzelek akkor? Esetleg Thomas királynak? Vagy elég lesz, ha úgy szólítalak: fenséges uram?

Thomas felsóhajtott.

- Jól van na, szólíts, ahogy csak tetszik.

Brenda gúnyosan felnevetett, aztán mindketten némaságba süppedtek.

A falnak dőlve ültek, és a percek hosszan elnyúlva teltek. Csaknem nyugalmas csend vette körül őket, legalábbis, amíg Thomas fel nem figyelt valami különös dobogásra, ami rendesen felzaklatta.

- Hallod ezt? - kérdezte, teljes figyelmét a furcsa zajnak szentelve.

Brenda csendesen, félrehajtott fejjel fülelt.

- Igen, úgy hangzik, mintha valaki egy dobot püfölne.

- Azt hiszem, véget ért a móka mára - mondta Thomas felállva, majd kezét nyújtva Brendának segített neki talpra állni. - Mit gondolsz, mi lehet ez?

- Esélyes, hogy nem valami jószág.

- De mi van, ha a mi barátaink azok?

A mély dobbanások hirtelen mintha egyszerre érkeztek volna minden irányból, a sikátor falai egymásnak pattogtatták vissza a visszhangokat. Ám pár másodperc elteltével Thomas már egészen biztos volt abban, hogy a hangok a zsákutca végéből jönnek.

Mit sem törődve a veszéllyel, elrohant abba az irányba, hogy megnézzze, mi az.

- Mit csinálsz? - förmedt rá Brenda, de amikor a fiú nem vett tudomást róla, úgy döntött, ő is megy utána.

A sikátor legvégében Thomas észrevett egy repedezett kopottas téglafalat, amely előtt négy lépcsőfok vezetett lefelé egy összevissza karistoltt, viharvert ajtóhoz. Pontosan az ajtó fölött egy pici négyszögű ablak nyílt, az üvege kiverve. A tetején azonban még kilógott belőle egy éles szilánk, mint egy csorba fog.

Innen jött a zene. Thomas immár sokkal hangosabban hallotta. Intenzív és pörgős, erőteljes basszusok nyomultak benne, dobok dörömböltek, gitárok sivítottak. A hangos zenébe nevető, kiabáló, a zenével együtt énekelő emberek hangja vegyült. Egyik hang sem hallatszott igazán... normálisnak. Az egészből valami hátborzongatót, valami nyugtalanítót hallott ki.

Úgy tűnt, a Buggyantak nem csak arra hajtanak, hogy ép orrokat harapjanak le, és Thomasnak nagyon rossz érzete támadt - ennek a lárjának semmi köze nem volt a barátaihoz.

- Jobb, ha eltűnünk innen - mondta Thomas.
- Gondolod? - szólalt meg Brenda, aki ott állt szorosan mellette.
- Gyerünk.

Thomas megfordult, hogy elinduljon, Brenda szintúgy. Aztán mindketten lefagytak. Míg elvonta a figyelmüket a zene, három ember jelent meg a sikátorban. Két férfi és egy nő. Most már alig pár lépésnyire álltak tőlük.

A fiúnak összeszorult a gyomra, ahogy gyorsan felmérte az új jövevényeket. Toprongyos ruha, kócos lobonc, mocskos arc. De amikor alaposabban is szemügyre vette őket, látta, hogy nincsenek rajtuk sebek, fekélyek, tekintetükben pedig az értelem szikrája ragyog. Buggyantak éppenséggel lehetnek, de még nem Elborultak.

- Helló! - köszöntötte őket a nő, aki hosszú, vörös haját lófarokba kötve hordta. Olyan mélyen dekoltált felsőt viselt, hogy Thomasnak komoly erőfeszítésébe került, hogy a nő szemébe nézzen. - Jöttök bulizni velünk? Bazi sok tánc. Bazi sok láv. És rengeteg pia.

A hangja életől Thomas ideges lett. Nem tudta, mit akarhatott, de ezt a nőt nem tartotta kedvesnek. Csúfolódott velük.

- Ööö, kösz, nem - válaszolta Thomas. - Mi, hát, mi csak épp...
- Mi csak épp a barátainkat keressük. Újak vagyunk itt, most telepedtünk le - vágott közbe gyorsan Brenda.

- Ez esetben isten hozott a VESZETT külön bejáratú Buggyantföldjén!
- ezt már az egyik férfi mondta, egy zsíros hajú, ocsmány fickó. - Nyugi, a legtöbbjük, aki ott van lent - intett fejével a lépcsők felé -, legrosszabb esetben is csak félig van elborulva. Lehet, hogy valaki az arcodba tolja a könyökét, esetleg tökön rúg, de ez a maximum. Senki nem akar majd megzabálni.

- Tökön? - ismételte meg Brenda. - Már elnézést...

- Én a sráchoz beszéltem - mutatott Thomasra a férfi. - Teveled viszont kicsit más a helyzet: akár rosszul is járhatsz, ha nem maradsz szorosan mellettünk. Nő vagy, meg minden.

Thomas ettől az egész beszélgetéstől kezdett rosszul lenni.

- Szuperül hangzik, tényleg. De nekünk mennünk kell. Előbb meg kell találnunk a barátainkat. Utána lehet, hogy benézünk majd.

Most a másik férfi lépett előre. Alacsony növésű, de jóképű fickó volt, szőke haja túsire felnyírva.

- Mindketten éretlen kölykök vagytok. Itt az idő, hogy tanuljatok valamit a való életről. Itt az idő, hogy szórakozzatok egyet! Ezennel hivatalosan is meghívunk a partira! - Az utolsó mondat minden egyes szavát nagy körültekintéssel ejtette ki, és a hangja meg a viselkedése nélkülözött mindenfajta kedvességet.

- Köszönjük, de nem - mondta Brenda.

Szőke Herceg előhúzott egy fegyvert hosszú kabátja zsebéből: egy valamikor ezüstszínű, most már mocskos, viharvert pisztolyt. Ezüstös vagy sem, Thomas még életében nem látott ilyen fenyegető és halálosan ijesztő dolgot.

- Azt hiszem, nem értettük meg egymást - mondta a fickó - Meg vagytok híva a partira. És ezt nem lehet visszautasítani.

A Csúf egy kést villantott, Lófarkas pedig egy csavarhúzó tőrét lengetett be, melynek hegye feketéllett a rászáradt vértől.

- Na, hogy döntöttetek? Jöttök velünk bulizni? - érdeklődött Szőke Herceg.

Thomas Brendára pillantott, de a lány nem nézett rá: pillantása a szőkére tapadt, az arckifejezéséből ítélve pedig valami nagy butaságra készült.

- Persze - egyezett bele gyorsan Thomas. - Megyünk. Zúzzuk!

Brenda hirtelen oldalra kapta a fejét.

- Mi vaaaaan?

- Neki pisztolya van, neki kése, neki pedig egy kibökött csavarhúzója!

Semmi kedvem, hogy kitolják a fél szemem.

- Úgy tűnik, a kis barátod nem retardált - jegyezte meg Szőke Herceg.

- Akkor menjünk, és érezzük magunkat jól! - Fegyverével a lépcsők felé intett, és mosolygott. - Nyugodtan vezessetek!

Brenda nem is leplezte a dühét, de a szeméből azt is ki lehetett olvasni, hogy tudja: nincs választásuk.

- Pompás.

Szőke Herceg újra mosolygott - legalábbis ha egy kígyónak volna arca, és tudna mosolyogni, valami hasonlót produkálna.

- Ez az! Minden pompás és pöpec. No para!

- Senki sem fog bántani - fűzte hozzá a Csúf. - Hacsak nem okoztok gondot. Hacsak nem viselkedtek úgy, mint valami buta kölykök. Meglátjátok, a buli végén már önként csatlakozni szeretnétek majd a csapatunkhoz, erre mérget vehettek!

Thomas egyre csak azon küzdött, hogy ne engedje elhatalmasodni magán a pánikot.

- Csak menjünk már! - noszogatta Szőke Herceget.

- Csak rátok várunk - intett a lépcsők felé a pisztolyával megint.

Thomas megragadta Brenda kezét, és magához húzta a lányt.

- Na zúzzuk, cica! - mondta annyi szarkazmussal, amennyi csak tellett tőle. - Annyira jó buli lesz!

- Hát ez igazán nagyon kedves jelenet - jegyezte meg Lófarkas. - Mindig könnyekig hatódom, amikor két ilyen szerelmes szívet látok. - Megjátszotta, hogy könnyeket töröl le az arcáról.

Brendával az oldalán Thomas a lépcső felé fordult, mindvégig

tudatában annak, hogy egy fegyver csöve szegeződik rá. Lementek egészen a régi deszkaajtóig, éppen csak annyi hely volt, hogy ketten elférjenek egymás mellett. Mivel semmilyen kilincset nem tudott felfedezni az ajtón, Thomas kérdően felvont szemöldökkel pillantott a két lépcsővel feljebb álló Szőke Hercegre.

- Add meg a titkos jelet. Üss rá háromszor ököllel, lassan, aztán háromszor gyorsan, aztán jöhet két kopogás az ujjaddal.

Thomas gyűlölte ezeket az embereket. Gyűlölte, ahogy jeges nyugalommal beszéltek, és többnyire kedves szavakat mondtak, minden kedvesség nélkül, gúnyolódva. Bizonyos szempontból ezek a Buggyantak rosszabbak voltak, mint az orr nélküli, akit egy napja leszúrt. Ott legalább tisztán láttak, pontosan tudták, hogy mire számíthatnak.

- Csináld! - suttogta Brenda.

Thomas ökölbe szorította a kezét, és dörömbölni kezdett, előbb három lassút, majd három gyorsat. Végül koppintott kettőt a régi fára. Az ajtó azon nyomban kitárult, és a dübörgő zene úgy robbant ki rajta, mint valami széllökés.

Egy nagydarab fickó fogadta őket, az arca piercingekkel, a teste tetoválásokkal tele. Ősz haja a vállát verdeste. Ám mielőtt Thomas még alaposabban szemügyre vehette volna, a férfi megszólalt:

- Szia, Thomas. Már vártunk.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Az első percben minden összerosódott Thomasban az öt érzékszervét egyszerre letámadó ingerek hatására.

Az üdvözlő szöveg sokkolta, de még mielőtt bármit is szólhatott volna, a hosszú hajú ember gyakorlatilag berántotta őt meg Brendát, majd áttaszította őket a táncoló testek szorosán összepréselődött, hullámszó, ugráló, ölelkező, forgó tömegén. A zene fülsiketítő hangerővel bömbölt. Thomas úgy érezte, mintha kalapáccsal ütögetnék a koponyáját. Villogó lámpák sorát lógatták le a mennyezetről, amelyek ide-oda himbálóztak, ahogy a táncolók nekik mentek, és kósza fénysugarakkal világították be a helyiség legkülönbözőbb pontjait.

Hosszú Haj odahajolt Thomashoz, miközben terelgette át őket a táncolók masszáján. Bár üvöltött, a fiú alig értette, mit mond.

- Istennek hála az aksikért: nagy szívás lesz, ha majd kifogyunk belőlük.

- Honnan tudta a nevem? - üvöltött vissza Thomas. - Miért vártak rám?
A férfi nevetett.

- Egész éjjel figyeltünk téged! Aztán ma reggel láttuk egy ablakon keresztül, hogyan reagálsz arra a táblára. Kitaláltuk, hogy csakis te lehetsz a híres-nevezetes Thomas!

Brenda mindkét karjával átölelte Thomas derekát, úgy csüngött rajta, bizonyára attól félt, hogy elválasztják őket egymástól. Bizonyára. Ámde amikor ezt meghallotta, még szorosabban simult hozzá. Thomas hátranézett, megpillantotta Szőke Herceget, két cimborájával a nyomában. A pisztolyt már nem látta, de tudta, hogy bármelyik

pillanatban újra előkerülhet.

A zene tombolt. A mély hangok úgy dübögtek, hogy valósággal belebelerázkódott a helyiség. Az emberek körülötte táncoltak és ugrándoztak, a lámpák sugarai fénykardokként szabdalják fel az éjsötétjét. A Buggyantak izzadtra és sikamlósra táncolták magukat, testük hője kellemetlenül felmelegítette bent a levegőt.

Valahol középtájon Hosszú Haj megállt, és lobogó fehér sörényével szembefordult velük.

- Mi tényleg azt akarjuk, hogy csatlakozzatok hozzánk! - kiabálta. - Kell legyen valami különleges bennetek! Meg fogunk védeni a rossz Buggyantaktól.

Thomas örült, hogy nem tudnak róluk többet. Talán mégse alakulnak olyan rosszul a dolgaik. Csak bele kell menniük a játékba, és előadni, mennyire különleges Buggyantak ők, és talán így ellesznek békében az első adandó alkalomig, amikor észrevétlenül megléphetnek innen.

- Hozok nektek valamit inni! - kiabálta Hosszú Haj. - Érezzétek jól magatokat! - Ezzel sietve elindult a vonagló tömegen át.

Amikor Thomas megfordult, Szőke Herceg és sleppje ugyanott állt, nem táncoltak, csak figyeltek. Lófarkas integetni kezdett neki.

- Akár táncolhatnál is! - kiáltotta oda Thomasnak. De ő maga sem élt ezzel a lehetőséggel.

A fiú addig izgett-mozgott, míg szembe nem került Brendával. Beszélniük kellett.

Mintha csak a gondolataiban olvasna, Brenda elengedte a derekát, és most két kezével a nyakába csimpaszkodva olyan közel húzta magához Thomas fejét, hogy a fülébe beszélhetett. Lehelete forrón és bizsergetően csapódott le a fiú izzadt bőrére.

- Hogy a francba kerülhettünk ilyen szaros szituba?

Thomas nemigen tudott mit kezdeni ezzel a helyzettel, úgyhogy jobb híján ő is átölelte a lány hátát és csípőjét. Brendára izzadtan tapadt rá a ruha, de Thomas még azon keresztül is érezte, hogy valósággal tüzel a teste. Valami forni kezdett benne is, és ez az érzés keveredett a bűntudattal és a Teresa utáni vágyakozással.

- El nem tudtam volna képzelni ezt egy órával ezelőtt - jelentette ki végül, a lány hajába beszélve. Ennyi telt tőle per pillanat.

Új szám kezdődött, valami sötét és kísérteties hangulatú. A ritmus kicsit lelassult, a dob mintha mélyebben szóló volt. Thomas nem sokat értett a szövegből, de olyan volt, mintha az előadó valami borzalmas tragédiáról énekelne panaszos, bánattal teli magas hangján.

- Lehet, hogy itt kéne maradnunk ezekkel az emberekkel egy ideig - szólalt meg Brenda.

Thomas akkor ébredt rá, hogy ők ketten tulajdonképpen *táncolnak*, anélkül hogy tudatában lettek volna ennek, vagy akarták volna. Együtt mozogtak a zenével, lassan forogtak, szorosan egymáshoz tapadt testtel, egymásba kapaszkodva.

- Miről beszélsz? - kérdezte a fiú döbbenetesen. - Te máris feladtad?

- Nem. Csak elfáradtam. Lehet, hogy itt nagyobb biztonságban lennénk.

Thomas szeretett volna megbízni benne, és úgy érezte, hogy képes is rá. Valami mégis aggasztotta - vajon a lány nem szándékosan hozta őt ide?

- Brenda, ne hagyj még magamra. Az egyetlen esélyünk az, hogy eljutunk a biztonságos menedékbe, és megkapjuk a gyógyszert. Meg fogunk gyógyulni.

Brenda finoman megrázta a fejét.

- Csak olyan nehéz elhinnem, hogy ez tényleg igaz. Nem nagyon

tudok bízni ebben.

- Ne mondd ezt. - Ő maga nem akart ebbe belegondolni. Nem akarta ezt hallani.

- Miért küldték volna ide az összes Buggyantat, ha létezne gyógymód? Ennek semmi értelme.

Thomas picit hátralépett, hogy Brenda arcába nézzen; aggasztotta a lány hozzáállásában bekövetkezett hirtelen változás. Brenda szeme könnyben úszott.

- Hülyeségeket beszélsz - mondta, aztán elhallgatott. Természetesen ő is kételkedett, de semmiképpen nem akarta Brendát elbátortalanítani. - A gyógymód valóság. Nekünk azt kell... - hirtelen elhallgatott, mert észrevette, hogy Szőke Herceg még mindig őt fixírozza. Képtelenség, hogy ebben a ricsajban bármit is hallana, de sosem lehet tudni, és jobb óvatosnak lenni.

Thomas odahajolt Brenda füléhez.

- Ki kell jutnunk innen. Olyanokkal akarsz együtt lógni, akik pisztolyokkal meg csavarhúzókkal jönnek rád?

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, megérkezett Hosszú Haj az italokkal. A csészékben lévő barnás folyadék a férfi kezében ide-oda lötytyent, ahogy minden irányból meg-meglökték a táncolók.

- Fenéig! - kiáltotta.

Ebben a pillanatban valami gyanú ébredt Thomasban, hirtelen nagyon, nagyon rossz ötletnek tűnt italt elfogadni ezektől az idegenektől. Egyébként is ezen a helyen és ebben a helyzetben minden, ha lehet, még kényelmetlenebbé kezdett válni a számára.

Ám Brenda már nyúlt volna az italáért.

- Ne! - Thomas gondolkodás nélkül kiáltott rá. A következő pillanatban igyekezett menteni a helyzetet. - Úgy értem, ne, tényleg nem volna most

szabad ilyesmit innunk. Már jó ideje nem ittunk vizet, előbb ezt kéne pótolnunk a szervezetünkben. Mi csak, hm, szeretnénk táncolni még egy kicsit. - Nagyon lazán szeretett volna viselkedni, belül azonban szinte könyörgött, hogy csak ezt ússzák meg. Tudta, hogy nagyon idiótán hangzott, amit mondott, különösen, amikor látta, hogy a lány milyen furán néz rá.

Valami kicsi és kemény tárgy nyomult az oldalának. Meg sem kellett fordulnia ahhoz, hogy rájöjjön, mi az: Szőke Herceg pisztolya.

- Megkínáltalak egy itallal - szólalt meg újra Hosszú Haj. Piercingekkel teli arcán most már nyoma sem volt kedvességnek. - Rettentő udvariatlanságra vall visszautasítani az ilyesmit. - Újra feléjük nyújtotta a csészéket.

Thomasban egyre nőtt a pánik. Most már egyáltalán nem kételkedett: valami nem stimmel ezekkel az italokkal.

Szőke Herceg még erősebben tolta neki a fegyvere csövét.

- Egyig fogok számolni - mondta a fülébe. - Csak egyig.

Thomasnak nem kellett gondolkodnia. Kinyújtotta a kezét, elvitte a csészét, ledöntötte a torkán a folyadékot. Egyetlen hajtásra itta ki. Úgy égette, mintha tüzet nyelt volna, végigperzselve a torkát és a mellkasát, ahogy haladt benne lefelé. Pusztító köhögési roham tört rá, amitől ide-oda tántorgott.

- És most te - mondta Hosszú Haj, átnyújtva a másik csészét Brendának.

A lány Thomasra nézett, majd átvette a csészét és lehajtotta barna folyadékot. Meg se rendült tőle, csupán egy picit összeszűkült a szeme, amikor az ital végigfutott a torkán.

Hosszú Haj visszavette a csészéket, és most már szélesen vigyorogva mondta:

- Ez az! Most aztán nyomás vissza táncolni!

Thomas máris érzett valami furcsát a gyomrában. Valami csillapító melegséget, valami kellemes békességet, amely szétáradt benne, és lassanként az egész testét áthatotta. Újra a karja közé vette Brendát, és szorosán magához öelve a lányt hajladoztak a zenére. A lány ajka a nyakához ért. Valahányszor nekinyomódott a bőrének, Thomas beleborzongott az élvezetbe.

- Milyen volt? - kérdezte Thomas. Inkább érezte, mint hallotta, hogy a hangja kicsit kásás.

- Valami nem jó dolog volt - mondta Brenda úgy, hogy Thomas alig tudta kivenni a szavait. - Drog lehetett benne. Nagyon fura dolgokat csinál velem.

Ja, gondolta Thomas. Valami fura dolgokat. A helyiség elkezdett forogni körülötte, sokkal gyorsabban, mint amennyire lassú táncuk indokolta volna. A körülöttük lévő emberek arca hirtelen szinte cseppfolyósan megnyúlt, amikor nevetlek, kinyíló szájuk helyén tátongó fekete lyukakat látott. A zene lelassult, valahogy állaga lett, megvastagodott, az énekes hangja egyre mélyebbről szólt, és ragacsosan nyúlóssá vált.

Brenda felemelte a fejét Thomas válláról, és két keze közé fogta a fiú arcát. Csak bámult rá, miközben úgy tűnt, mintha rezgett volna a szemgolyója. Gyönyörű volt. Szébb, mint bármi, amit a fiú valaha is látott az életében. Körülöttük minden beleveszett a sötétségbe. Thomas tudta, hogy az agya kezdi lehúzni a redőnyt.

- Talán jobb is így - mondta Brenda, de valahogy mintha az ajka nehezen boldogult volna a szavak megformálásával. Az arca körkörösén mozgott, hullámozott, és mintha levált volna a nyakáról. - Talán velük lehetünk. Talán így boldogan élhetünk együtt, amíg teljesen el nem borul

az agyunk. - Émelyítően, nyugtalanítóan kezdett mosolyogni. - És azután majd megölhetsz.

- Nem, Brenda - mondta Thomas, de a hangja mintha valami végtelen alagút mélyéről, óriási távolságból érkezett volna. - Ne...

- Csókolj meg - mondta Brenda. - Csókolj meg, Tom.

Kezét még erősebben tapasztotta kétfelől Thomas arcára. Maga felé kezdte húzni a fiú fejét.

- Nem - mondta a fiú, ellenállva.

Brenda megállt, és megbántottság ült ki az arcára. A hullámzó, elmosódó arcára.

- Miért nem? - kérdezte.

Most már csaknem teljesen elnyelte a sötét.

- Mert te nem vagy... ő. - Thomas hangja nagyon távolról érkezett. Lehet, hogy már csak egy visszhang volt. - Soha nem is lehetnél ő.

És akkor Brenda szertefoszlott és eltűnt. És Thomas elméje szintúgy.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Thomas sötétben ébredt. Úgy érezte magát, mintha valami ősi kínozószközbe került volna, amelyben koponyájába minden irányból lassan fúródnak be a szögek.

Felnyögött, de akadozó, szörnyű hangjától csak még rosszabb lett, még jobban fáj a feje. Visszafogta magát, hogy ne adjon ki több hangot, és megpróbált felnyúlni, hogy megvakarja...

A keze nem mozdult. Valami megakadályozta ebben, valami, amit ráragasztottak a csuklójára. Ragasztószalag. Megkísérelt kirúgni a lábával, de azt is lekötözték. Az erőlködés újabb fájdalmat szabadított el a testében és a fejében, úgyhogy inkább visszasüppedt punnyadt állapotába, és csak halkán nyögdécselt. Azon járt az agya, vajon mennyi ideig volt kiütve.

- Brenda? - kérdezte suttogva.

Semmi válasz.

Aztán valami fény támadt. Ragyogó és szúrós. Összeszorította a szemét, aztán az egyiket óvatosan épp csak résnyire nyitotta, hogy kikémleljen. Hárman álltak előtte, de az arcuk árnyékban maradt, mert a fény hátulról világította meg őket.

- Na, tessék szépen ébredezni! - mondta egy rekedt hang. Valaki felröhögött.

- Kéne még abból a tüzes léből, mi? - ezt már egy nő kérdezte. Újra röhögés követte a szavait.

Thomas végül hozzászokott a fényhez, és teljesen kinyitotta a szemét. Egy fa karosszéken ült, csuklóját a karrészhez, két bokáját a

széklábakhoz rögzítették széles, szürke ragasztószalaggal. Két férfi és egy nő állt előtte. Szőke Herceg. A Csúf. Lófarkas.

- Miért nem csináltatok ki simán a sikátorban? - firtatta Thomas.

- Kicsinálni téged?! - kiáltott fel Szőke Herceg. Korábban sem tűnt rekedtesnek a hangja, de most úgy hangzott, mintha a legutóbbi pár órát a tánctéren üvöltözve töltötte volna.

- Mit gondolsz te rólunk, kik vagyunk? Valami huszonegyedik századi maffiaklán? Ha ki akartunk volna csinálni, már rég halott lennél, ott feküdnél vérbe fagyva az utcán.

- Nem holtan akarunk - vágott közbe Lófarkas. - Az tönkrevágja a hús ízét. Mi akkor szeretjük megenni az áldozatainkat, amikor még élnek. Minél többet gyűrünk magunkba, amikor még nem folyt el az összes vére. El nem tudod képzelni, mennyire leveses... és édes az ízük ilyenkor.

A Csúf felröhögött, de Thomas nem tudta eldönteni, hogy Lófarkas szórakozott-e vele, vagy komolyan beszélt. Akár így, akár úgy, ez a nő kiborította.

- Csak hülyéskedik - mondta Szőke Herceg. - Csak végső kétségbeesésünkben nyúltunk emberhúshoz. Az emberi húsnak olyan íze van, mint a disznószarnak.

A Csúf felvihogott. Nem nevetett, nem röhögött. Vihogott. Thomas nem tudta elhinni, hogy komolyan beszélnek - inkább az elmeállapotuk miatt aggodalmaskodott, mintha... kikapcsolták volna őket.

Szőke Herceg első ízben mosolygott igazán azóta, hogy Thomas megismerte.

- Vicc volt, már megint. Nem vagyunk még annyira buggyantak. De akkor is bármibe fogadok, hogy az ember nem jóízű.

A Csúf és Lófarkas egyetértően bólintott.

Jézus ereje, ezek kajakra kezdenek becsavarodni, gondolta magában Thomas. Ekkor elfojtott nyögésre figyelt fel és balra nézett. Brendát pillantotta meg a szoba sarkában ugyanúgy megkötözve, mint ő maga. Csak neki a száját is leragasztották, aminek láttán Thomas elgondolkodott, vajon a lány többet küzdött-e, mint ő, mielőtt elvesztette az eszméletét. Úgy tűnt, hogy csak most kezd magához térni, és amikor észrevette a három Buggyantat, vadul ficákolni kezdett a székében, és emelgetni kezdte. Hangosan nyögött. A tekintetében tűzben égett.

Szőke Herceg most rá mutatott. Varázslatos módon újra előkerült a pisztoly.

- Fogd be! Fogd be, vagy a falról fog lecsorogni az agyad.

Brenda abbahagyta. Thomas arra számított, hogy elkezd nyöszörögni vagy sírni. De semmi ilyet nem tett, és a fiú azonnal ostobának érezte magát, hogy egyáltalán megfordulhatott az agyában ilyen gondolat. Brenda már megmutatta, hogy milyen kemény fából faragták.

Szőke Herceg leeresztette a fegyvert tartó kezét.

- Így már jobb. Atyaisten, már akkor ki kellett volna nyírnunk ezt a csajt, amikor először kezdett el itt sikítozni. És harapni. - Az alkarjára pillantott, ahol hosszú, ívelt harapásnyom piroslott.

- A lány vele van - figyelmeztette Lófarkas. - Még nem végezhetünk vele.

Szőke Herceg elhúzott egy széket a fal mellől, és leült Thomasszal szemben, mindössze néhány lépésre tőle. Társai is követték a példáját, arcukon olyan megkönnyebbüléssel, mintha már órák óta erre az engedélyre vártak volna. Szőke Herceg a combjára fektette a pisztolyt, Thomas felé mutató csővel.

- Oké - mondta a férfi. - Elég sok megbeszélhivalónk van. Viszont nem vagyok kíváncsi a szokásos baromságokra, úgyhogy ha megpróbálsz

mellébeszélni, vagy akár egyetlen

kérdésre is megtagadod a választ, kapsz egy golyót a lábadba. Aztán a másik lábadba. Aztán harmadik alkalommal a golyót a barátnőd kapja, azt hiszem, a két szeme közé. És fogadjunk, hogy rájöttél már, hova megy a negyedik, ha kiborítasz.

Thomas bólintott. Hinni akart abban, hogy ő kemény, és szembe tud szállni ezekkel a Buggyantakkal. De a józan ész győzött. Hozzákötözték egy székhez, nem volt se fegyvere, se szövetségese, semmije. Bár őszintén szólva neki aztán takargatnivalója sem volt. Válaszolni fog mindenre, amire a fickó kíváncsi. Bármilyen is lesz a vége, golyót semmiképp se akar a lábába. Nem volt kétsége afelől, hogy az ürge nem blöfföl.

- Első kérdés - vágott bele Szőke Herceg. - Ki vagy te, és miért szerepel a neved az összes táblán ebben a rohadt városban?

- A nevem Thomas. - Amint ezt kimondta, Szőke Herceg arca dühös ráncokba gyűrődött. Thomas rájött, milyen ostoba hibát követett el, ezért gyorsan folytatta: - Ezt már tudjátok. Szóval, az, hogy hogyan kerültem ide, igazán furcsa történet, és kétlem, hogy elhinnétek. De esküszöm, hogy az igazat mondom.

- Miért, te nem egy Bergen érkeztél, mint mi mindannyian? - ezúttal Lófarkas kérdezett.

- Berg? - Thomasnak fogalma sem volt, mit jelenthet ez a szó, de megrázta a fejét és folytatta. - Nem, mi valamilyen föld alatti folyosón át érkeztünk, ami körülbelül harminc mérföldre van innen déli irányban. Mielőtt bementünk az alagútba, egy Falkapu nevű cucon kellett átmennünk...

- Várj csak, várj csak! - emelte fel az egyik kezét Szőke Herceg. - Egy Falkapun? Legszívesebben most lelőnének, de azért egy ilyen csak nem találhatsz ki magadtól!

Thomas értetlenül ráncolta a szemöldökét.

- De hát miért?

- Nagyon hülye lennél, ha egy ilyen nyilvánvaló hazugsággal próbálnál kitérni a kérdéseim elől. Hogy egy Falkapun keresztül jöttetek volna? - A fickó nem játszotta meg magát tényleg megdöbben.

Thomas most a többi Buggyatra pillantott, az ő arcukon ugyanaz a sokkos arckifejezés ült.

- Ja. Mi annyira hihetetlen ebben?

- Van némi halvány elképzelésed arról, hogy milyen baromira drága a Falkapu Transzport? Épphogy bemutatták a nyilvánosságnak a napkitörések előtt. Csak a kormányzatok és a milliárdosok engedhetik meg maguknak, hogy ezt használják.

Thomas vállat vont.

- Hát, azt tudom, hogy tele vannak zsével, és az ürge így nevezte: Falkapu. Egyfajta szürke fal, amin ha átmész, olyan érzésed támad, mintha jég bizsergetne.

- Milyen ürge? - érdeklődött Lófarkas.

Thomas még csak alig vágott bele a történetük elmesélésébe, és máris teljesen összekuszálódott az agyában minden. Hogyan lehetne hitelesen előadni egy ilyen sztorit?

- Azt hiszem, a VESZETT-től jött. Kísérleteznek velünk, próbatételeknek vetnek alá. Nem mindennel vagyok tisztában én sem. Kitörölték a memóriánkat. Nekem kezdenek visszajönni az emlékeim, de csak hézagosan.

Rövid ideig Szőke Herceg csak ült, és bámult Thomasra, anélkül hogy reagált volna. Igazából mintha *keresztül* bámult volna rajta, mintha átlátszó lenne, a mögötte lévő falra meredve. Végül azt mondta:

- Jogász voltam. Még mielőtt a kitörések és a járvány mindent

lerombolt volna. Tudom, milyen az, amikor valaki hazudik. Nagyon, nagyon profi voltam a munkámban.

Különös módon Thomas ettől teljesen megnyugodott.

- Hát akkor tudhatod, hogy én nem...

- Igen, tudom. Hallani akarom az egész sztorit. Beszélj!

És Thomas beszélt. Nem tudta volna megmondani, mire alapozza, de úgy érezte, hogy ez rendben van. Az ösztönei azt súgták, hogy ezek a Buggyantak ugyanolyanok, mint bárki más, csak ideküldték őket utolsó borzalmas éveikre, mielőtt végleg megadnák magukat a Kitörésnek. Csak megpróbáltak valami előnyhöz jutni, csak kiutat szeretnének kilátástalan helyzetükből - mindenki ezt tenné a helyükben. Találkozni a sráccal, akinek a nevével teletűzdelték az egész várost, épp megfelelő első lépésnek tűnik. Thomas az ő helyükben valószínűleg ugyanezt tette volna. Remélhetőleg persze a fegyverek és a kötözgetős buli nélkül.

Brendának már előző nap elmesélte az egész történetet, és most nagyjából ugyanazt adta elő. Az Útvesztőt, a megmenekülésüket, az alagutat. Az új küldetésüket, hogy vágjanak ál Perzseltföldön, a tűz földjén. Arra különösen odafigyelt, hogy kellően felhívja a figyelmüket küldetésük fontosságára, és a végén rájuk váró jutalomra: a gyógyulásra. Most, hogy már nem számíthatnak arra, hogy Jorge biztonságban kijuttatja őket a városból, talán megpróbálhatnák ezekkel az emberekkel. Elmondta azt is, mennyire aggódik a barátai miatt, de amikor rákérdezett, hogy látták-e őket vagy egy nagyobb lánycsapatot, nemleges választ kapott.

Ezúttal se sokat beszélt Teresáról. Még véletlenül sem akarta bármilyen módon kockáztatni, hogy veszélybe sodorni őt, bár azt nem tudta volna megmondani, hogyan veszélyeztetné őt, ha esetleg szóba hozná. Egy kicsit Brendával kapcsolatban is füllentett. Nem tartotta igazi

hazugságnak, inkább csak azt próbálta sugallni a szavaival, hogy a lány kezdettől fogva vele volt.

Amikor végzett a beszámolóval, eljutva addig a pontig, hogy a sikátorban szembetalálta magát velük, vett egy mély lélegzetet, és a lehetőségekhez képest próbált kényelmesebben elhelyezkedni a széken.

- Lennének szívesek most már leszedni rólam ezeket a vackokat?

Hirtelen valami villanásra figyelt fel. A Csúf kezében egy éles, csillogó kés jelent meg.

- Mit gondolsz? - kérdezte Szőke Hercegtől.

- Persze, miért is ne? - hangzott a válasz. Egyébként Szőke Herceg a történetet végig sztoikus nyugalommal, kifürkészhetetlen arccal hallgatta végig, Thomasnak fogalma sem volt, hogy hitt-e neki, vagy sem.

A Csúf vállat vont, és felállt, majd odament a fiúhoz. Épp fölé hajolt a késével, mikor fentről valami zűrzavar hallatszott. Súlyos lábdobbanások a mennyezeten, aztán pár sikoly. Majd mintha legalább száz ember trappolna el a fejük fölött. Őrüdt iramú lépések, ugrások, dobbanások zaja. Még több visítás.

- Ránk találhatott egy másik csoport - állapította meg Szőke Herceg halálsápadt arccal. Felállt és intett két társának, hogy kövessék. Pár másodperc múlva már híre-hamva sem volt a triónak, a felfelé vezető lépcsőn elnyelte őket a sötétség. Egy ajtó nyílt, majd csukódott. A fenti káosz tovább tombolt.

Mindez együtt halálra rémítette Thomast. Brendára pillantott, aki tökéletes mozdulatlanságban figyelt. Végre találkozott a tekintetük. Mivel a szájáról még nem került le a ragasztószalag, csak a szemöldökét vont a fel kérdően.

Thomas nem szívesen gondolt bele az esélyeikbe, ha így találnak rájuk, a székhez kötözve. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy az éjjel

megismert Buggyantak bármelyike is szembe tudott volna szállni Az Orral.

- Mi van, ha egy csapat Elborult tombol odafent?

Brenda motyogott valamit a ragasztószalagon keresztül,

Thomas minden izmát megfeszítve elkezdett kis lépésekben odaugratni hozzá a székével. Már egészen közel került hozzá, amikor hirtelen kővé dermedt, és a plafonra meredt: a fenti lármát mintha elvágták volna.

Néhány másodpercig néma csend. Aztán egy vagy két ember csoszogása hallatszott a fejük fölött. Egy hangos puffanás. Még egy. És még egy. Thomas lelki szemei előtt látta, ahogy holttesteket dobnak egymásra a földön.

A lépcsőfeljárat ajtaja kinyílt.

Súlyos, lefelé csattogó léptek.

Sötétség borult a lépcsőre, és Thomas hideg verítékben úszva várta, hogy ki bukkan elő az árnyékból.

Végül valaki kilépett a fényre.

Minho. Pizkosan, véresen, égésnyomokkal az arcán. Mindkét kezében késsel. *Minho.*

- Úgy látom, kényelmesen ültök - üdvözölte őket.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Dacára mindannak, amin keresztülment, Thomas nem tudott visszaemlékezni hasonló esetre, amikor nem talált szavakat. Alig bírta kinyögni:

- Mi... hogy...? - Megakadt, és tovább küzdött, hogy valami értelmeset is kibökjön.

Minho mosolygott, ami igazán örvendetes látványt nyújtott. Különösen annak fényében, hogy milyen ramatyul nézett ki.

- Megtaláltunk! Mit gondoltál, hagyjuk, hogy ezek a féleszűek bármit is tegyenek veletek? Jössz nekem eggyel, öregem. Nem is kicsivel. - Odalépett hozzá, és elkezdte levágni róla a ragasztószalagot.

- Mit akarsz mondani azzal, hogy megtaláltál? - Thomas annyira boldog volt, hogy folyton csak vigyorgott, mint egy idióta. Nemcsak hogy megmenekültek, de a barátai is életben maradtak! Életben!

Minho rendületlenül vagdosott tovább.

- Jorge keresztülvezetett a városon. Elkerültük a Buggyantakat, kaját szereztünk. - Kiszabadította Thomast, és most Brendához lépett, de a válla fölött válaszolt a barátjának - Tegnap reggel kicsit szétszóródtunk kémkedni itt-ott. Serpenyő egy sarkon leselkedett be abba a sikátorba, pont amikor az a három tökfej fegyvert rántott rátok. Visszajött, elmondta, bedühödtünk, és elkezdtek kifőzni a tervet, hogyan rohanjuk le őket. A legtöbb vacadék kiütötte magát vagy aludt.

Brenda kikászálódott a székől, amint kiszabadították, és otthagya Minhót. Thomas felé startolt, de aztán leállt, a fiú nem tudott rájönni, hogy dühös vagy aggodalmas képet vág-e. Aztán letépte a szájáról a

szigetelőszalagot.

Thomas felállt, és a feje megint lüktetni kezdett, a szoba pedig forogni. Hányinger tört rá. Visszazuhant a székre.

- Jézus ereje! Nincs valakinek egy aszpirinje?

Minho csak nevetett. Brenda most a lépcső aljában állt, karba font kézzel, háttal nekik. Thomas azt a következtetést vonta le a testbeszédéből, hogy a lány valóban haragszik. Aztán eszébe jutott, miket mondott neki, mielőtt eszméletét veszítette volna a drogtól.

Ó, *a francba*, gondolta. Azt mondta neki, hogy ő sohasem lehet Teresa.

- Brenda? - kérdezte szelíd ártatlansággal. - Jól vagy? - Nincs az a pénz, amiért Minho előtt felhozná különös táncukat és beszélgetésüket.

Brenda bólintott, de nem nézett rá.

- Jól vagyok. Induljunk. Látni akarom Jorgét. - Keményen, határozottan pattantak ki a szájából a szavak. Minden érzelem nélkül.

Thomas nyögött egyet, és most örült, hogy fáj a feje, és arra foghatja. Igen, határozottan dühös volt rá a lány. Valójában a *dühös* nem is a megfelelő szó. Inkább sértődöttnek tűnt.

Vagy az is lehet, hogy ő képzel túl sokat magáról, holott a lányt egyáltalán nem érdekli.

Minho odalépett hozzá, és a kezét nyújtotta.

- Gyerünk, tesó! Fejfájás ide vagy oda, mennünk kell. Ki tudja, meddig tudjuk azokat a tökfej foglyokat ott fenn nyugton és csendben tartani.

- Foglyokat? - ismételte meg Thomas.

Hívd őket, ahogy akarod. Lényeg, hogy nem engedhetjük el őket addig, amíg el nem tűzünk innen. Tizenketten tartunk fogva több mint húszat. És nem túl boldogok. Lehet, hogy hamarosan leesik nekik, hogy könnyedén lenyomhatnak minket. Ha majd elmúlik a másnaposságuk.

Thomas megint felállt, ezúttal sokkal lassabban. A fejében továbbra is lüktetett a fájdalom és ide-oda vándorolt, mintha feltett szándéka lett volna, hogy minden egyes mozdulatra kitolja a két szemgolyóját a helyéről. Becsukta a szemét míg a dolgok abbahagyták körülötte a forgást. Vett egy mély levegőt, aztán Minhóra pillantva kijelentette:

- Minden rendben lesz.

Minho rávillantott egy széles vigyort.

- Micsoda férfi! Na, lépünk!

Thomas követte barátját a lépcsőhöz. Megállt Brenda mellett, de nem szólt hozzá. Minho visszasandított Thomasra, arcán az *ennek meg mi baja?* kifejezéssel, de a fiú csak némán megrázta a fejét.

Minho vállat vont, aztán feltrappolt a lépcsőn. Thomas ott maradt még Brendával egy kicsit. Nem úgy nézett ki, mintha a lány meg akarna mozdulni, és szándékosan kerülte a tekintetét.

- Sajnálom - mondta, megbánva az ájulás előtti nyers szavait. - Azt hiszem, gonosz dolgokat mondtam neked...

Brenda hirtelen ránézett.

- Szart se érdekelsz, se te, se a barátnőd. Csak táncolni akartam, meg jól érezni magam, mielőtt vége mindennek. Mit gondoltál, hogy szerelmes vagyok beléd, vagy ilyesmi? És meghalok a vágytól, hogy a Buggyant kis menyasszonyod legyek? Térj már magadhoz!

A szavaiból csak úgy süttött a düh. Thomas hátralépett, mert úgy érezte magát, mintha a lány pofonvágtatna volna. Ám mielőtt bármit is válaszolhatott volna, Brenda csattogó léptekkel és nagy sóhajtásokkal felszaladt a lépcsőn, és eltűnt a szeme elől. Soha még nem hiányzott neki Teresa annyira, mint ebben a pillanatban. Hirtelen sugallatra szólítani kezdte gondolatban. De még mindig nem volt ott.

A szag már azelőtt megcsapta az orrát, hogy belépett volna a terembe, ahol előző éjjel táncoltak. Izzadság és hányás bűze.

Testek heverték szanaszét a padlón, egyesek aludtak, mások egymás mellett kuporogtak és reszkettek; olyanok is akadtak közöttük, akik halottnak tetszettek. Jorge, Newt és Aris őrizték őket támadásra felkészülve, kezükben törökkel, lassan körözve körülöttük. Thomas Serpenyőt és a többi tisztársat is viszontlátta. Noha a feje még mindig vadul lüktetett, elöntötte az izgalom és a megkönnyebbülés hulláma.

- Mi történt veletek, fiúk? Hol voltatok?

- Hé, ez Thomas! - bödült el Serpenyő. - Ronda és eleven, mint új korában!

Newt odament hozzá, őszinte mosollyal az arcán.

- Örülök, hogy nem haltál meg, Tommy. Tényleg rohadtul örülök.

- Én is örülök neked - felelte Thomas, aki furcsa dermedtséget érzett: most tudatosult benne, hogy mivé vált az életük. Így köszöntötték egymást egy vagy két nappal azután, hogy nem látták egymást. - Mindenki eljutott ideig? Hova mentetek, srácok? Hogy kerültetek ide?

Newt bólintott.

- Mind a tizenegyen itt vagyunk. Plusz Jorge.

Thomas kérdései gyorsabban érkeztek, mint ahogy válaszolni lehetett volna rájuk.

- És Barkley meg a többiek? Tudtok róluk valamit? Ők okozták a robbanást?

Jorge válaszolt. Thomas látta, hogy ő áll legközelebb az ajtóhoz, kezében egy irtózatos ronda kinézetű karddal, amely pillanatnyilag magán a Csúfon nyugodott. Lófarkas ott feküdt mellette a földön, mindketten összegömbölyödve.

- Nem láttuk őket azóta. Elég gyorsan lekoccoltunk onnan, ők meg

túlságosan paráznak attól, hogy mélyebben behatoljanak a városba.

A Csúf látványa megszólaltatott egy vészjelzőt Thomasban. Szőke Herceg. Hol van Szőke Herceg? Hogyan tudtak elbánni vele, hisz pisztolya volt? Körülnézett, de nem látta sehol.

- Minho - suttogta Thomas, és közelebb intette magához a barátját. Amikor Minho és Newt is ott állt mellette, odahajolt hozzájuk. - A szőke tüsi hajú fickó. Úgy tűnt, ő a vezér. Mi történt vele?

Minho megvonta a vállát, és passzolta a kérdést Newtnak.

- Biztos sikerült elmenekülnie - felelte Newt. - Egy maroknyinak sikerült kijutni, képtelenek voltunk mindenkit feltartóztatni.

- Miért? - firtatta Minho. - Aggódsz miatta?

Thomas körbenézett, és még halkabban folytatta:

- *Pisztolya* van. Ő az egyetlen, akinél késnél veszélyesebb fegyvert láttam. És nem túl kedves fickó.

- Ki nem plottyant rá? - jegyezte meg Minho. - Egy órán belül kijutunk ebből az ostoba városból. És amúgy mennünk kellene. Most.

Thomas az elmúlt napokban hallott ötletek közül ezt tartotta a legjobbnak.

- Okés, menjünk, nem akarok itt lenni, amikor visszajön.

- Figyelem! - kiáltotta Minho és átsétált a tömegben. Indulunk. Nem követtek minket, és minden rendben lesz. Ha utánunk jöttök, meghaltok. Nem nehéz választás, ugye?

Thomas eltöprengett, vajon mikor és hogyan vette át az irányítást Minho Jorgétól. Ránézett az idősebb férfira, és észrevette mellette Brendát: ott állt a falnak dőlve, a padlót bámulva. Annyira rosszul érezte magát az este történetek miatt! Ő *tényleg* meg akarta csókolni a lányt. De valamilyen okból undorodott is ugyanakkor. Lehet, hogy a drog miatt. Lehet, hogy Teresa miatt. Talán...

- Hé, Thomas! - Minho üvöltött rá. - Ébredj már, haver! Húzzunk innen! A tisztársak közül sokan már ki is léptek az ajtón a tűző napfénybe. Vajon mennyi időre ütötte ki a drog? Egy egész napra? Vagy csak pár óráig nem volt magánál, reggel óta? Elindult a társai után, aztán Brenda mellett megállt, és picit meglökte. Egy pillanatra megijedt, hogy a lány nem akar majd velük tartani, de Brenda csak kicsit tétovázott, mielőtt elindult volna az ajtó felé.

Minho, Newt és Jorge a fegyvereket készenlétben tartva megvárta, míg Brendán és Thomason kívül minden társuk kimegy. Thomas a küszöbről nézte végig, amint három társa az ajtó felé hátrál, lassan lengetve maguk előtt késük, kardjuk hegyét, ahogy eddig is. De nem úgy tűnt, mintha bárki is megjátszotta volna az agyát. Valószínűleg csak menni akarlak már, és örültek, hogy élnek.

A srácok a lépcsőlejárát körül gyülekeztek a sikátorban. Thomas közel maradt a lépcső tetejéhez, de Brenda átfurakodott mellette a többiek közt, és a csoport másik oldalán állt meg. Megesküdött magában, hogy el fogja kapni a lányt egy hosszú, négyszemközti beszélgetésre, amint kijutnak innen, és biztonságban lesznek. És ami még fontosabb, rájött, hogy ugyanazt érezte vele kapcsolatban, mint Chuckkal. Ugyananazon okból felelősséget kezdett érezni iránta.

- ...futunk.

Thomas megrázta a fejét, amikor hirtelen eljutott az agyáig, hogy Minho épp eligazítást tart. A fájdalom törei belülről hasogatták a koponyáját, de igyekezett vezérük szavaira koncentrálni.

- Már egy mérföld sincs hátra - folytatta Minho. - Ezeket a Buggyantakat végül is nem olyan nehéz legyőzni. Úgyhogy...

- Hé!

A kiáltás Thomas háta mögül hangzott fel. Hangosan és rekedtesen

szólt, jócskán bugyogott belőle az örület. Thomas megpördült, és Szőke Herceget látta az alsó lépcsőfokon, a nyitott ajtó előtt állni, előrenyújtott karral. Pisztolyát a kezében szorongatta olyan erősen, hogy egészen belefehéredtek a bütykei. Ettől eltekintve meglepően nyugodtnak tűnt. A pisztoly csövét egyenesen Thomasra irányította.

Mielőtt bárki is megmozdulhatott volna, elsütötte a fegyvert. A mennydörgésszerű dördülésbe belerázkódott az egész szűk sikátor. Thomas bal vállát majd széttépte a belehasító nyers fájdalom.

NEGYVENEDIK FEJEZET

A becsapódó golyó erejétől Thomas hátratántorodott, megfordult, és arccal a földre zuhant, mint egy darab fa. Orra a kövezethez csattant. A fájdalomon és a fülében visszhangzó tompa zúgáson át is hallotta azonban, hogy újra elsütik a pisztolyt. Aztán zsibongás, nyögések, ütések zaja hallatszott, aztán a cementnek csapódó fém zörgése.

Thomas a hátára gördült, kezét meglőtt vállára szorítva, Gyűjtötte magában a bátorságot, hogy megnézze a sebe. Füle egyre hangosabban csengett, és a szeme sarkából épp csak érzékelte, hogy Szőke Herceget is a földre nyomták. Valaki épp agyba-főbe verte.

Abban a valakiben Minhót ismerte fel.

Thomas végre rápillantott a sebre. Attól, amit látott, a szíve kétszer olyan gyorsan kezdett kalapálni. Ingén egy kis lyuk tátongott, körülötte vörös trutumós paca látszott, épp a hónalja fölött. A sebből ömlött a vér. Fájt. *Nagyon* fájt. Ha úgy érezte, hogy amikor magához tért a drogos kábulatból, iszonyatosan fájt a feje, ez ahhoz képest háromszor, négyszer kínzóbb fájdalom volt, amely odacsomósodott a vállában lüktető sebbe, aztán onnan küldte szerteszét egész testébe gyötrő hullámait.

Newt ott állt mellette, és aggódó tekintettel méregette.

- Meglőtt - bukott ki hirtelen Thomasból. Egy újabb éllovas megszólalás a leghülyébb beszélései listáján. A fájdalom úgy söpört át rajta, mintha fűzőkapcsokkal tűznék össze belül, amelyek éles hegyükkel szúrják és felsértik a bensőjét. Aznap másodszor érezte úgy, hogy az agya sötétségbe borul.

Valaki egy inget nyújtott oda Newtnak, aki szorosan rányomta Thomas

sebére, ezzel újabb fájdalomhullámot indítva el. A fiú felkiáltott kínjában, nem érdekelte, hogy gyengének nézik-e emiatt. Olyan kint érzett, amelyet korábban még soha. A világ körülötte egyre fakóbb és homályosabb lett.

Ájulj el, mondogatta magának. Könyörgöm, ájulj el, hadd múljon el a fájdalom.

Azután újabb távoli hangok szűrődtek be a tudatába, úgy hallotta őket, mint amikor a táncparketten feküdt, mielőtt elvesztette volna az eszméletét.

- Ki tudom szedni belőle azt az átkozott golyót - mondta Jorge. - De szükségem lesz tűzre.

- De nem csinálhatjuk itt. - Ki volt ez, talán Newt?

- Jó. Segítség vinni. - Fogalma sem volt, most kinek a hangját hallja.

Kezek nyúltak alá, fogást keresve rajta, megragadták a lábát. A kín. Valaki folyton háromig akart számolni. A kín. Ez tényleg nagyon, irtóra fáj. Egy. A fájdalom. Kettő. Auú! Három.

Teste felemelkedett a földről, és a fájdalom megújultan, friss és nyers erővel robbant benne.

A következő pillanatban aztán teljesült a vágya, és sötétség borult rá, elmosva minden gondot és szenvedést.

Amikor magához tért, egészen kába volt.

A fény elvakította, úgy érezte; képtelen kinyitni a szemét. Egész teste rázkódott, ide-oda ütődött, még mindig kezek tartották szorosán. Hallotta a nehéz, gyors tempójú zihálást. Hallotta a kövezeten a lábak dobogását. Valaki kiáltott valamit, de nem értette meg a szavakat. Buggyantak örült üvöltése hallatszott - egyelőre messziről, de azért mégis elég közel lehettek ahhoz, hogy kövessék őket.

Hőség. A levegő szinte égetett.

A válla pedig a kintől gyúlt lánggra. A fájdalom úgy szaggatta belülről,

mintha mérgező anyagok robbannának benne sorozatosan. Megint a sötét ájulásba menekült előle.

Thomas résnyire nyitotta a szemét. A fényt most kevésbé intenzívnek érzékelte. Az alkonyat szelídarany izzása. A hátán feküdt, nyomta a kemény talaj. Egy kő fúródott a hátába, de az a fájdalom nyomába se ért annak, ami a vállában fészkelte.

A körülötte mozgó alakok gyors, kurta szavakkal értekeztek egymással.

A Buggyantak ricsaja most távolabbról hallatszott. Nem látott semmilyen épületet, csak az égboltot maga fölött. És érezte a fájdalmat a vállában. Ó, az a fájdalom!

Valahol a közelében tűz ropogott, érezte a hőhullámokat átlebegni a teste felett: forró fuvallatokat a forró levegőben.

Valaki azt mondta:

- Le kéne fogni. A lábát és a kezét.

Bár a tudata még zavaros volt, mégis érezte, hogy ezek a szavak nem hangzanak jól.

Ezüstös villanás. Ahogy a lenyugvó nap fénye visszaverődik... egy kés pengéjéről?

Vörösen ragyog?

- Ez veszettül fog fájni - mondta valaki. Fogalma sem volt, ki.

A sziszegést egy ezred másodperccel azelőtt hallotta meg, hogy kábé egymillió tonna dinamit robbant fel a vállában.

Az öntudata rövid időn belül harmadszor vett búcsút tőle.

Érezte, hogy az ébrenlét-eszméletvesztés állandó körforgásában sok idő telhetett el. Amikor újra kinyitotta a szemét, csillagokat látott maga fölött a sötét égbolton, mintha a nappal ragyogása millió tűszúrással

lyuggatta volna ki a sötét vásznat. Valaki fogta a kezét. Megpróbálta megmozdítani a fejét, hogy lássa, ki az, de gyötrő kín fogta satuba a hátgerincét.

Különben nem kellett megnéznie. Tudta, hogy Brenda az.

Ki más lehetett volna? Ráadásul puha és kicsi volt a keze. Csakis Brenda lehetett.

A korábbi intenzív fájdalom most átadta a helyét valami másnak. Valahogy ettől még rosszabbul érezte magát. Mintha valami aljas betegség kúszott volna bele, megzavarva belső szervei működését. Mintha valami mocskos dolog rágná belülről. Valami undorító mozgolódott benne, mintha nyüvek nyüzsögnének az ereiben, a csontjaiban, az izmai között, és lassan, de módszeresen felzabálnák.

Fájt, de ez már nem kín volt és gyötrelem, inkább csak fájás, sajtás. Azt nem tudta, hogy honnan tudta, de biztos volt benne. Valami nem stimmelt.

Agyában hirtelen felbukkant a *fertőzés* szó, és ott is maradt.

Elájult.

A felkelő nap első sugarai ébresztették másnap reggel. Az első dolog, aminek tudatára ébredt, az volt, hogy Brenda már nem fogja a kezét. Aztán megérezte a bőrén a hajnal hűvös levegőjének érintését, ami röpke élvezettel töltötte el.

Rögtön azután jött a fájdalom is, vadul lüktetve követelte a figyelmét, emésztette a testét, beköltözve minden egyes sejtjébe. Ennek a fájdalomnak már semmi köze nem volt a vállához vagy a lőtt sebhez. Valami rettenetes történt az egész szervezetével.

Fertőzés. Már megint ez a szó.

Nem tudta, hogyan fogja kibírni a következő öt percet. Vagy a következő órát. Egyáltalán, hogyan bírja elviselni ezt egy egész napon

át? Aztán meg alvás, és másnap kezdődik előlről ez a borzalom? A kétségbeesés, mint egy hatalmas, ásító fekete lyuk, leszívta az energiáit, és azzal fenyegetett, hogy előbb-utóbb a szakadék mélyére taszítja. Pánik és örület munkált benne egyszerre, és fölöttük, mindent elborítva uralkodott a fájdalom.

És ekkor kezdtek a dolgok bizarrá válni.

A többiek hamarabb meghallották, mint ő. Minho és mindenki más hirtelen rohángálni, tülekedni kezdett, és közben mintha kerestek volna valamit. Egyesek az eget pásztázták. Az eget? Miért kéne az égboltot vizslatniuk?

Aztán valaki - Thomas úgy tippelte, Jorge - elkiáltotta magát:

- *Berg!*

Most már Thomas is hallotta. Mély, egyhangú dübörgés, amelybe élesebb puffogó hangok vegyültek. Egyre hangosabbá vált, és Thomas még mindig nem tudta, mi lehet az, pedig a hangja már ott dobolt a fejében, csattogott az állkapcsában és a dobhártyáján, majd rázkódva aláereszkedett a gerincén. Folyamatos, kitartó tam-tam, mintha a világ lehangosabb dobjai érkeztek volna a fejük fölé, és mind mögött a nehézsúlyos, lenyűgöző zúgása. Feltámadt a szél, és Thomas először megijedt, hogy újra lecsap a vihar. Ám az égbolt kék tisztasággal ragyogott. Sehol egy kósza felhő.

A zaj csak fokozta a fájdalmait, és tolta maga előtt az ájulás szakadékéba. De Thomas ezúttal küzdött ellene, meg akarta ismerni a hang forrását. Minho felkiáltott, és észak felé kezdett mutogatni. Thomasnak túl nagy fájdalmai voltak ahhoz, hogy csak úgy megforduljon, és odanézzon. A szél erősebb fokozatra kapcsolott, mintha kószolgatni próbálná, és cibálni kezdte a ruháját. Felkavarta a port, ami elsötétítette az eget. Brenda hirtelen ott termett mellette, és a kezét

szorongatta. Lehajolt hozzá, egészen közel az arcához, a haja vadul lobogott körülötte.

- Sajnálom - mondta, bár a fiú alig hallhatta. - Nem akartalak... szóval tudom, hogy te... - Sikertelenül keresgélte a megfelelő szavakat, aztán elnézett a messzeségbe.

Miről beszél?! Miért nem mondja el neki, hogy mi okozza ezt a rettenetes, hangos zajt? Annyira szenvedett...

Brenda arca egyszerre árulkodott kíváncsiságról és rettegésről. Pupillája kitágult, és lassan elnyílt a szája. Aztán félrelökte őt Thomas mellől két...

Most már Thomas is bepánikolt. Két ember, a legfurább öltözékben, amit valaha látott. Egyrészes, zsákszerű, sötétzöld cuccot viseltek, mellükön valami felirat futott végig, de a fiú nem tudta elolvasni. Arcukat védőszemüveg fedte el szinte teljesen. Nem, nem is védőszemüveg, inkább gázmaszkra hasonlított. Ijesztően festettek, mintha földönkívüliek lennének. Úgy néztek ki, mint valami óriásira nőtt, tébolyodott, emberfaló rovarok, kitinpáncél helyett műanyagig csomagolva.

Egyikük megragadta Thomast a bokájánál fogva, a másik benyúlt a teste alá, és a hónaljánál emelte föl. Thomas ordított. Ahogy a levegőbe emelték, a fájdalom újra szétáramlott teste minden porcikájába. Most, amikor már csaknem hozzászokott az állandó kínhoz, ez minden fájdalmat felülmúlt. Annyira szenvedett, hogy küzdeni sem maradt ereje, úgyhogy feladta és elernyed.

Aztán elindultak, és miközben vitték, Thomas először tudott fókuszálni annyira, hogy ki tudta betűzni a lábát fogó alak védőöltözetén végigfutó feliratot.

VESZETT.

A sötétség ismét azzal fenyegette, hogy elborítja az agyát. Thomas

TŰZPRÓBA

hagyta, hogy a tudata alámerüljön. És ezúttal a fájdalom is vele tartott.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Újra vakító fehér fényre ébredt, fentről tűzött közvetlenül a szemébe. Rögtön tudta, hogy ez nem a napfény ragyogása - másképp szórta a fényt. Ráadásul sokkal közelebből világított a szemébe. Miután szorosán lehunyta a szemét, lebegve úszott be a feketeségbe egy lámpa ragyogó utóképe.

Hangokat hallott, pontosabban inkább suttogást. Egyetlen szót sem tudott kivenni. Túl halkan beszéltek, és nem álltak elég közel ahhoz, hogy Thomas akár egyet is megfejtsen az elsuttogott szavak közül.

Fémhez ütődő fém hangját hallotta. Apró zörejeket is, amelyekről orvosi műszerek képe villant az agyába. Szikék, meg azok a kis fémpálcák, tükörrel a végükön. Ezek a képek úsztak a felszínre memóriabankja homályos mélyéből, és Thomas agya rögtön hozzájuk kapcsolta a vakító fehér fényt, és akkor már tudta.

Kórházba szállították. Egy kórház - na, erre aztán végképp nem számított itt Perzseltföldön. Vagy esetleg messzebbre szállították? Nagyon messze? Esetleg egy Falkapun át?

Árnyék keresztezte a fény útját, és Thomas kinyitotta a szemét. Valaki őt nézte, valaki, aki ugyanolyan nevetséges öltözékbe bújt, mint azok, akik idehozták. Gázmaszkot visel, vagy mi a csoda lehet az rajta?... Hatalmas, domború lencsék. A védőüveg mögött Thomas sötét szempárt látott, amely rá meredt. Egy nő nézett rá a szemüveg mögül, bár Thomas nem tudta volna megmondani, mire alapozza ezt.

- Hallasz engem? - kérdezte. Igen, valóban nő volt, még ha el is tompította a hangját a maszk.

Thomas megpróbált bólítani, de nem tudta, hogy végül sikerült-e.

- Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. - A nő kicsit hátrébb lépett, és elnézett, amiből Thomas rájött, hogy az előbbi megjegyzés nem neki szólt. - Hogyan kerülhetett a városba egy működőképes fegyver? El tudod képzelni, mennyi rozsdás mocsok lehetett azon a golyón? Nem beszélve a baktériumokról.

Roppant dühösen beszélt.

Egy férfi válaszolt.

- Csak haladjunk már, mert vissza kell küldenünk. Mégpedig minél hamarabb.

Thomasnak alig volt ideje feldolgozni az imént hallottakat. Új, elviselhetetlen fájdalom hasított bele a vállába, és - ki tudja hányadszor - megint elájult.

Újra ébren.

Valami nem volt rendben. Azt nem tudta volna megmondani, hogy mi. Ugyanaz a fény világított a feje fölött ugyanonnan. Ezúttal azonban oldalra nézett, ahelyett hogy lehunyta volna a szemét. Jobban látott, és jobban is tudott összpontosítani. A mennyezetet ezüstszerű, négyzet alakú csempékkel rakták ki. Valami acélszerkezetet látott mindenféle - számára ismeretlen funkciójú - tárcsákkal, kapcsolókkal és monitorokkal telezsúfolva.

A következő pillanatban olyan erővel hasított belé a felismerés, hogy csak a sokk és a csodálkozás maradt utána: ez nem lehet igaz!

Volt-nincs fájdalom! Semmije nem fájt, tényleg semmije.

Eltűntek az emberek is, akik körülötte sertepertéltek korábban. Nem látott egyetlen béna, zöld úrlényhacukát sem, se gázmaszkot dülledt rovarszemekkel, és senki nem matatott szikével a vállsebében. Úgy tűnt, egyedül van, és a fájdalom hiánya teljes eksztázisba ejtette. Eddig

fogalma sem volt róla, hogy létezik ilyesmi, hogy ember ilyen jól is érezheti magát.

Nincs is ilyen. Biztos valami drogot adtak neki.

Elszenderedett.

Megmoccan a halk beszéd hallatán, noha az csak begyógyszerezett kábulata ködén keresztül szivárgott be a tudatába.

Valahogy tudta, hogy csukva kell tartania a szemét, ha azt szeretné, hogy megtudjon bármit is ezekről az emberekről, akik idehozták. Azokról, akik a jelek szerint helyrehozták, és megszabadították a testét a fertőzéstől.

Egy férfi beszélt.

- Biztosak lehetünk abban, hogy ez a dolog nem borít mindent?

- Egészen biztos vagyok benne. - Ezt egy nő mondta. - Nos, amennyire biztos lehetek bármiben is. Mi több, egy olyan mintát stimulálhat a tiltott területen, a megsemmisítési zónában, amelyre nem is számítottunk. Akár bonuszként is felfoghatjuk. El nem tudom képzelni, hogy ez őt vagy bárkit a többiek közül olyan irányba vinne el, hogy kikerülné azokat a mintákat, amikre mi kíváncsiak vagyunk.

- Adná a Mindenható, hogy igazad legyen - válaszolta a férfi.

Most egy másik nő szólalt meg, magas, kristálytisza hangon.

- Mit gondoltok, a megmaradtak közül hányan lehetnek azok, akik még mindig reális Jelöltek? - Thomas szinte hallotta, hogy nagybetűvel ejti ki a szót: *Jelöltek*. Össze volt zavarodva, de megpróbált csendben, észrevétlenül fülelni.

- Most már csak úgy négyen-öten - felelte az első nő. - Thomas pedig közel s távol a legnagyobb reménységünk. Tényleg nagyon gyorsan és határozottan reagál a Változókra. Várjunk csak, mintha megrebbe volt a szeme!

Thomas megdermedt. Igyekezett lehunyt szemhéja sötétjében mozdulatlanul tartani a szemét. Nem volt könnyű, de a lélegzetvételét is próbálta egyenletesre venni, mintha édesdeden aludna. Nem értette pontosan, miről beszélnek ezek az emberek, de kétségbeesetten akarta hallani a többit is. *Tudta*, hogy többet is meg kell tudnia.

- Kit izgat, ha hallja? - jegyezte meg a férfi. - Úgysem képes annyit megérteni belőle, hogy az bármiképpen is befolyásolja a reakcióit. És kifejezetten jó, ha tisztában lesz azzal, hogy óriási kivételt tettünk vele, amikor megszabadítottuk a fertőzéstől. Hogy a VESZETT mindig megteszi, amit meg kell tennie, ha szükséges.

A kristályhangú nő felnevetett. Thomas úgy érezte, hogy nem sok ilyen kellemes hangot hallott életében.

- Amennyiben hallasz most minket, Thomas, ne izgasd fel magad túlságosan. Vissza fogunk dugni ugyanoda, ahonnan elhoztunk.

Az ereiben csordogáló bódítók mintha hullámokban árasztották volna el az egész testét, és Thomas úgy érezte, hogy elmerül valami földönkívüli boldogságban. Megpróbálta kinyitni a szemét, de nem sikerült. Mielőtt azonban elnyomta volna az álom, hallott még valamit. Az első nő mondta:

- Te is ezt akarnád tőlünk.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

A titokzatos emberek állták a szavukat.

Amikor Thomas legközelebb felébredt, a levegőben lógott, szorosan hozzákötözve egy fogantyúkkal ellátott vászon hordágyhoz, amely ide-oda lengedezett a magasban. Egy kék fémkarikába befűzött vaskos kötélt tartotta, amelynél fogva valami hatalmas tárgyból eresztették le. Ez a valami ugyanolyan hangokat - zúgást, pöfögést, kis robbanásokat - adott ki magából, mint amiket akkor hallott, amikor érte jöttek.

Thomas rettegve kapaszkodott a hordágy fogantyúiba.

Végül lágy huppanással földet ért, és rögtön millió arc töltötte be a látómezejét. Minho, Newt, Jorge, Brenda, Serpenyő, Aris és a többi tisztárs. A kötélt levált a karikáról, és felugrott a levegőbe. Csaknem rögtön ezután megugrott a repülő jármű, amelyről leeresztették, és eltűnt a szemük előtt a fejük fölött ragyogó nap vakító fényében. Egy ideig még hallatszott a motor zaja, aztán már az sem.

Mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

- Mi volt ez az egész?
- Jól vagy?
- Mit csináltak veled?
- Ki volt az?
- Király volt a Bergben?
- Hogy van a vállad?

Thomas elengedte a füle mellett a rá záporozó kérdéseket, és megpróbált felállni. Rájött azonban, hogy még mindig szorosan oda van kötözve a hordágyhoz. Tekintetével megkereste Minhót.

- Segítesz egy kicsit?

Miközben Minho pár sráccal azon ügyködött, hogy eloldozza, Thomasnak támadt egy fölöttébb nyugtalanító gondolata. A VESZETT emberei igencsak hamar megjelentek, hogy nagyon gyorsan megmentésük. Abból, amiket mondtak, azt szűrte le, hogy ez nem volt a terv része, mégis megcsinálták. Ami csak azt jelenthette, hogy folyamatosan figyelik őket, és bármikor közbe tudnak lépni, hogy megmentésük őket, ha úgy akarják.

Mégis, mindeddig erre nem volt példa. Hány ember halt meg az elmúlt napokban a VESZETT szeme láttára, és nem tettek semmit ellene?! És miért léptek közbe Thomas esetében, csak mert eltalálták egy rozsdás golyóval?

Ez túl sok töprengenivalót adott neki.

Mihelyt kiszabadították a kötelek fogságából, talpra állt, és nyújtózkodni kezdett. Tökéletesen hidegen hagyta, hogy időközben beindult a kérdések második lavinája. Forró nap volt, brutális hőség, és miközben alaposan megmozgatta az izmait, azt tapasztalta, hogy semmilyen fájdalmat nem érez, csupán egy icipici sajgást a vállában. Végignézett magán, látta, hogy tiszta ruhákba öltöztették. Pólójának bal ujjja kicsit kipúposodott a sebkötéstől. Ám a gondolatai rögvest új csapásra tértek.

- Srácok, mit csináltok itt kint a nyílt terepen? Meg fogtok égni!

Minho válasz helyett valahová maga mögé intett, ahol egy rogyadozó, ócska viskó állt. Száraz deszkákból tákolták össze, és úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban összedőlhetne, de elég tágas volt mindannyiuk számára.

- Jobb, ha visszamegyünk oda - mondta Minho, és akkor Thomas rájött, hogy bizonyára csak miatta sereglettek ki, hogy lássák, hogyan

ereszti le a hatalmas repülő... Minek is nevezték, Bergnek? Jorge Bergnek nevezte.

A csapat elindult a viskó felé, és Thomas körülbelül tucatszorra ismételte el, hogy mindent el fog mesélni szép szép sorjában, elejétől a végéig, csak előbb telepedjenek le mindannyian. Brenda odahúzódott a jobbára. De nem fogta meg a kezét, amitől Thomas zavarba jött, de ugyanakkor meg is könnyebbült. A lány nem szólt egy szót sem. Thomas sem.

A Buggyantak nyomorúságos városa - a romlás meg az örület zsúfolt, rendetlen otthona - ott húzódott mögöttük pár mérföldre, délre. Sehol semmi nyoma a fertőzötteknek. Észak felé tekintve most a hegyek derengtek fel fenségesen és fenyegetően. Talán ha egynapi járásra lehettek. Sziklás, élettelen bércek mind magasabbra és magasabbra emelkedtek, míg végül fűrészfogas barna csúcsokban végződtek. Sziklába vájt szurdokaik, kőcsipkéik úgy néztek ki, mintha egy óriás több napon át csapkodta volna bele gigantikus fejszóját, hogy levezesse a dühét.

Elértek a kalyibához, a fa, amiből összeeszkábálták, olyan száraz volt, mint a régi csontok. Úgy nézett ki, mintha már legalább száz éve ott állna, és a gazda még a föld tönkretétele előtt kalapálta volna össze. Igazi rejtély, hogyan tudott ellenállni az időjárás viszontagságainak. De az is biztos, hogy egyetlen fellobbantott gyufaszál három másodperc alatt porrá égette volna.

- Jól van - mondta Minho, és a kunyhó távolabbi sarkába mutatott -, te oda ülsz, szépen kényelembe helyezed magad, és elkezdesz mesélni.

Thomas alig tudta elhinni, hogy milyen jól érzi magát. Csak egy kis tompa fájás a vállában. Nem hitte, hogy bármiféle drognak vagy gyógyszernek nyoma lenne a szervezetben. Akármilyen orvosokat is

szabadított rá a VESZETT, mind remek munkát végeztek.

Leült, és megvárta, amíg mindenki elhelyezkedik vele szemben, törökülésben a forró, poros földön. Úgy nézett ki, mint egy tanár, aki hamarosan elkezd az órát – valamilyen homályos emlékkép villant be a múltjából ezzel kapcsolatban.

Minho foglalt helyet utoljára, Brenda mellé telepedve.

- Oké, akkor most mesélj nekünk a kalandjaidról a nagy, gonosz úrhajón a földönkívüliekkel.

- Biztos ezt akarjátok most? Mennyit kell még mennünk ahhoz, hogy átjussunk a hegyeken keresztül a biztonságos menedékbe? - kérdezte Thomas.

- Öt nap, tesó. De jól tudod, hogy nem trappolhatunk a tűző napon védelem nélkül. Te most mesélsz, aztán majd alszunk egyet, utána pedig mind felkerekedünk, és addig gyalogolunk egész éjjel, amíg vért nem izzadunk. Na, kezd el már!

- Hát, jól van - vágott bele Thomas, azon törve a fejét közben, vajon mit csináltak addig, amíg ő nem volt velük. De aztán rájött, hogy nem számít. - A kérdéseket tartogassátok a végére, gyermekeim. - Mivel egyetlen apró nevetés sem hangzott fel, de még csak egy fránya mosolyt sem fedezett fel egyetlen arcon sem, gyorsan folytatta. - A VESZETT jött el értem, és vitt el. Folyton elájultam, de aztán valami orvosokra bíztak, akik teljesen meggyógyítottak. Hallottam, amint arról beszélnek, hogy ezt nem tervezték be, és hogy a pisztollyal egyáltalán nem számoltak. A golyó valami undorító fertőzést lobbantott be bennem, és szerintem úgy gondolták, hogy még egyáltalán nem jött el az ideje, hogy feldobjam a talpam.

Üres arcok bámultak vissza rá.

Thomas tudta, hogy nem lesz könnyű elfogadniuk ezt az egészet, még

azok után sem, hogy a teljes sztorit elmondta nekik.

- Csak azt mondom, amit tőlük hallottam.

Aztán folytatta. Kitért minden részletre, amire csak emlékezett, és arról a fura beszélgetésről is beszámolt, amit az ágyban fekvé hallgatott ki. A tiltott terület, a megsemmisítési zóna mintáiról és a Jelöltekről. Meg a Változókról. Már akkor se nagyon értette, amikor először hallotta, de most még kevesebb logikát látott benne, ahogy megpróbálta szó szerint felidézni. A tisztársak, Jorgéval és Brendával kiegészülve ugyanolyan csalódottságot éreztek, mint ő.

- Na, ez aztán tényleg mindent megmagyaráz - jelentette ki végül Minho. - Köze lehet ahhoz, hogy az egész várost a te neveddel táblázták ki.

Thomas vállat vont.

- Jó tudni, hogy ennyire örültök, hogy életben vagyok.

- Hé, ha te akarsz lenni a vezér, csak nyugodtan, engem aztán nem zavar. Én *tényleg* örülök, hogy élsz.

- Nem, kösz. Megtarthatod magadnak.

Minho nem válaszolt. Thomas nem tagadhatta le, hogy a vele kapcsolatos jelek igenis súlyosan nyomták a vállát, mégis mit jelenthet az, hogy a VESZETT őt akarta vezérnek? És mit kellene tennie?

Newt felállt, arca erős koncentrációról árulkodott.

- Vagyis mi mindannyian potenciális Jelöltek vagyunk *valamire*. És lehet, hogy ennek az egész kibökött plottynak, aminek kitesznek bennünket, egyedül az a célja, hogy kiostálják közülünk azokat, akik nem felelnek meg. De valamilyen oknál fogva a pisztoly meg a rozsdás golyó nem szerepelt a... normál tesztek között. Vagy Változók között, mindegy. Ha Thomasnak végül mégis el kell majd patkolnia, az nem egy vacadék fertőzés miatt következik be.

Thomas beszívta az ajkát és bólintott. Úgy tűnt, Newtnak sikerült rátapintania a lényegre.

- Ami azt jelenti, hogy figyelnek minket - jelentette ki Minho. – Ugyanúgy, ahogy az Útvesztőben is megfigyelés alatt tartottak. Látott valaki késlegetést kószálni errefelé?

Néhány tisztárs megrázta a fejét.

- Mi a fene az a késlegetés? - kérdezte Jorge.

Thomas válaszolt:

- Egy kis mechanikus gyíkféle, amelyik kamerával kémkedett utánunk az Útvesztőben.

Jorge a szemét forgatta.

- Ó, köszi. Én kérek elnézést, hogy megkérdeztem

- Az Útvesztő tuti, hogy valami zárt térben, négy fal között felépített létesítmény volt - jegyezte meg Aris. - De itt már nem hiszem, hogy valami épület belsejében lennénk. Persze, gondolom, megoldhatják műholdakkal és nagy látótávolságú kamerákkal is.

Jorge megköszönte a torkát.

- És mi az, ami Thomast annyira különlegessé teszi? A táblák a városban, amelyek szerint ő az igazi vezér, meg az, hogy amint leveri a lábáról valami, rögtön iderongyolnak és megmentik. - Thomasra nézve folytatta. - Nem akarok kekeckedni, *muchacho*, szimplán csak kíváncsi vagyok. Mitől vagy te különb, mint a haverjaid?

- Nem vagyok különleges - mondta Thomas, bár tisztában volt azzal, hogy eltitkol valamit. Hogy *mit*, azt viszont nem tudta. - Hallod, mit mondtak. Sokféle módon halhatunk meg itt, de az a pisztoly nem szerepelt a terveikben. Szerintem bárkit megmentettek volna, akit lelőnek. Ez nem rólam szólt. Az a francos golyó zavart bele a dolgokba.

- Mindegy - válaszolt Jorge vigyorogva. - Azért én ezentúl igyekszem

mindig a közeledben maradni.

Kitört még egy-két vita, de Minho nem hagyta, hogy sokáig osszák az észét. Ragaszkodott ahhoz, hogy aludniuk kell, ha egész éjjel gyalogolni akarnak. Thomas nem tiltakozott, minden egyes másodperccel egyre fáradtabb lett attól, hogy ott ült a forró földön, szívta a forró levegőt. Lehet, hogy gyógyuló szervezete követelte a pihenést, lehet, hogy a meleg bágyasztotta el, de azt érezte, hogy aludnia kell.

Se takaróik, se párnáik nem voltak, úgyhogy Thomas ott gömbölyödött össze a földön, ahol épp ült, és összekulcsolt karjára fektette a fejét. Hogy, hogy nem, Brenda valahogy mellette kötött ki, bár egyetlen szót sem szolt hozzá, és nagyon vigyázott, hogy semmiképp se nézzen rá. Thomasnak fogalma sem volt, hogy el tud-e igazodni valaha a lányon.

Vett egy mély lélegzetet, lehunyta a szemét, és élvezte a pihenést, ahogy elnehezültek a tagjai, és lassan elnyomta az álom, mind mélyebbre és mélyebbre húzva őt. Körülötte elhalkultak a hangok. A levegő testesebb lett. Nyugalom szállta meg, aztán elszenderedett.

A nap még mindig ott lángolt az égbolton, amikor egy hang szólalt meg a fejében, azonnal felébresztve őt.

Egy lány hangja.

Teresa.

Hosszú napok teltek el néma csendben, és most Teresa hirtelen beszélni kezdett hozzá, csak úgy dőlt belőle a szó.

Tom, meg se próbálj válaszolni, csak figyelj rám. Holnap valami szörnyűség fog történni veled. Valami rettenetes, szörnyű dolog. Megsebesülsz, és rémült leszel. De bíznod kell bennem. Függetlenül attól, hogy mi történik, függetlenül attól, hogy mit látsz, vagy mit hallasz, vagy mit gondolsz. Bíznod kell bennem mindenképp. Én nem fogok tudni beszélni veled.

TŰZPRÓBA

Tartott egy kis szünetet, de Thomas annyira megdöbbsent, és annyira koncentrált, hogy pontosan felfogja, amit a lány mond - és hogy jól az emlékezetébe vesse -, hogy egyetlen szót sem tudott közbevetni, mielőtt Teresa újra megszólalt volna a fejében.

Mennem kell. Egy ideig nem fogsz hallani rólam.

Újabb szünet.

Addig nem, amíg újra együtt nem leszünk.

Thomas kereste a szavakat, hogy mondjon valamit, de Teresa újra eltűnt belőle, és ő már megint üresnek érezte magát.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Jó időbe telt, míg Thomas újra el tudott aludni.

Biztosra vette, hogy Teresa beszélt hozzá. Semmi kétség, ő volt. Éppúgy, mint korábban, amikor így beszéltek egymással, Thomas érezte a lány jelenlétét és az érzéseit is. Ott volt vele, még ha csak rövid ideig is. Amikor elment, olyan érzése támadt, mintha megnyitottak volna benne valami hatalmas űrt: üres lett nélküle. Mintha a távollétében valami sűrű folyadék töltötte volna fel lassan a teret, hogy aztán érkezése - távozása újra kiszippantsa belőle.

Mit jelentsen ez az egész? Valami rettenetes dolog fog történni vele, de neki csak bíznia kell benne? Akárhogy törte is a fejét, semmi értelmet nem tudott kihámozni ebből. Bármennyire ijesztően hangzott is a lány figyelmeztetése, Thomas csak arra a részre tudott gondolni, hogy a végén újra együtt lesznek. Vajon ez csak csalóka remény lenne? Vagy azt jelentette, hogy Teresa bízott abban, hogy Thomas túléli a beígért szörnyűséget, és minden jól végződik? Újra együtt lesznek ők ketten? A lehetőségek versenyt futottak az agyában, de az eredmény lehangolta: mindegyik zsákutcában kötött ki.

Miközben nyugtalan gondolatai hatására ide-oda forgolódott, a nap egyre forróbban és forróban sütött. Thomas már csaknem hozzászokott ahhoz, hogy Teresa elment, amitől kezdett hányingere lenni. Úgy érezte, mintha elárulta volna őt azzal, hogy összebarátkozott Brendával, és közel került hozzá. Ez aztán végképp nem segített rajta.

Ironikus módon az első ösztönös gondolata az volt, hogy kinyúl a mellette fekvő Brendáért, és felébreszti, hogy elmesélje neki az egészet.

Vajon helytelen volna? Annyira frusztrálnak és ostobának érezte magát, hogy legszívesebben ordított volna.

Remek állapot olyasvalakinek, aki próbálna visszaaludni ebben a rohadt hőségben.

A nap félútig elvánszorgott már a horizont felé, mire Thomast újra elnyomta az álom.

Késő este, amikor Newt felébresztette, kicsit már jobban érezte magát. Mostanra szinte álomnak tűnt Teresa villámlátogatása az agyában. Talán még arról is képes lett volna meggyőzni magát, hogy meg sem történt.

- Jól aludtál, Tommy? - kérdezte Newt. - Hogy van az a váll?

Thomas felült, és a szemét dörgölte. Noha nem aludhatott többet három-négy óránál, mélyen aludt, és nem zavarta meg semmi a pihenését. Megdörzsölte a vállát próbaképpen, és újfent elcsodálkozott.

- Ami azt illeti, tényleg jól érzem magam, egy kicsit sajog, de csak kicsit. El se hiszem, hogy olyan iszonyatosan szenvedtem tőle.

Newt végignézett a szedelőzködő tisztársakon, aztán újra Thomasra pillantott.

- Nem beszéltünk túl sokat, amióta eljöttünk arról a rohadt hullás helyről. Nem igazán volt időnk körbeülni és teát szürcsölgetni, igaz?

- Ja. - Valami Chuckot juttatta Thomas eszébe, és vele együtt visszatért a fájdalom is, amit a halála miatt érzett, és amitől újra feltámadt benne a gyűlölet azok iránt, akik e mögött az egész cirkusz mögött állnak. Eszébe jutott az a pár szó Teresa karján, és hozzáfűzte: - Nem értem, hogyan lehet a VESZETT jó.

- Micsoda?

- Emlékszel, mit írt Teresa a karjára, amikor először felébredt? Vagy legalább hallottál róla? Azt, hogy "A VESZETT jó". Csak nehezemre esik

elhinnem ezt - mondta nem kevés szarkazmussal.

Newt arcán fura vigyor terült szét.

- Hé, hát most mentették meg a kibökött életed, vacadék!

- Ja, igazi szentek. - Thomas nem tagadhatta, hogy teljesen összezavarodott. Ezek tényleg megmentették az életét. Sőt még azt is tudta, hogy nekik dolgozott. De nem állt össze az agyában, hogy az egésznek mi volt az értelme.

Brenda, aki hányta-vetette magát álmában, most végre felült, és ásított egy nagyot.

- Jó reggelt! Vagy estét! Tök mindegy.

- Túlélünk még egy napot - válaszolt Thomas, azután hirtelen rájött, hogy Newt talán nem tudja, ki is ez a lány. Tényleg fogalma sem volt, mi történt a társaival azóta, hogy őt leterítette az a golyó. - Gondolom, volt időtök megismerkedni egymással? Ha mégsem: Brenda, ő itt Newt. Newt, ő Brenda.

- Ja, már megismerkedtünk. - Newt kinyújtotta a lány felé a kezét, és csúfondárosan megrázta. - De kösz még egyszer, hogy vigyáztál erre a vacadék pisisre, hogy ne dobja fel a pacskert, amikor együtt buliztatok az éjszakában.

Brenda arcán halvány mosoly suhant át.

- Buliztunk, na persze! Különösen azt a részt bírtam nagyon, mikor ránk jöttek, mert le akarták vágni az orrunkat. - Ahogy kimondta ezt, az arca megint megváltozott: félig zavart, félig kétségbeesett képet vágott. - Gondolom, nem telik bele sok idő, és én magam is olyan leszek, mint azok a pszichopaták.

Thomas nem tudta, mit mondhatna erre.

- Valószínűleg nem vagy sokkal előrehaladottabb állapotban, mint mi. Jusson eszedbe, hogy...

Brenda nem hagyta, hogy befejezze.

- Igen, tudom. Ti, srácok el fogtok vinni arra a csodakúrára. Tudom. -
Aztán felállt, mintegy jelezve, hogy a társalgásnak ezennel vége.

Thomas Newtra pillantott, aki csak megvonta a vállát. Aztán odahajolt hozzá, és suttogva kérdezte:

- Ő az új barátnőd? Megmondalak Teresának! - Azzal magában vigyorogva otthagya.

Thomas üldögélt még egy percre, és próbálta feldolgozni mindazt, ami rázúdult. Teresa, Brenda, a barátai. A figyelmeztetés, amit kapott. A Kitérés. A tény, hogy csupán néhány napjuk van arra, hogy átkeljenek a hegyeken. A VESZETT. Ami várt rájuk a biztonságos menedékhelyen és a jövőben. Túl sok. Ez az egész túl sok volt neki.

Abba kell hagynia az agyalást. Éhes volt, és ezt a problémát legalább meg tudta oldani. Úgyhogy felállt és elment keresni valami ehetőt. Serpenyő most sem okozott csalódást.

Akkor indultak útnak, amikor a nap a látóhatár mögé bukott, és a poros, narancsszínű föld színe átfordult lilába. Thomas elgémberedettnek és fáradtnak érezte magát, égett a vágytól, hogy a gyaloglással kiadja magából a gőzt, és megmozgassa kicsit a sok fekvéstől bemerevedett izmait.

A hegyek fokozatosan fűrészfogas árnyakká váltak, amelyek egyre magasabbra és magasabbra nyúltak, ahogy közeledtek feléjük. Nem húzódtak előttük előhegységnek nevezhető dombok, lankák. A lapos völgy addig nyújtózott, míg egyszer csak minden átmenet nélkül meredek sziklákban és az ég felé törő csúcsokban folytatódott. Minden ronda barna volt és kopár, élettelen. Thomas abban reménykedett, hogy ha már elég közel kerülnek, csak feltűnik valami jól látható ösvény.

A csapat elég hallgatagon masírozott. Brenda ott haladt a közelében,

de ő se szólt semmit. Mi több, még Jorgéval sem beszélgetett. Thomas gyűlölte a kialakult helyzetet, azt, hogy egyszerre minden olyan kényelmetlenné és kínossá vált közte és Brenda között. Kedvelte a lányt, valószínűleg jobban is, mint pillanatnyilag bárki mást, leszámítva Newt és Minhót... és természetesen Teresát.

Newt odament hozzá, amikor leszállt az éjszaka, és nem volt más iránymutatójuk, mint a hold és a csillagok. Elegendő fényt adtak - végül is minek a díszkivilágítás, ha az ember sík talajon halad egyenesen előre, az előttük sötéten magasodó sziklák fala felé. Csak úgy recsegett-ropogott a talpuk alatt a szikkadt föld.

- Gondolkodtam - vágott bele Newt.

- Min? - Thomast igazából annyira nem érdekelte a dolog, szimplán csak örült, hogy van kihez szólnia egy szót, és elterelheti a figyelmét saját gondolatairól.

- A VESZETT-ről. Tudod, hogy megszegették a saját kibökött szabályaikat miattad.

- Hogy érted?

- Azt mondták, hogy *nincsenek* szabályok. Azt mondták hogy ennyi meg ennyi időnk van, hogy eljussunk abba a rohadt menedékbe, és ennyi. Nincsenek szabályok. Jobbra - balra dőlnek ki az emberek, meghalnak, aztán egyszer csak lejönnek az égből a francos repülő cuccukkal, és kihúznak téged a csávából. Semmi értelme. - Elhallgatott, aztán kisvártatva folytatta. - Nem mintha bánnám, örülök, hogy életben vagy, meg minden.

- Húúú, igazán köszi. - Thomas tudta, hogy Newt nem beszél hülyeségeket, de túl fáradt volt, hogy most ezen törje a fejét.

- Meg aztán ott az a sok jel a városban is. Különös.

Thomas a barátjára pillantott, de a sötétben alig tudta ki venni az arcát.

- Mi van, csak nem vagy féltékeny? - kérdezte könnyedén, viccesnek szánt hangsúllyal. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy azok a táblák tényleg nagyon is fontosak.

Newt nevetett.

- Nem, dehogy, te tökfej! Csak meghalok a kíváncsiságtól, hogy mi a fene folyik itt körülöttünk. Hogy tulajdonképpen miről szól ez az egész?

- Ja. - Thomas bólintott. Newt a szívéből beszélt. - A nő azt mondta, hogy csak néhányan közülünk elég jók ahhoz, hogy Jelöltek legyünk. Valóban azt mondta, hogy én vagyok a legjobb Jelölt, és nem akartak hagyni meghalni valamitől, ami nem is szerepelt a terveikben. Összefügghet azokkal a plottyos megsemmisítési zónás mintákkal.

Némán haladtak tovább pár percig, aztán Newt újra megszólalt.

- Valószínűleg nem érdemes ezen törni az agyunkat. Aminek meg kell történnie, az úgyis meg fog történni. - Thomas ezen a ponton majdnem megosztotta vele, mit mondott neki nemrég Teresa, de valami visszatartotta, mintha nem lenne helyes lépés.

Csendben maradt, és végül Newt lemaradt, Thomas pedig újra egyedül találta magát.

Jó pár óra eltelt, míg újra válthatott néhány szót valakivel: ezúttal Minhóval. Sok minden elhangzott, de igazából csak szócséplés volt, hisz semmire sem jutottak. Csak elütötték az időt, folyton ugyanazokat a kérdéseket ismételve, amiken már milliószor átrágták magukat fejben.

Thomas lába kicsit elfáradt, de nem volt kritikus a helyzet. A hegyek még közelebb léptek hozzájuk. A levegő jól érezhetően lehűlt, és jó illatot árasztott. Brenda csendesen haladt mellette - némán és távolságtartón.

Csak mentek, és mentek.

Amikor a hajnal első fényei a fekete égboltot sötétkékre színezték, és a

csillagok hunyorogva halványultak el, majd végleg eltűntek az új nap beköszöntekor, Thomas végre összeszedte a bátorságát, hogy megszólítsa Brendát, és beszélgessenek. Valamiről. Akármiről. A hegyek fenyegetően tornyosultak előttük, halott fák és töredezett sziklák, nagy kőhalmok hívták fel magukra a figyelmet. Mire a nap újra előbukkan a láthatár mögül, már ott lesznek a hegyet lábánál - Thomas ebben egészen biztos volt.

- Hogy bírja a lábad? - fordult a lányhoz.

- Jól - válaszolt Brenda kurtán, de aztán hozzátette, talán kiengesztelésképp: - És veled mi a helyzet? A vállad, úgy tűnik, rendben, ugye?

- El sem tudom hinni, mennyire jól van. Egyáltalán nem fáj már.

- Az jó.

- Aham. - Thomas vadul kutatott az agyában valami épkézláb gondolat után, amivel fenntarthatná a társalgást. - Szóval... sajnálom, hogy olyan sok fura dolog történt. És bocsi mindenért, amit mondtam. Úgy érzem, teljesen hülye vagyok, és totál összekavarodott minden a fejemben.

Brenda rápillantott, és a fiú némi lágyságot fedezett lel a tekintetében.

- Thomas, kérek. A legutolsó dolog, amit várok tőled, hogy bocsánatot kérj. - Aztán újra maga elé nézett, és úgy folytatta: - Egyszerűen csak mások vagyunk. Ráadásul neked ott van a barátnőd. Nem kellett volna arra hajtanom, hogy lesmároljalak, meg ilyen örültségek.

- Igazából ő nem a barátnőm - vágott közbe Thomas, de abban a pillanatban, ahogy kiejtette a szavakat, már meg is bánta. Nem is tudta, ki adta a szájába ezt a mondatot.

Brenda fújtatni kezdett.

- Ne légy hülye! És ne sérts meg, lécci. Ha képes vagy ellenállni ennek - mutatott végig magán ironikus mosollyal -, legalább jó okod legyen rá.

Thomas felnevetett, minden feszültség és feszélyezettség elpárolgott belőle.

- Ott a pont! Különben is biztos rémesen csókolsz.

Brenda oldalba bökte, szerencsére nem a sebesült oldalán.

- Óriási tévedés! És ezt most nem menőzésből mondom.

Thomas már azon volt, hogy valami idióta szöveggel rukkoljon elő, amikor hirtelen kővé dermedt. Valaki csaknem belefutott hátulról, aztán oldalra ugrott, de nem tudta megmondani, ki - meredten bámult maga elé, a szíve pedig jéggé dermedt.

Az égbolt már jócskán kivilágosodott, és a hegyvonulat gerince alig pár száz lépésre tőlük indult az ég felé. Félúton a hegyek és közöttük egy lány tűnt föl érthetetlen módon a semmiből. Mintha a földből nőtt volna ki, aztán fürge léptekkel elindult feléjük.

Kezében hosszú falándzsát tartott, amelynek végére valami nagyon ijesztő fémpengét erősítettek.

Az a lány Teresa volt.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Thomas nem nagyon tudta összerakni és feldolgozni az agyában ezt a látványt. Nem lepődött meg, és nem is örvendezett azon, hogy Teresa életben van - ezt már eddig is tudta. Végül is épp egy napja szólalt meg újra a fejében. De azért itt látni őt hús-vér valójában - hát feldobta kicsit a hangulatát. Legalábbis addig, amíg eszébe nem jutott a lány figyelmeztetése, hogy valami rossz dolog fog történni. Legalábbis addig, amíg bele nem gondolt, hogy a lány egy hegyes lándzsát tart a kezében.

A többi tisztárs is hamarosan észrevette Teresát. Megálltak, és dermedten bámulták, ahogy a lány feléjük siet, két kézzel kapaszkodva fegyverébe, kökemény arccal. Úgy nézett ki, mint aki leszúrja az első embert, aki véletlenül az útjába kerül.

Thomas tett egy lépést előre, de nem gondolta át, hogy mi legyen a következő lépés. Ám aztán több minden is történt gyors egymásutánban, ami megállította.

Teresa mindkét oldalán lányok tűntek fel; ők is, mintha csak a semmiből termettek volna ott. Thomas megfordult, és azt látta, hogy teljesen bekerítették őket, legalább húsz lány.

Mindannyian fel voltak fegyverkezve: késekkel, rozsdás kardokkal és csipkézett élű bozótvágókkal. Pár lány ijjal célba is vette őket: a nyílhegyek fenyegetően meredtek a bekerített tisztársakra. Thomas kezdett nyugtalankodni, meg egy kis félsz is szorult belé. De bármit mondott is Teresa arról, hogy valami borzasztó dolog fog történni, azért azt csak nem fogja engedni, hogy ezek a lányok bántsák őket, ugye?

Aztán hirtelen beugrott: a *B csoport*, és rögtön utána a tetoválása

szövege is, mely szerint ezeknek meg kell gyilkolniuk őt.

Ám nem volt ideje tovább töprengeni, mert Teresa nagyjából tíz lépésre tőlük megállt. Társnői ugyanúgy tettek, tökéletes kört formálva a tisztársak körül. Thomas megint megfordult, hogy felmérje a dolgokat. A jövevények mindegyike mereven állt, mint a cövek. Összehúzott szemmel céloztak rájuk íjokkal, vagy bevetésre készen maguk elé tartották egyéb fegyvereiket. Thomast leginkább a nyilas lányok ijesztették meg: sem neki, sem a társainak nem lenne esélyük bármit is tenni, ha elröpítik feléjük a nyilakat, csak nézhetnék tehetetlenül, amint valaki mellkasában landolnak.

Thomas megállt Teresával szemben. A lány őt bámulta.

Minho szólalt meg először:

- Mi ez a szarság, Teresa? Hát így üdvözlöd régen látott haverjaidat?

Amint elhangzott Teresa neve, Brenda megfordult, és éles pillantást vetett Thomasra. A fiú válaszképp csak gyorsan bólintott. Brenda igencsak meglepett arca láttán valamiért szomorúság töltötte el.

Teresa nem válaszolt a kérdésre. Kísérteties csend honolt. A nap tovább emelkedett az égbolton, egyre közelebb araszolva ahhoz a ponthoz, ahonnan már elviselhetetlen hevességű és tűzű sugarakkal fogja nyilazni őket.

Teresa ismét elindult feléjük, és most körülbelül három lépésre állt meg attól a helytől, ahol Minho és Newt nézett szembe vele vállvetve.

- Teresa? - kérdezte ezúttal Newt. - Mi a redves bökő... De nem tudta befejezni, mert a lány beléfojtotta a szót:

- Fogd be! - Nem ripakodott rá, nem kiabált. Halálos nyugalommal, határozottan ejtette ki a szavakat, amit Thomas még rémisztőbbnek talált. - Továbbá: ha bármelyikőtök megmoccan, repülnek a nyílvesszők.

Teresa most felemelte a lándzsáját, úgy tartva, hogy könnyebben

lehessen döfni vele, és előre-hátra himbálva elhaladt a Minho-Newt páros mellett, belépve a tisztársak közé - mintha keresne valamit. Amikor Brenda elé ért, megállt. Egyikük sem szólalt meg, de a gyűlölet szinte láthatóan vibrált közöttük. Ezután Teresa tovább sétált, egyetlen pillanatra sem sötétve le dermesztő pillantású szemét.

Odaért Thomas elé, és megállt. Thomas némán próbálta győzködni magát, hogy a lány sosem lenne képes arra, hogy használja ellene a fegyvert, de az éles penge közeli látványa igencsak elbizonytalanította.

- Teresa - suttogta, még mielőtt észbekapott volna, hogy mit is tesz. Dacára a lándzsának, dacára a lány kemény, rideg arc kifejezésének, dacára annak, hogy izmai úgy feszültek, mintha rá akarna ugrani, hogy ízekre szabdalja, Thomas nem vágyott másra, mint hogy átölelje. Nem tehetett róla, de eszébe jutott az is, hogyan csókolta meg Teresa. Hogy milyen érzés volt.

Teresa nem mozdult, csak bámult rá - arcáról szinte semmit nem lehetett leolvasni, leszámítva a dühöt.

- Teresa, mi ez...

- Fogd be! - Ugyanaz a nyugodt hang. Megfellebbezhetetlen, parancsoló. Thomas nem ismert rá.

- De hát miért...

A lány hátralépett, majd lándzsája vastagabbik, tompa végével egyenesen belecsapott Thomas arcába. Az egész koponyája beleremegett a fájdalomba, ami robbanásszerűen cikázott végig a nyakán, az egész testén. Térdre rogyott, és kezébe temette fájó arcát.

- Azt mondtam, hogy fogd be! - ismételte meg Teresa. Lenyúlt, és a pólójánál fogva megragadta Thomast, majd addig húzta, míg talpra nem állította. Újra megigazította a kezét a lándzsán, hogy jobb legyen a fogása, és rámutatott: - Thomasnak hívnak?

A fiú képtelen volt megszólalni, csak tátogott. Az egész világ kezdett darabjaira esni, és maga alá temetni őt - akkor is, ha magában azt mondogatta, hogy Teresa előre figyelmeztette! Azt is mondta, hogy bármi történik is, soha ne veszítse el a bizalmát benne.

- Jól tudod, hogy ki va...

Ezúttal, ha lehetséges, Teresa még durvábban lendítette meg lándzsáját, beletolva az arcába. Thomas felkiáltott, és fogta a fejét. De most nem esett a földre.

- Tudod, ki vagyok! - ordította.

- Mindenesetre valamikor még tudtam. - Teresa ezt a néhány szót olyan hangon mondta, ami egyszerre volt halk és undorral teli. - És most újra megkérdem: Thomasnak hívnak?

- Igen! - üvöltött vissza a fiú. - Thomasnak hívnak.

Teresa bólintott, aztán elkezdett hátrálni, lándzsája hegyét továbbra is Thomas mellkasának szegezve. A fiúk félrehúzódtak az útjából, ahogy kivált a csoportból. Azután csatlakozott a körben álló lányok csapatához.

- Te velünk jössz! - kiáltotta. - Thomas, gyere! Jusson eszetekbe, ha bármelyikőtök próbálkozik valamivel, indul a nyílzápor!

- Az kizárt! - bömbölte Minho. - Nem viszed őt sehova.

Teresa úgy tett, mintha nem hallotta volna: csak bámult Thomasra azzal a furcsán összehúzott szemével.

- Ez nem egy hülye játék. Mindjárt elkezdek számolni. Valahányszor az öt valamelyik többszöröséhez érek, lenyilazunk valakit közületek. Addig fogjuk ezt csinálni, amíg már csak Thomas marad egyedül életben, és akkor magunkkal visszük. Rajtatok múlik, mit választotok.

Thomas csak most vette észre, hogy Aris különösen viselkedik. Ott állt jobbra, alig néhány lépésre tőle, és lassan, de folyamatosan körbefordult, egyenként belebámulva a lányok arcába. Mintha ismerné

őket. De valahogy megállta, hogy ne szólaljon meg.

Hát persze, esett le Thomasnak, ha ez tényleg a B csoport, Aris velük volt korábban. Nem *mintha* ismerné, hanem *tényleg* ismeri őket.

- Egy! - kiáltotta el magát Teresa.

Thomas nem akart kockáztatni. Azonnal előrement, félretolva az útjában állókat, és egyenesen Teresához lépett. Elengedte a füle mellett Minho meg a többiek megjegyzését. Szemét mindvégig a lányra függesztve, a tőle telhető legérzelemmentesebb arcot vágva közelített hozzá, és csak akkor állt meg, amikor már majdnem összeért az orruk.

Végül is pont ezt akarta ő is, nem? Teresával akart lenni. Még akkor is, ha a lányt valamilyen módon ellene fordították. Még ha a VESZETT manipulálta is, ahogy annak ideien Albyt és Gallyt. Amennyire ő tudta, Teresa emlékeit újra kitörölték. Nem számít. Úgy tűnt, a lány komolyan beszél, és ő nem vállalhatta a kockázatot, hogy valamelyik barátjába egy nyílvessző fúródik.

- Tessék - mondta. - Vigyél magaddal.

- Még csak egyig jutottam.

- Ja. Ebből is láthatod, milyen bátor vagyok!

Teresa megint megütötte a lándzsával - olyan erővel, hogy Thomas újra a földre zuhant. Az állkapcsa és a feje úgy fájt, mintha parázzsal égették volna. Köpnie kellett. Vérért szomjasan itta föl a poros föld.

Feje fölül Teresa hangját hallotta:

- Hozzátok ide a zsákok!

Thomas a szeme sarkából észlelte, hogy két lány felé tart, a fegyverüket nem látta, valahogy elrejtették. Az egyik - egy sötét bőrű lány, csaknem kopaszra nyírt fejjel - egy hatalmas, kirojtosodott jutazsákokat tartott a kezében. Alig egy lépésre tőle megálltak. Thomas most négykézlábra állt, és nem mert kiegyenesedni, mert attól félt,

Teresa megint leüti.

- Magunkkal visszük - üvöltötte el magát Teresa. - Ha bárki követne, újra megütöm őt, és elkezdünk lenyilazni titeket. És nemigen fogunk célozgatással vesződni. Hadd röpjeljenek a nyilak, ahogy nekik tetszik!

- Teresa! - csendült fel Minho hangja. - Ilyen hamar elkaptad a Kitörést? Az agyad teljesen elborult már, az nyilvánvaló.

A lándzsa vastagabbik vége újra lesújtott Thomas fejére. A fiú lerogyott, csillagok úsztak el a porban a szeme előtt. Hogyan teheti ezt vele?

- Más egyéb, amit mondani szeretnél? - kérdezte Teresa. Egy hosszúra nyúlt, döbbent, néma pillanat után hozzátette: - Nem hinném. Húzzátok a fejére a zsákot.

Kezek ragadták meg durván a vállánál, és a hátára fektették. Valamelyikük épp belenyúlt a golyó ütötte vállsebébe, és Thomas első ízben érezte, amióta a VESZETT helyrehozta, hogy a fájdalom vadul átcikázik a felsőtestén.

Felnyögött. Arcok - még csak nem is néztek ki dühösnek - hajoltak fölé, amikor a két lány a zsák nyitott száját közvetlenül a feje fölé tartotta.

- Ne ellenkezz - mondta a sötét bőrű lány, akinek az arcán kiütközött az izzadság -, vagy még rosszabb lesz.

Thomas még jobban összezavarodott. A lány tekintete és hangja őszinte együttérzésről tanúskodott. Viszont a következő szavai szöges ellentétben álltak ezzel.

- Jobb lenne, ha hagynád, hogy megöljünk. Semmi értelme, hogy előbb még végigszenvedd ezt az egész utat.

Ezzel a fejére húzták a zsákot, és innentől csak a csúnya barna fényt látta.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Meghempergették a testét a földön, hogy a zsák teljesen rácsavarodjon, aztán a nyitott végét rákötözték a lábára egy szoros csomóval, majd a kötél végeit körbetekerték a felsőtestén, hogy ne nagyon tudjon mocorogni, míg úgy nem nézett ki, mint egy kötözött sonka, végül a feje fölött kötöttek rá még egy utolsó csomót lezárásként.

Thomas érezte, hogy a zsák megfeszül, aztán a fejét kezdték felfelé húzni. Szinte látta maga előtt, ahogy a lányok tartják a lehetetlenül hosszú kötél két végét, és megfeszítik. Ami csak egyetlen dolgot jelenthetett: hogy húzni fogják. Nem bírta már többet elviselni. Elkezdett ficáncolni a zsákban, bár tudta, hogy milyen büntetést von ez maga után.

- Teresa! Ne csináld ezt velem!

Ez alkalommal ököllel csapott le rá, pontosan a gyomorszájára, hogy vonítani kezdett tőle. Ösztönösen kétrét görnyedt volna, és rászorította volna a kezét, de a hülye zsák miatt nem tehetett. Aztán rátört a hányinger, de sikerült leküzdenie.

- Mivel az nyilvánvalóan nem érdekel, hogy mi lesz veled - hallotta Teresát -, akkor ezentúl, valahányszor megszólalsz, elkezdjük lenyilazni a barátaidat. Ez hogy hangzik?

Thomas nem válaszolt. Csendesen zihált a kintől. Létezik, hogy tegnap még azt gondolta, hogy a dolgok lassan jobbra fordulnak? Kikúrálták a fertőzésből, és a lőtt sebeit is meggyógyították, maguk mögött hagyták a várost a Buggyantakkal, és azt gondolta, hogy már nincs más hátra, mint egy megerőltető, ám rövid kis hegymászás, és némi erőlködés árán máris eljutnak a biztonságos menedékbe. Tudnia

kellett volna, főleg azok után, amiken eddig keresztülmentek.

- Amit mondtam, komolyan gondoltam - üvöltött oda búcsúzóul a tisztársaknak Teresa. - Nincs több utolsó figyelmeztetés. Ha valaki követni mer, repülnek a nyilak.

Thomas látta a lány körvonalait, ahogy mellette térdelt, hallotta, ahogy térde alatt ropog a száraz föld. A következő pillanatban Teresa megragadta őt a zsákvászonon keresztül, és odahajolt egészen közel hozzá, a szája alig pár centire lehetett a fiú fülétől. Suttogni kezdett a fülébe, de olyan halkán, hogy Thomasnak minden idegszálát meg kellett feszítenie ahhoz, hogy hallja, és erősen koncentrálnia kellett arra, hogy el tudja különíteni a halk szavakat a szél zúgásától.

- Nem hagyják, hogy beszéljek veled fejben. Emlékezz, mit mondtam neked, hogy bízz bennem.

Thomas annyira meglepődött, hogy nehezebbre esett csukva tartani a száját.

- Mit mondasz neki? - valószínűleg a kötél végét fogó lányok egyike kérdezte.

- Csak tudatom vele, mennyire élvezem ezt az egészet. Mennyire édes a bosszú! Miért, problémád van ezzel?

Thomas még sosem hallotta ennyire arrogánsan beszélni. Vagy tényleg remek színésznő, vagy *tényleg* kezdett elborulni az agya. Vagy legalább kétfelé hasadt a személyisége, és átment skizofrénbe.

- Hát - válaszolta a másik lány -, örülök, hogy jól szórakozol. Viszont sietnünk kell.

- Tudom - felelte Teresa. Most még keményebben ragadta meg Thomas zsákba bugyolált fejét kétoldalt, aztán megszorongatta és megrázta. Végül száját a durva zsákvászonra nyomva szó szerint belepréselte Thomas fülébe a szavait: - Kitartás! Hamarosan vége.

Utolsó szavai megint teljesen ledermesztették Thomas agyát. Fogalma sem volt, mit gondoljon erről az egészről. Most akkor ez irónia volt, vagy komolyan beszélt?

Teresa elengedte a fiút, és kiegyenesedett.

- Na jó, húzzunk el innen. FigyeljeteK nagyon, hogy minél több kőnek ütközzön útközben.

Fogva tartói elindultak, maguk között és maguk után húzva Thomast. A fiú a durva talaj minden egyenetlenségét megérezte maga alatt, a zsák semmi védelmet nem nyújtott. Fájt. Ívbe görbítette a hátát, testsúlyát igyekezett áthelyezni a lábára, hogy a cipője fogja fel az ütközések nagyját. De tisztában volt azzal, hogy az örökkévalóságig nem fogja tudni ilyen pozícióban tartani magát, az ereje cserben fogja hagyni.

Teresa ott lépdelt mellette. Thomas épp hogy ki tudta venni az alakját.

Azután Minho elkezdett üvölteni, a hangja máris egyre halkabban hallatszott, ahogy beleveszett a távolba. Ahogy vonszolták a poros földön, Thomasnak még keservesebb volt ezt hallgatni. Amit viszont Thomas *valóban* hallott, az némi reménykedésre adott okot. Az utánuk kiabált mindenféle, nem túl hízelgő elnevezések zavaros tömkelegéből Thomas agya néhány olyan biztató félmondatot, szót is kihalászott, mint például: „meg fogunk találni”, vagy „a megfelelő időben” és „fegyverek”.

Teresa ismét gyomron öklözte Thomast, erre Minho elhallgatott.

Aztán mentek tovább, át a pusztaságon, Thomast pedig úgy vonszolták maguk után a poros földön, mint egy zsák rongyot.

Útközben Thomas mindenféle szörnyűséges dolgot képzelt el magában. A lába minden másodperccel egyre gyengült, és tudta, hogy hamarosan már nem fogja bírni a föld fölött tartani a testét. Látta maga előtt majdani sérüléseit: a vérző sebeket, az örökre megmaradó sebhelyeket.

De az is lehet, hogy ez nem is számít. Úgyis az szerepel a terveikben, hogy mindenképpen végeznek vele.

Teresa azt mondta, hogy bízson benne. Ez veszettül nehezebbre esett időnként, de azért próbált hinni neki. Létezik, hogy minden, amit művelt azóta, hogy újra megjelent a felfegyverzett B csoporttal, csak színjáték? Ha meg nem volt az, akkor minek sugdosta folyton a fülébe, hogy bízson benne?

Az agya kattogott, sehogy sem jutott előbbre a kérdések megválaszolásában. Végül már képtelen volt koncentrálni. Testét véresre dörzsölte a föld, és tudta, hogy nagyon gyorsan ki kell találnia valamit, hogy ne nyúzódjon le a bőr minden egyes porcikájáról.

Végül a hegyek mentették meg.

Amikor elkezdtek felfelé kaptatni a meredek lejtőn, nyilvánvalóan elképesztően nehezzé vált a lányok számára, hogy ugyanúgy húzzák maguk után, mint a lapos területen. Eleinte hirtelen rántásokkal próbálkoztak - felhúzták, engedték visszacsúszni pár lépést, aztán megint visszahúzták, megint elengedték, és így tovább. Teresa végül arra jutott, hogy valószínűleg egyszerűbb lenne a vállánál és a bokájánál fogva cipelni őt. Felváltva.

Aztán Thomasnak beugrott egy ötlet - voltaképpen annyira nyilvánvaló, hogy nem is értette, hogy nem jutott eszébe hamarabb:

- Miért nem hagyjátok, hogy a saját lábamon jöjjek? - kiáltotta a zsákvaszon mögül, fojtott és a gyötrő szomjúság miatt rekedt hangon. - Végül is *vannak* fegyvereitek. Mit tudnék én csinálni?

Teresa belerúgott az oldalába.

- Dugulj el, Thomas! Nem vagyunk idioták. Addig várunk ezzel, amíg a tisztárs haverjaid már nem látnak.

Thomas igazán igyekezett, hogy elnyomja nyögését a bordái közé

érkezett rúgás után.

- Huh, miért is?

- Azért, mert *azt* mondták, hogy ezt tegyük. És most tényleg fogd be!

- Ezt most miért kellett elárulnod neki? - sűgta oda neki dühösen az egyik lány.

- Miért, mit számít? - válaszolta Teresa, és még csak meg sem próbálta suttogással leplezni, amit utána mondott. - Így is, úgy is, meg fogjuk ölni. Kit érdekel, hogy tudja, vagy sem, hogy mire utasítottak minket?

Utasítottak minket, gondolta Thomas. A VESZETT emberei.

Aztán egy másik lány szólalt meg.

- Na, most már alig látszanak. Amint eljutunk ahhoz a hasadékhhoz, teljesen kikerülünk a látómezőjükből, és azután már sosem találunk rájuk. Még ha esetleg követnének, akkor sem.

- Rendben - hagyta jóvá Teresa. - Akkor addig vigyük még el.

Minden oldalról kezek ragadták meg Thomast, és a levegőbe emelték. Amennyire kilátott a zsákvásznon át, Teresa cipelte őt három társnőjével. Kerülgették a nagyobb sziklákat és a kiszáradt fákat, egyre feljebb emelkedve. Hallotta, hogy nehezen veszik a levegőt, érezte az izzadságuk szagát és minden egyes zökkenővel, minden egyes himbálózó lépéssel egyre jobban gyűlölte őket. Még Teresát is. Még egyszer, utoljára megpróbálkozott azzal, hogy telepatikus úton elérje őt, hogy megmeneküljön a lányba vetett bizodalma, de nem sikerült. Teresa nem volt ott.

Talán még egy órán keresztül másztak felfelé a hegyen. Időnként megálltak, és cseréltek a cipeléssel megbízottak. A nap elért arra a pontra, ahol igazán veszélyessé vált: a forróság fullasztó volt. De találtak egy masszív kőfalat az emelkedőn, ami valamennyi árnyékot adott, és

mind odagyűltek. A kicsit hűvösebb levegő nagy megkönnyebbülést jelentett.

- Na jó. Dobjátok le - adta ki az utasítást Teresa.

Minden különösebb céció nélkül tették, amit mondott, egy nagy fújtatással a földhöz vágták Thomast. A hirtelen esés a szuszt is kiszorította belőle. Ahogy feküdt a földön levegőért kapkodva, érezte, hogy elkezdtek kibontogatni a csomókat a zsákon. Mire magához tért, és újra normálisan tudott lélegezni, kiszabadították zsákbörtönéből.

Thomas sűrű pislogással járatta végig tekintetét Teresán és a többieken. Ráirányították fegyvereiket, harci eszközeiket. Amit amúgy elég nevetségesnek talált.

Valahonnan összekapart magában némi bátorságmorzsát, és így szólt:

- Hát, csajok, nagyon nagyra tarthattok engem, ha húszan jöttök rám késekkel meg bozótvágókkal, miközben én egyedül vagyok, nulla fegyverrel. Igazán különlegesnek érzem magam.

Teresa hátralépett és támadásra lendítette a lándzsáját.

- Várj! - kiáltotta Thomas, és Teresa leállt. Thomas felemelte mindkét kezét, hogy jelezze, megadja magát, és lassan feltápáskodott. - Figyelj, nem fogok próbálkozni semmivel. Csak vigyetek nyugodtan oda, ahova kell, és aztán hagyom magam leölni, mint egy szófogadó kisfiú. Most már úgyszincs egyetlen bökött dolog sem az életemben, amiért érdemes lenne élnem.

Miközben ezt mondta, mindvégig egyenesen Teresára nézett, és próbált annyi maró gúnyt és keserűséget csöpögtetni a szavaiba, amennyit csak tudott.

Valahol még mindig dédelgetett magában némi reményt, hogy ez az egész valamilyen módon mégiscsak értelmet fog nyerni hamarosan, de jelen pillanatban nem volt se túl lelkes, se túl bizakodó.

- Na jó, nekem ebből elegendem van. Már hányok tőle - mondta Teresa. - Húzódjunk be az átjáróba, hogy átaludhassuk a nappalt. Éjszaka megkezdjük az áthaladást.

- És mi lesz ezzel a sráccal, akit magunkkal vonszoltunk az utóbbi pár órában? - A sötét bőrű lány kérdezte, aki segített bezsákolni Thomast.

- Ne aggódj, végezni fogunk vele - válaszolta Teresa. - Pontosan úgy fogjuk megölni, ahogy utasítottak rá. Ez lesz az ő büntetése mindazért, amit velem művelt.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Thomas nem értette, mire utalt Teresa az utolsó mondatával. Mit is művelt ő vele? De az agya hamarosan nem is foglalkozott már semmivel; valami fásult tompaság vett erőt rajta, míg végeláthatatlanul meneteltek előre, vélhetőleg a B csoport táborhelye felé. Folyamatosan fölfelé haladtak, és az erőfeszítéstől már égett a lába. Hegymászás közben a baljukon meredező puszta sziklák árnyékot adtak ugyan, de egyébként minden vörös, égettbarna és forró volt körülöttük. Por. Szomjúság. A lányok megkínálták néhány korty vízzel, de Thomas meggyőződése szerint az a pár csepp még azelőtt elpárolgott belőle, hogy elérte volna a gyomrát.

A keleti falon tátongó hatalmas bemélyedéshez akkor értek oda, amikor a delelőre jutott nap, mint egy tomboló aranygomb, gyilkos sugarakat küldött rájuk, hogy hamuvá égesse őket. A nem túl mély barlang körülbelül tíz-húsz lépés mélyre nyúlt be a hegy gyomrába. Nyilvánvalóan ez volt a táborhelyük, és látszott, hogy kábé egy-két napig tartózkodhattak itt. Takarók szanaszét szórva, egy tűz maradványai, a szélén szeméthalmok. Csak három embert látott ott, amikor megérkeztek - ezek is lányok, akárcsak a többiek -, ami azt jelenti, hogy majdnem mindenkire szükségük volt Thomas elrablásához.

Úgy, hogy közben mindegyiknél volt íj-nyíl, vagy kés, vagy bozótvágó? Thomas szemében ez totális örültségnek tűnt. Mindössze pár lány bőven elegendő lett volna ehhez.

Útközben azért Thomas megtudott egyet s mást. A sötét bőrű lányt Harrietnek hívták, míg a társnőjét, aki végig mellette lógott, és egészen

hófehér bőre, meg vörösseszőke haja volt, Sonyának. Biztosra ugyan nem vehette, de úgy vélte, hogy Teresa távollétében ők voltak a kispárok: tekintélyük volt, és hatalmuk is lehetett, bár végül mindig mindenben Teresa parancsainak vetették alá magukat.

- Rendben - mondta Teresa. - Kössük ki ahhoz a ronda fához. - Egy tölgyfa fehér, kiszáradt csontvázára mutatott, amely gyökereivel makacsul kapaszkodott a sziklás talajba, noha már hosszú évek óta nem lehetett benne élet. - És akár meg is etethetnénk, hogy ne kelljen egész álló nap a nyavalygását és a nyögdécselését hallgatnunk alvás helyett.

Ez azért erős túlzás, háborgott magában Thomas. Bármik is volnának Teresa őszinte szándékai, otromba viselkedése és beszéde már kezdett nevetségessé válni. A fiú most már önmaga előtt sem tudta letagadni - igen, elkezdte gyűlölni őt, függetlenül attól, hogy mit mondott neki Teresa még az elején.

Semmi ellenállást nem tanúsított, amikor a felsőtestét kikötözték a fa törzséhez. A kezét szabadon hagyták. Amikor már bebiztosították, hogy nem mehet sehova, adtak neki pár müzliszeletet és egy palack vizet. Senki sem szólt hozzá, és mindenki kerülte a tekintetét. Különös módon - ha jól érzékelté -, mindenki mintha kicsit büntudatosnak látszott volna. Elkezdett enni, és közben óvatosan mindent alaposan szemügyre vett maga körül. Gondolatai ide-oda kószáltak, míg a lányok rendre letelepedtek valahova, hogy átaludják a nappal további részét. Itt ezzel az egészszel valami nagyon nem volt rendben!

Teresa megnyilvánulásai mindenesetre nem tűntek színjátéknak. Soha nem érezte úgy, hogy a lány megjátssza magát. Lehetséges-e vajon, hogy most épp az ellenkezőjét csinálja annak, amit neki mondott - amikor figyelmeztette, hogy bízzon meg benne mindenek ellenére és tulajdonképpen mindvégig azt tervezte, hogy...

Hirtelen bevillant a tábla, ami Teresa ajtaja mellett lógott.

Az Áruló.

Erről idáig teljesen meglepedkezett. A dolgok így már kezdtek lassan értelmet nyerni.

A VESZETT volt a főnök. Az emberei jelentették a csoportok számára a túlélés egyetlen esélyét. Ha tényleg arra utasították Teresát, hogy végezzen vele, meg fogja vajon tenni? Hogy mentse a saját bőrét? És mi van azzal, amit nemrég fröcsögött arról, hogy Thomas mit művelt vele? Lehet, hogy ezek a VESZETT-nél még a gondolatait is képesek irányítani? És ily módon Teresát ellene fordították?

Aztán ott van még a tetoválása, meg azok a táblák a városban. A tetkója figyelmeztette; míg a táblák azt közölték vele, hogy ő az igazi vezér. A Teresa ajtaja melletti feliratot szintén figyelmeztetésnek szánták.

Mégis - fegyvertelen volt, és hozzákötötték egy fához. A B csoportban több mint húsz lány állt vele szemben, mind felfegyverkezve. Igazán könnyű préda.

Nagyot sóhajtva befejezte az evést. Fizikailag kicsit jobban érezte magát. Noha nemigen értette, mire alapozza ezt az érzését, újra bízni kezdett abban, hogy szép lassan rájön a dolgok közötti összefüggésre, és az egész értelmet nyer. Tudta, hogy nem adhatja fel.

Harriet és Sonya már előkészítette a fekvőhelyét a közelében. Miközben lefekvéshez készülődtek, lopva rá-ránéztek. Thomas újra felfedezte az arcukon a szégyen vagy a bűntudat fura kifejezését. Úgy gondolta, itt a remek alkalom, hogy szavakkal harcoljon az életéért.

- Csajok, ugye nem akartok tényleg kinyírni? - kérdezte őket olyan hangnemben, mintha hazugságon kapta volna őket. - Egyáltalán, megöltetek valaha is bárkit?

Harriet, aki már hajtotta volna le a fejét az egymásra halmozott takarókból kialakított fekhelyére, megállt a mozdulat közben és igen dühösen nézett rá. Könyökére támaszkodva válaszolt:

- Annak alapján, amit Teresa mondott, mi három nappal korábban szabadultunk az Útvesztőnkől, mint ti. Kevesebb embert veszítettünk, és mindeközben több Siratót pusztítottunk el, mint ti. Gondolom, egyetlen kicsi, jelentéktelen tini srácot kicsinálni nem lesz túl nehéz feladat számunkra.

- Gondolj csak a bűntudatra, amit érzel. - Thomas csak reménykedni tudott abban, hogy ez a gondolat valóban gyökeret vert bennük.

- Valahogy csak feldolgozzuk majd - jelentette ki Harriet, és kinyújtotta rá a nyelvét - tényleg kinyújtotta rá a nyelvét! -, letette a fejét és behunyta a szemét.

Sonya törökülésben ücsörgött mellette, és úgy tűnt, számára minden más előbbre való most, mint az alvás.

- Nincs választásunk. A VESZETT-nél azt mondták, hogy ez az egyetlen feladatunk. Ha nem teljesítjük, nem engednek be minket a biztonságos menedékbe. Itt fogunk megdögleni Perzselföldön.

Thomas megvonta a vállát.

- Hé, én megértelek. Áldozatok csak fel nyugodtan, hogy mentsétek a saját bőrötöket. Roppant nemes gesztus.

Ezek után a lány hosszú ideig csak bámult rá. Thomasnak igencsak erősen kellett tartania magát, hogy állja a tekintetét. Végül Sonya adta fel, félrenézett, aztán lefeküdt, hátul fordítva neki.

Teresa odament hozzájuk. Homlokát bosszúsan ráncolva kérdezte:

- Ti miről beszélgettek itt?

- Semmiről - motyogta Harriet. - Szólj neki, hogy duguljon el.

- Dugulj el! - mondta Teresa.

Thomas gúnyos nevetésben tört ki.

- Mert mi van, ha nem - csak nem meg fogtok ölni?

Teresa nem szólt semmit, csak bámult rá sápadt arccal.

- Mi ez a hirtelen jött gyűlölet? - kérdezte Thomas. - Hát mit tettem én ellened?

Sonya és Harriet is megfordult most: csupa fül volt mindkettő, és hol Thomast, hol Teresát nézték.

- Nagyon jól tudod, hogy mit tettél - szólalt meg végül Teresa. - Mint ahogy mindenki tisztában van vele itt, elmeséltem nekik mindent. De még így sem süllyedtem volna a te szintedre, és nem próbáltalak volna megölni. Mi csak azért csináljuk ezt, mert nincs más választásunk. Bocsi, de ez van. Az élet kemény.

Most valami tényleg megvillant a szemében?, töprengett el magában Thomas. Vajon mit próbált ezzel közölni?

- Lesüllyedni az én szintemre? Miről beszélsz? Én soha nem ölném meg egy barátomat, hogy mentsem a saját bőröm. Soha!

- Én sem. Épp ezért örülök, hogy nem vagyunk barátok - mondta a lány, és már fordult is volna el tőle.

- De hát mi rosszat tettem én veled? - kérdezte gyorsan Thomas. - Bocsi, de emlékezetkiesésem van. Tudod te is, elég sokan küzdünk itt ezzel a problémával. Szóval akkor frissítsd fel az emlékezetem.

Teresa hirtelen megpördült és ádázul villogó tekintettel süvöltötte:

- Te ne merészelj engem sértegetni! Ne merj itt üldögélni, mint aki jól végezte a dolgát, mintha mi sem történt volna. Most pedig fogd be, ha nem akarod, hogy megint leszedjem a mázt a csinos kis képedről.

Ezzel elvágatott, Thomas pedig csendben maradt. Addig mocorgott, amíg úgy-ahogy kényelembe vackolta magát, fejét nekidöntötte a halott fa törzsének. Jelen helyzetével kapcsolatban valami - minden! - nagyon

TŰZPRÓBA

búzlött, de ő eltökélte, hogy rá fog jönni a dolgokra, és túl fogja élni.
Végül elaludt.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Thomas nyugtalanul aludt pár órán át, mormogva, fészkelődve, alvás közben is próbált kényelmesebben elhelyezkedni a kemény sziklán. Végül sikerült mély álomba zuhannia. Aztán jött az álom.

Tizenöt éves. Nem tudja, hogy ezt honnan tudja, de tudja. Valami köze lehet az emlékép időbélyegéhez. Ez egyáltalán egy emlék?

Teresa mellett áll az egész falat belepő kijelzők sokasága előtt. Mindegyik monitor más-más képet mutat a Tisztásról és az Útvesztőről. Egyeseken folyamatosan változik a kép, ő azt is pontosan tudja, hogy miért: ezek a kamerafelvételek a késlegekről érkeznek, akiknek időnként meg kell változtatniuk a helyzetüket. Amint pozíciót váltanak, mintha egy patkány szemén keresztül láttatnák a világot.

- Nem tudom elhinni, hogy mind meghaltak - szólal meg Teresa.

Thomas össze van zavarodva. Már megint nem nagyon érti, hogy mi történik. Benne van ebben a kis srácban, aki vélhetőleg ő fiatalabb változatban, mégsem érti, hogy a lány miről beszél. Nyilvánvalóan nem a tisztásokról. Az egyik kijelzőn Minhót és Newtot látja, épp az erdő felé sétálnak, a másikon Gally üldögél egy padon. Aztán Albyt pillantja meg - aki épp ordibál valakivel, akit nem ismer fel.

- Tudtuk, hogy meg fog történni - válaszol végül Thomas, de nem nagyon tudja, hogy miért pont ezt mondja.

- Akkor is nehéz elfogadni. - Nem is néznek egymásra, csak a kijelzők képét vizsgálgatják. - Innentől fogva már rajtunk a világ szeme. És a laktanyázókon.

- Ez jó - jegyzi meg Thomas.

- Majdnem annyira sajnálom őket, amennyire a tisztársakat. Majdnem.

Thomas eltöpreng, mit is jelenthet ez, mivel álombeli fiatalabb önmaga most megköszörüli a torkát.

- Szerinted eleget tanultunk? Szerinted sikerre tudjuk vinni úgy, hogy az eredeti Alkotók már mind halottak?

- Muszáj lesz, Tom. - Teresa odalép hozzá, és megragadja a kezét. Thomas lepillant rá, de képtelen értelmezni az arckifejezését. - Minden elő van készítve. Egy évünk van, hogy kiképezzük a váltást, és elkészüljünk.

- De ez nem igazságos. Hogyan kérhetjük tőlük azt, hogy... Teresa a szemét forgatva erősen megszorítja a kezét, annyira, hogy az már fáj.

- Tisztában vannak azzal, hogy mibe másznak bele. Nem akarok hallani több ilyen beszédet.

- Ja. - Valahogy tudja, hogy az álomban szereplő korábbi énje belül halottnak érzi magát. A szavai semmit sem jelentenek. - Most nem számít semmi más, csak a minták. A megsemmisítési zóna. Semmi egyéb.

Teresa bólint.

- Mindegy, hogy hányan halnak meg, vagy sebesülnek meg. Ha a Változók nem működnek, ugyanúgy végzik. Akkor mindenkire ugyanaz a sors vár.

- A minták - ismételi meg Thomas.

- A minták - mondja Teresa is, egy újabb kézszorítás kíséretében.

Amikor felébredt, a fény már tompaszürkén derengett, a nap pedig lejjebb süllyedt egy láthatatlan láthatár felé - Harriet meg Sonya pedig ott

üldögélt alig pár lépésnyire tőle. Mindketten őt bámulták, meglehetősen furcsa tekintettel.

- Jó estét - köszöntötte őket megjátszott lelkesedéssel, miközben agyában még ott pörögtek iménti nyugtalanító álma képei. - Miben segíthetek, hölgyeim?

- Tudni akarjuk, hogy mit tudsz - mondta Harriet halkán.

Az álom utáni lebegő kábulat egyik pillanatról a másikra tovaszállt.

- Miért segítenék nektek? - Thomas üldögélni akart egymagában, és elemezgetni a legfrissebb álmát, de érezte, hogy valami változás állt be - látta Harriet tekintetén -, és hát semmiképp sem hagyhatta ki ezt a lehetőséget, hogy megmentse az életét.

- Szerintünk neked nem igazán van választásod - válaszolta Harriet. - De ha megosztod velünk, amit tudsz, vagy amire rájöttél, lehet, hogy mi tudunk *neked* segíteni.

Thomas körülnézett, pillantásával Teresát keresve, de sehol sem látta a lányt.

- Hol van...

Sonya félbeszakította.

- Azt mondta, körülnéz kicsit a környéken, hátha a barátaid követtek. Már vagy egy órája elment.

Thomas most az álombéli Teresát látta maga előtt. Amint azokat a kijelzőket vizslatja, ahogy a halott Alkotókról beszél, meg a megsemmisítési zónáról. *A mintákról*. Hogy passzol össze mindez?

- Mi van, elfelejtetted, hogy kell beszélni?

Thomas Sonyára nézett.

- Nem, hm... ez most azt jelenti, csajok, hogy fontolóra vettétek, hogy esetleg mégsem öltök meg? - Ahogy kimondta, érezte, milyen hülyén hangzik, és elgondolkodott azon, vajon az emberiség történelme során

hány ember tette fel ezt a kérdést ugyanezekkel a szavakkal.

Harriet gúnyosan vigyorgott.

- Na, ne ragadd magad túl elhamarkodott következtetésekre! És azt se gondold, hogy mindegyikünket hirtelen megszállt az igazságosság. Fogalmazzunk inkább úgy, hogy megvannak a magunk kétségei, és azt akarjuk, hogy beszélj de az esélyeid meglehetősen csekélyek.

Sonya újra felvette saját gondolata fonalát.

- Most az tűnik a legokosabbnak, hogy azt csináljuk, amire utasítottak bennünket. Mi sokkal többen vagyunk, mint ti. Ugyan már, gondolj bele, és légy őszinte! Ha neked kellene döntést hoznod ebben a helyzetben, te mit tennél?

- Elég nagy a valószínűsége annak, hogy úgy döntenék: nem fogom megölni magam.

- Ne légy már seggfej, ez egyáltalán nem vicces. Ha volna választási lehetőséged, és az lenne a két alternatíva, hogy te halsz meg, vagy mindannyian meghalunk, melyiket választanád? Ez az egész rólad meg rólunk szól.

Nagyon komoly arccal fejtegette ezt, és kérdése ökölcsapásként érte Thomast. Valamilyen szinten a lánynak igaza volt. Ha tényleg ez történne - ha tényleg úgy lenne, hogy mindannyian meghalnak, ha nem szabadulnak meg tőle végleg -, akkor hogyan is várhatná el tőlük, hogy ne öljék meg?

- Ma még válaszolsz? - Sonya nagyon kitartóan faggatta.

- Gondolkodom. - Kis ideig hallgatott, aztán megtörölte gyöngyöző homlokát. Az álom újra megpróbált befurakodni az agyába, és Thomasnak minden erejét be kellett vetnie, hogy elhessenesse. - Jól van, őszinte leszek. Megígérem. Ha a ti cipőtökben járnék, én azt választanám, hogy ne öljetek meg engem.

Harriet a válasz hallatán a szemét forgatta.

- Még szép, hogy ezt mondod, hisz a te rongyos életed a tét!

- Nem csak erről van szó. Én azt gondolom, hogy ez az egész egy teszt, és talán valójában senki nem is várja el tőletek, hogy ezt tegyétek.

- Thomas szíve egyre hevesebben kezdett verni. Ő tényleg hitt abban, amit mondott, de afelől már kétségei voltak, hogy a lányok is hinni fognak neki, még ha el is magyarázza nekik. - Lehet, hogy *meg kellene* osztanunk egymással mindazt, amit tudunk, és ki kéne találnunk valamit.

Harriet és Sonya összenézett.

Végül Sonya bólintott, és Harriet válaszolt.

- Kezdetől fogva kétségeink voltak ezzel az egésszel kapcsolatban. Valami nagyon nem stimmel. Úgyhogy igen, az lesz a legjobb, ha beszélni kezdesz. De várj, míg idehívunk mindenkit.

Ezzel felálltak, és elmentek a többiekért.

- Siessetek - szólt utánuk Thomas, és elgondolkodott azon, vajon tényleg kapott-e most egy esélyt, hogy kimásson ebből a szorult helyzetből.

- Jobb, ha azelőtt dumálunk, hogy visszaér Teresa.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Nem telt sok időbe egybegyűjteni mindenkit. Thomas el tudta képzelni, milyen izgalmakat keltett a hír, hogy a halálra ítélt srác mondani fog valamit, ezt nem lehetett kihagyni. A lányok ott csoportosultak előtte, egészen szűk félkörben, őt pedig továbbra is a csúf, halott fához kötözve tartották.

- Jól van - mondta Harriet. - Te beszélsz először, aztán mi következünk.

Thomas bólintott, és megköszöri a torkát. Elkezdett beszélni, bár igazából át sem gondolta, mit fog mondani.

- Csak azt tudom a ti csoportotokról, amit Aris mesélt. És abból úgy tűnik, hogy nagyjából ugyanazokon a dolgokon mentünk keresztül mind, a saját Útvesztőnkben. De amióta kimenekültünk, más-más dolgok történnek velünk. És azt sem tudom, hogy ti mennyit tudtok a VESZETT-ről.

Sonya közbeszólt:

- Nem sokat.

Ez felbátorította Thomast, előnyben érezte magát. Elég nagy hibának tűnt Sonya részéről, hogy ezt elismerte.

- Hát, én sok mindent megtudtam róluk. Mi mindannyian különlegesek vagyunk számukra, bizonyos szempontból tesztelnek bennünket, vagy valami ilyesmi, mert terveik vannak velünk. - Ezen a ponton Thomas tartott egy kis hatásszünetet, de mivel senki se reagált, folytatta. - Egy csomó minden, amit velünk művelnek, tök értelmetlennek tűnik, mert csak egy része a próbatételeknek - a VESZETT ezeket Változóknak

hívja. Megfigyelik, hogyan reagálunk bizonyos helyzetekre. Én sem értek mindent, távolról sem, de azt gondolom, ez az egész dolog, hogy meg kell gyilkolnotok engem, szintén egy ilyen réteg. Vagy csak egy másik hazugság. Szóval... azt hiszem, ez is csak egy újabb Változó, hogy lássák, mit fogunk tenni ebben a szituban.

- Más szóval - vontá le a végkövetkeztetést Harriet - azt akarod, hogy kockáztassuk a saját életünket kizárólag a te briliáns gondolatmenetedre alapozva.

- Hát nem látjátok? Engem megölni *semmi értelme* nem lenne. Lehet, hogy ezzel titeket tesztelnek, lövésem sincs. Azt viszont tudom, hogy akkor vagyok képes segíteni nektek, ha életben vagyok, nem pedig holtan.

- Vagy - mondta Harriet - azt tesztelik, hogy vajon van-e annyi vér a pucánkban, hogy kinyírjuk a rivális csapat vezérét. Hát nem *erről* szól az egész? Hogy lássák, melyik csapatnak sikerül? Hogy kirostálják a gyengéket, és csak az erősek maradjanak talpon?

- Még csak nem is én lettem a vezér, hanem Minho - mondta Thomas hevesen megrázva a fejét. - Nem, gondolatok csak bele. Hogyan tudtok bizonyítani bármiféle erőt azzal, hogy legyilkoltok engem? Legalább húszan vagytok ellenem, és vannak fegyvereitek. Hogyan lehet így kideríteni, hogy ki az erősebb?

- De akkor *mire* jó ez az egész? - kiabált be egy lány hátulról.

Thomas gondosan megválogatta a szavait, amikor újra megszólalt.

- Szerintem ez a teszt arról szól, hogy mennyire vagytok képesek önállóan gondolkodni, terveket készíteni és megváltoztatni, racionális döntéseket hozni. Minél többen vagyunk, annál nagyobb az esélyünk arra, hogy sikeresen eljussunk a biztonságos menedékhelyre. Engem megölni értelmetlen dolog lenne, senkinek sem származna haszna

belőle.

Különben is, azzal, hogy elfogtatok, már bebizonyítottatok mindent, amire kíváncsiak lehettek. Mutassátok meg nekik, hogy nem vesztek be mindent vakon.

Elhallgatott és kicsit ellazította magát a fának dőlve. Nem tudott már semmi új érvet felhozni. Innentől fogva már rajtuk múlik. Náluk a labda. Ő megtette, amit tehetett.

- Érdekes sztori - jegyezte meg Sonya. - Pont úgy hangzik, mint amit egy kétségbeesett ember mondana, aki nem akar meghalni.

Thomas megvonta a vállát.

- Én tényleg úgy érzem, hogy ez az igazság. Úgy gondolom, hogy ha megöltök engem, akkor bukjátok el azt a próbatételt, amit a VESZETT eszelt ki számotokra.

- Na ja, *fogadni mernék* rá, hogy így gondolod - mondta Harriet, azzal felállt. - Figyelj, most őszintén: mi is nagyjából ugyanígy okoskodtunk. Csak előbb tudni akartuk, hogy te mit tudsz mondani. A nap nemsokára lemegy, és én biztos vagyok benne, hogy Teresa percekben belül visszatér. Majd akkor beszélünk erről, ha már visszajött.

Thomas gyorsan közbekiáltott, attól tartva, hogy Teresát nem lehet olyan könnyen befolyásolni, jobb belátásra téríteni.

- Nem! Vagyis hát a jelek szerint ő van itt a legjobban rámozdulva erre a gyilkolósos témára. - Mondta ezt mindannak ellenére, hogy mélyen legbelül kicsit reménykedett abban, hogy a lány mégse ezt akarja. Hogy akármilyen durván és szörnyen bánt is vele, csak nem akar elmenni a végsőkéig: a gyilkolásig. - Csajok, szerintem nektek kell meghoznotok a döntést ebben.

- Nyugi - mondta Harriet, arcán félmosollyal. - Ha mi úgy döntünk, hogy nem ölünk meg téged, semmit sem tud tenni ez ellen, arra mérget

vehetsz. De ha mi... - elhallgatott, és arcán különös kifejezés suhant át. Vajon attól tart, hogy túl sokat kotyogott ki neki? - Na, majd kitalálunk valamit.

Thomas megpróbálta leplezni megkönnyebbülését.

Ezután figyelte, hogy csomagolnak az éjszakai útra hátizsákjukba a szedelőzködő lányok. *Hát ezeknek honnan van ilyesmijük?* Mormolás, suttogó beszélgetések foszlányai ütötték meg a fülét, és látta, hogy a lányok időről időre őt nézik. Nyilvánvalóan megbeszélték, hogy miket mondott.

Egyre sűrűsödött a sötétség, és végül Teresa is feltűnt abból az irányból, amerről korábban mindannyian érkeztek. Azonnal érzékelte, hogy valami megváltozott - talán abból, hogy mindenki hol rá, hol Thomasra pillantott.

- Mi van? - kérdezte ugyanazzal az elszánt, kemény tekintettel, ami már tegnap is ott volt a szemében.

Harriet válaszolt.

- Beszélünk kell.

Teresa nemigen értette a helyzetet, de félrehúzódott a barlang hátsó falához a többi lánnyal együtt. A levegő azonnal megtelt dühös suttogással, de hiába hegyezte a fülét, Thomas egyetlen szót sem értett. Összeszorult gyomorrul várta, hogy megszülessen az ítélet.

Azt viszont látta, hogy egyre nagyobb indulatokat gerjeszt a lányok beszélgetése. Teresa ugyanannyira felhúzta magát, mint a többiek. Thomas figyelte, ahogy arckifejezése egyre eltökéltebbé válik, ahogy próbálja megvédeni az álláspontját. Nagyon úgy festett, mintha véleményével egyedül állna szemben az egész lánycsapattal. Ettől Thomas is fölöttébb ideges lett.

Végül, mire teljesen besötétedett, Teresa fogta magát, nagy dérrrel-

dúrral megfordult, és eltrappolt a táborhelyről észak felé, egyik vállán a lándzsájával, a másikon a hátizsákjával. Thomas mindaddig követte a tekintetével, míg a lány alakját el nem nyelte a szoros szűk nyílása.

Azután a lányokra nézett: sokukon látszott, hogy nagy kő esett le a szívükről. Harriet felé tartott. Egyetlen szó nélkül letérdelt mellé, és elkezdte kioldozni.

- Tehát? - tette fel a kérdést végül Thomas. - Jutottatok valami döntésre, csajok?

Harriet addig nem válaszolt, amíg teljesen meg nem szabadította kötelékeitől. Akkor felállt, a fiúra nézett, és sötét szemében a csillagok és a hold halvány visszfényével kijelentette:

- Ma van a szerencsenapod. Úgy határoztunk, hogy nem nyiffantunk ki, úgyhogy csapkodhatod a vézna segged a földhöz örömdobban. Nem lehet véletlen egybeeséssel magyarázni azt, hogy legbelül mindannyian ugyanúgy gondolkodunk a dolgokról.

Thomas semmi olyasmit nem érzett, hogy elárasztaná a megkönnyebbülés elsöprő hulláma. Abban a pillanatban tudatosult benne, hogy mindvégig előre tudta, hogy a lányok így fognak dönteni.

- De mondok én neked valamit - figyelmeztette Harriet felállva, és a kezét nyújtva Thomasnak, hogy őt is felsegítse. - Teresa *tényleg* nem bír téged. A te helyedben mindig a hátam mögé néznék.

Thomas hagyta, hogy Harriet talpra húzza. Háborgott a lelke, a megbántottság és az értetlenség csatázott benne.

Teresa *tényleg* holtan akarta őt látni.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Thomas csendben vacsorázott a B csoporttal és készült az útra. Nemsokára őket is elnyelte a hegyek közötti szűk átjáró, amely reményeik szerint a hegylánc túloldalán lévő biztonságos helyre - a menedékbe - vezette őket. Furának érezte, hogy most hirtelen barátságos ezekkel a lányokkal, azok után, amit műveltek vele, de ők úgy viselkedtek, mintha mi sem történt volna. Úgy kezelték Thomast, mintha... mintha ha ő is egy lány lenne a csapatból, egy közülük.

Ő azért tudatosan tartotta kicsit a távolságot - szó szerint is, mert menet közben kissé lemaradt mögöttük, és végig azon járt az agya, hogy mennyire bízhat meg a lányok pálfordulásában. Meg azon is elgondolkodott, hogy most vajon mi az ő feladata? Még ha Harriet és a többiek meg is *engednék* neki, hogy elmenjen, meg kellene keresnie a saját csoportját, Minhót és Newtot meg a többieket? Kétségbeesetten vágyott rá, hogy újra a barátaival és Brendával legyen. De azt is tudta, hogy fogytán az idő, és se vize, se étele nem lenne, ha egymagában váгна neki a barátait megkeresni. Így hát maradt a remény, hogy sikerül maguktól is eltalálniuk a biztonságos menedékhelyre. Úgyhogy ott gyalogolt a B csoport nyomában, mindig a közelükben, de azért nem túlságosan közel.

Így telt el néhány óra, a magas, ég felé törő sziklafalak és a talpa alatt csikorgó-ropogó por és kő üdítő társaságában. Jó volt újra mozogni, a saját lábán járni, érezni, ahogy újra meg újra megfeszülnek az izmai. Ám nyomasztóan közeledett már a határidő. Ki tudja, milyen akadály kerül még addig az útjukba? Vagy esetleg a lányok terveznek mégis valamit

ellene? Sokat gondolkodott útközben az álmain is, de még mindig nem került minden a helyére, hogy valóban megértse, mi történik.

Harriet szép lassan hátramaradt, míg végül egymás mellett haladtak a csapat nyomában.

- Bocsáss meg nekünk, hogy egy zsákban hurcoltunk végig a sivatagon - kezdte a lány.

Thomas nem látta jól az arcát, de egy vigyort képzelt rá.

- Ó, semmi gond, jó volt egy időre lerakni a terhet a vállamról. - Thomas tudta, hogy játszani kell a szerepét, és ehhez némi humor is dukál. Még nem tudott maradéktalanul megbízni a lányokban, de nem volt más választása.

Harriet felnevetett, ami kicsit megnyugtatta Thomast.

- Hát igen, a VESZETT-es pasi meglehetősen részletes utasításokat adott arra vonatkozóan, hogyan járjunk el veled. Viszont Teresának vált ez az egész a rögeszméjévé. Már-már úgy nézett ki, mintha ő forralta volna ki az egészset, hogy meg kell ölni téged.

Ez megint csak szíven ütötte Thomast. Ugyanakkor viszont végre alkalma nyílt megtudni egyet s mást, úgyhogy nem hagyhatta elszállni a lehetőséget.

- Hogy nézett ki ez a pasi? Véletlenül nem egy fehér öltönyös patkányképű fazon volt?

- De igen - mondta a lány habozás nélkül. - Ugyanez a pasi dumált a ti csoportotoknak is?

Thomas bólintott.

- És milyen... részletes utasításokat adott nektek?

- Hát a mi utunk javarészt föld alatti alagutakban zajlott. Ezért nem láttatok minket a sivatagban. Az első, amit meg kellett tennünk, az a fura dolog volt, amikor te meg Teresa abban a várostól délre lévő épületben

beszéltek egymással, emlékszel?

Thomasnak görcsbe rándult a gyomra. Teresa már akkor a lányok csoportjával volt?

- Ó igen, jól emlékszem.

- Na, biztos te is rájöttél, de azt az egészet csak komédiának szánták. Egyfajta előkészítésnek, hogy hamis biztonságérzetbe ringasson. Még azt is elmondta nekünk, hogy valahogy... irányították őt, elég hosszú ideig ahhoz, hogy lesmároljon téged. Ez igaz?

Thomas megtorpant. Kétrét görnyedt, kezével a két térdére támaszkodott. Valami kiszívta belőle az utolsó csepp levegőt is. Ennyi volt. Most már hivatalosan és végérvényesen útjára engedte azt a szemernyi kételyt is, ami még maradt benne Teresa ellene fordult. Vagy talán soha nem is állt az ő oldalán.

- Tudom, hogy ez szívás - mondta Harriet halkán. - Úgy tűnik, hogy egykor tényleg közel álltál hozzá.

Thomas kiegyenesedett, és lassan vett egy mély levegőt.

- Én csak... én csak abban reménykedtem, hogy pont fordítva van. Hogy a VESZETT kényszerítette őt, hogy bántson minket, és hogy nagy akaraterővel sikerült elszakadnia annyi ideig, hogy... hogy meg tudjon csókolni.

Harriet Thomas karjára tette a kezét.

- Amióta csatlakozott hozzánk, végig arról szövegelt, hogy te mekkora egy szörnyeteg vagy, aki valami borzasztó dolgot tett vele, csak éppen soha nem árulta el, hogy mit. De meg kell mondanom neked, egyáltalán nem olyan vagy, amilyenek leírt. Valószínűleg épp ez az oka, hogy meggondoltuk magunkat veled kapcsolatban.

Thomas lehunyta a szemét, és megpróbálta csillapítani háborgó szívét. Aztán megrázta magát, és továbbindult.

- Jó, akkor meséld el a többit is. Hallani akarom. Mindent hallani akarok.

Harriet felvette a fiú tempóját.

- A többi utasítás a meggyilkolásodra vonatkozóan úgy szólt, hogy fogjunk el a sivatagban, amit meg is tettünk, és hozzunk ide. Még azt is előírták, hogy ne vegyük le rólad a zsákot addig, amíg az A csoport lát minket. Aztán... a terv szerint holnapután lett volna a Nagy Nap. Állítólag van egy hely, beépítve a hegybe, az északi oldalon. Egy különleges hely... hogy megöljünk.

Thomas legszívesebben megint megállt volna, de valahogy sikerült tovább lépkednie.

- Egy *hely*? Mit jelent ez?

- Fogalmam sincs. Csak annyit mondtak, hogy tudni fogjuk majd, mit tegyünk, ha odaérünk. - Harriet hirtelen gondolkodóba esett, aztán csettintett az ujjával, mintha most jött volna rá valamire. - Fogadni mernék, hogy oda ment Teresa is.

- Miért, mennyire vagyunk a hegy másik oldalától?

- Igazából gőzöm sincs.

Némán bandukoltak tovább.

Hosszabb ideig tartott, mint Thomas gondolta. Már második éjszakája gyalogoltak a hasadékban, amikor végre az élen haladók kiabálni kezdtek, hogy elérték a szoros végét. A fiú, aki mindvégig hátul maradt, most hirtelen rohanni kezdett előre. Mindenképp látni akarta, hogy mi vár rá a heglánc északi oldalán. Így vagy úgy, de a sorsa fog beteljesülni ott.

A lányok egy széles, a szoros keskeny hasadékából kinyúló, egymásra dőlt sziklák képezte teknőben csoportosultak, amely kicsit odébb már meredeken zuhant alá a hegy lábához. A hízó hold sejtelmes fénye

bevilágította a mélyen alattuk elterülő völgyet, amely sötétlilás színekben játszott, kísérteties hangulatot árasztott, és teljesen ellapult. Hosszú mérföldeken át sehol semmi, csak a puszta, halott föld.

Semmi más.

Semmi jele olyasminek, amit biztonságos menedéknek lehetne nevezni - vagy legalább menedékül szolgálna. Pedig mindössze néhány mérföldre kell lennie.

- Lehet, hogy csak nem látjuk most - hallotta Thomas az egyik lányt. Nem tudta, ki beszélt, de azt tudta, hogy mindenki pontosan érti, hogy miért mondta ezt. Kapaszkodott a remény utolsó szalmaszálába.

- Ja - értett egyet Harriet is, a hangja vidámnak tűnt - Lehet, hogy egy másik bejáratról van szó valamelyik föld alatti alagútba. Biztos vagyok benne, hogy itt lesz.

- Szerinted még kábé hány mérföldet kell megtennünk odáig? – kérdezte Sonya.

- Nem lehet már több tizenötnél, annak alapján, hogy honnan indultunk, és hogy mit mondott a pasi, meddig kell mennünk - válaszolt Harriet. - De szerintem még ennél is kevesebb, talán csak tíz. Én arra számítottam, hogy átjutunk ezen a szoroson, és a túloldalon egy szép nagy épület fogad, egy nagy smileyval a homlokzatán.

Thomas ezalatt végig a sötétséget fürkészte, de hiába fúrta bele a tekintetét, ő sem látott semmit. Semmi sem törte meg a feketeség tengerét, mely elnyúlt a horizont felé, úgy nézett ki, mintha valaki leeresztette volna rá a csillagos égboltot, mint egy függönyt. Ráadásul Teresának nyomát sem látták

- Hát, nemigen tehetünk mást - jelentette be Sonya -, mint hogy megyünk tovább észak felé. Tudhattuk volna már, hogy semmi sem olyan egyszerű. Lehet, hogy napkeltéig sikerül lejutnunk a hegy lábához,

és sík talajon alhatunk majd.

A többiek mind egyetértettek, és már épp indultak is volna lefelé a sziklarakás mellett vezető, alig látható ösvényen, amikor Thomas megszólalt:

- Hol van Teresa?

Harriet ránézett, arca a hold sápadt fényében fűdött.

- Ez engem baromira nem érdekel. Ha elég nagylány ahhoz, hogy csapot-papot otthagya elrohanjon, csak mert valami nem az ő szájíze szerint történik, akkor bizonyára ahhoz is elég nagylány, hogy megtalálja minket, ha elszáll a dühe és lenyugszik. Menjünk!

Elindultak lefelé az ide-oda kanyargó ösvényen, lábuk alatt ropogtak a kigördülő kövek és a meglazult talajrögök. Thomas nem tudta megállni, hogy ne nézzen hátra, a maguk mögött hagyott hegyoldalt és a szűk hasadékot vizslatva Teresa után. Totális zűrzavar uralkodott a fejében, de még mindig érezte a sürgető vágyat, hogy lássa őt. Tekintetével végigpásztázta a hegylanc sötét lejtőit, de csak kivehetetlen árnyakat látott, és itt-ott a megcsillanó holdfényt.

Végül megfordult, és ő is elindult az ösvényen lefelé. Majdhogynem megkönnyebbülést érzett, hogy sehol sem pillantotta meg a lányt.

A csoport némán haladt lefelé a kanyargó ösvényen. Thomas megint hátul maradt, és maga is meglepődött, hogy mennyire kiürült az agya. Milyen zsibbadt. Halvány fogalma sem volt arról, hogy hol lehetnek a barátai, ahogy arról sem, hogy milyen veszélyek várhatnak még rájuk.

Nagyjából egyórai gyaloglás után, amikor a lába már égett a folyamatos, kényelmetlen lejtmenettől, egy csoport halott fára bukkantak a hegyoldalon, úgy néztek ki, mintha valamikor egy vízesés ereje alakította volna ki a formájukat, és rendezte volna őket ebbe a különös alakzatba. Bár ha volt itt valaha vízesés, annak a legutolsó cseppjét is

réges-rég felitta már a felperzselt föld szikkadt talaja.

Thomas, aki még mindig afféle utóvédként zárta a sort, már majdnem maga mögött hagyta a száraz fák holt ligetét, amikor egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki a nevéen szólítja. Annyira megriadt, hogy majdnem elbotlott. Amikor hirtelen megfordult, Teresát látta kilépni a csontfehér fatörzsek közül. Jobb kezében tartotta a lándzsáját, az arca nem látszott a sötétben. A többiek nem hallhatták, mert folytatták útjukat.

- Teresa - suttogta a fiú. - Mi... - Valójában már azt sem tudta, mit kérdezzen.

- Tom, beszélünk kell - mondta Teresa, és most úgy szólt hozzá, mint az a lány, akit Thomas ismert, vagy legalábbis azt gondolta, hogy ismeri.

- Ne törődj velük, csak gyere velem. - Fejével a háta mögött lévő fák felé intett.

Thomas visszanézett a B csoport lányaira, akik tovább haladtak lefelé, aztán megint Teresához fordult.

- Talán szólni...

- Csak gyere. Vége a színjátéknak - mondta a lány, aztán megfordult, és anélkül hogy hátranézett volna, hogy Thomas követi-e, belépett az élettelen erdőbe.

Thomas két egész másodpercig lázasan pörgette az agyát, fejében kavarogtak a gondolatok. Ösztönei sikítva követelték, hogy ne tegye. Mégis követte a lányt.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Lehet, hogy a fák már elpusztultak, de attól még göcsörtös ágaik belekapaszkodtak Thomas ruhájába és felkarcolták a bőrét. A holdfényben féhéren csillogott az erdő, és a sötét árnyékcsíkok és -foltok a földön egészen kísértetiessé tették a helyet. Teresa csendben haladt elöl fölfelé a hegyoldalon, szinte lebegve, mint egy jelenés.

Thomasnak végre sikerült annyira összeszednie magát, hogy megszólaljon:

- Hova megyünk? Te most tényleg azt várod tőlem, hogy elhiggyem neked, ez az egész csak színjáték volt? Miért nem állítottad le magad, mikor már mindenki más úgy gondolta, hogy nem kell megölnötök?

Teresa azonban nagyon különösen reagált. Épp csak egy leheletnyit fordította hátra a fejét, és azt kérdezte:

- Találkoztál már Arisszal, ugye? - Azzal ment tovább, anélkül hogy egy másodpercre is kizökkent volna a tempóból.

Thomas viszont megtorpant. Megdőbbent.

- *Aris?* Honnan tudsz te róla egyáltalán? És mi köze neki ehhez? - kérdezte, aztán igyekezett utolérni a lányt. Egyszerre égett a kíváncsiságtól és rettegett, hogy vajon mit fog hallani.

Teresa nem válaszolt azonnal, utat kellett törnie magának egy különösen sűrű részen, ahol teljesen összegabalyodtak, egymásba fonódtak az ágak. Az egyik ág, amit a lány elengedett, visszapattant, és durván arcul csapta Thomast. Mihelyt keresztülvergődtek az ágas-bogas szövevényen, a lány megállt és felé fordult. Egy holdfénypászma épp megvilágította az arcát. Szomorúnak tűnt.

- Az a helyzet, hogy nagyon jól ismerem Arist - mondta feszült hangon.
- Sokkal jobban, mint te szeretnéd. Nemcsak, hogy ő töltötte ki az életem nagy részét, mielőtt az Útvesztőbe kerültem volna, de ugyanúgy tudok vele telepatikus úton beszélni, ahogy veled is régebben. Még akkor is végig tartottam vele a kapcsolatot, amikor a Tisztáson éltem. Azt is tudtuk, hogy a VESZETT úgy intézi, hogy végül újra együtt legyünk.

Thomas a szavakat kereste... és az állát. Annyira váratlanul érte, amit Teresa mondott, hogy valami rossz viccnek vélte. A VESZETT egy újabb pompás trükkje.

A lány karba font kézzel állt, és mintha élvezte volna Thomas döbbent zavarát, a küzdelmét, hogy mondjon valamit.

- Hazudsz - nyögte ki végül a fiú. - Egyebet sem csinálsz, csak hazudsz, mint a vízfolyás. Fogalmam sincs, hogy miért, vagy hogy mi történik, de...

- Ó, ugyan már, Tom! - mondta a lány. - Hogy lehelsz *ennyire* ostoba? Azok után, amiken keresztülmentél, hogyan lehetséges, hogy bármin is meg tudsz még lepődni? Mindössze egy nevetséges teszt részét képezte mindaz, ami kettőnkkel történt. Ennek most vége. Aris és én megtesszük, amire utasítottak, és az élet megy tovább. Most egyedül csak a VESZETT számít. Ez van.

- Mégis *miről* beszélsz? - Thomas még sosem érezte magát ennyire üresnek.

Teresa elnézett mellette, valahova a válla fölé pillantva. Thomas ágak roppanását hallotta, de maradt még benne annyi méltóság, hogy nem nézett hátra, ki az, aki becserkészte.

- Tom - mondta Teresa. - Aris ott áll mögötted, egy jó nagy kést szorongat a kezében. Ha bármivel is próbálkozol, elvágja a nyakad. Te most szépen velünk jössz, és pontosan azt fogod tenni, amit mondunk.

Megértetted?

Thomas Teresát nézte, és remélte, hogy az arcára is kiült az a határtalan düh, amit érzett. Életében nem dült még benne ennyi harag - legalábbis amennyire emlékszik az életéből.

- Köszönj neki, Aris! - mondta a lány. Majd azután - ez volt eddig a legrosszabb - elmosolyodott.

- Szia, Tommy - szólalt meg a fiú Thomas háta mögött. Valóban Aris állt a háta mögött, csak ezúttal kevésbé barátságosan. - Nagyon örülök, hogy újra látlak. - Késének hegye megérintette Thomas hátát.

Thomas nem szólt semmit.

- Na - mondta a lány -, legalább úgy viselkedsz, mint egy felnőtt. Csak kövess, mindjárt ott vagyunk.

- Hova megyünk? - kérdezte Thomas jeges hangon.

- Nagyon hamar meg fogod tudni - hangzott Teresa válasza, aki már sarkon is fordult, és haladt tovább a halott fák között, lándzsájával tisztítva maga előtt az utat. Thomas nyomban elindult utána, nem akart lehetőséget adni Arisnak, hogy taszigálhassa. Az erdő egyre sűrűbb lett, a fák vastosabbak és közelebb álltak egymáshoz, a holdfény pedig elillant. Súlyosan töltötte ki a teret a nyomasztó sötétség, és ez mintha Thomasból is kiszívta volna a fényt és az életet.

Egy barlang szájához értek, melynek bejárata előtt a fák sűrű szövedéke természetes, áthatolhatatlannak tűnő falat formált. Thomast senki sem figyelmeztette: egyik pillanatban még az ágas-bogas kusza ligetben törte az utat maga előtt, a másikban pedig már bent állt egy magas, szűk lyukban a hegy oldalában. Valahonnan beljebből tompa világosság szűrődött ki, a fakó, zöld fény négyszögében álló Teresa úgy nézett ki, mint egy zombi. Amikor mind a hárman bementek, Aris Thomas elé állt, a kését, mint egy pisztoly csövét szegezve a fiú

mellének, aki a Teresával szemközi barlangfal felé hátrált és nekitámaszkodott. Pillantása ide-oda vándorolt kettejük között. A két ember között, akikről az ösztönei mindig azt súgták, hogy a barátai. Eddig.

- Megérkeztünk - szólalt meg Teresa Arisra pillantva.

A fiú azonban egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Thomasról.

- Ja, ja, kajakra megérkeztünk. Te most komolyan mondod, hogy képes volt rábeszélni a csapatot arra, hogy hagyják életben? Ki ez a srác, valami pszichológuszeni?

- Figyelj, ezzel is inkább a mi malmunkra hajtotta a vizet végül is. Könnyebb volt elhoznunk ide. - Teresa mélységes megvetésről árulkodó pillantást vetett Thomasra, aztán odament Arishoz. Thomas tekintetétől kísérve lábujjhegyre állt, arcon csókolta Arist, és elmosolyodott: - Annyira örülök hogy végre megint együtt lehetünk.

Aris is mosolygott. Figyelmeztető pillantást lövellt Thomas felé, aztán vállalta a kockázatot, hogy egy ideig nem tartja rajta a szemét, és Teresa felé fordult. Majd megcsókolta.

Thomas nem bírta nézni. Elfordult. Behunyta a szemét. Ahogy könyörgött neki, hogy csak bízson benne, ahogy röptében odasuttogta neki a zsákvásznnon keresztül, hogy csak tartson ki! Mindez csakis azt a célt szolgálta, hogy eljuttassák ide, hogy minél könnyebben el tudják hozni erre a helye.

Csak hogy teljesíthessen valami gonosz küldetést, amit a VESZETT főzött ki.

- Csináljátok már, legyünk túl rajta - mondta végül, de nem nyitotta ki a szemét. Nem akarta tudni, mit csinálnak vagy miért vannak annyira csendben. De el akarta hitetni velük, hogy feladta. - Legyünk már túl rajta.

Amikor senki nem válaszolt, muszáj volt kinyitnia a szemét, legalább résnyire. Azok ketten sugdostak egymásnak, és beszéd közben csókokat loptak egymás ajkáról. Thomas gyomrát elöntötte valami, amit lángoló olajnak érzett.

Megint elnézett, megpróbált a barlang mélyén lévő különös fényforrásra fókuszálni. A sötét kőbe ágyazva egy nagy, faközöld téglalap világított, lüktetett valami földöntúli ragyogással. Olyan magas volt, mint egy átlagos férfi, és széltében is egy méter körüli. Fakó felületén foltok, csíkok, úgy nézett ki, mint egy koszos ablak, amely mögül radioaktív hulladék sugárzik fenyegetően.

Szeme sarkából látta, hogy Teresa ellép Aris mellől - úgy látszik, vége az enyelgésnek. Thomas ránézett a lányra, kíváncsi volt, vajon mit árul el a tekintete abból, ahogy most érzi magát: darabokra zúzva.

- Tom - mondta Teresa -, ha ez segít, igazán sajnálom, hogy megbántottalak. Az Útvesztőben azt tettem, amit tennem kellett, és az, hogy sülve-főve együtt voltunk, a legjobb módja volt annak, hogy megszerezze azokat az emlékeidet, amikből ki tudjuk találni a kódot, és kiszabadulhatunk. Itt meg, Perzseltföldön nemigen volt más választásom. Csak annyit kellett tennünk, hogy elhozzunk téged ide, hogy átmenjünk a Próbán. És ez egy vagy-vagy helyzet: *vagy mi, vagy te*.

A lány elhallgatott pár másodpercre, és a szemében különös fény csillant meg.

- Aris a legjobb barátom, Tom - mondta halkán, nyugodtan.

Ez volt az a mondat, ami megtörte Thomas hallgatását.

- Engem... ez... nem érdekel! - fakadt ki ordítva, noha semmi sem állt távolabb az igazságtól.

- Csak mondom. Ha szeretsz engem, akkor meg kellene értened, hogy

bármit hajlandó vagyok megtenni azért, hogy sikerrel túljussunk ezen, és hogy biztonságban tudjam őt. Hát nem tettetted volna meg te is ugyanezt értem?

Thomas sosem hitte volna, hogy valaha is ilyen távol fogja érezni magát a lánytól, akiről azt hitte, hogy a legjobb barátja. Még az emlékeiben is mindig ketten voltak, együtt.

- De hát mi ez az egész? Te elhatároztad, hogy minden lehetséges módon, ami csak elképzelhető ebben a rohadt világegyetemben, engem fogsz bántani? Csak fogd be azt a kibökött pofádat, és csináld már, amiért ide kellett hoznotok! - Dühösen hullámozott a mellkasa, a szíve halálos tempóban vert.

- Rendben - mondta a lány. - Aris, nyissuk ki az ajtót. Itt az idő, hogy Tom elmenjen.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

Thomas elhallgatott, egyikükhöz sem szólt többet. Annyi biztos, hogy nem fogja küzdelem nélkül megadni magát. Eltökélte, hogy kivárja a megfelelő alkalmat.

Miközben Aris késének hegye folyamatosan rá irányult, Thomas követte Teresát, aki elindult a gonosz zöldből világító üveg felé. Thomas nem tagadhatta, hogy azért kíváncsi. A lány most már az üveg előtt állt, a fény beragyogta egész alakját, testének körvonalai kezdtek elmosódni; úgy tűnt, bármelyik pillanatban feloldódhat. Aztán áthaladt az üveg előtt, kilépve teljesen a fényből, és megállt a sziklafal előtt, olyan mozdulatokat téve az ujjával, mintha valamiféle Thomas számára láthatatlan billentyűzeten ütne be valami kódot. Miután befejezte, visszatért hozzájuk.

- Most legalább meglátjuk, hogy tényleg működik-e - mondta Aris.

- Működik - válaszolta Teresa.

Egy hangos pukkanás hallatszott, majd hosszan elnyúló, éles sziszegés. Thomas végignézte, ahogy az üveg jobb széle kezd kifelé lendülni, mint egy ajtószárny. Ahogy kinyílt, az egyre táguló nyíláson könnyed, fehér köd kezdett előgomolyogni, de azonnal el is párologott a semmibe. Mintha egy régóta magára hagyott fagyasztó bocsátaná ki magából a hideg levegőt az éjszaka fülledt levegőjébe. A sötétség ott ólálkodott a barlangban, dacára ennek a különös zöld sugárzásnak.

Tehát ez nem ablak, hanem ajtó, gondolta Thomas. Csak egy zöld ajtó. Talán mégse toxikus hulladék fog végezni vele. Legalábbis remélte.

Az ajtó végül megállt, éles, csikorgó hanggal ütődve neki a durva

sziklafalnak. Ahol egykor az ajtó volt, most egy sötét verem ásított rájuk. A barlangban nem volt annyi fény, hogy látni lehessen, mi rejtőzik benne. A tejszerű köd is teljesen elpárolgott. Thomasban az úrt félelem kezdte kitölteni.

- Van elemlámpánk? - kérdezte Aris.

Teresa a földre tette a lándzsáját, levette a hátizsákját, és kotorászni kezdett benne. Hamarosan egy elemlámpát húzott elő, és felkattintotta.

Aris a nyílás felé intett a fejével.

- Nézz körül kicsit, majd én vigyázok rá addig. Ne próbálkozz semmivel, Thomas! Biztos vagyok benne, hogy amit ők tartogatnak számodra, az sokkal könnyebb sors, mint az, ha itt halsz meg, mert leszúrlak.

Thomas nem válaszolt, tartva magát szánalmas fogadalmához, hogy ezentúl egy szót sem szól. A késre figyelt, és azon töprengett, hogyan szedhetné el Aristól.

Teresa odalépett a feltárult szögletes nyílás jobb oldalához, és bevilágított az elemlámpájával. Fel-le, jobbra-balra végigjáratta a lámpa fényét a falakon. Finom ködpázmán világított át a fény, de az elillanó nedvesség annyira vékony réteget képezett, hogy attól még jól lehetett látni, mi van odabent.

Apró szobát láttak, alig egy-két lépés hosszúságút. A falak ezüstös fémből voltak, a felületükön pedig pár centire kiugró dudorok domborodtak, melyek fekete lyukban végződtek. A kis gombok egymástól nagyjából tíz centire helyezkedtek el, és szabályos négyszögű rácsot alkottak mind egyik falon.

Teresa visszafordult Aris felé, majd lekapcsolta a lámpát

- Okésnak tűnik.

Aris most hirtelen Thomas felé fordította a fejét, aki annyira elmerült a

furcsa helyiség szemlélésében, hogy elfelejtett élni a lehetőséggel.

- Pont olyan, amilyennek leírták.

- Akkor... gondolom, ez az, ugye? - kérdezte Teresa.

Aris bólintott, aztán átvette a kést a másik kezébe, és még szorosabban megmarkolta.

- Ez az. Thomas, légy jó fiú, és sétálj be oda. Ki tudja, lehet, hogy ez egy óriási teszt, és mihelyt beléptél, szabadon engednek, és mindannyian örvendezünk majd, mint egy nagy, boldog család.

- Dugulj el, Aris - mondta Teresa. Hosszú ideje ez volt az első mondat, amitől Thomasnak nem nyílt ki a bicska a zsebében. Aztán visszafordult Thomashoz, de kerülte a tekintetét. - Akkor essünk túl rajta!

Aris meglengette a kést, mutatva, hogy Thomas induljon előre.

- Gyerünk! Ne kelljen erőszakkal bevonszolnom téged oda.

Thomas igyekezett a lehető legkifejezéstelenebb arccal nézni rá, de agyában millió gondolat cikázott millió irányba. A pánik már ott hullámozott benne, készülődött kitörni. Most vagy soha. Küzdj, vagy halj meg!

Nézte a nyitott ajtót, és lassan elindult felé. Három lépés után már az út felénél járt. Teresa kiegyenesedett, karján megfeszültek az izmok a készenléttől, ha esetleg próbálkozna valamivel. Aris fegyverét továbbra is Thomas nyakára irányítva tartotta.

Még egy lépés. Aztán még egy. Most Aris pont a balján állt, alig egy lépésre. Teresa mögötte volt, őt már nem látta. A különös ezüstszoa a lyukakkal pedig közvetlenül előtte.

Thomas megállt, és Arisra sandított.

- Hogy nézett ki Rachel, mikor elvérzett? - Hazardírozott. Feladott neki egy magas labdát.

Aris jéggé dermedt a fájdalomtól és a döbbenettől, és így Thomas

megkapta azt a töredék másodpercet, amire szüksége volt. Ráugrott Arisra, és hátrafesztette a bal karját, míg ki nem ejtette kezéből a kést. Az csengve ütődött a sziklának. Azután jobb öklével gyomorszájon vágta, amitől Aris a földre rogyott, és kétségbeesve küzdött levegőért.

A kőnek verődő fém pengésére Thomas abbahagyta Aris lábának rugdosását. Amikor megfordult, látta, hogy Teresa felvette a földről a lándzsáját. Rövid ideig farkasszemet néztek, azután a lány elhajította felé a lándzsát. Thomas felemelte a kezét, hogy védje magát, de már későn: a fegyver süvítve érkezett, és tompa végével eltalálta a halántékát. Zuhanás közben csillagokat látott. Erősen küzdött, hogy ne veszítse el az eszméletét. Amint a földre esett, négykézlábra tápázkodott, és úgy próbált meglógni.

De aztán hallotta Teresa üvöltését, és egy másodperc múlva a fa a koponyájára csapott le reccsenve. Thomas egy nagy puffanással ismét a földre zuhant. Érezte, hogy valami nedvesség szivárog a haja között, és csordogál lefelé mind két halántékán. Majd' szétvetette fejét a fájdalom, úgy érezte, mintha egy baltát vágtak volna bele egyenest az agyába. A fájdalom szétterjedt az egész testében, és kezdett elkábulni. Valahogy ellökte magát a földtől, és a hátára fordult. Látta Teresát, amint megint támadásra emeli a lándzsáját.

- Menj be a szobába, Thomas - mondta két zihálás között. - Menj be a szobába, vagy megint megütlek. Esküszöm, hogy addig nem fogom abbahagyni, míg el nem ajulsz, vagy el nem vérzel.

Közben Aris magához tért és újra talpra állt. Ott állt szorosán Teresa mellett. Thomas hátrahúzta a lábát, aztán páros lábbal lendületből kirúgott feléjük: úgy, hogy mindkettejük térdét eltalálta. Azok ketten felvisítottak és összerogytak, egymásra esve. A fizikai erőfeszítés nyomán rettenetes fájdalomhullám söpört végig Thomas testén. Fehér

villanások vakították el, forgott körülötte a világ. Nyögve próbált megmozdulni. Visszafordult a hasára, megpróbálta a kezével feltolni magát. Alig néhány centire sikerült feltornásznia a felsőtestét, amikor Aris a hátára pattant, és lenyomta a földre. Thomas nemsokára már a nyakán érezte az ujjait, amint egyre erősebben fojtogatják.

- Be fogsz menni abba a szobába - sziszegte a fülébe Aris. - Segíts, Teresa!

Thomas már semmi erőt nem érzett magában, hogy küzdjön ellenük. A két csapás, amely a fejét érte, valahogy mintha kiszívta volna minden energiáját, mintha minden izma elernyedtt volna, mert az agyában nem volt annyi energia, hogy közölhesse velük, mi a feladatuk. Kisvártatva Teresa a fiú mindkét karját megragadta, és húzni-vonszolni kezdte maga után a nyitott ajtó felé. Aris a másik irányból tolt. Thomas a maga részéről erőtlenül rúgkapált. Kövek mélyedtek a bőrébe.

- Ne csináljátok ezt - suttogta, megadva magát a kétségbeesésnek. Minden egyes kiejtett szó újabb fájdalomhullámot indított útjára idegpályáin. - Kérlek... - Most már nem látott mást, csak fehér villanásokat fekete háttéren. Rájött, hogy agyrázkódása lehet. Szörnyűséges, rettenetes agyrázkódása.

Alig volt tudatában, hogy a testét valahogy átvonszolták a küszöbön; hogy Teresa a karját nekitámasztotta a szoba hátsó falának hűvös fémjéhez, miközben átlépett rajta; hogy Aris felnyalábolta a lábát és úgy helyezte el, hogy most az oldalán hevert. Mint egy rongycsomó. Vagy mint egy rakás szerencsétlenség. Thomasnak már ahhoz sem volt ereje, hogy rájuk nézzen.

- Ne - mondta, vagyis inkább suttogta. Beúszott a tudatába a beteg fiú, Ben képe, akit kitétek a Tisztásról az Útvesztőbe. Nem mintha ez lett volna a legalkalmasabb pillanat emlékek felidézésére, de Thomas most

már tudta, hogyan érezhette magát szegény fiú, miután összecukódtak mögötte a falak, és örökre az Útvesztőben rekedt.

- Ne - ismételte meg, de olyan halkán, hogy el nem tudta képzelni, hogy meghallották. Fájt minden porcikája.

- Olyan makacs vagy! - hallotta, hogy Teresa beszél hozzá. - Mert neked muszáj mindig megnehezítened a saját dolgod! Muszáj megnehezítened a mi dolgunk!

- Teresa - suttogta Thomas. Próbált kikecmeregni az agyát elborító fájdalomtól, és telepatikus úton kapcsolatul teremteni vele, noha már jó ideje nem működött köztük ez a fajta kommunikáció. *Teresa.*

Sajnálom, Tom, válaszolt a lány szintén a fejében. De köszönöm, hogy feláldozod magad értünk.

Azt sem vette észre, amikor kezdett becsukódni az ajtó. De épp akkor csapódott be, amikor ezek a borzasztó utolsó szavak utat találtak lassan sötétbe vesző gondolatai közé.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Az ajtó, amelyet rácsuktak, most zölden kezdett ragyogni, amitől az egész szoba egy beteg elme alkotta, ijesztő börtöncella benyomását keltette. Talán ordított, sírt és bömbölt volna, mint egy kisgyerek, és taknya-nyála egybefolyt volna - ha nem fájt volna olyan iszonyatosan mindene. Úgy érezte, a fájdalom alagutat fúrt az agyába, és a szemgolyója mintha forró lávában fürdött volna.

De mindezek után még most is az okozta a legmélyebb fájdalmat, amely a szívét rágta szét, hogy elveszítette Teresát. Nem engedhette meg magának, hogy zokogjon.

Teljesen elveszítette az időérzékét, ahogy ott feküdt a padlón. Mintha az, aki ezt az egészet kiötlötte, most adott volna neki némi időt, hogy míg a vég bekövetkezik, átgondolhassa a vele történeteket, és egy kicsit eltöprengjen. Például azon, hogy Teresa üzenete, miszerint bíznia kell benne mindvégig és mindennek ellenére, csak kegyetlen trükk volt, ami csak még undorítóbbá tette kétszínűségét és árulását.

Egy óra telhetett el. De lehet, hogy kettő. Vagy akár három is. Vagy nem több, mint harminc perc. Fogalma sem volt.

Aztán újrakezdődött a hosszas sziszegés.

A sugárzó ajtó halovány fényében is jól játszott, ahogy a falon lévő dudorok lyukaiból köd gomolyog ki. Elfordította a fejét, amitől belenyilallt a fájdalom, és látta, hogy az összes négyzet összes félgömbjének nyílása hasonló ködpázmákat fúj ki. Mindezt olyan sziszegő hangok kíséretében, mintha egy nyüzsgő viperafészek lett volna a közelben.

Hát ennyi volt, gondolta. Azok után, amiken keresztül ment, a sok titok,

a sok küzdelem, a remény feltűnő és elillanó pillanatai után most egyszerűen valami mérges gázzal fogják megölni? Hülyeség. Az volt. Hülyeség. Harcolt a Siratókkal és a Buggyantakkal, túlélte egy lövést és egy fertőzést. VESZETT. Azok mentették meg az életét! És most ugyanazok akarják elgázósítani?

Felült, és konkrétan felordított a fájdalomtól, amivel ez járt. Körülnézett, tekintete kutatott valami után, amiben...

Fáradt. Annyira elfáradt.

Valami nem stimmel a mellkasában. Beteg.

A gáz.

Fáradt. Sebesült. Kimerült test.

Gázt lélegez be.

Magatehetetlen.

Annyira... fáradt...

Belül valami. Rossz.

Teresa. Miért kellett így végződnie?

Fáradt...

Még mielőtt teljesen átengedte volna magát az ájulásnak maradék tudatával még érzékelte, ahogy a feje a padlónak koppan.

Árulás.

Annyira...

Fáradt...

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

Thomas nem tudta, hogy életben van-e, vagy meghalt, de úgy érezte magát, mintha aludna. Tudatánál volt, de mintha mindent belengett volna valami homály. Lassan belesiklott egy újabb emlék-álomba.

Tizenhat éves. Ott áll Teresával, meg egy ismeretlen lánnyal szemben.
És Aris.

Aris?

Mind a hárman elkeseredett arccal néznek rá. Teresa sír.

- Ideje indulni - mondja Thomas.

Aris bólint.

- Először a Memóriatolvaj-kártya, aztán már méz is az Útvesztőbe.

Teresa nem csinál semmit, csak a könnyeit törölgeti. Thomas kinyújtja a kezét, és Aris megrázza. Majd kezet fog azzal a lánnyal is, akiről nem tudja, kicsoda.

Azután Teresa odarohan, és átöleli. Csak zokog, szipog, és Thomas egyszeriben azon kapja magát, hogy ő is sír. Könnyei átnedvesítik a lány haját, ahogy szorosán magához öleli.

- Most már menned kell - figyelmezteti Aris.

Thomas ránéz a fiúra. Vár még. Megpróbálja kiélvezni ezt a pillanatot Teresával. Az utolsó pillanatot, amikor még tele van emlékekkel. Nagyon hosszú ideig nem lesznek így együtt újra.

Teresa fölneéz rá.

- Működni fog. Minden működni fog.

- Tudom - mondja Thomas, és közben olyan szomorúság telepszik rá,

amelybe belesajog minden egyes porcikája.

Aris kinyit egy ajtót, és int neki, hogy kövesse. Thomas megy utána, de vet még egy utolsó pillantást Teresára. Megpróbál reménykedő arcot vágni.

- Holnap találkozunk! - mondja.

Ami igaz, és ami fáj.

Az emlékkép fokozatosan elhalványul és Thomas belezuhan élete legsötétebb, álomtalan alvásába.

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

Suttogások a sötétben.

Ezt hallotta Thomas, amikor kezdett magához térni. Halk, de durva hangokat, mintha dörzspapírral karistolták volna a dobhártyáját. Semmit nem értett belőlük. Annyira sötét volt, hogy beletelt egy másodpercbe, míg rájött, hogy nyitva a szeme.

Valami hűvös és kemény préselődött az arcának. A padló. Azóta nem mozdult egy tapodtat sem, amióta kiütötte a gáz. Megdöbrent, hogy már egyáltalán nem fáj a feje. Tulajdonképpen semmije sem fáj. Sőt valami felfrissítő eufória itatta át minden porcikáját, amitől kicsit kótyagos lett, és úgy érezte, hogy lebeg. Lehet, hogy egyszerűen a boldogságtól, hogy mégis életben van.

Ülőhelyzetbe tornázta föl magát. Körülnézett, de semmire se ment vele: a legsötétebb sötétség vette körül, amit a leghalványabb csillanás sem tört meg sehol. Azon töprengett, vajon mi történhetett a zöldesen izzó ajtóval, amelyet Teresa rácsapott.

Teresa.

Minden lelkesedése tovaszállt. Eszébe jutott, miket művelt vele.

De aztán...

Életben volt. Hacsak a túlvilág nem egy nyavalyás sötétbe borult szoba.

Pihengetett még pár percig, hagyta, hogy az agya komótosan magához térjen és átkapcsoljon normál üzemmódba, majd talpra állt és körbetapogatózott felderítésképpen. Három hűvös tapintású fémfal,

egyenletesen elhelyezett, lyukas dudorokkal a felületükön, és egy sima fal, amely műanyagnak érződött. Tehát ugyanabban a szobában tért magához.

Dörömbölni kezdett az ajtón.

- Hé! Van ott valaki?

Gondolatai vadul pörögtek. Az emlék-álmok, most már több is - annyi mindent kell feldolgoznia, és annyi kérdése van! Azok a dolgok, amelyek az útvesztős időkben jöttek elő először az Átváltozás után, szép lassan kezdtek az előtérbe nyomulni, és megerősödni. Ő is része volt a VESZETT terveinek, ennek az egésznek. Ő és Teresa közel álltak egymáshoz legjobb barátokként. Ezek mind helyes dolgok voltak. Ezeket a dolgokat mind egy nagyobb jó szolgálatában tették.

Csak az a baj, hogy most Thomasnak rossz érzése támadt ezzel kapcsolatban. Nem érzett mást igazából, csak dühöt és szégyent. Hogyan magyarázható meg bármi is, amit tettek? Mit művelt a VESZETT - mit műveltek *ők*? Bár ő igazából nem így gondolt magára. Ő is, meg a többiek is végtére csak kölykök voltak. Gyerekek! Már nem szerette magát olyan nagyon, és nem tudta, mikor jutott el a fordulóra. De tény, hogy valami eltört benne.

Meg aztán ott volt Teresa. Hogyan kötődhetett valaha is olyan mélyen hozzá?

Valami megroppant, aztán sziszegni kezdett, félbeszakítva a gondolatmenetét.

Az ajtó elkezdett kinyílni, és szép lassan kitárult. Teresa állt ott a sápadt hajnali fényben, könnyektől maszatos arccal. Mihelyt lett annyi hely, hogy beférjen, már ott termett Thomas mellett: szorosán ráfonódott, arcát a fiú nyakához szorította,

- Annyira sajnálom, Tom - mondta, miközben könnyeivel áztatta

Thomas bőrét. - Nagyon, nagyon, nagyon, nagyon sajnálom. Azt mondták, hogy meg fognak ölni téged, ha nem csináljuk pontosan azt veled, amire utasítottak. Akármilyen rettenetes dolgokról is van szó. Tényleg nagyon sajnálom, Tom!

Thomas képtelen volt válaszolni, és arra se tudta rávenni magát, hogy viszonzozza a lány ölelését. Árulás. A tábla Teresa ajtaján, az emberek beszélgetése álmában. A kirakós darabjai kezdtek a helyükre kerülni. Annak alapján, amit eddig tudott, illetve összerakott magában, Teresa most éppen egy újabb trükköt próbál bevetni ellene. Az árulás azt jelentette, hogy többé sosem bízhat meg a lányban, a szíve pedig azt súgta, hogy sosem fog tudni megbocsátani neki.

Bár valamilyen szinten végül is megtartotta az ígéretét a lány. Megtette azokat a szörnyűséges dolgokat akarata ellenére. Amit a viskóban mondott neki, az mind igaznak bizonyult. De Thomas azt is tudta, hogy soha, soha többé nem lesz már ugyanolyan köztük minden, mint régen.

Végül ellökte magától Teresát. A kék szeméből sugárzó őszinteség nem bizonyult elegendőnek ahhoz, hogy eloszlassa a kételyeit.

- Hú, talán el kéne mesélned, hogy mi történt.

- Mondtam, hogy bízz bennem - válaszolt Teresa. - Mondtam, hogy rossz, nagyon rossz dolgok történnek majd veled. De a rossz dolgok mind csak egy színjáték részét képezték. - Elmosolyodott, és olyan szép volt, hogy Thomas arra vágyott, bár lenne valami mód rá, hogy képes legyen elfelejteni, miket művelt vele ez a lány.

- Na ja, csak nem úgy tűnt, hogy olyan nagyon tipródtál volna, amikor a rohadt lándzsáddal még a szart is kivered belőlem, vagy amikor becipeltél a gázkamrába. - Thomas nem tudta leplezni a szívébe költözött gyanakvást. Most Arisra pillantott, aki úgy nézett rá, szégyenlősen, zavartan, mint aki akaratlanul egy magánbeszélgetés

közepébe csöppent.

- Sajnálom - mondta Aris is.

- Miért nem mondtátok el, hogy már ismertük egymást korábbról? - firtatta Thomas. - Mit... - De aztán ő maga sem tudta, hogyan fejezze be a kérdést.

- Ez az egész *színjáték* volt - ismételte meg Teresa. - El kell hinned nekünk. Megígérték nekünk még az egésznek az elején, hogy nem fogsz meghalni. Hogy ennek a szobának megvan a maga rendeltetése, és aztán vége lesz. Rettentően sajnálom.

Thomas a még mindig nyitva álló ajtóra pillantott.

- Azt hiszem, időre van szükségem, hogy mindezt feldolgozzam. – Teresa azt várta tőle, hogy megbocsásson neki, és aztán minden ugyanolyan legyen köztük, mint régen. Thomas ösztöne azt súgta, hogy jobb lenne elfojtania a keserűségét, de ez nagyon kemény diónak bizonyult.

- Különben is, mi történt itt bent? - érdeklődött Teresa.

Thomas ránézett.

- Mi lenne, ha most azt játszanánk, hogy előbb te mesélsz, és csak utána én. Azt hiszem, ennyit kiérdemeltem.

A lány meg akarta fogni a kezét, de Thomas elhúzta, és aztán eljátszotta, hogy viszket a nyaka. Amikor észrevette, hogy megbántottság suhant át a lány arcán, kétségkívül megérezett valamicskét a bosszú édes ízéből.

- Nézd - mondta Teresa. - Igazad van. Megérdemelsz valami magyarázatot. Gondolom, nem gáz, ha most elmondunk neked mindent. Na, nem mintha mi olyan sokat tudnánk a *miértről*.

Aris megköszöri a torkát, nyilvánvalóan hirtelen közölnivalója akadt.

- Khm, szerintem jobb lesz ezt útközben elmesélni. Vagy futás közben.

Már csak pár óránk van. Ma van a napja.

Ezek a szavak aztán végképp kiragadták Thomast a kábulatból. Rápillantott a karórájára. Már csak öt és fél órájuk maradt, ha Arisnak valóban igaza van, és a második hét utolsó napja ez. Thomas kicsit elvesztette a fonalat, nem tudván, hogy milyen hosszú ideig hevert a kicsi szobában. Igazából semmi más nem számított most, csak az, hogy eljussanak a biztonságos menedékbe. Remélte, hogy Minho és a többiek már rég rátaláltak.

- Jó. Akkor egyelőre felejtsük el a mesélést - egyezett bele Thomas, és hirtelen témát is váltott. - Változott odakint valamit a helyzet? Tudom, hogy én csak sötétben láttam, de...

Teresa félbeszakította:

- Tudjuk. Épületnek sehol semmiféle nyoma. Semmi. És nappali fényben még rosszabb a helyzet. Hosszú mérföldeken át csak a lapos, kiégett pusztaság. Se egy fa, se egy domb, még kevésbé bármiféle *biztonságos menedék*.

Thomas Arisra nézett, aztán vissza Teresára.

- De akkor mit csináljunk? Hova megyünk? - Minhóra gondolt és Newtra, a tisztársakra, meg Brendára és Jorgéra. - Láttatok valakit a többiek közül?

Aris válaszolt.

- Az én csoportom összes tagja itt van, épp menetelnek észak felé, az utasításoknak megfelelően; már jó pár mérföldre eltávolodtak tőlünk. És láttuk a te barátaidat is: a hegy lábánál, két-három mérföldre innen nyugatra. Nem veszek rá mérget, de úgy tűnik, senki sem hiányzik ahhoz képest, amikor utoljára láttad őket, és ugyanarra tartanak, amerre a lányok.

Thomas megkönnyebbült. A barátainak sikerült. Remélhetőleg

mindegyiküknek.

- Indulnunk kell - mondta Teresa. - Önmagában az, hogy nincs itt semmi, nem jelent semmit. Ki tudja, mire készül a VESZETT? Nekünk azt kell csinálni, amit mondtak. Gyerünk!

Thomas a következő pillanatban azt érezte, hogy mindjárt feladja: csak le akart ülni, és elfelejteni az egészet - és hagyni, hogy történjen, aminek meg kell történnie. De amilyen gyorsan jött ez az érzés, ugyanolyan gyorsan tova is szállt.

- Jó, menjünk! De ajánlom, hogy mindent elmeséljetez útközben.

- El fogok - ígérte meg Teresa. - Na, srácok, felkészültetek egy kis futásra, amint kiértünk ezek közül a halott fák közül?

Aris bólintott, de Thomas a szemét forgatta.

- *Kérlek.* Elvégre Futár volnék.

A lány felvonta a szemöldökét.

- Rendben, akkor majd meglátjuk, ki bírja tovább.

Válaszképp Thomas kilőtt a barlangból, és már el is nyelte az élettelen fák sűrűje. Most nem akart a rátört emlékek és érzelmek áradatával foglalkozni, amelyek megpróbálták lehúzni.

Reggel se lett sokkal világosabb. Szürke, kövér felhők lepték el az eget, olyan vastag rétegben, hogy ha nem lett volna órája, Thomasnak fogalma sem lett volna, reggel van e vagy este.

Felhők. Amikor utoljára ilyen sok felhőt látott egy helyen...

Talán ez a vihar nem lesz olyan ádáz. Talán.

Miután kijutottak a halott fák kusza sűrűjéből, nem álltak meg egy percre sem. Jól látható ösvény vezetett le az alatt elnyúló völgybe, mely úgy cikázott, kanyargott ide-oda, mint valami seb a hegy arcán. Thomas becslése szerint már pusztán az, hogy lejussanak a hegy lábához, pár órába beletelik. A meredek, csúszós lejtőn lefelé rohanni pedig egyet

jelentett a boka- vagy lábtöréssel. Márpedig ha ilyesmi történnie velük, sosem jutnának el a célhoz.

Megegyeztek, hogy fürgén fognak haladni, de biztonságosan. Majd amint sík talajt éreznek a lábuk alatt, jobban rákapcsolnak. Azután elindultak lefelé. Aris elöl, Thomas utána, Teresa zárta a sort. A sötét felhők kavarogtak fölöttük, ahogy a szél szeszélyesen hol erre, hol arra fújta őket.

Pont, ahogy Aris mondta, Thomas megpillantotta a két csapatot lent a pusztaságban: barátait, a tisztársakat nem olyan messze a hegy lábától, majd a B csoportot, talán ha két mérfölddel előrébb.

Thomas újra érezte, hogy megkönnyebbül, és ettől még a léptei is ruganyosabbá váltak. Mikor már a harmadik kanyart hagyták maguk mögött a szerpentinén, Teresa megszólalt a háta mögött:

- Gondolom, akkor folytatnom kéne onnan, ahol abbahagytam.

Thomas csak bólintott. Alig tudta elhinni, mennyire jól érzi magát fizikailag - a gyomra valamilyen csoda folytán jólesően tele, a verés miatti fájdalomnak nyoma veszett, a friss levegő és az éles szél pedig csak még jobban éreztette vele, hogy nagyon is életben van. Elképzelni sem tudta, mi lehetett abban a gázban, amit a kamrában belélegzett, de nagyon távol állhat bármiféle mérgező dologtól.

Ugyanakkor a Teresával szembeni bizalmatlansága - mint egy viszkető pattanás - nem hagyta nyugodni; nem akart túlságosan kedves lenni hozzá.

- Az egész akkor kezdődött, amikor beszélgettünk az éjszaka közepén, az Útvesztőből való kiszabadulásunk utáni első éjjel. Félálomban voltam, és akkor bejöttek a szobámba ezek az emberek, nagyon fura cuccokban. Ijesztően néztek ki. Zsákszerű kezeslábasban és hatalmas védőszemüveggel az arcukon.

- Komolyan? - kérdezte Thomas, akinek eszébe jutott, hogy pont így néztek ki azok is, akik elvitték, miután meglőtték.

- Baromira beparáztam tőlük, és akkor próbáltam kapcsolatba lépni veled, de aztán egyszer csak, mintha elvágták volna. Mármint ezt a telepátia dolgot. Nem tudom, honnan tudtam, hogy vége, de egyszer csak eltűnt az egész. Azóta csak teljesen random tör rám ez a képesség, aztán el is múlik.

A következő pillanatban Thomas fejében szólalt meg a lány hangja.

Most tökéletesen hallasz engem, ugye?

Ja. Tényleg beszélgettél Arisszal, mikor a Tisztáson voltunk?

Hát...

Elhallgatott. Amikor Thomas hátranézett, aggodalmat látott az arcán.

Mi a baj?, kérdezte, és gyorsan újra a lába elé nézett, mielőtt valami hülyeséget csinálna, mondjuk, megbotlana, és addig gurulna, míg le nem ér a völgybe.

Ebbe még nem szeretnék belemenni.

- Belemenni - Thomas gyorsan leállította magát, mielőtt tovább mondt volna hangosan. *Belemenni mibe?*

Teresa rövid ideig hallgatott, aztán végül válaszolt a fiú fejében.

Ja, mi ketten azóta beszélgettünk egymással, hogy én feltűntem a Tisztáson. Többnyire akkor, amikor abban a hülye kómában voltam.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

Thomas minden csepp akaraterejét arra összpontosította, hogy ne álljon meg, és ne ripakodjon rá hangosan. *Mi van? Miért nem mondtad ezt nekem soha az Útvesztőben?* Mintha csak szüksége lett volna bármilyen egyéb okra ahhoz, hogy egyiküket se kedvelje túlzottan.

- Miért nem beszélgettek, srácok? - szólalt meg hirtelen elől Aris. - Csak nem rólam toljátok a szöveget abban a csinos kis fejecskékben? - Hihetetlen módon Aris most már a legkevésbé sem tűnt fenyegetőnek. Mintha mindaz, ami a halott erdőben történt, csak Thomas képzeletének szüleménye lett volna.

Thomas hangosan kifújta a levegőt, ami már egy ideje feszítette a tüdejét.

- Ezt én nem tudom elhinni. Ti ketten... - Megint elhallgatott, mert közben rájött, hogy talán még sincs annyira meglepődve. Végül is látta Arist legutóbbi álmában, még ha kissé össze is mosódtak az emlékei. Ő is részét képezte ennek az egésznek, akármi is legyen ez, és ahogyan abban a rövid álomban látta, úgy viselkedtek egymással, mint akik ugyanazon az oldalon állnak. Vagy legalábbis ugyanazon az oldalon álltak.

- A redves bökőjét! - tört ki végül Thomas. - Csak mondd tovább!

- Jól van - egyezett bele Teresa. - Egy csomó dolog magyarázatra szorul, úgyhogy mostantól kezdve maradj csendben, és csak figyelj! Okés?

Thomas lába égni kezdett, ahogy feszített tempóban haladtak lefelé a meredek lejtőn.

- Okés, de... honnan tudod, hogy mikor beszélsz hozzám, és mikor hozzá? Hogy működik ez?

- Egyszerűen csak működik. Kábé úgy, mintha én azt kérdezném tőled, hogy te honnan tudod, mikor utasítod a jobb lábadat, hogy mozduljon, és mikor a balt. Csak... tudom, és kész. Valahogy be van építve az agyamba.

- Mi is megcsináltuk, ember - szólt közbe Aris. - Nem emlékszel?

- Még szép, hogy emlékszem - morogta Thomas, bosszúsan és annyi minden miatt, oly sok szinten csalódottan. Bárcsak mindent visszakaphatna, a legutolsó, legkisebb emlékével bezárólag mindent - tudta, hogy a darabok a helyükre kerülnének, és összeállna a kép, és ő végre tovább tudna lépni. Nem tudta mire vélni, hogy miért tartotta olyan fontosnak a VESZETT, hogy töröljék a memóriájukat. Akkor pedig mi áll az utóbbi idők alkalmankénti „szivárgásai” mögött, amikor egyre több emlék jön vissza? Vajon ezt szándékosan idézik elő? Vagy pusztán véletlen, esetleg az Átváltozás hosszú távú következménye?

Túl sok a kérdés. Túl sok a kibökött kérdés, és egyikre sincs válasz.

- Jól van - mondta végül. - Befogom a szám, és az agyam is bezárom. Folytasd.

- Arisról meg rólam beszélhetünk még később. Igazából nem is igen emlékszem arra, hogy miről beszélgettünk, majdnem mindent elfelejtettem, amikor magamhoz tértem a kómából. Az, hogy kómában voltunk, szintén a Változók része lehetett, szóval elképzelhető, hogy közben azért tudtunk kommunikálni egymással, hogy ne dilizzünk be. Gondolj csak bele, végtére is mi *részt vettünk* ennek az egésznek a kitalálásában, nem?

- Kitalálásában? - kérdezte Thomas. - Én nem...

Teresa előrenyúlt, és hátba vágta.

- Mintha azt mondtad volna, hogy csendben maradsz.

- Ja - mormogta a fiú.

- Na mindegy, bejöttek a szobámba ezek a fura, ijesztő göncökbe bújt emberek, és mintha elvágta volna a telepatikus kapcsolatomat veled. Megrémültem, ráadásul félálomban voltam. Legbelül azt hittem, hogy csak egy nyomasztó rémálom az egész. Aztán a következő pillanatban valami rettenetes szagú kendőt nyomtak a számra, és elájultam. Amikor legközelebb magamhoz tértem, egy másik szobában feküdtem egy ágyon, volt ott egy fura üvegfal, amelynek a másik oldalán emberek ültek székeken. Nem is láttam a falat, csak amikor hozzáértem. Mintha valamiféle mágneses erőtér lett volna.

- Aha - helyeselt Thomas. - Nekünk is volt valami ilyesmink.

- Elkezdtek beszélni hozzám. Elmondták az egész tervet, hogy pontosan mit kell veled csinálnom Aris segítségével, amit egyébként nekem kellett közölnöm Arisszal. Telepatikus úton, tudod, mert ő már akkor a ti csoportotokkal volt. A mi csoportunkkal. Az A csoporttal. Aztán elvittek a szobámból, és elküldtek a B csoporthoz. Ezután beszéltek nekünk a biztonságos menedékről, meg arról is, hogy mi is megkaptuk a Kitörést. Megijedtünk, totál összezavarodtunk, de nem volt más választásunk. Ezeken a föld alatti alagutakon keresztül eljutottunk egészen a hegyekig - teljesen elkerültük a várost. Amikor mi ketten találkoztunk abban a kicsi épületben, és aztán minden, ami onnan kezdve történt, hogy odamentünk hozzátok a völgyben felfegyverkezve - az egészet előre eltervezték.

Thomas visszagondolt azokra a hézagos emlékeire, amelyek álmaiban tértek vissza. Az ösztönei azt súgták, hogy valami ehhez hasonló forgatókönyvnek kellett lennie, mielőtt egyáltalán kikerült volna a Tisztásra és az Útvesztőbe. Száz és száz kérdése lett volna Teresához,

de úgy határozott, hogy még féken tartja kicsit a kíváncsiságát.

Befordultak egy újabb kanyarba, és a lány folytatta.

- Én valójában csak két dologban vagyok teljesen biztos. Egy: hogy azt mondták, ha bármiben is eltérek az utasításuktól, megölnék téged. Azt mondták, vannak „más lehetőségeik” is - akármit is jelentsen ez. Kettő: ennek az a magyarázata, hogy azt akarták elérni, hogy teljesen és őszintén légy meg győződve arról, hogy elárultak téged. Minden, amit ellened tettünk, azt a cél szolgálta, hogy mélyen éld át ezt az érzést.

Thomas megint az emlékeit pásztázta végig magában. Ő is, és Teresa is a *minták* szót használták az álomban közvetlenül azelőtt, hogy Thomas elment volna az Útvesztőbe. Vajon ez mit jelenthetett?

- Na? - kérdezte Teresa, miután egy ideig némán haladtak a szerpentinon.

- Na, mi? - kérdezett vissza Thomas.

- Na, mit gondolsz?

- Ez minden? Ennyi a te komplett magyarázatod? Most mit vársz tőlem, talán ugrálnom kéne örömben?

- Tom, semmilyen kockázatot nem vállalhattam. Meg voltam győződve róla, hogy megölnék téged, ha nem úgy járok el, ahogy utasítottak. Az volt az egésznek a lényege, hogy mindenképpen azt érezd a végén, hogy én mennyire csúnyán, megbocsáthatatlanul átvágtalak. Ezért adtam bele apait-anyait. De hogy ez nekik miért volt ennyire fontos? Arról halvány lila gőzöm sincs.

Thomas hamarosan azon kapta magát, hogy az új információktól megint megfájdult a feje.

- Hát, mindenesetre nagyot alakítottál. És amikor abban az épületben voltunk? Amikor lesmároltál? És... miért kellett Arisnak is belekeverednie ebbe?

Teresa megragadta a karját hátulról, arra kényszerítve, hogy megálljon és szembenézzen vele.

- Ezek mindent kikalkuláltak előre. Mindent a Változók érdekében. Én *nem tudom*, hogy ezek a dolgok miként állnak össze.

Thomas megcsóválta a fejét.

- Én meg képtelen vagyok bármiféle értelmet felfedezni ebben a süket dumában. Bocsánat, ha most kicsit ki vagyok akadva.

- Bejött nekik?

- Mi van?

- Valamilyen okból azt akarták, hogy úgy érezd magad, mint akit elárultak. És ez be is jött nekik, ugye?

Thomas egy ideig nem mondott semmit, csak hosszan nézett Teresa kék szemébe.

- Ja. Bejött nekik - mondta végül.

- Sajnálom, amiket műveltem veled. De életben vagy, ahogy én is. És Aris is.

- Ja - ismételte meg Thomas. Semmi kedve nem volt beszélgetni vele. Soha többé.

- A VESZETT megkapta, amit akart, és én is megkaptam, amit akartam. - Teresa Arisra nézett, aki egy ideig ment tovább lefelé, most azonban ott várakozott rájuk az ösvény alján. - Aris, fordulj a völgy felé.

- Mi? - Aris nem értett semmit. - Miért?

- Csak fordulj meg. - Teresa hangjából eltűnt az a gonosz mellékzöngé. A gázkamra óta nem hallotta, de ha lehet, Thomas ettől csak még gyanakvóbb lett. Vajon mire készül most a lány?

Aris felsóhajtott és a szemét forgatta, de engedelmesen hátat fordított nekik.

Teresa egy pillanatig sem tétovázott. Átölelte Thomas nyakát, és

magához húzta a fiút. Benne meg nem volt annyi akaraterő, hogy ellen tudjon állni.

Csókolózni kezdtek. De Thomasban semmi sem forrongott, bizsergett, még csak meg se rezdült. Nem érzett semmit.

ÖTVENHATODIK FEJEZET

A szél felerősödött: felkavart, pörgetett, korbácsolt mindent, ami az útjába került.

Mennydörgés robaja hallatszott az elsötétülő égbolt mélyéről, és ez elég ürügyet adott Thomasnak, hogy elhúzódjon a lánytól. Újra eltökélte: nem fogja kimutatni, hogy neheztel rá. Kifutnak az időből, pedig még hosszú út állhat előttük.

Legjobb színészi teljesítményét produkálva rámosolygott Teresára, és azt mondta:

- Kezdem kapiskálni, azt hiszem. Baromi furcsán viselkedtél, de kényszerítettek, hogy fura dolgokat csinálj, és most én életben vagyok. Erről szól, nem?

- Nagyjából igen.

- Jó, ez esetben nem agyalok rajta többé. Utol kell érnünk a többieket.
- Úgy érezte, akkor van a legtöbb esélye arra, hogy eljusson a biztonságos menedékhelyre, ha együttműködik Teresával és Arisszal. Úgyhogy ezt fogja tenni. Majd később még eltipródhat Teresán, meg azon, hogy miket művelt vele a lány.

- Ha te mondod - mondta Teresa nem túl őszinte mosollyal, mintha érezné, hogy a látszattal ellentétben a dolgok nincsenek éppen rendben. De az is lehet, hogy azért fancsalodott el, mert kicsit tartott attól, hogy fognak viselkedni vele a tisztársak mindezek után.

- Na jó, srácok, befejeztétek már? - üvöltötte el magul Aris, aki még mindig a hátát fordította feléjük.

- Igen - kiáltott vissza Teresa. - És soha többé ne várd el, hogy arcon

csókoljalak. Úgy érzem, begombásodott tőled az ajkam.

Thomast a hányinger kerülgette. Gyorsan elindult lefelé a hegyoldalon, mielőtt még Teresának eszébe jutott volna megfogni a kezét.

Eltelt még egy óra, mire lejutottak a hegyről. A hegy lába felé közeledve a lejtő kicsit szelídült, így gyorsabban tudtak haladni. Végül az út kanyargása is abbamaradt, és az utolsó egy-két mérföldet már kocogva tették meg az előttük terpeszkedő néptelen pusztaság felé. A levegő forró volt ugyan, de a felhők és az erős szél elviselhetővé tette a létezését.

Thomas még mindig nem tudta alaposan szemügyre venni a lassan, de biztosan egymás felé tartó A és B csoportot, különösen most, hogy már nem madártávlatból látta őket, a levegőt meg porfellegek tették ködössé. Annyit azonban észlelt, hogy mind a fiúk, mind a lányok tömött sorokban vonulnak rendíthetetlenül észak felé. De még innen is látta, hogy menet közben nekifeszülnek az egyre élesebb szélnek.

Csípte a szemét a sok por, amit a szél kavart föl. Folyton- folyvást dörzsölgette, amitől csak még rosszabb lett, és kisebesedett körülötte az érzékeny bőr. Ahogy egyre vastagabb rétegbe gyűltek fölöttük a felhők, egyre sötétebb színt öltött az ég is.

Rövid pihenőt követően, amikor ettek és ittak egy kicsit rohamosan fogyatkozó készleteikből, szántak egy kis időt arra, hogy megfigyeljék az előttük haladó csapatok mozgását.

- Ezek itt csak sétálgatnak - állapította meg Teresa értetlenül, egyik kezével rájuk mutatva, a másikkal pedig a szemét ernyőzve a por, a szél és egyebek elől. - Miért nem futnak?

- Azért, mert még mindig van több mint három óránk a határidő lejártáig - válaszolta Aris a karójára pillantva -, és hacsak nem néztünk be nagyon valamit, innen már csupán pár mérföldre lehet a cél. Viszont

én most sem látok semmit.

Thomas is kénytelen volt beismerni magában, hogy a remény, miszerint korábban csak a nagy távolság miatt nem vették észre a helyet, elillant.

- Ahogy vonszolják magukat, teljesen nyilvánvaló, hogy ők sem látnak semmit. Nem lehet itt. Nincs is miért fussanak, körös-körül csak a kiégett pusztaság.

Aris felpillantott a szürke-fekete égre.

- Elég csúnya dolgok készülődnek odafenn. Mi van, ha megint kapunk a nyakunkba egy olyan ütős villámvihart, mint a múltkor?

- Jobb, ha a hegyen maradunk, ha ez történik - mondta Thomas. Hát nem lenne ez egy csodás vég, gondolta magában. Szénné égetné egy lecsapó villám, miközben egy olyan biztonságos menedék után fut, amely sosem létezett valójában.

- Na, menjünk, érvük utol őket - szólalt meg Teresa. Aztán majd kitaláljuk, merre tovább. - Megfordult, és csípőre tett kézzel nézte kettejüket. - Készen vagytok, fiúk?

- Aha - mondta Thomas. Próbálta tartani magát, hogy ne borítsa el a pánik és aggodalom emelkedő hulláma. Kell lennie valamilyen magyarázatnak. Muszáj lennie.

Aris csak megvonta a vállát.

- Akkor futás! - mondta Teresa, és mielőtt Thomas bármit is válaszolhatott volna, már el is nyargalt, Arisszal a sarkában.

Thomas vett egy mély lélegzetet. Valamiért hirtelen az jutott eszébe, amikor először futott ki az Útvesztőbe Minhóval. Ettől csak még jobban aggódott. Kifújta a levegőt, aztán indult ő is a másik kettő után.

Kábé húsz perce futhattak már - a szemből támadó szél miatt kétszer olyan nagy erőfeszítéseket téve, mint az Útvesztőben bármikor amikor Thomas megszólította Teresát a fejében.

Azt hiszem, az utóbbi időben elkezdtem szép lassan emlékezni dolgokra. Álmomban jönnek vissza az emlékek.

Ezt már el akarta mondani a lánynak, de nem Aris előtt. Igazából tesztelni akarta, hogy lássa, Teresa hogyan reagál arra, amire visszaemlékezett. Talán így fényt deríthet a lány valódi szándékaira is.

Ez komoly?

Érezte, hogy a lány tényleg ledöbbsent.

Aha. Véletlenszerűen jönnek elő egész furá dolgok. Még abból az időből, amikor kiskölyök voltam. És... te is ott voltál. Bevillan egy-egy jelenet, hogy hogyan bánt velünk a VESZETT. Egy kicsi abból az időből is, mielőtt kiküldtek volna a Tisztásra.

Teresa egy ideig hallgatott. Talán félt feltenni a kérdéseket, amelyek adták magukat.

És segítségünkre lehet valami ebből? Sok mindenre emlékszel?

A nagyjára igen. De az egész együtt sem elég ahhoz, hogy messzemenő következtetéseket vonhassunk le belőle.

Mit láttál?

Thomas elmesélte mindegyik visszanyert emlékdarabkáját - vagy álmát -, amit az elmúlt néhány hétben látott. Mesélt arról, hogy látta az édesanyját, hogy kihallgatott valamit a sebészeti beavatkozásról, arról is, amikor Teresával hallgatóztak a VESZETT-esek ajtaja előtt, és nem értettek semmit belőle, és amikor a lánnyal a telepátiát gyakorolták és tesztelték. Végül elmesélte, hogyan búcsúztak el egymástól, mielőtt elment volna a Tisztásra.

Tehát Aris is ott volt?, kérdezte Teresa, de mielőtt Thomas

válaszolhatott volna, folytatta. *Hát persze, én ezt már tudtam. Hogy mi mindhárman részei voltunk ennek. De azért különös az a dolog, hogy mindenki meghalt, meg a helyettesítés, meg ilyesmi. Mit gondolsz?*

Nem tudom. De úgy érzem, hogy ha lenne egy kis időnk leülni és megbeszélni ezeket a dolgokat, akkor egymásnak segítve vissza tudnánk hozni minden emléket.

Én is ugyanezt érzem. Nagyon sajnálom, Tom. Látom, hogy nagyon nehezen megy neked a megbocsátás.

Mit számít már, most másképp csinálnád?

Nem. Végül is elfogadtam, hogy megmenteni az életedet, megérte elveszíteni azt, ami volt közöttünk.

Thomas nem tudott mit mondani erre.

Nem mintha tovább beszélgethettek volna, még ha akarta volna is. Az üvöltő szél, a por és törmelék, ami a levegőben kavargott és belepte mindenüket, a fejük fölött sötéten kavargó felhők, a közöttük és a másik két csoport között egyre fogyó távolság... egyik sem kedvezett a beszélgetésnek.

Egyszerűen nem volt most erre idő.

Úgyhogy futottak tovább.

Az előttük járó két csapat végül összetalálkozott. Thomas ennél sokkal érdekesebbnek találta, hogy ez a találkozás egyáltalán nem tűnt véletlennek. A B csoport lányai elértek egy pontra, ahol megálltak. Aztán Minho - Thomas messziről is felismerte, hogy ő az, és örült, hogy a barátja ép és egészséges - és a tisztársak irányt változtattak, és kelet felé mentek, hogy találkozzanak a lányokkal.

Most pedig alig több mint fél mérföldre ott álldogáltak mindannyian szorosán valami körül, amit Thomas innen nem látott.

Mi történik ott?, kérdezte Teresa a fejében.

Nem tudom, hangzott a lakonikus válasz.

Mindhárman gyorsabb tempóra váltottak.

Alig pár perc rohanás után a szeles-poros pusztaságon ők is odaértek az A és B csoport mellé. Minho kivált az egy helyre tömörült srácok közül, és külön várta őket, amikor észrevette, hogy közelednek. Keresztbe font karral állt mocskos ruhájában, a haja zsíros, és az arcán még mindig égésnyomok látszottak. Mégis, hogy, hogy nem, szélesen mosolygott. Thomas pedig maga is meglepődött, milyen melegséggel töltötte el, hogy újra látja ezt az idióta vigyort.

- Na, épp ideje volt már, hogy utolérjeteK, ti csigák! - ordította le a fejüket boldogan.

Thomas megállt pont előtte, és lehajolt a combjára támaszkodva, hogy kifújja magát. Pár másodperc múltán kiegyenesedett, és azt mondta üdvözlésképp:

- Én meg azt hittem, hogy agyba-főbe veritek a csajokat azok után, amiket velünk műveltek. Vagy legalábbis, amit velem.

Minho végigjáratta pillantását a most már egy csapattá olvadt fiúkon és lányokon, aztán újra Thomasra nézett.

- Hát, először is durvább fegyvereik vannak, nem beszélve az íjászokról. Ráadásul egy Harriet nevű cica mindent elmagyarázott. Ami azt illeti, nekünk volna inkább okunk meglepődni, hogy még mindig velük lógsz. - Csúnyán nézett Teresára, majd Arisra is. - Soha nem tudtam bízni igazán a bökött árulókban.

Thomas leplezni próbálta vegyes érzelmeit.

- Ők a mi oldalunkon állnak. Bízz bennem. - És valami egészen kifacsart, elmebeteg logikával elkezdett hinni benne ő is. Még akkor is,

ha hányingere lett az egésztől.

Minho keserűen felnevetett.

- Gondoltam, hogy valami ilyesmivel jössz majd. Hadd találjam ki: ez egy hosszú történet, igaz?

- Ja, egy nagyon hosszú történet - válaszolta Thomas, majd témát váltott. - Miért álltatok meg itt? Mit bámultok mindannyian?

Minho oldalra lépett, és a kezével hátrafelé intett:

- Lesd meg te magad! - Aztán elordította magát: - Fiúk, utat neki!

Pár tisztárs és lány hátranézett, aztán lassan arrébb húzódtak, míg az egész csoport kettévált, utat nyitva neki Thomas ebben a pillanatban észrevette, hogy a tárgy, amit mindannyian bámulnak, nem más, mint egy sima bot, amelyet leszúrtak a kemény földbe. A tetejére kötve egy narancs színű szalag lengedezett, csapkodott a szélben. A keskeny szalagon betűk.

Thomas és Teresa egymásra pillantottak, aztán a fiú közelebb nyomakodott, hogy alaposabban szemügyre vegye. Még mielőtt odaért volna a bothoz, már ki tudta olvasni a narancs alapra nyomtatott fekete betűket:

A BIZTONSÁGOS MENEDÉK

ÖTVENHETEDIK FEJEZET

Az üvöltő szél és az összevissza kiabáló, lármázó fiúk-lányok ellenére egy percre elcsendesedett a világ Thomas körül. Mintha valaki hirtelen vattával tömte volna be a fülét. Térdre rogyott és kábultan kinyúlt, hogy megfogja a lobogó narancssárga szalagot. *Ez itt a biztonságos menedék? Nem egy épület, nem egy hely, valami?*

Aztán ugyanolyan gyorsan tért vissza a hangok zűrzavara, amilyen gyorsan megszűnt, visszarántva Thomast a valóságba.

Visszafordult Minhóhoz és Teresához, akik most egymás mellett álltak. Aris a válluk mögül kukucskált.

Thomas az órájára pillantott.

- Még egy óránk van. A biztonságos menedékünk egy földbe szúrt bot? - Az agyában totális káosz uralkodott, nem nagyon tudta, mire vélje az egészet, vagy mit mondhatna.

- Végül is nem voltunk olyan rosszak, ha jobban belegondolunk - szólalt meg Minho. - Több mint a fele társaság megcsinálta, a lányok közül meg még többnek sikerült ideérni.

Thomas felállt, és alig bírta fékezni egyre növekvő dühét.

- Mi van, neked már teljesen az agyadra ment a Kitörés? Ja, ideértünk, épen és egészségesen. Megérkeztünk egy *bothoz*.

Minho csúfondárosan mordult rá:

- Hé, tesó, csak nem rángattak ide minket a semmiért! Megcsináltuk az utat a megadott időn belül. Most már csak várunk kell, míg letelik az idő, és aztán valami biztos történni fog.

- Pont ez az, ami aggaszt - mondta Thomas.

- Nem szívesen mondom - szólt közbe Teresa -, de egyetértek Thomasszal. Mindazok után, amiket velünk tettek, túlságosan sima ügy lenne, hogy itt vár minket egy kis jel, aztán erőfeszítéseink jutalmaként értünk jönnek egy szép nagy helikopterrel. Valami rossz fog történni.

- Akármit mondasz is, áruló - jelentette ki Minho, akinek leplezetlenül kiült az arcára a gyűlölet -, többé egyetlen szót sem akarok hallani tőled.

- Aztán sarkon fordult, és odébb ment. Thomas még soha nem látta ennyire dühösnek a barátját.

Teresára nézett, aki láthatóan megdöbbsent.

- Azért annyira nem kéne csodálkoznod - szólt Thomas.

Teresa megvonta a vállát.

- Elegem van már abból, hogy folyton bocsánatot kell kérnem. Azt tettem, amit tennem kellett.

Thomas alig tudta elhinni, hogy a lány komolyan hiszi is, amit mond.

- Egyébként mindegy. Meg kell találnom Newtot. Mindenképp akarok...

Ám mielőtt befejezhette volna a mondatot, Brenda tört utat magának a többiek között, aztán megállt, és oda-vissza vándorolt a pillantása Thomas és Teresa között. A szél beletépett hosszú hajába, és örült módjára csapkodta mindenfelé, úgyhogy a lány kénytelen volt újra meg újra a füle mögé igazítani, hogy aztán újból elszabaduljon és az arcába hulljon.

- Brenda - üdvözölte Thomas, ki tudja, miért, bűntudatosan.

- Szia! - köszöntötte Brenda is, és odalépett Thomas és Teresa elé. - Hát ő az a lány, akiről meséltél nekem? Amikor összebújtunk abban a lerobbant teherautóban?

- Igen - csúszott ki a fiú száján akaratlanul. - Nem, úgy értem... ja.

Teresa kezet nyújtott Brendának.

- Teresa vagyok.

- Örülök, hogy megismertelek - rázta meg a felé nyújtott kezét Brenda.
- Buggyant vagyok. Lassan meg fogok örülni. Folyton rám tör a vágy, hogy leharapdáljam sorban a saját ujjaimat, és random legyilkoljak embereket. Thomas azt ígérte, hogy meg fog menteni engem - mondta egy szuszra, és noha nyilvánvalóan viccelt, még csak el sem mosolyodott közben.

Thomas is megpróbálta eljátszani, hogy arcizma se rezdül.

- Roppant vicces, Brenda.

- Igazán örülök, hogy legalább még mindig humorral tudod kezelni a dolgokat - mondta Teresa olyan arccal, hogy megfagyott körülötte a levegő.

Thomas az órájára pillantott. Még ötvenöt percük maradt.

- Hát én... nekem beszélnem kell Newttal. - Sarkon fordult és elhúzta a csíkot, még mielőtt bármelyik lány reagálhatott volna. Olyan messze akart lenni mindkettőtől, amilyen messze csak lehet.

Newt a földön kuporgott Serpenyővel és Minhóval, és mindhárman olyan képet vágtak, mintha a világvégére várnának.

A dühöngő szél most már nedvességet hozott magával, és a hullámzó, kavargó felhők egyre alacsonyabbra ereszkedtek, mintha sötét köd szállna alá, hogy lassan elnyelje a földet. Itt-ott egy-egy villanás ragyogta be az eget, lila és narancsszín csíkokat égetve az égbolt matt szürkéségébe. Thomas egyelőre még nem látott igazi villámot cikázni, de tudta, hogy ami késik, nem múlik. A múltkori hatalmas vihar is épp így kezdődött.

- Szia Tommy - köszöntötte nagy örömmel Newt, mikor Thomas csatlakozott a trióhoz.

Leült a barátja mellé és átölelte a térdét. Két egyszerű szó, semmi mögöttes jelentés. Úgy üdvözölték egymást, mintha Thomas csak egy

hosszabb sétáról tért volna vissza az imént, és nem azok után, hogy elraborták és majdnem megölték.

- Örülök, srácok, hogy sikerült eljutnotok ide - mondta Thomas.

Serpenyő szokása szerint felhorkant, mint egy állat.

- Hasonlóképpen én is neked. De azt hiszem, neked élvezetesebb élményekben volt részed. Ezzel a te szerelem istennőddel. Gondolom, smaciztatok is, meg igyekeztetek mindent bepótolni?

- Nem éppen - jegyezte meg Thomas. - Semmi móka, kacagás.

- Miért, mi történt? - kérdezte Minho. - Hogyan tudsz megbízni benne mindezek után?

Thomas először kissé habozott. Ugyanakkor tisztában volt azzal, hogy mindenről be kell számolnia nekik. Ezt a pillanatot találta a legmegfelelőbbnek. Vett egy mély lélegzetet, és elkezdett beszélni. Mesélt arról, hogy mit terveztek vele a VESZETT-ek, a lányok táborhelyéről, a B csoporttal való beszélgetéséről, a gázkamráról.

Még mindig nem állt benne össze a kép, de egy kicsit jobban érezte magát attól, hogy mindezt megoszthatta a barátaival.

- Ezek után képes voltál megbocsátani annak a boszorkának? - tette fel a kérdést Minho, miután Thomas befejezte. - Én viszont tutira nem fogok. Felőlem azt csinálnak azok a rohadék VESZETT-esek, amit csak akarnak. Te is azt csinálsz, amit akarsz, nekem okés. De hogy én nem bízom meg se benne, se Arisban, az hétszentség, mint ahogy az is, hogy egyiküket se csípem.

Úgy tűnt, Newt azért alaposabban megfontolja a dolgokat.

- Ezek mindent azért csináltak végig, arra volt jó az egész tervezgetés, meg alakoskodás, hogy úgy érezd magad, mint akit *elárultak*? Ennek aztán *rohadtul* nem látom semmi értelmét.

- Nekem mondod? - mormolta Thomas. - Amúgy pedig nem, nem

bocsátottam meg neki. De úgy gondolom, per pillanat egy hajóban evezünk. - Körülnézett. A legtöbben a földön ültek, és a távolba meredtek. Nemigen beszélgetett senki, és igazából nem is nagyon vegyültek egymással a két csapat tagjai. - És mi a helyzet veletek? Hogy jutottatok el ide?

- Találtunk egy átjárót a hegyek között - felelte Minho. - Le kellett vernünk pár Buggyantat, akik egy barlangban tanyáztak, de ezt leszámítva sima utunk volt. Mondjuk, a víz- meg kajakészletünk vészesen leapadt. És a lábam is fáj. Amúgy tutira biztos vagyok benne, hogy a következő nagy villám, ami le fog csapni, úgy odapörköl nekem, hogy úgy fogok kinézni, mint a szalonna, amit Serpenyő szokott sütni.

- Aha. - Thomas hátranézett a hegyek felé, és megállapította, hogy nagyjából négy mérföldet tehettek meg. - Talán hagynunk kéne ezt az egész biztonságos menedékes dolgot, és inkább valami rejtekhely után kéne néznünk a vihar elől. - De már akkor tudta, hogy ez nem lehetséges, amikor kiejtette ezeket a szavakat. Addig szóba sem jöhet legalábbis, amíg nem fogynak ki az időből.

- Kizárt - válaszolta Newt. - Nem azért tettünk meg ekkora utat, hogy most visszaforduljunk. Inkább imádkozzunk, hogy ez a kibökött vihar még ne csapjon le egy ideig. - Felnézett a már csaknem fekete égre, és vágott egy grimaszt.

A másik három tisztárs elcsendesedett. A szél egyre vadabbul tombolt, és a zúgás-süvöltés miatt különben sem hallották volna még a saját hangjukat sem. Thomas az órájára nézett.

Még harmincöt perc. Kizárt, hogy ez a vihar addig talonban tartsa magát...

- Mi az?! - üvöltött fel Minho, és talpra ugrott. Thomas háta mögé mutatott egy pontra.

Amikor Thomas is felállt és megfordult, hogy a saját szemével lássa, beindult benne a riasztó, mert szintiszta rettegést olvasott le Minho arcáról.

Nem messze tőlük a pusztaság kiégett földje egy jókora területen elkezdett... szétnyílni. Egy tökéletes kocka - úgy négy-öt métereseek lehettek az élei - forgott lomhán felfelé egy ferde tengely körül. Ahogy a poros oldala lassan elfordult tőlük, eléjük tárult a másik, amelyik most bukkant le a föld alól. A levegőt megtöltötte a roppanó, csavarodó fém csikorgása, ami még a viharos szél bömbölését is túlszárnyalta. Kisvártatva a kocka teljes egészében kifordult föld alatti rejtekéből, és ahol az imént még poros, száraz pusztaság terült el, ott most a fémből készült kocka állt, rajta pedig egy egészen fura kinézetű tárgy. Hosszúkás volt és fehér, lekerekített sarkokkal. Ami azt illeti, Thomas már látott ilyet. Igazából nem is egyet. Miután kijutottak az Útvesztőből, és beléptek abba a hatalmas csarnokba, ahonnan a Siratók rajzottak ki, sok ilyen koporsószerű kapszulát látott. Akkor nem volt igazán alkalmas az idő, hogy eltöprengjen a mibenlétükön, de most, hogy újra szembesült velük, átvillant az agyán, hogy talán itt tartózkodtak - aludtak? - a Siratók, amikor épp nem emberi lényekre vadásztak a labirintus útjain.

Mielőtt Thomas felocsúdíhatott volna, a sivatag földje több helyütt elkezdett forogva beomlani a csoportjuk körül. Ott álltak egy frissen formálódó széles sugarú kör közepén, miközben körülöttük rendre megnyílt a föld sötét, ásító szája. Több tucat tátongó száj.

ÖTVENNYOLCADIK FEJEZET

Fülsiketítően visított a fém, ahogy a kockák a tengelyükön kipördültek a napvilágra. Thomas a fülére tapasztott kézzel próbálta kizárni a zajt. A többiek ugyanúgy tettek. Körülöttük, egy képzeletbeli kör mentén egymástól egyenlő távolságra, a sivatag száraz földjéből egy-egy nagy fekete kocka fordult ki, majd lassan és idegtépő nyögéssel a helyére zökkent. Körbepillantva látták, hogy mindegyiknek - minimum harminc lehetett belőlük - a tetején egy-egy ilyen fehér, lekerekített ívű, koporsószerű tárgy áll.

Végre abbamaradt a fémhez dörzsölődő fém csikorgása. Mindenki némán állt. A szél végigsöpört a tájon, földdel és mocsokkal terítve be a kiálló óriáskapszulákat. Mint a kavicsok kopogása, úgy hangzott, csak sokkal-sokkal nagyobb léptékben, amitől Thomas hátgerincén végigfutott a borzongás. Hunyorognia kellett, hogy megvédje szemét az összevissza szállongó morzsaléktól. Semmi mozgás nem történt azóta, hogy megjelentek a felszínen ezek az idegen, már-már földönkívülinek tetsző tárgyak. Nem volt más rajtuk kívül, csak az a hang, a szél, a hideg és a fájdalmasan égő szemek.

Tom?, szólalt meg Teresa a fejében.

Aha.

Emlékszel ezekre, ugye?

Aha.

Mit gondolsz, Sírátók vannak benne?

Thomas rájött, hogy ő is pont ezen töprengett. De végül abban maradt magával, hogy elfogadja: nem számít semmire. Az indoklás nem több

mint egy másodperccel azelőtt született meg az agyában, hogy Teresával is megosztotta volna.

Nem tudom, mármint a Siratóknak olyan nyirkos testük volt - nehezen tudnának az itteni körülmények között létezni. Elég hülyeségnek tűnt így kimondva, de értelme most minden szalmaszálba belekapaszkodott.

Talán azt akarják, hogy... beléjük másszunk, szólalt meg Teresa kis idő múlva újra a fejében. *Lehet, hogy ezek itt a biztonságos menedéket jelentik, vagy elszállítanak minket valahova.*

Thomasnak borsózott a háta az ötlettől, de el kellett ismernie, hogy a lánynak akár igaza is lehet. Alig bírta elszakadni a nagy, fehér kapszulák látványától, de végül Teresára pillantott. A lány már el is indult felé. Szerencsére egyedül. Thomas úgy érezte, hogy ebben a pillanatban nem tudna mindkét lánnyal egyszerre megbirkózni.

- Hahó - mondta hangosan Thomas, de a szél, úgy tűnt, már abban a pillanatban messze vitte a hangját, amikor a szó elhagyta a száját. Már épp nyúlt volna, hogy megfogja a lány kezét, amikor eszébe jutott, hogy állnak a dolgok köztük, és visszahúzta.

Teresa látszólag mit sem vett észre ebből, amikor mentében mind Minhót, mind Newtot oldalba bökte. Mind felé fordultak, és Thomas is közelebb húzódott, hogy tartsanak egy villámkonferenciát.

- Most akkor mit csináljunk? - tette fel a kérdést Minho. Dühös pillantást vetett Teresára, mintha semmiképp sem akarná, hogy a lánynak bármi része legyen a döntéshozatalban.

Newt válaszolt.

- Ha ezekben a cuccokban rohadék Siratók lapulnak, jobb, ha összekapjuk magunkat, hogy megküzdhessünk a redves bököttjeivel!

- Ti miről beszéltek, srácok?!

Thomas megfordult. Harriet és Sonya állt mögöttük, a kérdést Harriet

tette fel. Közvetlenül a két lány mögött pedig Brenda állt Jorgéval az oldalán.

- Ó, remek! Megérkezett a dicső B csoport két királynője! - zsémbelt Minho.

Harriet zavartalanul folytatta, mintha meg se hallotta volna.

- Feltételezem, hogy ti is láttátok már ezeket a kapszulákat a VESZETT föld alatti csarnokában. Ezekben töltődhetek fel a Siratók, vagy valami ilyesmi, nem?

- Ja - értett egyet velük Newt. - Valami ilyesminek kell lennie.

Fölöttük az eget villámok kezdték szabdalni hangos mennydörgések kíséretében, és a már korábban látott színes fényű villanások egyre vakítóbban ragyogtak. A szél vadul kapaszkodott a ruhájukba és a hajukba, és mindennek nyirkos, ugyanakkor poros szaga volt - meglehetősen bizarr kombináció. Thomas megint ellenőrizte az időt.

- Már csak huszonöt percünk van. Vagy Siratókkal kell megküzdenünk, vagy be kell szállnunk azokba a kapszulákba a megfelelő időben. Lehet, hogy...

Ebben a pillanatban éles, sziszegő hang hallatszott körben minden irányból. Thomas úgy érezte, mintha átszúrta volna a dobhártyáját. Megint a fülére tapasztotta a kezét, hogy kizárja a hangot. Ugyanakkor a szeme sarkából mozgást is észlelt a nagy, fehér tartályok felől, úgyhogy figyelni kezdte, mi történik velük.

Mindegyik kapszula oldalán megjelent egy sötétkék fénycsík: először csak egy vonal, de aztán egyre szélesebb lett, ahogy az ismeretlen rendeltetésű tárgyak teteje elmozdult felfelé, valamiféle zsanérokra - akár csak a koporsók teteje. Semmiféle zajt nem csaptak, illetve semmiképpen nem akkorát, amekkorát meghallhattak volna az üvöltő szél és a robajló mennydörgések közepette. Thomas észrevette, hogy a

tisztársak és a lányok is szép lassan közelebb húzódtak egymáshoz, összetömörülve a kör közepén. Mintha mindenki a lehető legtávolabb akart volna kerülni a fehér, koporsószerű cuccoktól. Nemsokára kialakult a felállás: testek szorosan egymás mellett, körbetekeredő sorokba tömörülve, mint egy gyűrűbe tekeredett kígyó darabjai, és körülöttük, egy láthatatlan kör mentén harminc vagy több fehér kapszula.

Fedelük továbbra is mozgott, mígnem hirtelen kitárult az összes. Mindegyik kapszulában valamilyen vaskos, ormótlan dolog volt. Thomas nem nagyon tudta kivenni, hogy mi, de onnan, ahol ő állt, nem látott semmi furcsa végtagot, márpedig e nélkül a Sirató nem Sirató. Bár semmi sem moccant, Thomas tudta, hogy egyetlen pillanatra sem kapcsolhatja ki a riadókészültséget.

Teresa, szólt a lányhoz a fejében. Nem mert hangosan beszélni, de úgy érezte, muszáj szólania valakihez, különben menten megőrül.

Igen? jött szinte azonnal a válasz.

Valakinek oda kellene mennie, megnézni közelebbről. Lássuk, mi van bennük. Bár az ő ötlete volt, ahhoz nagyon nem fűlt a foga, hogy ő maga legyen az a valaki.

Menjünk ketten, javasolta Teresa könnyedén, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne.

Thomas meglepődött a lány bátorságán.

Néha neked vannak a legrosszabb ötleteid, küldte a választ. Igyekezett, hogy mellékeljen hozzá némi *érezhető* iróniát is, de nagyon jól tudta, mi az igazság, sokkal jobban, mint amennyire hajlandó volt akár magának is beismerni: rettegett.

- Thomas! - ordította el magát Minho. A továbbra is őrjöngő szelet mintha hirtelen magába szippantotta volna a közelgő villám és mennydörgés. Az égbolt szikrázva lobbant fel és robbant vakító, élénk

színű darabokra - fölöttük és a horizonton. A vihar lecsapni készült, hogy minden dühét rájuk zúdítsa.

- Mi van?! - ordított vissza Thomas.

- Te, én meg Newt! Odamegyünk, csekkoljuk!

Thomas már épp indulni akart, amikor valami kicsusszant az egyik konténerből. A közelében állóknak mintha egyszerre akadt volna el a lélegzetük: mindannyian felszisszentek, ezért Thomas megfordult, hogy megnézzé magának, mitől. Mozgolódás támadt mindegyik tartályban, csak épp azt nem tudta azonosítani, hogy *mik* mozgolódtak bennük. Ám akármik is voltak, egy biztosnak látszott: hogy épp készülnek elhagyni koporsó-otthonukat. Thomas most a hozzá legközelebbi tartályt figyelte: minden idegszálát megfeszítve meresztette a szemét, hogy végre kivegye, mivel fog szembenézni pillanatokon belül.

Egy idomtalan kar lógott ki a tartályból, a hozzá tartozó kéz ott himbálózott alig pár centire a talajtól. Négy torz ujjban végződött - beteges, szürkés színű húsdarabokban -, valójában inkább csonkok voltak, minden egyes csonk más-más hosszúságú. Izegetek-mozogtak, mintha meg akartak volna ragadni valamit, ami nem volt ott. Mintha a még bent heverő kreatúra bele akart volna kapaszkodni valamibe, hogy felhúzza magát. Kilógó karja csupa ránc, csomó és kinövés, és valami egészen fura dolgot látott azon a helyen, ahol az ember a könyökét sejtené: egy tökéletes, gömb formájú dudort vagy kinövést, talán olyan tízcentis átmérővel, amely élénk narancsszínben ragyogott.

Nagyon úgy festett, mintha egy világító villanykörtét ragasztottak volna a karra.

A lény komótosan kászálódott fel. Megjelent egy láb, amely jókora, idomtalan húsmasszában végződött lábfej gyanánt. A húsmasszán szintén négy gumó tekergőzött: feltehetően a lábujjak. A térdén egy

újabb lehetetlen kinézetű narancssárga, világító fénygömb, ami mintha egyenesen a bőréből nőtt volna ki.

- Mi a fene ez? - próbálta túlharsogni a vihar bömbölését Minho.

Senki sem válaszolt. Thomas dermedten bámulta a teremtményt - egyszerre megigézve és rettegve. Végül sikerült levennie a szemét a hozzá legközelebbi szörnyetegről, és körbenézett: látta, hogy mindegyik fehér kapszulából egy-egy hasonló förtelmes lény készül kimászni, ugyan úgy nem sietve el a dolgot. Ezek után újra a legközelebbi szörnynek szentelte minden figyelmét. Annak valahogy sikerült annyi lendületre szert tennie jobb oldali végtagjai révén, hogy megpróbálkozott az egész teste kiemelésével. Thomas a rettenettől földre gyökerezett lábbal nézte végig, ahogy a förtelmes lény addig lendítgette magát, addig izgett-mozgott és vonaglott, míg végül sikerült átbillentenie magát a tartály peremén és a földre zuttyant. Nagyjából emberszabású volt, bár lényegesen magasabb, mint bárki Thomas körül. Csupasza és vaskos teste himlőhelyes és ráncos mindenütt. Ennél jóval zavaróbb látványt nyújtottak viszont azok a gumószerű kinövések vagy dudorok - úgy két tucatnyi összesen - testének különböző pontjain, amelyek narancsszínű fényel világítottak. Néhány a mellkasát és a hátát éktelenítette; egy-egy a két térdkalácsa és könyöke helyét - a jobb térde helyén sugárzó gömb sziporkázó-örvénylő szikrákat robbantott szét maga körül, amikor tulajdonosa a földre puffant továbbá jó néhány ilyen dudor türemkedett ki egy még nagyobb... dudorból, ami talán a feje lehetett, bár se szeme, se szája, se orra, se füle nem volt. Amúgy haja sem.

A szörnyeteg talpra vergődött, kicsit tántorgott közben, aztán ahogy egyensúlyba került, arccal - bár esetében nehezen lehetett ilyesmiről beszélni - az emberi lények felé fordult. Thomas egy pillanat alatt felmérte, hogy mindegyik tartály frissen előbújt lakója ugyanígy tett. Ott

álltak mind, körbezárva a tisztársakat és a B csoport tagjait.

Mintegy vezényszóra, a kreatúrák egyszerre emelték fel a karjukat, míg függőlegesen az égre nem mutattak. Azután, még mindig egyszerre, vékony pengék csusszantak ki gumószerű ujjcsökevényeik végéből, lábujjnak becézett csonkjaikból és vállra emlékeztető testrészükből is. Az égen cikázó villámok fénye végigfutott az éles pengéken, vakító, ezüstös lobbanással. Bár nyomát sem lehetett felfedezni arcukon holmi szájszerű képződménynek, testük mélyéből halálosan és rémisztően hangzó nyögés tört fel. Thomas nem hallotta, inkább érezte a hangot, amelynek nagyon hangosnak is kellett lennie, hogy a borzalmas viharon is túltegyen.

Lehet, hogy jobban jártunk volna a Siratókkal, szólalt meg Teresa a fiú fejében.

Hát, azért ezek is hasonlítanak annyira a Siratókra, hogy ne kelljen túl sokat töprengeni azon, ki alkotta őket, válaszolt Thomas, minden erejével azon igyekezve, hogy megőrizze hidegvérét.

Minho gyorsan megfordult, arccal a Thomas körül dermedten bámuló, még mindig levegőért kapkodó srácok felé.

- Nagyjából mindegyikünkre jut egy ilyen. Ragadjatok meg bármit, amit fegyverként tudtok használni!

Mintha csak meghallották, és megértették volna Minho szavait, a villanykörtés lények mocoogni kezdtek, azután elindultak feléjük. Eleinte ingatagon és esetlenül tántorogva, de minden lépéssel egyre erősebbek lettek, egyre stabilabban és fürgébben mozogtak, és minden lépéssel egyre közelebb kerültek hozzájuk.

ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

Teresa egy igazán hosszú pengéjű kést nyújtott át Thomasnak. A fiú el nem tudta képzelni, hol rejtegette eddig, de most a már megszokott lándzsa mellett egy rövid tőr is megjeleni a lány kezében.

Ahogy a világító óriáscsávók egyre közeledtek, Minho és Harriet is gyors, kurta eligazítást tartott a csapatának, megmozgatva és a kívánt pozícióba állítva őket. Kiabálásukat, parancsszavaikat még azelőtt messze repítette a szél, hogy Thomasnak esélye lett volna meghallani őket. Egy pillanatra levette a szemét a közelfő veszélyről, és fölnézett az égboltra. Villámok indái ágaztak szerteszét, és hajlottak ívbe a sötét felhők gyomra alatt, amelyek mintha alig pár méterre csüngtek volna a fejük felett. Az elektromosság fanyar illata teljesen átjárta a levegőt.

Thomas most ismét a hozzá legközelebb lévő szörnyeteget figyelte. Minho és Harriet utasítására a két csoport csaknem tökéletes kört formálva állt egymás mellett, arccal a közelfő teremtmények felé. Teresa Thomas mellett állt. A fiú szívesen mondott volna neki valamit, de nem volt egy épkézláb gondolata, kifogyott a szavakból.

A VESZETT legújabb förmedvényei már csupán harminc lépésre lehettek tőlük.

Teresa oldalba bökte a könyökével. Thomas odanézett, amerre a lány mutatott, közölve, hogy ő már kiválasztotta a maga ellenfelét. Thomas bólintva tudomásul vette, majd ő is rábökött arra, amelyiket az utóbbi hosszú percekben végig bámult.

Huszonöt lépés.

Thomasba hirtelen belehasított a gondolat, hogy talán hiba lenne

megvárni őket, inkább szét kellene szóródniuk, mintsem hagyni magukat beszorítani. Minho időközben valószínűleg ugyanerre juthatott.

- Most! - üvöltötte el magát a fiúk vezére, ami inkább távoli ugatásnak tetszett az üvöltő viharban. - Támadás!

Ebben a pillanatban Thomas fejében egymást kergették a gondolatok. Aggódott Teresa miatt, annak ellenére, hogy megváltozott a viszonyuk. Aggódott Brenda miatt, aki sztoikus nyugalommal állt alig néhány emberrel odébb a sorban, és bánta, hogy alig beszélt vele, amióta újra találkoztak. Belegondolt, hogy ez a lány megtette ezt a hosszú és veszélyes utat - és miért? Hogy végül egy gonosz, ember alkotta kreatúra végezzen vele. A Siratókra gondolt, meg arra, hogy Chuckkal és Teresával hogyan küzdöttek ellenük az Útvesztőben, és hogyan jutottak el a Sziklához és az Odúhoz, és hogy a tisztársak milyen keményen harcoltak és az életüket áldozták azért, hogy ők be tudják pötyögni a kódot, és véget vessenek az egésznek.

A sok szörnyűsége gondolt, amin eddig keresztülmentek, hogy eljussanak ide, erre helyre, csak hogy a VESZETT egy újabb biotechnológias hadseregével szálljanak szembe. Arra gondolt, mi értelme az egésznek, van-e ezek után egyáltalán értelme, hogy megpróbáljanak megint túlélni valamit?! Hirtelen felbukkant előtte Chuck arca, aki helyette kapta azt a kést a mellébe. Ez elégnek bizonyult ahhoz, hogy kiragadja őt a kétségek és a félelem markából, véget vetve a dermedt tehetetlenség nanoszekundumainak. Torkaszakadtából üvöltve két kézre fogta és feje fölé emelte hatalmas kését, majd elkezdett rohanni előre, egyenesen a saját szörnye felé.

Jobbra és balra a többiek is támadásra indultak. Thomas nem törődött most velük. Muszáj volt kizárnia mindent, ami elvonja a figyelmét, kényszerítette magát, hogy így tegyen, mert ha nem teljesíti a saját

feladatát, hiába aggódik a társai miatt.

Közeledik. Tizenöt lépés. Tíz. Öt. A kreatúra megtorpant, masszív lábával támadó pozícióba állt be, karját széttárta, pengéit mind Thomasra irányította. Azok a ragyogó narancsszínű fények most ritmikusan lüktettek, kigyúltak- elhalványodtak, mintha csak az undorító teremtménynek lenne valahol egy szíve, és annak a dobbanásaira reagálna. Nyugtalanítóan hatott, hogy a szörnyetegnek nem volt arca. Ugyanakkor viszont így könnyebben gondolhatott úgy rá, mint egy gépre, ami nem más, mint egy ember alkotta fegyver, amely végezni akar vele.

Mielőtt odaért volna a monstrumhoz, Thomas elhatározásra jutott. Térdre vetette magát, és úgy csúszott elé a síp csontján, miközben feje fölött meglengette és körbeforgatta már-már karddal felérő hosszú kését, amelyet aztán két kézzel, tiszta erőből beledöfött ellenfele bal lábába. A kés pengéje több centi mélyen behatolt a szörny lábába, de aztán neki pattant ott valaminek, ami elég kemény volt ahhoz, hogy a fiú mindkét karján végigfusson egy erőteljes, zsibbasztó rángás.

A lény nem mozdult. Nem vonult vissza. Nem adott ki magából semmilyen hangot, se emberit, se másmit. Ehelyett egyszer csak lehajolt, és pengékkal ellátott ujjával lefelé suhintott, oda, ahol Thomas térdelt, miután belevágta a kardját. Thomas kirántotta a fegyverét, és épp időben lépett hátra, mert már egymásnak is csattant a két pengesor ott, ahol egy pillanattal előbb még a feje volt. Thomas hanyatt esett, majd arrébb gurult, el a szörny útjából, amely tett még két lépést előre, kirúgva maga elé késekkel felfegyverezett lábával, megint épphogy csak egy paraszthajszállal tévesztve el célpontját.

Ezúttal a teremtmény felbődült, valami olyasféle kísérteties, panaszos nyögéssel, ami a Siratókra emlékeztette

Thomast, aztán a földre dobta magát, pengékben végződő karjaival

hadonászni kezdett maga körül, mint egy cséphadaró, megpróbálva felnyársalni a fiút. Thomas elgurult az útjából, háromszor is egymás után, miközben hallotta, ahogy a fémpengék sercegve szántják fel a poros talajt. Egy alkalmas pillanatban aztán talpra ugrott, levágott egy gyors sprintet, és csak jóval odébb fordult meg, marokra fogott késsel. Ellenfele is akkor kecmergett talpra, összevissza kaszabolva a levegőt maga körül éles pengéjű, tömpe ujjaival.

Thomas zihálva nyelte a levegőt, és szeme sarkából látta, hogy a többiek is keményen küzdenek. Minho mindkét kezében egy-egy törrel folyamatosan döfött és szúrt, meghátrálásra kényszerítve ellenfelét. Newt a földön kúszott, miközben saját szörnye kimerülten vánszorgott utána, láthatóan sérülten. Egyre lassabban. Teresa ott küzdött mellette, előre-hátra ugrált, ügyesen kitérve a behemót útjából, lándzsája vastagabbik végével döfködté, piszkálgatta. Csúnyán megsebesítette a szörnyet.

Thomas gyorsan visszaváltott a saját meccsére, aminek még korántsem szakadt vége. Egy hirtelen, ezüstös villanás hatására lekuporodott a földre, a haját meglebbentette a suhintás szele, ahogy a kések közvetlenül a füle mellett csaptak le. Thomas megpördült, a földre kuporodott, és döfött-szúrt mindenbe, amit csak ért, mert a behemót nem tágított, folyamatosan támadta, és többnyire nem sok híja volt, hogy meg is sebesítse. Thomas megragadta az egyik narancssárgán izzó dudorát, és összezúzta. Szikrák pattogtak és a fény kihunytt. A fiú nem akarta tovább kísértetni a szerencsét, ezért gyorsan visszakushadt a földre, kúszott-mászott, gurult, majd pár méterrel odébb újra talpra szökkent.

A kreatúra egy pillanatra megtorpant - ennyi épp elég volt Thomasnak, hogy kimeneküljön a hatótávolságából -, de aztán újra indult utána. Agyában egy ötlet kezdett formálódni, ami teljesen ki is forrt, amikor

visszanézett, és látta

Teresa küzdelmét a saját szörnyével. Az már csak véletlenszerűen, mindenfajta koordináció nélkül és egyre lomhábban támadott. Teresa egyenesen a narancssárga izzókra hajtott, egyenként pukkanatva őket, és minden alkalommal kisebbfajta tűzijátékot gerjesztve. Már legalább a háromnegyedüket megsemmisítette.

A világító gömbök. Nincs más dolga, mint tönkretenni ezeket. Valamilyen módon hozzá lehettek csatlakoztatva a szörny életerejének központjához. Létezik, hogy tényleg ennyire egyszerű lenne?

Miután vetett egy gyors pillantást a csatamezőre, azt vette észre, hogy bár néhány társa ugyanezt az ötletet próbába megvalósítani, a többség nem - a többség kétségbeesve csépelte, sorozta, aprította a szörnyek végtagjait, húsát, bőrét, teljesen figyelmen kívül hagyva beépített izzóikat. Volt, aki már a földön hevert, sebekkel beborítva, élettelenül. Egy fiú. Egy lány.

Thomas teljesen újragondolta harci stratégiáját. Ahelyett, hogy szünet nélkül támadott volna, hirtelen előreugrott, és rácsapott az ellenfele mellén világító egyik gömbre. Nem talált, helyette a ráncokba gyűrődött, szürkés bőrbe hasított kését. A szörny feléje vágott, de sikerült hátrahúzódnia, a kések hegye éppen csak belekapott, felszakítva a pólóját. Ezután Thomas újra szúrt, ugyanarra a dudorra pályázva. Ezúttal sikerült: milliónyi szikrával robbant szét. A szörny megtorpant egy pillanatra, aztán újra támadó üzemmódba váltott.

Thomas keringeni kezdett körülötte, előre-hátra ugrálva, olykor kitörve és szúrva, máskor kitérve az ellencsapás elől.

Sorra robbantgatta a narancssárga gömböket: *pukk-pukk!*, hallatszott mindenhol.

A kreatúra egyik pengéje belehasított a karjába, hosszú, véres vágást

hagyva maga után. Thomas megint támadásba lendült. És megint. És megint.

Pukk-pukk!

Szikraeső, villódzó fény, a szörny egyre jobban belerázkódott minden egyes szétrobbantott izzóba, és egyre tovább rángott tőle a teste. Minden sikeres pukkantás után egy kicsit tovább tartott, míg mozdulatlanul állt, mind később vette fel újra a harcot. Közben Thomas is begyűjtött még pár vágást és horzsolást, de semmi komolyat. Kitartóan robbantgatta tovább a narancsszínű gömböket.

Pukk-pukk!

Minden kis győzelem megcsappantotta a teremtmény erejét, és most már szemmel láthatóan egyre inkább megrogyott, összezuhant, bár nem hagyott fel a próbálkozásokkal, hogy miszlikbe aprítsa Thomast. Gömb pattant szét gömb után, és egyre könnyebben találta el és vágta tönkre a következő célpontot. Thomas most már fáradhatatlanul támadott. Bárcsak gyorsan végezhetne vele, és megölné már! Akkor odarohanhatna a többiekhez, akik segítségre szorulnak. Kicsinálná ezt és...

Vakító fény villant mögötte, és egy hatalmas robaj - mintha az egész univerzum most esne szét darabokra - vetett véget Thomas frissen fellángolt lelkesedésének és reményeinek. Valami láthatatlan erőhullám verte le a lábáról: hasra esett, hosszú kése kihullott a kezéből és odébb pattant. A szörny is elesett, és égett bűz töltötte be a levegőt. Thomas oldalra gurult, hogy körülnézhesen, mi okozta ezt, és egy jókora fekete krátert vett észre, ami az imént még nem tátongott azon a helyen: elszenesedett darabok füstölögtek benne. A kráter peremén ott parázlott az egyik szörny késsel felszerelt karja, illetve lába is. A hozzá tartozó test sehol.

Villámcsapás végzett vele. Közvetlenül Thomas mögött. A vihar elemi erővel csapott le. Alighogy ezt végiggondolta, máris vaskos, fehér, forró fényzilánkok záporoztak alá a fekete felhőkből.

HATVANADIK FEJEZET

Villámok sújtottak le, fülsiketítő robbanásokkal forgatva fel a földet mindenütt Thomas körül; göröngyök záporoztak, füstfelhők terjedtek szerteszét, a szélrózsa minden irányába. Üvöltés, sikolyok - az egyik hirtelen abbamaradt: egy lány hangja volt. Mindent beborított az az égett bűz, ami minden más érzetei elnyomott. Az elektromos kisülések olyan hamar maradtak abba, amilyen gyorsan érkeztek. De a felhőket még időnként kósza villanások világították át, és megnyíltak az ég csatornái.

Thomas azóta nem mozdult, hogy beindult a villámvihar első hulláma. Semmi oka nem volt azt hinni, hogy bárhol másutt nagyobb biztonságban lenne, mint ott, ahol éppen tartózkodott, amikor lesújtott mögé az első hullám. De miután a villámok abbahagyták a támadást, talpra állt, és körülnézett, hogy lássa, mit tehetne, esetleg hol kereshetne fedezéket, ha újra kezdődne az egész.

Ellenfele ott hevert elszenesedve, az egyik fele pedig teljesen eltűnt. Teresa a sajátja fölött állt, és lándzsájával épp most zúzta szét az utolsó narancsszínű dudort. A szikraeső most hosszas sziszegés kíséretében véget ért. Minho a földön feküdt, de már kezdett föltápáskodni. Newt is ott állt a közelében, zihálva vette a levegőt. Serpenyő kétrét görnyedve épp kidobta a taccsot. Egyesek a földön feküdtek, mások, így például Brenda és Jorge még mindig küzdöttek a saját szörnyükkel. Az ég dörgött, villámok távoli fénye világította meg az alázúduló esőpázmákat.

Thomas tudta, hogy tennie kell valamit. Teresa nem volt túl messze tőle, pár lépésnyire állt halott szörnye mellett, föléje hajolva, zihálva, kezét a combjára támasztva pihente ki a harc fáradalmait.

Találnunk kell valami menedéket, szólította meg a lányt a fejében.

Mennyi időnk van még?

Thomas hunyorogva nézte meg az óráját egészen közelről.

Tíz perc.

Be kéne másznunk a kapszulákba. Teresa rámutatott a legközelebbire, amelyik még mindig nyitva állt, mint egy tökéletes precizitással kettészelt tojáshéj. Mindkét fele valószínűleg megtelt esővízzel.

Mi van, ha nem tudjuk lecsukni?

Van jobb ötleted?

Nincs.

Thomas megfogta Teresa kezét, és elkezdtek rohanni.

Szólnunk kell a többieknek is!, mondta Teresa, amikor már egész közel értek a kiszemelt tartályhoz.

Rá fognak jönni maguktól is.

Thomas tudta, hogy nem várhatnak tovább, bármelyik pillanatban újra lesújthatnak a villámok. Mire sikerülne mindenkinek szólni, lehet, hogy már mind halottak lennének. Bízni kellett a barátaiban, hogy meg tudják menteni a bőrüket. Egyszerűen tudta, hogy bízhat bennük.

Épp akkor értek oda a kapszulához, amikor az égből újabb villámáradat cikázott alá. Körülöttük csak úgy spricceltek szanaszét a rögök, kavicsok, esőcseppek. Thomasnak csengett a füle. Belepillantott a tartály bal oldali részébe, nem volt benne semmi, csak az alján egy kis mocskos víztócsa, viszont rettenetes bűz szállt fel belőle.

- Siess! - kiabálta Teresának, miközben bemászott. Teresa követte a példáját. Nem kellett megbeszélniük egymással, mi legyen a következő lépés. Feltérdeltek, aztán mindketten előrehajoltak, hogy megfogják a kapszula másik felének, a fedelének a túlsó végét. Nem volt nehéz, a gumiborítású perem jó fogódzót kínált. Thomas átfogta a felé eső részt a

pereménél fogva, és elkezdte felfelé húzni tiszta erőből. A tető emelkedni kezdett, aztán föléjük lendült.

Épp amikor Thomas újra elhelyezkedett, Brenda és Jorge rohant oda hozzájuk. Thomast elöntötte a megkönnyebbülés, hogy nem esett bajuk.

- Beférünk mi is? - próbálta túlharsogni a vihart Jorge.

- Gyertek! - üvöltött vissza Teresa.

Azonnal átcsúsztak a tartály peremén, és beletoccsantak ők is. Szűkösen, de elérték benne mind. Thomas egészen kihúzódott a távolabbi végébe, hogy helyet csináljon az új jövevényeknek, és éppen csak résnyire tartotta nyitva a kapszula tetejét. Az eső vadul dobolt a fedél külső felületén. Mihelyt mindenki elhelyezkedett, Thomas és Teresa is lebukott, és teljesen magukra húzták a tetőt. Innentől fogva minden elcsendesedett, legalábbis viszonylag: nem hallottak mást, csak az eső tompa kopogását, a villámcsapások távolról beszűrődő halk csattanásait és saját lélegzésük nesztét. Igaz, Thomas még mindig hallotta a csengést a fülében.

Csak remélni tudta, hogy többi társának is sikerült épségben eljutnia egy-egy ilyen kapszulába.

- Köszönet érte, *muchacho*, hogy minket is befogadtatok - szólalt meg Jorge, amikor már mindenki kifújta magát kicsit.

- Ez csak természetes - válaszolta Thomas. A különös kapszula belsejét tömény sötétség uralta, de tudta, hogy Brenda van közvetlenül mellette, őmellette Jorge, majd a másik végén Teresa.

Brenda is megszólalt.

- Attól tartottam, hogy meggondoltad magad azzal kapcsolatban, hogy minket is viszel magaddal. Kiváló alkalom lett volna, hogy megszabadulhass tőlünk.

- Ugyan már - dünnyögte Thomas. Olyannyira kimerült, hogy nemigen

figyelt arra, hogyan hangzanak a szavai. Nem sok híja volt, hogy mind meghaljanak, és ki tudja, talán még mindig nincsenek túl a nehezen.

- Akkor ez lenne itt a biztonságos menedék? - tette fel a kérdést Teresa.

Thomas megnyomta karóráján a világítást. Hét percük maradt még.

- Pillanatnyilag legalábbis, remélem, hogy biztonságos. Az is lehet, hogy pár perc múlva ezek a kibökött kockák megint elkezdenek forogni, és behajítanak minket kapszulástul egy jó kis kényelmes szobába, ahol aztán boldogan élünk, míg meg nem halunk. Vagy nem.

Csatt!

Thomas felüvöltött - valami iszonyatos erővel és hanggal csapódott „koporsójuk” tetejéhez. Thomas még életében nem hallott ilyen csattanást: úgy érezte, beszakadt tőle a dobhártyája. Fedezékük tetején megjelent egy icipici lyuk, előbb egy kis szürke fénysugár jutott be rajta, majd az eső is kezdett becsöpögni.

- Biztos egy villám csapott bele - jegyezte meg Teresa.

Thomas a fülét dörzsölgette, a csengés kezdett elviselhetetlenné válni.

- Még pár ilyen, és aztán megint ugyanott vagyunk, ahonnan elindultunk - mondta tompa hangon, mintha egy sírboltból beszélne.

Újra az órájára pillantott. Még öt perc. A víz halkán csöpögött a tócsába; a szörnyű égett bűz ott rekedt a zárt térben. A zúgás kicsit alábbhagyott Thomas fülében.

- Hát ez nem éppen az, amit elképzeltem, *tesó!* - szólalt meg most Jorge. - Úgy gondoltam, hogy amikor megjelenünk, akkor te majd szépen meggyőzöd a nagyfőnököket, hogy minket is vegyenek be a buliba. Utána pedig megkapjuk a gyógyót. Nem gondoltam volna, hogy ehelyett egy bűdös, fedett fürdőkádban fogok ücsörögni, arra várva, hogy mikor csap belém az istennyila.

- Mennyi van még hátra? - érdeklődött Teresa.

Thomas ismét megnézte az óráját.

- Három perc.

Odakint tombolt a vihar, továbbra is cikáztak alá az égből a villámok, amelyek körülöttük csapódtak be a földbe, és továbbra is dobolt az eső a fedélen.

Aztán egy újabb hatalmas csattanás és robaj rázta meg a kapszulájukat, a pici lyuk helyett most már egy nagyobb tátongott a fedélen, amelyen át csak úgy zúdult be az esővíz, jobbra Brenda és Jorge fejére. Valami sziszegés hallatszott, majd gőz szivárgott be hozzájuk, a jelek szerint a villám felforrósította a fedél külső anyagát.

- Nem sokáig fogjuk itt bírni, akármi történik is! - üvöltötte Brenda. - Nem sokkal jobb itt ücsörögni és csak várni!

- Már csak két perc! - kiabált vissza Thomas. - Tarts ki!

Valami hang szólalt meg odakint. Kezdetben halknak tűnt, a vihar üvöltése mellett legalábbis alig lehetett meghallani. Valami zúgás. Mély tónusú, alacsony hang. Aztán egyre nagyobb hangerővel szólt, Thomas már úgy érezte, hogy a testében rezonál.

- Mi ez? - kérdezte Teresa.

- Fogalmam sincs - válaszolta Thomas. - De a mai tapasztalataim fényében semmi jónak nem lehet hírnöke. Csak egy-két percet kell még kibírnunk.

A zúgás mind hangosabban és egyre mélyebben szólt. Most már elnyomta a mennydörgés és az alázúduló eső hangját. A kapszula falai vibráltak tőle. Thomas hirtelen valami különös szélrohamra figyelt föl, amely kintről hallatszott. Valahogy más hangon szólt, mint az a szél, amelyik egész nap dühödten fújt. Erőteljesebben. Majdnem... mesterségesen.

- Már csak harminc másodperc van hátra - jelentette Thomas, majd hirtelen, mintegy valamiféle belső sugallatra, meggondolta magát, és így szólt: - Srácok, lehet, hogy igazatok van. Lehet, hogy ha itt kuksolunk, lemaradunk valami fontos dologról. Én... én azt hiszem, körül kéne néznünk kint.

- Micsoda? - kérdezett vissza Jorge.

- Meg kell néznünk, mi okozza ezt a hangot. Gyere, segíts kinyitni a fedelet!

- És mi van akkor, ha egy helyes kis villám pirítóst csinál a hátsómból?

- Vállalnunk kell ezt a kockázatot. Gyere már, toljuk föl! - mondta Thomas, és mindkét tenyerét nekifeszítette a fedélnek.

- Thomasnak igaza van - állt mellé Teresa, és ő is besegített.

Brenda tette, amit Teresa. Végül Jorge is rászánta magát.

- Csak nagyjából félig kell - mondta Thomas. - Készen álltok?

Miután megérkezett a szükséges számú egyetértő morgás, elkezdett számolni:

- Egy... kettő... három!

Együttes erővel az ég felé lökték a fedelet, kissé túl nagy erővel is: a fedél nem egyszerűen kinyílt, hanem kicsapódott és lezuhant, teljesen védtelenül hagyva őket. Az eső az ádáz szél hatására csaknem vízszintesen esett, így oldalról ostromozta őket. Thomas kikönyökölt a kapszula peremére, és tátott szájjal bámult valamire, ami ott úszott a levegőben fölöttük, alig tíz méterre a talajtól, és sebes iramban ereszkedett lefelé, landolásra készülve. Hatalmas volt és kerek, körben villogó fényekkel és a hajtóművek kéken villódzó sugaraival. Ugyanazt a hajót látta, amely megmentette őt, amikor meglőtték. A Berg.

Thomas épp abban a pillanatban nézett az órájára, amikor a másodpercmutató az utolsó másodpercet tolta maga mögé. Ismét

fölnézett.

A Berg pont akkor ért földet karomszerűen kieresztett futóműveivel, és fémgyomrában lassan kitárult egy hatalmas nyílás.

HATVANEGYEDIK FEJEZET

Thomas tudta, hogy nem vesztegethetik az időt. Nincs több idő kérdésekre, rinyálásra, civakodásra.

- Gyere! - ordította, és karjánál fogva húzta maga után Brendát, ahogy kilépett a fehér kapszulából. Lecsúszott az oldalán, és megtántorodott, így a hátára érkezett nagy toccsanással, bele a sárba. Felült, kiköpkögte szájából és kitörölte szeméből az iszapos nyálkát, majd talpra állt. Az eső még mindig úgy ömlött, mintha dézsából öntenék, minden irányból mennydörgés robaja visszhangzott, és baljós villámok kései szabdalták az ég sötét vásznát.

Jorge és Teresa is kimászott, Brenda segítségével. Thomas újra a Bergre pillantott, amely kábé harminc lépésre lehetett tőlük. Rakodónyílása most már teljesen kitarult, a nagyra tátott nyíláson hívogató, barátságos fény szüremlett ki. A fény előterében sötét árnyak álltak, fegyverrel a kezükben. Várakozva. Nyilvánvaló volt, hogy ők nem fognak előbújni onnan, és bárkinek is segítséget nyújtani, hogy feljusson a biztonságos menedékre. Az *igazi* biztonságos révbe.

- Fussatok! - üvöltötte Thomas, már maga is rohanás közben. Kését maga előtt tartotta, jó erősen megmarkolva, arra az esetre, ha netán valamelyik szörny mégiscsak magához térne, és harcolni támadna kedve. Teresa és a többiek szorosán a nyomában loholtak.

Az eső áztatta talajon kínlódva futottak, Thomas kétszer is megcsúszott, és egyszer el is esett. Teresa megragadta a pólójánál fogva, és addig rángatta, míg sikerült talpra állnia. Körülöttük mások is ugyanarra, a hajó ígerte biztonságba igyekeztek rohanást vagy

csúszva, vetődve a sárban. A vihar sötétjében, az eső sűrű fátylán át, amelyen itt-ott átragyogott egy-egy éles villámfény, nem lehetett felismerni az arcokat. De nem volt idő azon morfondírozni, hogy vajon ki rohant el mellettük.

Ekkor jobbról, a repülő hajó hátsó vége felől megjelent még vagy tucatnyi nehézkesen vánszorgó narancsgömbös undormány. Mind ugyanarra tartottak, azzal a jól látható szándékkal, hogy elvágják Thomas és barátai útját a hajó nyitott rakodótere felé. Pengéik csillogtak az esővíztől, egyikét-másikat vörös foltok pettyezték. Ijesztő világító gömbjeik javát Thomasék kirobbantották már, és ez meglátszott szaggatott, összehangolatlan mozgásukon. Ennek ellenére ugyanolyan veszélyesnek látszottak, mint korábban. A jelek szerint egyáltalán nem izgatta a Berg személyzetét: semmit sem tettek, csak álltak a fedélzeten mozdulatlanul, és figyeltek.

- Törjünk át rajtuk! - kiáltotta Thomas.

Közben Minho is feltűnt Newt és még néhány tisztárs társaságában, és ők is csatlakoztak a rohamra indulókhoz, ahogy Harriet, valamint a B csoportból pár lány is. Úgy tűnt, mindenki megértette a tervet, ami nem volt nagy durranás, de több a semminél: legyőzni a megmaradt szörnyeket, és kijutni innen.

Talán most először azóta, hogy a Tisztáson találta magát, Thomas semmi félelmet nem érzett. Azt sem tudta, hogy valaha fog-e még félelmet érezni. Nem tudta, hogy mivel magyarázza, de érezte, hogy most valami megváltozott. Megint lecsapott egy villám a közelében, valaki felsikoltott, az eső még keményebben rázendített. A szél olyan erővel fújt, hogy szinte tépte a levegőt, és jól megszórta őket apró kavicsokkal és esőcseppekkel. Minden-minden fájdalmat okozott.

A szörnyek ide-oda csapkodtak pengéikkel, idegölően bömböltek, és

felkészültek a harcra. Thomas csak rohant előre, maga elé tartott hosszú késével.

Csöppet sem félt.

Amikor nagyjából egy lépésre megközelítette a középső kreatúrát, Thomas a levegőbe ugrott, és két lábát szorosán egymás mellett előretartva belerúgott a mellébe. Egyik lábával sikerült is eltalálnia az egyik narancsgömböt a sok közül. Az sisteregve pattant szét. A behemót panaszosan hördült föl valami iszonytató hangon, aztán mint egy fadarab, úgy esett hátra, és elterült a földön.

Thomas is lezuhant a sárba. Ám rögtön az oldalára gördült, és a következő pillanatban talpra is szökkent. Táncba kezdett földön fekvő ellenfele körül, vagdalkozva és szurkálva vadászott a ragyogó dudorokra.

Pukk-pukk!

Thomas le-lebukott és ki-kitért a förmedvény hiábavaló próbálkozásai elől, hogy lesuhintson rá a pengéivel. Megtorolva a támadásokat, szünet nélkül szúrva-döfve. *Pukk- pukk!* A lénynek már csak három világító gömbje maradt ép, és már most is alig bírta megmoccanni. Hirtelen önbizalomtól eltelve Thomas lovaglósülésben fölé pattant és villámgyorsan kiszúrta a maradék gömbjeit. Amikor az utolsó is szétpattant sisteregve, a szörny már halott volt.

Thomas felállt, megpördült, hogy lássa, kinek segíthetne esetleg. Teresa már végzett a magáéval, ahogy Minho és Newt is. Newt ott állt, rossz lábát kímélő pozícióban tartva, míg Brenda segített neki az utolsó fénylabdákat is széttörni.

Néhány másodperc múlva vége volt. Egyik lény sem mozdult többé. Egyetlen narancsszínű fény sem világolt már. Vége volt.

Thomas zihálva tekintett föl a hajóra, amely már csak úgy tízlépésnyire

lehetett tőlük. Ebben a pillanatban a hajtóművek beindultak, és a jármű emelkedni kezdett.

- Elmegy! - ordította Thomas torkaszakadtából, örült módjára mutogatva egyetlen menekülési lehetőségükre. - Siessetek!

Alig hagyta el a száját az utolsó szó, amikor Teresa a karjánál fogva húzni kezdte rohanvást maga után. Thomas megbotlott, de aztán sikerült talpon maradnia, megvetve lábát a sárban. Hallotta, amint valahol mögötte újra dörög az ég, és látta is az egész égboltot egy pillanatra bevilágító villámot. Újabb visítás. Most már a többiek is ott rohantak mögötte, mellette, előtte. Newt kicsit húzva a lábát, Minho közvetlenül mellette, időnként rá-rápillantva, hogy nem esik-e el.

A Berg most már majd' egy méterre lebegett a talaj fölött, egyszerre emelkedve és fordulva, bármelyik pillanatban készen arra, hogy rákapcsoljon és elhúzzon onnan, mint a villám. Pár tisztárs és három lány ért oda először: rábuktak a nyitott fedélzetre. A hajó nem állt le, lassan emelkedett tovább. Mások is odaértek, felkászálódtak rá, majd bemásztak a nyíláson.

Aztán Thomas is odaért Teresával. A nyitott ajtó most már kábé mellmagasságban volt. Thomas felugrott, kezével rátámaszkodott a fémpadozatra, merev karral és hasizmait a vastag peremnek préselve felhúzta előbb a jobb lábát, aztán lendületből a másikat is, és begurult a nyíláson. A jármű tovább emelkedett. Miközben fűtőkben lógtak róla a többiek, azok, akik felugrottak már, segítettek az épp felmászóknak. Teresa is félig fenn volt már, és most igyekezett valami fogódzót találni, hogy felhúzhassa magát.

Thomas megragadta a kezét, és felhúzta. A lány összerogyott, és ráborult Thomasra. Győzedelmesen összenéztek. Azután Teresa lekászálódott róla, és mindketten kiléptek a hajó szélére, hogy

segítsenek a többieknek.

A Berg most már majdnem két méter magasan lebegett a levegőben, és elkezdett megdőlni. Hárman még mindig ott lógtak az oldalán. Harriet és Newt közös erővel húzta föl az egyik lányt, Minho pedig Arisnak segített. Brenda viszont csak a kezével kapaszkodott, a teste lelógott, ott kalimpált a lábával, igyekezve, hogy önerőből felhúzza magát.

Thomas hasra vetődött és kikúszott egészen az ajtó nyílásába. Kinyúlt Brendáért, és megfogta a jobb kezét. Teresa megfogta a balt. A nyílás körül nedves és csúszós volt minden; amint Thomas felhúzta Brendát, elkezdett csúszni kifelé, de valami hirtelen megakasztotta. Amint hátrapillantott a válla fölött, látta, hogy Jorge az, aki jól megvetette a lábát és a fenekét a padozaton, és őt is, meg Teresát is szorosan tartotta, megakadályozva, hogy kicsússzanak.

Thomas újra Brendára koncentrált, és húzni kezdte. Teresa segítségével végül sikerült annyira felhúzniuk, hogy a súlypontja a perem fölé került, és onnan már gyerekjáték volt fellendülnie. Miután felért, és mászni kezdett a rakodótér felé, Thomas vetett még egy búcsúpillantást az alattuk hagyott tájra, amelytől lassan egyre távolabb kerültek. Semmi nem mozdult a pusztaságban. Csak azok a borzalmas teremtmények heverték a földön, élettelenül és nedvesen, telis-tele undorító, fittyedten lógó bőrtáskákkal, amelyekben nem olyan rég még narancssárga gömbök világítottak. Néhány emberi holttest hevert szétszórta, de senki olyan, aki közelebb állt volna Thomashoz.

Hátrafelé kezdett araszolni. Szinte fizikailag érezte, ahogy egy nagy kő esett le a szívéről. Megcsinálták! A legtöbbjüknek sikerült. Sikerült, a Buggyantak ellenére, a villámok és a förtelmes szörnyek ellenére is. Megcsinálták! Háttal nekiütközött Teresának. Odafordult hozzá, és magához ölelte, szorosan. Egyetlen pillanatra elfelejtett mindent, ami

történt. Megcsinálták.

- Kik ezek ketten?

Thomas hátrafordult, hogy lássa, ki förmedt rájuk. Egy rövid, vörös hajú férfi volt, kezében pisztollyal, amelyet Brendára és Jorgéra szegezett, akik egymás mellett ültek remegve, vizesen és összevissza horzsolva.

- Valaki feleljen már nekem! - ordított újra a vörös hajú.

Thomas hamarabb válaszolt, mint gondolkodott.

- Segítették nekünk keresztüljutni a városon, mi sem lennénk itt, ha ők nem lettek volna a segítségünkre.

A férfi hirtelen Thomas felé fordította a fejét.

- Azt akarod mondani, hogy... útközben csak úgy *felszedtéték őket?*

Thomas bólintott. Egyáltalán nem tetszett neki ez az egész beszélgetés.

- Egyezséget kötöttünk velük. Megígértem nekik, hogy ők is megkapják az ellenszert. Még így is kevesebben vagyunk, mint ahányan elindultunk.

- Az nem érdekes - vágott közbe a férfi. - Mi nem mondtunk olyat, hogy bárkit is magatokkal hozhattok a városból!

Mindeközben a Berg töretlenül emelkedett egyre magasabbra és magasabbra, az ajtó viszont még mindig tárva-nyitva állt. A széles nyíláson keresztül besüvített az erős szél. Ha esetleg légörvénybe kerülnének, simán kicsúszhatna bármelyikük.

Thomas mindenesetre felállt, eltökélten, hogy kiáll az egyezés mellett, amit kötött.

- Azt mondták nekünk, hogy jussunk el ide, mi meg azt csináltuk, amit mondtak. Itt vagyunk!

Vendéglátójuk, aki fegyverrel a kezében fogadta őket, hirtelen elhallgatott. Úgy tűnt, végiggondolja Thomas érvelését. Aztán

kijelentette:

- Olykor hajlamos vagyok elfelejteni, hogy ti mennyire keveset értetek abból, ami az orrotok előtt folyik. De rendben, az egyiket megtarthatjátok. A másiknak viszont mennie kell.

Thomas megpróbálta pókerarccal fogadni ezt a megrázó hírt.

- Hogy érti azt, hogy a másiknak mennie kell?

A férfi kibiztosította a pisztolyát, és közelebb tartotta a csövet Brenda fejéhez.

- Nincs időnk ilyenekre! Öt másodperced van, hogy kiválaszd, ki az, aki marad. Ha nem döntesz, mindketten meghalnak. Egy.

- Várjon! - kiáltott fel Thomas, előbb Brendára, majd Jorgéra nézve. Mindketten némán, lesütött szemmel ültek, halálsápadt arccal.

- Kettő.

Thomas igyekezett leküzdeni a pánikot. Lehunyta a szemét. Nem változott semmi. Nem, most már megértette a dolgokat. Tudta, hogy mit kell tennie.

- Három.

Nincs több félelem. Se sokk. Se kérdezősködés. Ahogy lesz, úgy lesz. Játsszik a szabályok szerint. Átmegy a teszteken. Teljesíti a Próbákat.

- Négy! - A férfinak most már nem csak a haja vöröslött. - Azonnal válassz, vagy mindketten meghalnak!

Thomas kinyitotta a szemét és előrelépett. Azután Brendára mutatott és kimondta a legocsmányabb mondatot, ami valaha is elhagyta a száját.

- Őt öljék meg.

Amikor a férfi azt mondta, hogy csakis egy maradhat életben, Thomas úgy gondolta, hogy megértette, mire megy ki a játék. Azt hitte, belelátott a fejükbe. Hogy ez is egy Változó, és hogy a VESZETT-esek azt fogják

TŰZPRÓBA

elvinni, akit *nem* választ ki, és az marad életben, akit ő halálra jelöl. Tévedett.

A férfi becsúsztotta pisztolyát a nadrágszíjába. Aztán lehajolt, két kézzel megmarkolta Brenda pólóját és talpra rántotta a lányt. Egyetlen szó nélkül elindult a nyitott ajtó felé, és őt is hurcolta magával.

HATVANKETTEDIK FEJEZET

Brenda a rettegéstől kitágult pupillával és a fájdalomtól eltorzult arccal meredt Thomasra, miközben az idegen maga után vonszolta a Berg fémajtaja felé. A nyitott ajtó, a biztos halál felé.

Már a fele utat megtették, amikor Thomas akcióba lépett.

Előreugrott, és egy térdre irányított rúgással szerelte a férfit, a földre rántva. A pisztoly csattanva esett mellé. Brenda oldalra esett, de Teresa ott volt, hogy megfogja, és azonnal visszahúzta az ajtóhoz közeli veszélyes sarokból. Thomas egyik karját a férfi torkára fektetve, leszorította a földre, míg szabad kezével a pisztolyt kereste. Rátaláltak az ujjai, és közelebb húzta magához. Felugrott és kicsit eltávolodott, miközben végig a hátán heverő idegenre irányította a két marokra fogott pisztolyt.

- Senki más nem fog meghalni - jelentette ki a fiú, miközben zihálva szedte a levegőt. Egy kicsit mintha meg is döbrent volna magán. - Ha még nem tettünk eleget azért, hogy átmenjünk az ostoba tesztjeiken, akkor elbuktunk, ennyi. A teszteknek viszont vége. - Jobbára még ki sem mondta, amikor átvillant az agyán: vajon ennek *így kellett* történnie? De igazából már ez sem érdekelte, hogy egy előre megírt forgatókönyv szerint cselekszik-e vagy sem. A lényeg, hogy komolyan gondolta minden szavát. Az értelmetlen gyilkosságoknak és haláloknak véget kell vetni!

- Davidnek hívnak - szólalt meg a férfi. Az újonnan rájuk telepedett csendben, melyben csak a motorok és hajtóművek tompa zúgása hallatszott, szokatlanul hangosnak tetszett a hangja. - És ne aggódjatok.

Vége van. Véget ért az egész.

Thomas gúnyosan bólogatott.

- Ja, ja, ezt a dumát már hallottuk. De ezúttal komolyan gondoljuk. Nem fogunk leülni és hagyni, hogy megint úgy bánjanak velünk, mint valami kísérleti patkányokkal. Részünkről végeztünk.

Mielőtt válaszolt, David végigjáratta pillantását a rakodótérben kuporgó fiatalokon, talán hogy lássa, mindannyian osztják-e Thomas véleményét. Thomas mindazonáltal nem merte levenni róla a szemét. Neki abban kellett hinnie, hogy mindenki mellette áll.

Végül David visszafordította a fejét Thomas felé, és lassan felállt, fél kézzel a falnak támaszkodva. Utána mindkét kezét zsebre vágta.

- Amit ti nem értetek ebből, az az, hogy eddig is minden a tervek szerint haladt, és ezután is így lesz. Abban viszont igazad van: a Próbák véget értek. Most elviszünk benneteket egy biztonságos helyre - egy igazi biztonságos helyre. Nincs több teszt, se hazugság, se színjáték. Nincs több megjátszás. - Kis szünet után folytatta: - Egy dolgot biztosan megígérhetek nektek. Amikor meghalljátok majd, hogy miért tettünk ki benneteket ennyi mindennek, és miért akkora jelentőségű, hogy ilyen sokan túléljétek, meg fogjátok érteni. Ígérem, hogy meg fogjátok érteni.

Minho felhorkant.

- Ez a legplottyosabb duma, amit életemben hallottam.

Thomas titkon megnyugodott kicsit, hogy a barátja nem vesztett harciasságából.

- Mi a helyzet az ellenszerrel? Megígérték, hogy meggyógyítanak. Minket és kettejüket, akik segítettek nekünk, hogy eljussunk ide. Hogy hihetnénk el bármit is, amit mondanak nekünk?

- Egyelőre azt hisztek, amit csak akartok - válaszolta Dávid. - Innentől kezdve a dolgok megváltoznak, és meg fogjátok kapni az ellenszert, pont

úgy, ahogy mondták nektek. Azonnal, amint visszaérünk a főhadiszállásra. Amúgy meg nyugodtan megtarthatod azt a pisztolyt. Sőt adok még nektek fegyvert, ha szeretnétek. Nem lesz már mi ellen harcolni, nem lesznek se tesztek, se próbák, amiket visszautasíthatnátok vagy figyelmen kívül hagyhatnátok. A Bergünk nemsokára leszáll, látni fogjátok, hogy biztonságban vagytok, és aztán azt csináltok, amit akartok. Ezentúl már csak egyetlenegy dolgot kérünk tőletek. Hogy figyeljetelek. Csak arra kérünk, hogy figyeljetelek. Gondolom, azért legalább kíváncsiak vagytok arra, hogy mi van az egész mögött?

Thomas legszívesebben ráüvöltött volna az előttük álló férfira, de tudta, hogy semmi értelme nem lenne.

Ehelyett elővette a legnyugodtabb hangját, és higgadtan azt mondta:

- Nincs több játszadozás.

Minho hozzátette:

- A legkisebb jelre, hogy valami nem okés, harcolni fogunk. Ha meg kell halnunk, legyen úgy.

David most először elmosolyodott.

- Tudjátok, pontosan ezt jóstuk meg, hogy ezt fogjátok mondani ezen a ponton. - Aztán lazán a háta mögé intett, ahol egy kis ajtó látszott a rakodótér végében. - Mehetünk?

- Mi a következő rohadt programpont azon a kibökött listájukon?

- Hát, arra gondoltunk, hogy esetleg fálnátok valamit, meg egy zuhany sem esne rosszul. Alvás. Ilyesmi. - Elkezdett föl és alá lépkedni a tisztársak és a lányok csoportja között. - Ez egy nagyon-nagyon hosszú utazás lesz.

Thomas és a többiek összenéztek. Végül azonban követték Davidet. Valójában nemigen tehettek mást.

HATVANHARMADIK FEJEZET

Thomas nagyon igyekezett, hogy a következő órákban ne gondolkodjon ezen az egészen.

Kiállt, elmondta a véleményét, de aztán a nagy pillanathoz kötődő minden feszültség, bátorság és diadalmámor valahogy csendben elszivárgott, ahogy sorra kielégítették a leghétköznapibb szükségleteiket. Meleg étel. Hideg ital. Orvosi ellátás. Csodálatosan hosszú zuhanyozás. Tiszta ruha.

Mindennek ellenére Thomas még nem vetette el annak eshetőségét, hogy minden kezdődik előlről. Most szépen lenyugtatják őket, abba a hitbe ringatják őket, hogy minden rendben van, miközben lassan már terelgetik őket az újabb sokk felé. Ahogy már megtörtént egyszer, amikor abban a hálóteremben ébredtek fel, miután kimentették őket az Útvesztőből. De tényleg, mit lehet még tenni? David és a személyzet többi tagja nem viselkedett fenyegetően, egyáltalán semmi olyasmit nem tettek, ami gyanakvásra adott volna okot.

Felfrissülve és jóllakva Thomas egy kényelmes kanapén ejtőzött, amely a Berg középső részében, egy hatalmas, de keskeny szobában állt. A helyiségbe mindenféle össze nem illő, jobbára homokszínű bútorokat hordtak össze. Már egy ideje kerülte Teresát, de a lány rátalált, és odaült mellé. Thomasnak még mindig nehezebb volt elviselnie a közelségét, vagy beszélni vele - egyáltalán bárkivel is beszélgetni. Csak úgy forrt belül, nyugtalan volt és izgatott.

De mindent félretett most, mert egyszerűen nem volt mit tenni. Nem tudta, hogy kell kormányozni egy Berget, és még ha sikerült volna is

átvenni az irányítást, akkor sem tudta volna, merre menjen. Oda mennek, ahova a VESZETT viteti őket.

- Mire gondolsz? - kérdezte végül Teresa.

Thomas örült, hogy hangosan szólt hozzá. Egyáltalán nem volt biztos abban, hogy valaha az életben akar-e még vele telepatikus úton kommunikálni.

- Hogy mire gondolok most? Leginkább arra, hogy ne gondoljak semmire.

- Ja, ja. Lehet, hogy most egy ideig nem is kéne mást csinálnunk, csak kiélveznünk ezt a csendet és nyugalmat.

Thomas Teresára pillantott. A lány úgy ült ott mellette, mintha mi sem változott volna köztük. Mintha még mindig a legjobb barátok lennének. Viszont ezt már nem bírta szó nélkül hagyni.

- Gyűlölöm, hogy úgy csinálsz, mintha semmi sem történt volna.

Teresa a földet bámulta.

- Ugyanúgy próbálok felejteni, ahogy, gondolom, te is. Nézd, nem vagyok hülye. Tudom, hogy többé sosem lesz olyan köztünk minden, mint régen. De én most sem csinálnám másképp. Ez volt a terv, és működött. Életben vagy, és nekem ez számít, megérte. Talán egy nap majd megbocsátasz nekem.

Thomas majdhogynem gyűlölte amiatt, hogy ennyire józanul és logikusan tud érvelni.

- Hát, engem most nem érdekel semmi más, mint hogy megállítsam ezeket az embereket. Nem helyes, amit velünk műveltek, és nem érdekel, mennyire voltam része ennek az egésznek. Nem helyes.

Teresa kicsit elnyúlt, hátradőlt a kanapén.

- Ugyan már, Tom! Az emlékeinket kitörölhették, de az agyunkat nem távolították el! Mindkettőnknek jutott szerep ebben, és amikor majd

elmondanak nekünk mindent - amikor majd emlékezni fogunk arra, hogy miért vállaltuk mindezt -, úgyszólván azt fogjuk csinálni, amit mondanak nekünk.

Thomas utánagondolt kicsit. Rájött, hogy neki homlokegyenest más a véleménye erről, különbözőbb már nem is lehetne. Lehet, hogy valamikor régebben ő is így érzett, de nem most. Igaz, ahhoz sem volt semmi kedve, hogy ezt épp Teresával vitassa meg.

- Talán igazad van - dünnyögte.

- Mikor aludtunk utoljára rendesen? - kérdezte Teresa. - Esküszöm, nem bírok visszaemlékezni.

Már megint ez a laza jópofizás, ez a „minden okés, jó barátok vagyunk” viselkedés.

- Én jól emlékszem. Legalábbis arra, hogy én mikor aludtam utoljára. Volt valami köze egy gázkamrához meg ahhoz, hogy te fejbe vágtaál egy bazi nagy lándzsával.

Teresa megfeszült.

- Csak azt tudom mondani újra meg újra, hogy nagyon sajnálom. De legalább pihentél egy keveset. Én egyetlen másodpercre sem hunytam le a szemem, ameddig te kint voltál. Azt hiszem, legalább két teljes napja fenn vagyok.

- Szegénykém - mondta Thomas, és ásított egy hatalmasat. Nem tehetett róla, ő is rettenetesen kimerült.

Aztán újra Teresára pillantott. A lány lehunyt szemmel feküdt, a légzése lelassult. Egyik pillanatról a másikra aludhatott el. Thomas körbenézett, hogy lássa, mit csinálnak a többiek: a tisztársak meg a lányok. A legtöbbször szintén kifeküdt. Teljesen ki voltak ütve. Kivéve Minhót, aki a jelek szerint épp valami csinos lányt próbált levenni a lábáról a dumájával - de a lánynak csukva volt a szeme. Jorgét és

Brendát viszont sehol sem látta, amit elég különösnek talált - és meglehetősen nyugtalanítónak is.

Ekkor jött rá, milyen rettenetesen hiányzik neki Brenda. De ebben a pillanatban elnehezült szemhéja lecsukódott, ahogy hatalmába kerítette lassan a fáradtság és a kimerültség. Mélyebbre süppedt a puha kanapéba, és úgy döntött, hogy Brenda még várhat egy kicsit. Végül megadta magát az öntudatlanság édes sötétjének, amely magával ragadta.

HATVANNEGYEDIK FEJEZET

Felébredt. Hunyorgott, a szemét dörgölte, és nem látott semmi mást, csak csupa fehérséget. Se alakokat, se árnyakat, se mozgást. Csak fehérséget.

Átsuhant rajta a rémület, aztán rájött, hogy bizonyára álmodik. Különös álom ugyan, de csakis álom lehet. Érezte a testét, az ujjjaival megtapintotta a bőrét. Érezte, ahogy lélegzik. *Hallotta* magát lélegezni. Ám a világ, amely körülvette, a ragyogó semmi volt.

Tom.

Egy hang. A *lány* hangja. Hát tud beszélni hozzá, miközben ő álmodik? Csinált már ilyet korábban is? Igen.

Szia, válaszolt.

Hogy vagy... minden okés? Nyugtalannak hangzott. Nem is: *érezte*, hogy a lány nyugtalan.

Mi? Jól vagyok. Miért?

Csak gondoltam, kicsit meg leszel lepődve most.

Thomast letaglózta a megdöbbenés.

Te miről beszélsz?

Majd megérted. Hamarosan.

Most ébredt rá, hogy a hang azért nincsen teljesen rendben. Valami nem stimmelt vele.

Tom?

Thomas nem felelt. A félelem összeszorította a gyomrát. Borzalmas, undorító, mérgező félelem itatta át a sejtjeit.

Tom?

Ki... ki vagy te?, tette fel a kérdést, előre rettegve a választól.

A lány némi szünet után válaszolt.

Én vagyok az, Tom. Brenda. Mostantól rosszul alakulnak a dolgok számodra.

Thomas gondolkodás nélkül üvöltöni kezdett. Csak üvöltött és üvöltött, ahogy a torkán kifért. Míg végül fel nem ébredt.

HATVANÖTÖDIK FEJEZET

Egyenes háttal ült, és csuromvíz volt az izzadságtól. Még mielőtt fel tudta volna térképezni a környezetét, még mielőtt minden információ átsuhant volna az agyán, már akkor tudta, hogy minden rosszra fordult, már megint mindent elvettek tőle.

A földön ült, egyedül egy szobában. A falak, a plafon, a padló - minden hófehéren csillogott. A padlót a lába alatt valahogy szivacszerűnek érezte: kemény és sima felületű, de engedett annyit, hogy kényelmesen lehessen ülni rajta. Pillantása most végigvándorolt a falakon - ki voltak párnázva, a párnák közt keresztben széles, gombokkal letűzött bemélyedések, nagyjából egy méterre egymástól. A szobát elárasztó ragyogó fényt a mennyezet közepén lévő téglalap szolgáltatta, amely túl magasan volt ahhoz, hogy elérje. Az egész hely tisztaságillatot árasztott: ammónia- és szappanszagot. Végignézve magán megállapította, hogy még a ruháinak sincs színük: fehér póló, nadrág, zokni.

Pár lépésre tőle egy barna íróasztal állt - az egyetlen dolog a szobában, amit nem öltöztettek fehérbe. Régi, ütött-kopott, összekaristolts darab volt, egyszerű faszék volt betolva mögé. Mögötte már az ajtó állt, az is párnázott, akárcsak a falak.

Thomas különös nyugalmat érzett. Az ösztönei azt súgták, ugorjon fel, kiabáljon segítségért. Rugdossa az ajtót. De tudta, hogy nem fog kinyílni. Tudta, hogy senki sem hallja meg.

Már megint a Dobozban találta magát. Nagyon is jól tudta, hogy nincs értelme reménykedni.

Nem fogok pánikba esni, mondogatta magában. Ez most a Próbák

következő szakasza, és ezúttal azért fog harcolni, hogy megváltoztassa a dolgokat - hogy véget vessen ennek az egésznek. Furcsa, de amint tudatosult benne, hogy most már van egy terve, és hogy bármit meg fog tenni azért, hogy szabad legyen, meglepő nyugalom árasztotta el.

Teresa, szólította a lányt a fejében. Tudta, hogy ebben a pillanatban csakis ő és Aris jelentheti az utolsó szalmaszálat, hogy kommunikálhasson valakivel a kinti világból. *Hallotok engem? Aris? Ott vagy?*

Senki nem válaszolt. Se Teresa. Se Aris. Se... Brenda.

De hát az csak egy álom. Annak kellett lennie! Brenda nem dolgozhat a VESZETT-nek! Nem szólalhat meg az agyában.

Teresa, szólította újra, nagyon komoly mentális erőfeszítések árán. *Aris?*

Semmi válasz.

Felállt és elindult az asztal felé. Úgy két lépéssel előtte azonban beleütközött egy láthatatlan falba. Egy sorompóba, pont amilyen a Patkányember előtt volt.

Thomas nem hagyta, hogy eluralkodjon rajta a pánik. Nem hagyta, hogy a félelem ledöntse a lábáról. Vett egy mély lélegzetet, visszament a szoba sarkába, aztán leült és hátradőlt. Lehunyta a szemét és relaxált.

Várt. Elaludt.

Tom? Tom!

Fogalma sem volt, hányszor szólíthatta őt a lány, mielőtt végre meghallotta, és válaszolt.

Teresa? Úgy ébredt föl, mintha áramütés futott volna végig rajta. Körülnézett, és eszébe jutott a fehér szoba. *Hol vagy?*

Miután leszállt a Berg, megint elhelyeztek minket egy hálóteremben. Pár napig lébecoltunk, igazából csak ücsörögtünk, nem csináltunk

semmit. Tom, mi történt veled?

Teresa aggódott. Talán rémült is volt. Thomas ezt biztosan tudta. Ami viszont őt illeti, ő inkább kissé összezavarodott.

Pár napig? Mit...

Ahogy leszálltunk a Berggel, téged azonnal elszállítottak. Folyton azt hajtogatják nekünk, hogy már túl késő, hogy a Kitörés vírusa túl mélyen beágyazta magát beléd. Azt mondják, hogy megbolondultál és erőszakos lettél.

Thomas megpróbálta tartani magát, igyekezett nem gondolni arra, hogy a VESZETT kitörölhet emlékeket.

Teresa... ez most csak egy újabb része a Próbáknak. Bezártak engem ebbe a fehér szobába. De... ti mióta vagytok ott? Hány napja?

Tom, már majdnem egy hete.

Thomas képtelen volt válaszolni. Legszívesebben úgy tett volna, mintha meg sem hallotta volna, amit Teresa mondott az imént. A rettegés, amit az előbb még nem engedett elhatalmasodni, most egyre mélyebbre ásta magát a mellkasában. Vajon megbízhat a lányban? Már annyiszor hazudott neki. Egyáltalán: hogy lehet biztos abban, hogy tényleg vele beszél? Már rég meg kellett volna szakítania vele minden ilyen kapcsolatot.

Tom! Teresa újból szólította. Mi történik itt? Én tényleg nem értek most már semmit.

Thomast hirtelen elborították az érzelmek, intenzíven; úgy égették belül, hogy csaknem eleredtek a könnyei. Valamikor Teresát tartotta a legjobb barátjának. De már soha többé nem lesz így. Most csak dühöt érzett magában, semmi mást, valahányszor rá gondolt.

Tom! Miért nem...

Teresa, figyelj rám.

Halló! Ezt próbálom én...

Nem, csak... figyelj. Ne mondj többé semmit, okés? Csak hallgass meg.

Teresa elhallgatott, aztán azt mondta: *Rendben.* Egy halk, ijedt kis hang a fejében.

Thomas többé már nem tudott uralkodni magán. A harag csak úgy lüktetett benne. Még szerencse, hogy elég volt kigondolnia a szavakat, hisz soha nem lett volna képes hangosan kimondani őket.

Teresa. Menj, és hagyj békén.

Tom...

Nem. Egyetlen szót se mondj többet. Csak... hagyj engem békén. És megmondhatod a VESZETT-nek, hogy többé nem vagyok hajlandó a kisdéd játékaikat játszani. Mondd meg nekik, hogy végeztem!

A lány pár másodperc múlva válaszolt.

Rendben. Újabb szünet. Oké. Akkor már csak egy dolgot kell közölnöm veled.

Thomas sóhajtott.

Alig várom, mondd csak.

Nem mondta rögtön. Thomas akár azt is gondolhatta volna, hogy már magára hagyta, ha nem érezte volna a lány jelenlétét. Végül Teresa megszólalt:

Tom?

Mi van?

A VESZETT jó.

És aztán már ott se volt.

EPILOGUS

VESZETT Feljegyzés, Dátum: 232.2.13, Pontos idő: 21.13 CÍMZETT:
Munkatársak FELADÓ: Ava Paige, Kancellár RE: TÚZPRÓBA, A és B
csoport

Most nem olyan időket élünk, amikor hagyhatjuk, hogy az érzelmek befolyásoljanak az aktuális feladat elvégzésében. Tény, hogy bizonyos események olyan irányt vettek, amit nem láttunk előre. Nem minden ideális - mondhatni, a dolgok rosszra fordultak ugyanakkor azonban óriási előrelépést értünk el, és a szükséges minták közül sokat sikerült begyűjtenünk. Nagyon nagy reményeket táplálok e vonatkozásban.

Azt várom el mindannyiunktól, hogy viselkedjünk továbbra is profiként, szigorúan szakmai szempontok vezéreljenek, és tartsuk szem előtt a célt. Oly sok ember élete van oly kevesek kezében. Épp ezért különösen fontos, hogy most mindenki nagyon körültekintően járjon el.

Az előttünk álló napok kritikus fontosságúak e tanulmány szempontjából, és őszintén bízom abban, hogy amikor visszaállítjuk az emlékeiket, alanyaink mindegyike készen áll majd arra, amire a tervek szerint meg fogjuk kérni őket. Még mindig megvannak a szükséges Jelöltjeink. Meg fognak kerülni az utolsó darabok is, és minden a helyére kerül.

Az emberi faj jövőjének biztosítása minden más szempontot felülír. Minden egyes halál és minden egyes áldozat busásan megtérül, ha a végeredményt nézzük. Hatalmas erőfeszítéseink hamarosan meghozzák gyümölcsüket, és én hiszek abban, hogy a dolog működni fog. Hogy

megszerezzük a mintáinkat. Hogy lesz egy tervrajzunk. Hogy megtaláljuk a gyógymódot.

A pszichológusaink most is tanácskoznak éppen. Amint azt mondják, hogy alkalmas az idő, eltávolítjuk belőlük a Memóriatolvaj-kártyát, és ha már nincs bennük a chip, eláruljuk megmaradt kísérleti alanyainknak, hogy immúnisak-e a Kitörésre vagy sem.

Egyelőre ennyi.

VÉGE A MÁSODIK KÖNYVNEK

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Nem tudom jobban megfogalmazni, mint ahogyan az első könyvben megírtam. Ezúttal is köszönetet mondok ugyanazoknak, különösképpen Lynette-nek, Kristának, Michaelnek és Laurennak. Örökre megváltoztattátok az életemet. Köszönöm ugyanakkor a Random House-nál azoknak a kemény munkáját, akik ezt a sorozatot sikerre vitték, beleértve a sajtosaimat, Noreen Heritset és Emily Pourciau-t, valamint az ott dolgozó összes fantasztikus értékesítőt. Komolyan nem tudom elhinni, hogy ilyen elképesztően szerencsés és áldott vagyok. Köszönöm. És végül az olvasóimnak: fantasztikusak vagytok, és szeretlek benneteket.

A SZERZŐRŐL

James Dashner Georgia államban született és nevelkedett, jelenleg a Sziklás-hegységben él és ott írja könyveit. Ő a *13th Reality* sorozat alkotója is. Amennyiben többet szeretnél megtudni róla, látogass el a jamesdashner.com honlapra.